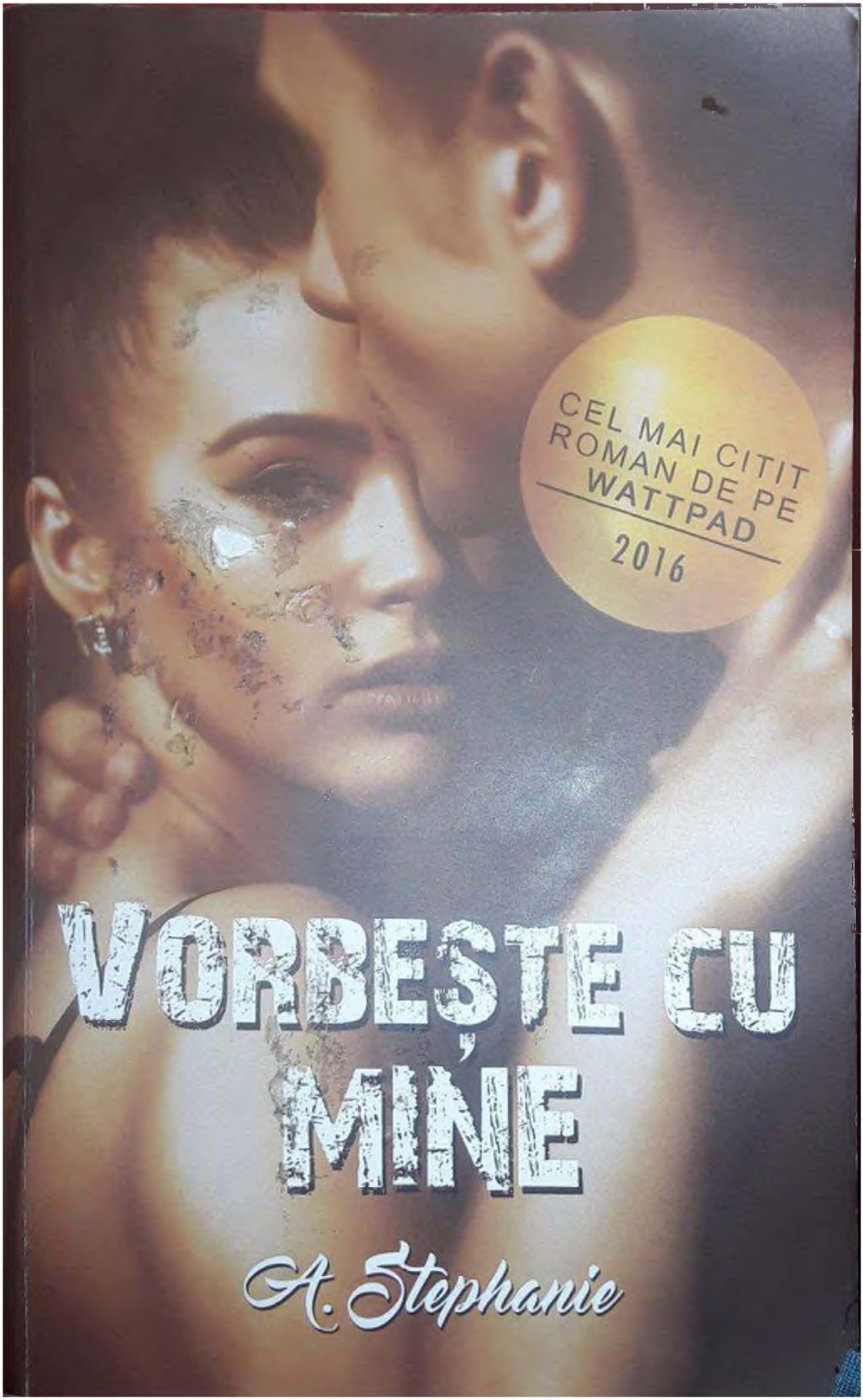

Scanned by CamScanner

A. Stephanie

Vorbește cu mine

Bookzone.ro
BUCUREȘTI 2017

Scanned by CamScanner

1. Arțăgoasa și Indiferentul
Bex

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

De altele îți dai seama că sunt pe cale să o facă încă dinainte să se schimbe.

Am știut. Pur și simplu am știut din prima clipă în care am auzit alarma enervantă de la telefonul surorii mele că astăzi avea să fie o zi proastă. Primul împotriva căruia m-am revoltat a fost soarele care îmi intra în ochi, trăgând jaluzelele peste geam, dar acum s-a ascuns ca un trădător după nori. Din păcate, eu nu mă pot ascunde.

E abia prânzul și habar nu am cum am ajuns să îmi târăsc picioarele prin sala de mese. Casc din două în două secunde și mă întreb dacă nu cumva m-am molipsit cu vreo boală. În afară de lene. Nu s-a schimbat nimic în liceul ăsta. În patru ani, niciun singur lucru. Nicio schimbare semnificativă, nimic. Mă așez la rând ca să îmi cumpăr o sticlă de apă și încep să bat nerăbdătoare din picior, rotindu-mi privirea prin sală.

Toată lumea e la locul ei, așezată după schița imaginară. Sora mea și divele sunt prezente la masa din centrul încăperii. Tocilarii s-au izolat în colțul din dreapta și, deși au tăvile cu mâncare în față, nu își folosesc gura ca să mănânce, ci ca să se contrazică unul pe celălalt. Cel puțin asta îmi dau de înțeles că fac, după poziția defensivă pe care a adoptat-o fiecare dintre ei și după gesturile repezite cu mâinile. Versiunile reale ale lui Ken, băieții ăia care sunt perfect conștienți de cum arată – ei ar zice că minunat, dar eu nu ma dau în vânt după trening – și de care tipele stau lipite ca muștele, sunt în colțul opus tocilarilor. Din păcate sau din fericire, nu au suficientă minte ca să se certe de la ceva, așa că rânjesc ca niște idioți.

Jeremiah, Brandon și Kate stau la veșnica noastră masă, lângă fereastră. Cred că ei alcătuiesc ceea ce restul numesc grupul drogaților și, deși nu am vorbit cu niciunul dintre ei astăzi, par să fie la fel de treji ca și mine. Oricare ar fi starea lor, nu o să mă

Scanned by CamScanner

deranjeze prea tare, ținând cont de faptul că sunt singurii mei prieteni și nu îmi permit să ridic prea multe pretenții.

Rândul înaintează incredibil de greu. Îmi înclin capul și îl strecor pe lângă blondul înalt din fața mea, încercând să îmi dau seama dacă doamna morocănoasă s-a decis să își dea demisia sau nu înaintez din altă cauză.

Retrag ce am spus. Nu s-a schimbat nimic în liceul ăsta în ultimii patru ani, dar ziua de astăzi se pare că aduce o schimbare. Mai bine stăteam în pat. Puteam să mă prefac bolnavă și să o rog pe mama – dacă aș fi reușit să dau de ea – să sune la secretariat. Cele două persoane care se ceartă reprezintă o schimbare, iar mie nu îmi plac schimbările.

Îmi încrucișez brațele la piept și mă bucur de spectacol. Tipa pare să fie mai mică decât mine cu câțiva centimetri, are părul blond, ondulat și niște picioare bronzate și lungi care m-ar da pe spate dacă aș avea altceva în pantaloni. Dar cred că cea mai importantă calitate a ei este vocea subțire, pentru că o pot auzi chiar și de aici, deși sunt în urma lor cu cel puțin cinci oameni. Nu înțeleg ce spune, pentru că vocea ei seamănă incredibil de tare cu cea a surorii mele și de-a lungul anilor am făcut o treabă minunată în a o bloca.

— Luați-vă o cameră și certați-vă acolo, s-a hotărât blondul din fața mea să intervină.

Se întorc amândoi și, pentru o clipă, îmi pare rău ca l-au omorât pe blond din priviri.

Pe ea o să o numesc Arțăgoasa, iar pe el Indiferentul, pentru că nu face altceva decât să își ducă mâna la buzunarul de la spate al pantalonilor army pe care îi poartă, privind-o indiferent. Scoate portofelul și îi dă o bancnotă, apoi flutură nervos din mână. Arțăgoasa mârâie ceva la el, dar orice îi spune, nu pare să îl deranjeze. Ea înaintează trufașă, de parcă ar fi câștigat cel de-al treilea Război Mondial, în timp ce el, care se pare că e cel cu bun simț, vine și se așază la rând în spatele meu. E înalt, brunet și are o atitudine oarecum sumbră. Încerc să-mi dau seama ce a fost în mintea lui când a intrat într-o relație cu Arțăgoasa, dar nu găsesc nicio explicație plauzibilă.

Scanned by CamScanner

Ridic indiferentă din umeri și mă bucur când în cele din urmă reușesc să îmi cumpăr apa mult râvnită. Mi s-au uscat buzele și, din cauza cuplului pus pe harță, mi s-a dus și jumătate din pauză. În timp ce ma îndrept spre Emiah și restul, o văd pe Arțăgoasă stând la masa surorii mele. Mă încrunt ușor, apoi trec mai departe, deși nu ar trebui să mă mai mire.

— 'Neața, îmi zice Brandon când ajung la masă și îmi trag un scaun lângă Emiah.

Mă mulțumesc doar să clatin din cap, în timp ce privirea încă îmi este ațintită asupra surorii mele și a grupului său de dive. Nu îmi dau seama dacă mă deranjează faptul că grupul ei pare să se mărească pe zi ce trece sau dacă mă lasă rece.

Hailey e sora mea geamănă. Chiar așa. Geamănă. Înălțimea, greutatea, culoarea ochilor. Totul este aproape la fel.

Cu excepția părului blond de care ea pare sa fie îndrăgostită. Eu abia îmi adun răbdarea necesară ca să îl spăl și să trec peria prin el în fiecare seară, dar ea îl îngrijește de parcă viața ei depinde de asta. Nu vreau sa comentez nimic despre răbdarea exagerată cu care și-l ondulează sau și-l îndreaptă. Și poate e timpul să fac și eu ceva cu părul meu. Anul trecut l-am vopsit brunet, dar acum a revenit complet la culoarea lui naturală. Emiah și-a adus și el contribuția la asta, făcându-și de cap și decolorându-l. Poate e timpul să îl tund scurt sau să îl vopsesc din nou. Orice mă hotărăsc să fac, trebuie să acționez repede, pentru că încep să capăt înfățișarea surorii mele. Cel puțin la aspect, pentru că am renunțat de mult la sandale și rochii, iar sora mea oricum are acoperită o porțiune mult mai mare de piele decât am eu.

— M-ai auzit, Bex?

— Ce?

Mă rotesc spre Emiah, convinsă că lui îi aparține vocea care m-a scos din visare.

— Te-a întrebat dacă nu vrei să faci sex cu el, intervine Kate, dându-și ochii peste cap. Spune odată da, te rog. M-am săturat să aud asta la prânz, zi de zi.

— Nu azi, îi ofer răspunsul pe care i-l dau în fiecare zi, cam tot pe la aceeași oră, în sala de mese.

Scanned by CamScanner

Emiah și-a făcut un obicei tâmpit să mă întrebe dacă nu vreau să fac sex cu el și, chiar dacă nu știu de unde i-a venit ideea că aș fi atrasă de el, mă mulțumesc doar să îi spun „nu azi".

— Într-una din zilele astea tot o să îmi cedezi, mormăie în barbă.

Îi ofer o jumătate de zâmbet. Își trece o mână prin părul șaten, dezordonându-l și mai tare decât era deja. Emiah pare să glumească. Cel puțin, asta vreau să cred.

— Asta n-o să se întâmple, râde Brandon.

— Pentru că îi plac fetele?

Emiah își încrucișează brațele la piept, lăsându-și corpul să se scurgă de pe scaun. Aș fi ipocrită să neg cât de atrăgător e Emiah. E tot numai mușchi, tatuaje și aluzii tâmpite și indecente, dar nu m-am gândit niciodată la el în felul ăla. Și nu pentru că aș fi atrasă de fete, pentru că asta nu e adevărat. Poate după patru ani în care am fost prieteni ar fi timpul să le-o spun și lor, doar că nu astăzi.

În prima zi de liceu, Emiah a fost singura persoană cu care am reușit să mă împrietenesc. El deja îi știa pe Brandon și pe Kate, și am reușit să mă împrietenesc repede cu ei, ceea ce spune multe. Nu sunt neprietenoasă sau ceva de genul ăsta, dar am un grad de toleranță aproape inexistent în fața idioților, și cum liceul dă pe dinafară de ei, nici nu mă mai deranjez să deschid gura ca să încerc să mă împrietenesc cu cineva. Încă mai sper că o să explodeze liceul într-o zi și toate persoanele pe care le urăsc o sa fie expulzate în univers. Sau, și mai bine, că o să cadă un meteorit pe el în timp ce noi o să ne luăm o zi liberă. Poate o să suferim vreo toxiinfecție alimentară, ca să nu scăpăm chiar nepedepsiți.

Prin clasa a zecea, după ce a băut mai mult decât ar fi fost cazul, Emiah m-a întrebat dacă nu vreau să fac sex cu el. I-am spus că îmi plac fetele. Cumva, și-a adus aminte de asta a doua zi și de atunci mă tot întreabă dacă nu vreau să fac sex cu el. În fiecare zi.

— Cred că ăsta e motivul, zice Brandon.

Îmi las capul pe umărul lui Emiah, înainte să își schimbe buna dispoziție. Nu e ăsta motivul. Ăsta nici măcar nu e un motiv. Nici măcar nu-mi amintesc de ce am spus atunci că îmi plac fetele. Asta nu s-a întâmplat niciodată.

Scanned by CamScanner

Știu cum arăt. Sunt varianta întunecată a surorii mele, iar ea o versiune a păpușii Barbie. M-am născut cu șanse egale de a candida la titlul de Regina Balului. Din fericire pentru Hailey, nu trebuie să se îngrijoreze în legătură cu asta. Nu am de gând să candidez, dar asta nu înseamnă că arat ca naiba. Diferența dintre noi două este că ea e văzută de toată lumea ca Miss Puritate, în timp ce populația liceului are impresia că eu țin un jurnal în care am însemnări despre prestația sexuală a fiecărui exemplar masculin.

Lucrurile stau mai degrabă invers.

Emiah își trece un braț peste umerii mei, lăsându-l să atârne în aer. Tot timpul m-au fascinat tatuajele, dar nu am îndrăznit niciodată să îmi fac unul, așa că mă mulțumesc doar să mă zgâiesc la ale lui. Sau cel puțin asta aș vrea să fac, dacă atenția nu mi-ar fi atrasă de Indiferentul care trece pe lângă masa noastră. Nu ne aruncă nicio privire dezaprobatoare și nici nu se ia de Emiah, cum ar face orice alt tip prezent aici. Încerc să îmi dau seama dacă e un tip perfect normal sau nu. Nu îmi dau seama în ce grup aș putea să îl încadrez. Pur și simplu se mulțumește să treacă mai departe. Îmi întorc privirea fără să vreau. Se așază la câteva mese distanță și își fixează privirea pe geam, de parcă nu a mai văzut niciodată curtea interioară și e de-a dreptul fascinat de ea.

Învârte între degete o brichetă, se oprește ca să o aprindă de câteva ori, apoi începe să o învârtă din nou.

Îl simt pe Emiah încordându-se, dar tace, deși când îi întâlnesc ochii căprui îmi dau seama că sunt aproape de a se transforma în negri. Iar asta nu e bine. Mă încrunt, neînțelegând ce l-a făcut să intre în starea asta.

— Soră-ta aduna discipoli, o aud pe Kate.

Îmi dau seama că m-am zgâit prea mult la Indiferent, așa că revin cu picioarele pe pământ. Kate își prinde părul brunet într-o coadă, apoi își așază capul în palme.

— Arțăgoasa? întreb sec.

Toți trei își rotesc capul spre centrul încăperii, într-un mod deloc discret.

— Arțăgoasa? repetă Brandon.

Scanned by CamScanner

— Da. Ea și tipul nou au blocat rândul pentru că nu puteau să cadă de comun acord și au început să se certe. Pe ce lume trăiți?

— Eu am fumat ceva dimineață, așa că scuză-mă dacă nu pot să fiu atent la prea multe lucruri odată, recunoaște Brandon.

— Iar mie nu-mi pasă, mârâie Emiah.

Mă desprind de el și îi arunc o privire nedumerită. Îmi evită privirea și începe să se joace absent cu furculița în mâncare.

— Eu i-am văzut, o aud pe Kate. Habar n-am ce e între tipul nou și „Arțăgoasa", schițează ghilimele în aer, dar ea se potrivește în mod clar cu geamăna ta.

— Nu-mi aminti! aproape țip la ea.

Nu știu de ce mă deranjează atât de tare când cineva îmi aduce aminte de faptul că eu și Hailey suntem gemene.

Își dă ochii peste cap, dar nu se deranjează să își ceară scuze.

— Nu cred că se certau, Bex. Sunt dispusă să pariez că tipul e mut.

Mă încrunt, îndemnând-o să îmi dea și o explicație dacă tot a deschis subiectul.

— Am avut trei ore în comun azi, iar el pur și simplu nu vorbește. N-a spus nimic toată ziua. Nimic, nimic, accentuează Kate și mă întreb dacă nu cumva a fumat și ea ceva.

— Dar se certa cu Arțăgoasa, zic pe un ton moale.

Nu îmi amintesc dacă el a spus ceva sau dacă doar a mârâit la ea. Mă încrunt, străduindu-mă să îmi amintesc, dar nu pot. Rar dau atenție la ce se întâmplă în jurul meu, iar astăzi am făcut-o mai puțin decât de obicei, convinsă de faptul că nimic nu merită atenția mea și că ziua o sa fie una îngrozitoare.

— Ești sigură?

— Ce îți pasă?

Emiah încearcă să pară relaxat, dar tonul îi e sec și rece. Mă înjur în gând pentru că am reușit să îi stric buna dispoziție care și așa e destul de rară.

— Haide, Emiah, încearcă să îl îmbuneze Kate. Chiar și pentru noi, o ceartă e un subiect bun de discutat la prânz.

— Tot uit că sunteți fete, zice pe un ton aproape nervos.

Scanned by CamScanner

Se împinge cu picioarele în pământ. Picioarele scaunului scrâșnesc, făcând câteva capete să se întoarcă în direcția noastră. Emiah ia mărul care i-a rămas întreg pe tavă și mi-l așază în față, apoi se îndepărtează.

— Ce-i cu el? îi întreb pe Brandon și Kate, cu speranța că unul dintre ei o să îmi răspundă.

Au mai multe cursuri în comun decât am eu cu oricare dintre ei și chiar nu știu cum s-a întâmplat asta.

— A fost așa tot weekendul, e singura explicație pe care o primesc din partea lui Brandon.

Mă încrunt, îmi bag mărul în ghiozdan și așez dopul la sticla de apă. Kate își arcuiește o sprânceană și deși știu că asta înseamnă că așteaptă un răspuns, spun doar:

— Ne vedem mai târziu.

Încep să alerg după Emiah, deși nu e o idee chiar atât de strălucită să fac asta cu tocurile pe care le am în picioare. Poate ar fi trebuit să înlocuiesc botinele cu o pereche de tenișI, dar acum nu mai are nicio importanță. Ceva din ghiozdan mă rănește la fiecare săritură pe care o fac, dar nu-mi amintesc ce am în el.

Îl găsesc pe Emiah sprijinit de peretele de la intrare, cu talpa lipită de perete, genunchiul îndoit și o țigară între degete.

— Încerci să atragi asupra ta un an întreg de detenție?

Își ridică privirea leneș, ca și cum l-am trezit din visare și abia acum devine conștient de prezența mea. Se mulțumește doar să ridice indiferent din umeri și să mai tragă un fum din țigară. Lucru care este interzis pe teritoriul școlii. Mai fac un pas și mă opresc în fața lui. Arunc nenorocitul de ghiozdan pe jos.

— Emiah, ce-i cu tine?

— Nimic.

Minte de îngheață apele.

— Serios? îmi arcuiesc neîncrezătoare o sprânceană.

— N-am dormit prea bine, atâta tot.

— De ce? vreau să știu și sunt dispusă să scot cuvintele cu cleștele dacă o să fie necesar.

O să fie necesar să folosesc mai mult decât un clește dacă vreau într-adevăr să aflu ceva de la el. E încăpățânat din cale afară și dacă s-a hotărât să nu vorbească, nu o să o facă. Așa că nu îmi

Scanned by CamScanner

rămâne nimic altceva de făcut decât să încerc să pun lucrurile cap la cap. Care a fost momentul în care s-a încordat? Rotiţele mi se învârt în creier şi chiar vreau să găsesc răspunsul la întrebarea asta. Cel în care privirea mi-a stăruit asupra indiferentului mai mult decât era necesar. O, Doamne, doar nu e ăsta motivul, nu-i aşa? Nu se poate ca Emiah să fie gelos.

— Ştii că acum te comporţi de parcă eşti o divă, nu?

Face o grimasă şi mai trage un fum din ţigară. O întinde spre mine, dar mă mulţumesc doar să clatin din cap şi să refuz. Spre deosebire de el, nu ţin neapărat să îmi petrec în incinta şcolii mai mult timp decât este în planificarea anuală.

— Îţi place tipul cel nou? Şi posibil mut, adaugă după o pauză de câteva secunde.

Îmi încrucişez braţele la piept, defensiv, apoi izbucnesc în râs. Emiah mă priveşte cu ochii îngustaţi şi o expresie serioasă, de parcă am înnebunit.

— O, Doamne! Tu vorbeşti serios, constat după ce mă opresc din râs.

Emiah e gelos. Ştiu că nu e deloc corect din partea mea felul în care am hotărât să ţin pe toată lumea la distanţă de mine, dar am făcut-o înainte să realizez că aveam de ales. Puteam fi o adolescentă normală de şaptesprezece ani, dar înainte să o iau pe drumul ăla, am realizat că îmi ascundeam culoarea ochilor sub prea mult machiaj, sentimentele sub atitudinea distantă, iar singurii mei prieteni aveau tatuaje şi se drogau ocazional. Dar nu... el nu poate fi gelos. Suntem prieteni. Nu poate să mă vadă ca pe ceva mai mult... noi... Nu.

Of, Doamne!

Emiah rămâne tăcut, cu privirea aţintită asupra picioarelor mele. Are sprânceana arcuită şi se uită la mine de parcă e prima dată când port pantalonii ăştia indecent de scurţi şi am picioarele la vedere. Sau poate asta e prima dată când a realizat că îi pasă câtă piele am la vedere. Orice ar fi, nu e problema lui.

— Să faci bine să dormi, îi zic pe un ton mustrător.

— Maică-mea a luat-o iar razna, îmi răspunde serios, schimbând subiectul.

Scanned by CamScanner

Îi sunt recunoscătoare pentru asta. Tensiunea din aer se risipește imediat și putem să ne comportăm normal, de parcă el nu mi-a dat de înțeles doar în urmă cu două secunde că s-ar putea să fie gelos pe Indiferent, care de altfel s-ar putea să fie mut.

— Emiah, șoptesc cu regret. N-o băga în seamă. Orice ți-ar spune, știi că nu are dreptate.

— Oare? îmi zâmbește trist, cu un colț al buzelor.

Se sună de oră și nu durează mai mult de câteva secunde până când ușa începe să se deschidă și să se închidă cu un ritm incredibil. Aș vrea să pot să îi spun ceva care să îl ajute, dar habar n-am ce și mai bine tac. Își stinge țigara deasupra coșului de gunoi, apoi o aruncă înăuntru.

— Ne vedem mai încolo.

— Unde mergi? îl întreb în timp ce îmi ridic ghiozdanul și mi-l așez pe umăr.

— Ne vedem mai încolo, repetă de parcă nu m-a auzit, deși sunt sigură că doar evită să-mi dea un răspuns.

Încuviințez și intru în liceu, însă nu înainte să arunc o privire în urma lui. Iese din curte și o cotește la dreapta. Probabil merge până acasă să își verifice mama, dar nu o să îl iau la întrebări dacă nu vrea să vorbească.

Când ajung în dreptul dulapului meu o văd din nou pe Arțăgoasă mârâind la Indiferent. Deschid dulapul și mai arunc în el câteva cărți din ghiozdan.

— Du-te dracului!

Arțăgoasa țipă, apoi se aude o bufnitură.

— Ce naiba? îmi scot capul de după ușa dulapului.

Indiferentul are palma lipită de ușa dulapului, deasupra celei care, din câte îmi dau seama, e iubita lui.

— Tu la ce te holbezi? se răstește Arțăgoasa la mine, luându-mă prin surprindere.

— Du-te dracului! spun suficient de tare încât să mă audă, apoi plec.

Ziua asta e un dezastru și e abia prânzul.

Scanned by CamScanner

2. O mulțime de prieteni
Blake

Ca naiba! Fix. Ca. Naiba.

Asta e răspunsul care îmi trece prin minte la întrebarea pusă de noua mea consilieră școlară, „și, spune-mi, Blake, cum a decurs săptămâna asta?".

Nu îi spun *ca naiba*, deși e singurul răspuns la care mă gândesc, și care, de altfel, e și cel sincer. Și mai bine, nu spun nimic. Ridic indiferent din umeri, deși mă mănâncă limba să vorbesc. Toate cuvintele pe care nu le-am spus săptămâna asta, dar la care m-am gândit, chiar se străduiesc să se facă auzite.

— Haide, Blake. Spune-mi ceva. Orice.

Își fixează ochelarii mai sus pe vârful nasului. Nu cred că își dă seama că pentru mișcarea asta folosește degetul mijlociu.

Ca naiba. N-am schimbat nici măcar un cuvânt cu cineva din interiorul școlii săptămâna asta și chiar mor de nerăbdare să vă aflu părerea în legătură cu lucrul ăsta.

— A fost bine, zic în cele din urmă, cam după vreo două minute în care ne privim fix.

— Minunat, îmi zâmbește larg, dezvelindu-și dantura albă.

Tipa ar putea să facă reclamă la pastă de dinți. Habar n-am de ce mă gândesc la asta. Tot ce vreau e să îmi trântesc capul pe mână și să dorm. Măcar vreo zece minute, suficient cât să îmi conving pleoapele să nu mai îmi cadă peste ochi ca jaluzelele peste geamuri. Mă gândesc la tot felul de lucruri fără sens și nu îmi pot opri mintea nici măcar pentru câteva secunde. Fir-ar să fie!

Soră-mea iar a plâns mai bine de jumătate din noapte, dar pe ea nu o întreabă nimeni cum i-a mers săptămâna. Cel puțin, nu doamna Welch.

— Ți-ai făcut prieteni?

O mulțime. Toată lumea vrea să fie prietenă cu un tip care nu vorbește.

Asta e și motivul pentru care m-am hotărât să nu mai vorbesc cu nimeni. Tocmai pentru a nu îmi face prieteni. N-am schimbat niciun cuvânt săptămâna asta cu nimeni de la școală, deși mi-a venit să înjur câteva persoane. Am tăcut pur și simplu și

Scanned by CamScanner

nimeni nu şi-a dat osteneala să vorbească cu mine. Ceea ce e bine. Nu mă deranjează. Atâta timp cât eu nu spun nimic despre mine, o să mă privească de la distanţă şi o să inventeze o poveste despre trecutul meu. Una care li se pare plauzibilă, iar eu o să încetez să mai fiu eu în ochii lor şi o să devin persoana care îşi imaginează ei că sunt.

Ceea ce mă deranjează, este furia prost direcţionată a surorii mele. Skylar a ţipat la mine întreaga săptămână. Ba că nu vreau să mă duc cu ea la cumpărături, ba că mă ţin prea mult după ea, ba că nu vreau să îi plătesc mâncarea, ba că retardaţii de la liceu se ţin departe de ea pentru că se tem de mine. Şi-a găsit o mulţime de scuze ca să ţipe la mine şi jur că n-am făcut nimic. E doar furioasă. Şi atât. Doar că nu înţeleg de ce e furioasă pe mine. Eu n-am făcut nimic altceva decât să o ajut.

Nu fac nimic altceva decât să o ajut.

— Câţiva, mint în cele din urmă.

Nu cred că doamna Welch o să considere prea sănătos ce fac eu. Mă abţin cu greu să nu râd. Pot să îmi imaginez expresia ei de nedumerire dacă i-aş spune că de fapt nu am vorbit deloc la şcoală de când am venit aici.

— Şi cum te simţi? De ce eşti aici, Blake? continuă doamna Welch, ignorând expresia mea plictisită.

Mă priveşte câteva secunde pe deasupra ochelarilor, aşteptând un răspuns. *Ca naiba* e un răspuns suficient de bun? Ştim amândoi de ce mă aflu aici, dar tot insistă să îşi bată gura degeaba. Îi fac semn spre dosarul care îl are în faţă şi pe care l-a răsfoit de atât de multe ori încât începe să se îndoaie pe la colţuri.

Zâmbeşte înţelegător şi fals. Urăsc oamenii care zâmbesc înţelegător şi fals.

— Aici scrie de ce ai ajuns la ore de consiliere, spune în cele din urmă pe un ton meditativ. L-ai bătut pe un coleg de-al tău de liceu până l-ai lăsat inconştient, îmi reaminteşte, de parcă aş putea să uit. Dar nu scrie cum te simţi în legătură cu ce ai făcut.

Îmi arcuiesc o sprânceană şi încep să învârt bricheta între degete.

Răspunsul la asta nu e *ca naiba*. Realitatea e că nu simt mai nimic în legătură cu asta, ceea ce probabil nu e un răspuns pe

Scanned by CamScanner

placul ei. Ceea ce probabil e grav. Aș putea să o mint și să îi spun cât de tare mă macină regretele, pentru că pare ușor de fraierit, dar nu îmi pasă suficient de tare încât să mă obosesc să o mint.

— Dumneavoastră cum credeți că mă simt? o întreb, încercând să mai trag puțin de timp până când voi reuși să găsesc un răspuns care să nu fie *ca naiba*.

Își sprijină bărbia în pumn. Pare să se gândească la întrebarea mea.

— Vinovat, zice ceea ce oricum așteptam să spună. Ar trebui să îți pară rău.

Nu îmi pare. Dacă mai vorbește mult o să încep să cred că a făcut schimb de replici cu tata, pentru că exact asta mi-a spus și el de nenumărate ori. Ar trebui să mă simt vinovat pentru că am făcut ceea ce trebuia să fac. Nu găsesc logica, oricât m-aș strădui.

— Consiliera de la centrul de corecție era de aceeași părere.

O dau din lac în puț, evitând să îi spun cum mă simt. Ce nici ea, nici vechea mea consilieră și nici măcar tata nu știu, e că nu am luat-o razna pur și simplu. Tata crede că eram beat, dar eram la fel de lucid cum sunt și acum. Nu am înnebunit din senin și nici nu l-am bătut pe Rix până aproape l-am omorât, fără motiv.

Am fost destul de motivat, iar adevărul îl știu doar eu, sora mea și Rix. Adevăr care oricum nu are importanță acum, pentru că am plătit pentru ce am făcut. Mi-am petrecut întreaga vară într-un centru de corecție pentru minori, m-am ales cu cazier și încă mai merg la sfârșitul săptămânii la consiliere. Și toate astea, pentru ca sora mea să o ia de la capăt într-un alt oraș și să își bâțâie picioarele goale prin fața celor din echipa de fotbal.

Reamintește-ți pentru ce ești aici, mă sfătuiesc.

Chiar așa. Pentru ce naiba sunt aici? Skylar evident nu a învățat nimic din experiența trecută, iar eu sunt singurul care e chinuit de tata și de consilieri care îmi zâmbesc înțelegător, semn că ei știu exact prin ce trec eu acum.

Dacă ar exista o metodă prin care să nu mai vorbesc deloc, aș face-o. Poate dacă mi-aș tăia limba?

— Câte ore de consiliere mai am?

Scanned by CamScanner

Încep să îmi pierd răbdarea. Căldura de afară mă năucește de cap, în birou miroase a naftalină și parfum ieftin și încep să mi se adune broboane de sudoare pe frunte. Bat nerăbdător din picior.

Tata crede că asta e șansa mea să o iau de la capăt. Șansa surorii mele să o ia de la capăt. Iar în timp ce ea se comportă ca un copil imatur și încăpățânat și face tot ce îi trece prin cap, inclusiv părăsirea casei cu niște chestii pe ea care cu greu pot fi numite haine, eu trebuie să ascund cine sunt. Trebuie să mă comport frumos, să îmi stăpânesc temperamentul și să îmi ascund tatuajele, pentru că tata e de părere că e mai bine ca lumea să mă vadă ca pe un băiat bun. Și merge bine, n-am ce spune. Poate că nu mi-a văzut nimeni tatuajele până acum, dar dacă mai stau mult în birou, o să îmi dau geaca jos. Iar în ceea ce privește comportatul frumos, doar pentru că am decis să nu interacționez cu nimeni, asta nu înseamnă că nu am vrut să mă iau de câțiva idioți.

Oricum liceul e plin de cretini, iar singurii oameni care arată ca genul cu care m-aș deranja să vorbesc, par nici să nu se înțeleagă între ei. I-am văzut o singură dată, când m-am dus în sala de mese, neavând ce altceva să fac cu timpul meu liber. Doi tipi și două tipe. Una dintre tipe mi-a atras atenția în timp ce stăteam la rând, iar ea era în fața mea. Înaltă, blondă, cu picioare... Nu, nu mă gândesc la asta. S-a așezat la masă cu o brunetă și încă doi tipi, dintre care unul tatuat și cu o atitudine care mi-a dat de înțeles că e gata în orice moment de o încăierare. Nici eu nu mă dau înapoi dacă e vorba de așa ceva, deși tata speră ca nouă mea variantă să o facă.

— Cred că până la Crăciun o să terminăm, o aud ca prin vis pe doamna Welch, pentru că mintea mi-e departe, la blondă.

Ar cam fi cazul să nu mă gândesc la ea, pentru că după viteza cu care a pornit pe urmele tatuatului, aș zice că e ceva între ei. Și chiar dacă nu e, eu am de gând să nu vorbesc cu nimeni.

E complicat să convingi o tipă să iasă cu tine chiar și atunci când vorbești, ca să nu mai zic dacă ar trebui să folosești doar limbajul semnelor.

— Ne vedem săptămâna viitoare? mă întreabă doamna Welch după ceva timp.

Scanned by CamScanner

Încuviințez, dându-mi seama că în tot timpul ăsta ea a vorbit, iar eu habar n-am ce a spus. Îmi iau casca și ies. Aerul proaspăt mă izbește din plin, făcându-mă să îmi doresc să respir din ce în ce mai mult. În timp ce mă îndrept spre motocicletă, telefonul începe să vibreze. Îl scot din buzunarul de la spate al blugilor și răspund în reluare, deloc încântat să vorbesc cu Skylar.

— Bună, Blake, îmi spune pe ton mieros.

Cu siguranță are nevoie de ceva.

— Ce vrei? îmi înăbuș un căscat.

— Ești ocupat?

— Da, îi răspund sec.

Nu o mint în totalitate. Presupun că dacă voi găsi ceva care să mă țină ocupat de acum încolo, înseamnă că sunt ocupat.

— Nu poți să vii să mă iei?

— De unde?

Îmi muște limba, distrugând cuvintele care și-au făcut drum spre vârful ei.

— De la Hailey. L-am sunat pe unchiul, dar a spus că nu poate să vină decât peste o oră și chiar vreau să plec. Hailey se ceartă cu sora ei și mă simt în plus.

Habar n-am cine e Hailey. Pot doar să presupun că e blonda insuportabilă cu care își petrece sora mea timpul la școală.

— E ultima dată când te mai car, o avertizez.

Mormăie niște cuvinte indescifrabile, apoi îmi explică unde trebuie să ajung. Îmi pun casca și mă urc pe motor, bucuros că am scăpat de doamna Welch și de mirosul de naftalină. Cinci minute mai târziu, opresc în fața unei case cu două etaje, de un crem ușor decolorat. Îmi îngustez ochii ca să citesc numărul, apoi, convins că am ajuns unde trebuie, aștept. Ar fi total inutil să o sun pe Skylar și să o rog să se grăbească. Doar m-ar face să aștept și mai mult. Studiez gazonul tuns din față, număr bucățile de pavaj de pe aleea scurtă care pornește din vârful bocancilor mei și care se oprește în dreptul scărilor, apoi scot bricheta și o învârt între degete.

Ușa se deschide brusc. Îmi ridic privirea, luat prin surprindere de țipetele care se aud.

— Unde pleci?

Scanned by CamScanner

— Lasă-mă în pace! Nu ți-am luat nenorocita aia de rochie, Hailey! Arăt de parcă aș purta rochie?

Nu. Nu arată de parcă ar purta o rochie. Blonda care mi-a ocupat gândurile în timpul orei de consiliere stă nervoasă în pragul ușii, confruntând-o pe cea care trebuie să fie Hailey. Nu le-am studiat niciodată atent, dar acum îmi dau seama că sunt surori. Ce fel de greșeală catastrofală a făcut universul? Poartă o pereche de botine cu ținte, iar picioarele lungi îi sunt lăsate la vedere de perechea de pantaloni indecent de scurți și parțial acoperită de tricoul larg care nici măcar nu pare să fie al ei. Poate l-a împrumutat de la Tatuat.

— Ai dreptate, îi răspunde Hailey. Nu cred că încapi în rochia aia.

Blonda clatină din cap, mișcându-și părul prins în coadă în același ritm. Pentru o secundă, mă gândesc că o să îi sară la gât surorii sale, pentru că așa și arată și pentru că sora ei nu își măsoară deloc cuvintele. În schimb, blonda își ridică mâinile în aer cu un gest exasperat, apoi vine spre mine.

— Ia-ți iubita și încui-o undeva, mârâie nervoasă la mine. Serios. Doar n-o mai lăsa liberă.

Îmi arcuiesc o sprânceană. Îmi ia câteva clipe să îmi dau seama că de fapt vorbește despre sora mea.

— Ești și surd? aproape țipă la mine.

Are obrajii roșii și buzele umflate de la cât de des le mușcă. Pentru atitudinea proastă pe care o are, e incredibil de atrăgătoare. Mă mulțumesc doar să clatin din cap, refuzând să vorbesc. De când am ajuns aici, nu mi-am dorit niciodată să vorbesc atât de mult cum vreau acum. Sunt nevoit să îmi muște limba ca să nu spun nimic.

Se îndepărtează. O fixez cu privirea. Am nevoie de toată voința ca să nu mă duc după ea și să îi dau geaca mea, chiar dacă asta ar însemna să îmi distrug imaginea și să scot la vedere tatuajele, pentru că Dumnezeule, e mult prea dezbrăcată! Brusc îmi reamintesc de Skylar. De Rix. De mâinile mele însângerate. Chiar vreau să îi spun să se acopere, dar nu e treaba mea. Trebuie să îmi văd de viața mea și să nu mă implic în ceva care nu mă privește.

Scanned by CamScanner

— Ce-ai făcut? o întreb pe Skylar când se hotărăște să își facă apariția.

Ridică neștiutoare din umeri, dar zâmbetul de pe buzele ei îmi spune că nu e chiar atât de inocentă pe cât vrea să pară. Poate blonda are dreptate. Poate ar trebui să îmi închid sora undeva, scutind-o și pe ea, dar și pe mine, de o bătaie de cap în plus. O să mai gândesc la asta, dar acum trebuie să aștept ca Skylar să se hotărască dacă ia casca pe care i-o întind, sau nu.

— Mă mai ții mult cu mâna întinsă?

Tonul îmi sună exasperat.

— Mă bucur să văd că ești la fel de bine dispus ca de obicei, comentează în timp ce se urcă în spatele meu și mă înconjoară cu brațele.

Tot ce vreau e să fiu singur, așa că mă grăbesc să ajung acasă și să scap de ea. Durează mai puțin de zece minute, iar când opresc în fața casei, Skylar îmi șoptește numele pe un ton mieros – același pe care l-a folosit la telefon, dându-mi de înțeles că iar vrea să mă roage ceva.

— Da?

Poate ar trebui sa o includ și pe sora mea pe lista celor cu care m-am hotărât să nu vorbesc.

— Mâine seară mama lui Hailey e plecată. Dă o petrecere. Vrei să vii cu mine?

O privesc nervos. Cum adică dacă vreau să merg?

— Nu te duci nicăieri, îi răspund, pentru că de fapt asta vrea sa știe.

Dacă poate să meargă la petrecere.

— Blake, mârâie la mine, fără să mă impresioneze. Ba o să mă duc. Nu ți-am cerut aprobarea. Mă întrebam dacă nu vrei să vii cu mine.

— Nu m-ai auzit, Sky? Am spus că nu mergi nicăieri, îi repet.

— De ce?

— Vrei să îți amintesc ce s-a întâmplat la ultima petrecere la care ai mers?

După expresia chinuită de pe fața ei, aș spune că nu vrea să îi amintesc. Și nici eu nu vreau să îmi amintesc, dar dacă asta o să

Scanned by CamScanner

o ţină pe Skylar în casă, o să o fac, indiferent de cât de multă neplăcere o să îmi aducă. Indiferent de cât de multă neplăcere o să îi cauzeze ei şi al naibii să fiu de nu sunt conştient cât de josnic m-ar face asta.

— Nu-i nevoie, zice. Nu o să se repete, Blake. Fii raţional!

— Sunt, o asigur. Am spus că nu te duci nicăieri, aşa că nu te mai gândi la asta.

— Vrei te rog să te mai gândeşti?

— Nu.

— Eşti un idiot! ţipă la mine, lucru deloc neaşteptat.

Când lucrurile nu merg cum vrea ea, sora mea începe să ţipe. O iau din loc, lăsând-o să se agite nervoasă în urma mea. Dacă nu plec acum, o să sfârşim prin a ne certa, iar eu m-am săturat de asta.

Habar n-am încotro mă îndrept. Sincer să fiu, nici nu prea contează.

Scanned by CamScanner

3. Am auzit că te distrezi fără mine

Bex

Mă opresc în fața casei, întrebându-mă ce aș putea să fac în continuare. Nici nu o iubesc, nici nu o urăsc pe Hailey, așa că nu știu dacă vreau să o sun pe mama sau la poliție. Nu știu care dintre variante ar da dovadă de un gest de iubire. Presupun că aș fi o soră bună dacă aș suna la poliție, pentru că mama o să își iasă din minți dacă o sun și îi spun că Hailey s-a hotărât să dea o petrecere.

Sunt frântă de oboseală. Mi-am petrecut întreaga zi la bibliotecă, deși anul școlar a început doar de o săptămână. Întreaga zi, care printre altele e sâmbătă. Îmi arunc ghiozdanul la baza scărilor și mă tolănesc pe trepte, încercând să nu mă las călcată în picioare de adolescenții în stare de ebrietate care se plimbă pe lângă mine. Îmi scot telefonul din buzunar și apelez. Nici pe mama și nici poliția. Încerc să dau de Emiah, pentru că dacă tot trebuie să îndur petrecerea surorii mele, măcar să am o companie plăcută. În plus, Emiah nu dă niciodată înapoi când e vorba de băutură gratis.

Sună o dată, de două ori, de trei ori. Oftez zgomotos și o las baltă. S-a comportat dubios toată săptămâna și poate a decis că nu vrea să mă mai vadă pentru o perioadă. Oricare ar fi motivul, o să îl aflu când o să ne întâlnim. Și se pare că nu în seara asta. Sper doar să fie bine.

Înhață ghiozdanul cu o mișcare rapidă și intru în casă. Sunt prea obosită ca să mă cert cu Hailey, așa că urc direct în cameră. Fac un duș, apoi mă îmbrac cu o niște blugi negri, mulați și un maiou alb. Am impresia că mi se vede dantela sutienului, dar nu îmi pasă. Bag blugii într-o pereche de botine înalte, cu toc, apoi cobor în sufragerie, evitând să mă ating chiar și accidental de echipa de fotbal care la ora asta e mult prea beată ca să mai aibă bun simț.

— Blondino, nu vrei să stai în poala mea?

Nu, mulțumesc.

Nu mă întorc ca să vad cine mi-a adresat întrebarea. Nu mă interesează. Nu văd pe nimeni cu care aș putea vorbi, așa că mă duc în bucătărie cât pot de repede, până idiotul ăla nu începe să vorbească din nou.

Scanned by CamScanner

— Văd că ți-ai găsit rochia în cele din urmă, îi spun surorii mele care poartă rochia pe care m-a acuzat ieri ca i-am furat-o.

Ce Dumnezeu aș putea să fac eu cu rochia ei? Îi ajunge cu puțin deasupra genunchilor și are un model floral.

— Mda, zice deloc mulțumită de faptul că s-a înșelat și că nu eu i-am luat rochia.

La ce dezastru e la ea în cameră, mă mir că mai găsește ceva.

— Puteai să mă anunți că ai de gând să ne invadezi casa cu o mulțime de retardați.

— Nu e treaba ta, îmi replică, încrucișându-și brațele la piept.

— De fapt, Hailey, e treaba mea. Îți place sau nu, locuiesc în casa asta, așa că mă interesează dacă e contaminată cu proști.

— Abia aștept să plec la colegiu și să scap de tine.

— Și ai impresia că eu aștept altceva?

— De ce nu mergi să stai cu prietenii tăi drogați?

Asta este una dintre replicile preferate a surorii mele. Când rămâne fără alte replici, o folosește pe asta. Se ia de prietenii mei care sunt mult mai inteligenți decât copiile alea ieftine de fete cu care își petrece ea timpul.

— Petrecerea asta e sub demnitatea lor, îi zâmbesc larg și îmi sprijin palmele de masă.

— Peste, mă corectează ea. Vrei sa spui, peste demnitatea lor, care cred ca oricum nu există.

— Nu ți-a cerut nimeni părerea.

— Iisuse, Rebecca, mormăie ea. Du-te bea ceva. Trageți-o cu cineva, poate o să ți se schimbe dispoziția.

— Ai vreo recomandare?

Face ochii mari, vizibil nervoasă. Degetele i se încleștează pe paharul roșu de plastic pe care îl ține în mâini, în timp ce se gândește la o replică.

— Nu cred că are nevoie de recomandările tale, se aude o voce cu accent din spatele meu. Din ce am auzit, se descurcă destul de bine.

Mă răsucesc nervoasă. Arțăgoasa îmi zâmbește țanțoșă, cu brațele încrucișate la piept. De parcă nu m-a scos suficient de tare

Scanned by CamScanner

din sărite ieri, trebuie să o facă și astăzi. Sora mea îi zâmbește complice, bucuroasă că cineva îi ia apărarea. Îmi dau ochii peste cap, încercând să nu mă las afectată. Ai crede că m-am obișnuit până acum cu sora mea și cu prietenele sale care îi sar mereu în apărare, doar că uneori... Uneori nu pot să nu mă întreb cum ar fi fost dacă eu și Hailey am fi avut o relație mai apropiată. Las gândul să treacă pe lângă mine și adopt o expresie dezgustată.

— Deja te-a dresat? o întreb pe un ton rece.

Se întoarce cu spatele la mine, fixându-și privirea pe Indiferent. Nici nu l-am observat până acum, dar dacă există o persoană mai nefericită decât mine pentru că se află aici, atunci el e acea persoană. Nefericirea îi e adânc întipărită pe chip. Aproape mă face să zâmbesc.

— N-ai de gând să îi spui nimic? se plânge Arțăgoasa.

N-am ce zice. Foarte viteaz din partea ei să caute intervenția iubitului ei într-o discuție de fete. Începe să îmi pară rău pentru el, deși nu îl cunosc. Cred că încă de ieri a început să îmi pară rău pentru el.

Își trece o mână prin părul des și brunet, apoi clatină din cap. L-a întrebat dacă nu are de gând să spună ceva, ceea ce înseamnă ca Indiferentul e doar indiferent, nu și mut. Poate săracul nu vorbește din cauza ei. Și, totuși, de ce sunt ei doi împreună? E mai mult decât evident că nu se înțeleg, iar el are o motocicletă. Pentru numele lui Dumnezeu, o motocicletă! Iar Arțăgoasa arată de parcă vrea să fie plimbată cu un Ferrari, așa că de ce sunt împreună? Pot să înțeleg decizia ei, într-o oarecare măsură. Indiferentul nu arată rău. N-am stat suficient de aproape de el ca să mă pot pronunța chiar definitiv, dar de la distanță nu arată rău. E destul de înalt și are aproape aceeași constituție ca si Emiah, deși e mai înalt, ceea ce înseamnă că dacă îți lași capul pe el o să simți... Aproape clatin dezorientată din cap. De ce mă gândesc la asta? Părul brunet îi e răvășit și are câteva inele pe degete. Îl rotește pe cel de pe arătător cu degetul mare, fără să se uite la ele. Singura problemă este că nu vorbește. Și că pare al naibii de nefericit și impasibil, ceea ce doar îi sporește farmecul.

— Nu-i nevoie, spun în direcția lui. O să plec de aici înainte să trebuiască să te bați cu mine de dragul prietenei tale.

Scanned by CamScanner

Trec nervoasă pe lângă iubita lui și încetinesc puțin când ajung în dreptul lui.

— Știu că nu vorbești, îi zâmbesc larg. Doar că eu să fiu în locul tău, i-aș tăia limba.

Se străduiește să îți înfrâneze un zâmbet. Un colț al buzelor i se ridică totuși, iar întreaga fizionomie i se schimbă. Acum sunt suficient de aproape încât să mă pronunț definitiv. Indiferentul e atrăgător. Are o pereche de ochi de un verde închis, dar crud, al naibii de ciudat, iar fața îi este simetrică, cu trăsături perfecte. Înghit în sec, în timp ce privirea îmi cade pe buzele sale ușor întredeschise. Mă pierd pentru o secundă în ochii lui și-mi umezesc buzele. Mi se amestecă gândurile și nu-mi dau seama ce vreau mai mult: să îl ating sau să îl sărut. El continuă să afișeze o jumătate de zâmbet care pare să se lărgească, de parcă știe la ce mă gândesc acum.

Mă dezmeticesc de cap și plec înainte să încep să mă zgâiesc la el ca o idioată. Sunt nevoită să mă strecor din nou printre echipa de fotbal, când unul dintre ei se ridică în picioare, împiedicându-mi înaintarea.

— Blondino, îmi zice pe un ton ce se vrea a fi lasciv. Ești sigură că nu vrei să stai în brațele mele?

Îmi dau ochii peste cap. Deci el este idiotul cu propunerea. Blondino? Ce fel de apelativ tâmpit e ăsta? Cine mai spune asta?

— Ăla e ultimul loc din lume unde aș vrea să stau.

Încerc să mă strecor pe lângă el, dar e determinat și nu are de gând să mă lase să scap atât de ușor. Mă prinde cu o mână de talie, încercând să mă lipească de el. I-o feresc și îmi fortez picioarele să stea locului și să nu cedeze, apropiindu-se de el.

— Becca, Becca, Becca, spune amuzat, cu o voce de om beat.

Urăsc când oamenii îmi spun Becca. Accept să îmi spună Rebecca, având în vedere că ăsta mi-e numele, dar prefer să mi se spună Bex. Pentru o clipă, încep sa îl înjur pe Emiah că nu a răspuns la telefon. Daca el ar fi aici, fotbalistul pe care nici măcar nu știu cum îl cheamă ar fi de mult pe jos. Din păcate, Emiah nu este aici și trebuie să ma descurc singură. Par mult mai dură decât sunt în realitate. N-am dat niciodată, în nimeni. Nu fumez. Beau

Scanned by CamScanner

foarte rar. Și mai mult ca sigur nu m-am drogat niciodată. Aparențele sunt totul, tocmai ca să nu ajung în situații de genul ăsta. O atitudine dură ține oamenii la distanță, iar scopul meu pe durata liceului, ăsta a fost.

— Idiotule, idiotule, idiotule, îi răspund în cele din urmă.

— Haide, Nathan, arată-i cine-i căpitanul echipei, îl încurajează un idiot la fel de beat ca și el.

Minunat. Deci ăsta este căpitanul echipei.

— Pot să îi arăt ce am în pantaloni, se întoarce spre el și îi rânjește.

Zău că nu e nevoie, mă gândesc.

Încep să înțeleg de ce rânjesc idioții mereu în timpul pauzei de prânz. Au creierul gol.

— Nathan, recunosc vocea mieroasă a surorii mele. Ți s-a pus pata pe sora mea?

Există ceva care se cheamă karma. Ceva pe care eu nu mă bazez. Eu mă bazez pe răzbunare, și de data asta o să mă bucur de ea mai mult decât în oricare altă dată. Încurajat de Hailey, Nathan își încleștează degetele alunecoase pe talia mea, reușind să mă tragă în brațele lui.

— Poate, îmi rânjește cu un colț al buzelor.

— Dă-i drumul, aud un glas binecunoscut, înainte să deschid gura și să îi spun ceva.

Simt cum ușurarea mi se strecoară în fiecare nerv. Îmi rotesc privirea, incapabilă să mă desprind din încleștarea lui Nathan. Emiah se îndreaptă nervos spre noi. Nu e nevoie să se strecoare ca mine, pentru ca idioții beți pur și simplu se feresc din calea lui.

— Am spus să îi dai drumul, repetă din nou, pe un ton dur.

Nathan mă eliberează într-o clipă. Mă bucur pentru o singură secundă de expresia de teamă de pe fața lui, pentru că acum știu că trebuie sa îl opresc pe Emiah să sară la bătaie. Încăierările sunt pe lista lui zilnică de activități ce trebuie făcute înainte să se înșereze afară. Poartă niște blugi negri care îi atârnă precar pe talie și un tricou cu o formație de care nu am auzit niciodată. Brațele îi sunt dezgolite, lăsând la iveală încâlceala de tatuaje.

Scanned by CamScanner

Se opreşte lângă mine, trăgându-mă protector aproape de el, deşi am impresia că vrea să mă ascundă după el. Credeam că o să mă deranjeze atingerea lui, dar adevărul este că vine ca o salvare. Nu ştiu cum aş fi scăpat de Nathan dacă el nu îşi făcea apariţia, pentru ca realitatea este că nu am niciun alt prieten în această încăpere şi e mai mult decât evident că nu mă prea descurc de una singură, chiar dacă asta îmi place să cred.

— E vreo problemă, Bex? mă întreabă pe un ton blând care nu se potriveşte deloc cu atitudinea lui dură.

— Niciuna, răspunde Nathan în locul meu, făcând un pas în spate.

— Nu te-am întrebat pe tine, mârâie Emiah la el.

Nathan îl priveşte speriat, cu ochi mari. Arată de parcă efectele alcoolului încep să dispară şi începe să înţeleagă în ce s-a băgat.

— Acum nu, îi spun pe un ton moleşit.

— Sigur?

Cumva pare dezamăgit că nu îi ofer o şansă să se ia de căpitanul echipei de fotbal. Nu vreau ca Emiah să aibă probleme.

— Sigur, răspund ceva mai sigură pe mine.

— Bun, încuviinţează. Dacă te mai prind cu labele pe ea, ţi le rup.

Nathan îi ia ameninţarea în serios şi se retrage la prietenii lui care sunt atât de curajoşi, încât niciunul nu i-a sărit în apărare.

Emiah mă trage după el, spre uşă. Îl urmez tăcută, supusă şi recunoscătoare.

— Am auzit că te distrezi fără mine, îmi spune când ajungem afară.

Se aşază pe treptele din faţa casei şi îşi scoate pachetul turtit de ţigări din buzunarul de la spate al blugilor.

— Ai auzit? întreb cu neîncredere. Te-am sunat, îi spun pe un ton mustrător. Dacă ai fi răspuns, te-aş fi invitat.

— Mda, zice serios. Scuze. Maică-mea iar a intrat în rahat şi a trebuit să mă duc să o scot pe cauţiune.

—Emiah... Iar?

Mama lui este alcoolică. Tatăl lui Emiah i-a părăsit când el avea doişpe ani, iar de atunci mama lui nu face nimic altceva decât

Scanned by CamScanner

să bea și să fure din magazine. Și dacă urăște ceva pe lumea asta, atunci lucrul ăla ar fi să vorbească despre familia lui.

— Mda, ridică din umeri, de parcă nu ar fi mare lucru.

Dar e mare lucru. Îl afectează atât de mult încât mă doare pe mine.

— Pentru ce te mai duci să o scoți?

— Dacă nu fac asta, poliția o să afle de existența mea, pentru că ea nu își poate ține gura. Apoi o să sune la serviciile sociale, Bex, și ce crezi că o să se întâmple? Sunt minor. Nu vreau să ajung în sistem.

Oftez zgomotos și mă așez lângă el. Îl înțeleg. Chiar îl înțeleg, dar mama lui e toxică. Îl otrăvește pe zi ce trece tot mai mult.

— Un an, Emiah, încerc să îl înveselesc, deși știu că un an este o perioadă îndelungată în care se pot întâmpla multe lucruri. Apoi nu o să trebuiască să îți mai faci griji pentru ea. Și eu o să scap de nebuna de soră-mea, adaug.

— Cum a reușit să adune atât de mulți cretini la un singur loc? își ridică bărbia, făcându-mi semn spre casă.

— Nu știu. A invitat pe toată lumea de la liceu, cred. Abia aștept să îi văd fața mâine dimineață, când o să își dea seama ce dezastru are de curățat. Nu cred că s-a gândit la asta.

— Soră-ta nu anticipează prea multe lucruri.

Trage un fum din țigară, îl ține câteva secunde în plămâni, apoi îl scoate afară. Îmi întinde țigara, gest cu care m-am obișnuit până acum.

— Nu fumez, îi reamintesc.

— Știu, zice. Mă gândeam că poate te-ai răzgândit.

— Nu m-am răzgândit.

— Zău, Bex, zice amuzat. Nu fumezi, nu bei și clar nu te droghezi, așa că reamintește-mi de ce suntem prieteni.

— Din diferite motive, răspund vag, pentru că realitatea este că nu am un răspuns la această întrebare.

— Cum ar fi?

— A... îmi ridic privirea, căutând inspirația pe cer. Te las să copiezi temele de la mine, zic în cele din urmă.

Scanned by CamScanner

Emiah izbucnește în râs, un lucru pe care îl face destul de rar. Nu știu cum aș fi reușit să trec prin anii de liceu fără prietenia lui.

— Mersi, spun, reamintindu-mi că nu i-am mulțumit pentru intervenția lui neașteptată.

— Bex, te las singură cinci minute și atragi idioții ca muștele.

— Nu eu îi atrag, încerc să mă apăr. Hailey i-a adus aici. Mama habar n-are. Încă nu m-am hotărât dacă să fac câteva poze incriminatoare și să i le arăt sau să o las pe Hailey să scape de data asta.

— Ai putea să faci pozele și să o șantajezi, îmi sugerează el.

— Vezi, de asta suntem prieteni.

Zâmbește și își fixează privirea undeva în gol.

— Emiah, îi întrerup șirul gândurilor. Suntem în regulă?

— Da, Bex. De ce nu am fi?

Își rotește privirea spre mine. Îmi fixez ochii într-ai săi, înțelegând că poate tocmai ăsta este motivul pentru care nu suntem în regulă. Din cauza modului în care mă privește acum, cu o blândețe ieșită din comun, care mă sperie.

Ridic din umeri, pentru că sunt prea lașă să îl întreb. Pentru că mă tem că în momentul în care o să deschid gura ca sa spun ceva, Emiah o să se îndepărteze de mine. Iar Emiah este prietenul meu. Singurul meu prieten. O să ignor modul în care mă privește. Ăsta e lucrul înțelept de făcut, mai ales că s-ar putea doar să mi se pară. Nu știu nimic despre relațiile anterioare ale lui Emiah, asta dacă a existat vreuna. Poate că e doar obosit și totul se petrece în imaginația mea.

— Nu știu. N-ai fost în apele tale săptămâna asta.

— Mda, ridică din umeri. Știu. Mama a ținut morțiș să îmi aducă aminte că eu sunt motivul pentru care tata a plecat. Bea mai mult decât de obicei. Se pare că asta este perioada în care a părăsit-o.

Sunt paranoică. Și cretină. Emiah are nevoie de o prietenă, nu de o iubită, iar eu, în loc să fiu aici pentru el, mă gândesc la tot felul de idioțenii.

Scanned by CamScanner

— Nu tu ești motivul, îi repet pentru a nu știu câta oară. E doar mai ușor să dea vina pe tine decât să se confrunte cu faptul că este o adultă și să își asume partea ei din vină.

— Știu, dar habar n-am care este motivul pentru care a plecat. Ea nu vorbește despre asta. Doar țipă la mine, ca și cum asta l-ar aduce înapoi.

Oftează adânc și mai trage un fum din țigară.

— Știu că asta nu e o soluție, Emiah, dar data viitoare când este arestată, poate ar trebui să o lași să stea în arest până când îi trece efectul alcoolului.

— M-am gândit la asta, îmi rânjește adolescentin. Cred că data viitoare așa o să fac.

Își freacă palmele de blugi, apoi se ridică brusc.

— Pleci? îl întreb aproape cu regret.

— Hai să mâncăm ceva, îmi face semn cu capul să îl urmez.

Mă ridic de parcă am arcuri în picioare și îi sar în spate. Mă prinde de coapse și mă cară așa până când se termină pavajul din fața casei.

— Pot să jur că erai mai slabă, îmi zice pe un ton jucăuș.

Îmi încolăcesc brațele in jurul gâtului său, încercând să îi obstrucționez aerul.

Își bate joc de mine, dar e în regulă. Pentru că Emiah e prietenul meu. Singurul meu prieten.

După ce mă lasă jos îl văd pe Indiferent îndreptându-se spre motocicleta care e parcată de cealaltă parte a străzii.

— Care e problema lui? comentează Emiah.

— Nu știu, ridic din umeri.

Și nici nu cred că îmi pasă.

Scanned by CamScanner

4. Salut. Numele meu e Blake

Blake

— M-ai auzit? mă întreabă bibliotecara.

Nu chiar. După „trebuie să vorbești cu fata de acolo", nu am mai auzit mare lucru. Cum adică să vorbesc? Aș vrea să glumească, dar după expresia împietrită de pe fața ei, aș zice că bibliotecara nu are simțul umorului și că nu a glumit când a spus că există un singur exemplar din cartea de care am nevoie. Pot să fiu mai ghinionist decât atât?

— Da, îi răspund, deși habar nu am ce trebuia să aud. Mulțumesc.

Primul meu gând este să o iau la sănătoasa, pentru că mai mult ca sigur nu am de gând să vorbesc cu cineva. O să spun că nu am avut timp să aleg un fragment, că nu l-am comentat și că, prin urmare, nu am temă. Apoi îmi rotesc privirea spre persoana cu care ar trebui să interacționez și mă simt cuprins de vinovăție.

N-am făcut nimic săptămâna trecută la petrecerea tâmpită la care Skyler m-a convins să o însoțesc, după ce a plâns consecutiv două ore, până când a devenit palidă și i-am spus că merg cu ea. Mi s-a părut mai ușor să mă duc la petrecere decât la spital. Pentru că acolo am fi ajuns dacă aș fi lăsat-o să plângă în continuare.

Blonda stă la o masă lângă fereastră, ținând pe brațe cartea de care am nevoie. Am observat că îi place să stea lângă fereastră. Nu știu de ce am observat asta, la fel cum nu știu de ce nu ține cartea pe masă.

Mă simt vinovat. Cretinul ăla de fotbalist s-a luat de ea, iar eu am făcut fix nimic, deși am vrut să mă duc și să îi dau una. Ceva îmi spune că blonda nu e chiar atât de dură pe cât încearcă să pară, deși probabil ea nu ar recunoaște asta. M-am fâțâit de pe un picior pe celălalt, încercând să mă hotărăsc dacă să intervin sau nu. Avem de gând să o fac, dar nu a fost nevoie. Iubitul ei a apărut la timp și a scos-o de acolo.

Mintea mi-e încețoșată, altfel nu îmi explic de ce picioarele mele se îndreaptă spre blondă. Astăzi pare să fie îmbrăcată mai decent. A găsit o pereche de blugi prin șifonier și, chiar dacă sunt

Scanned by CamScanner

tăiați, îi acoperă picioarele mult mai mult decât cei care ar putea fi foarte ușor confundați cu o pereche de chiloți.

Mă opresc lângă masă și, cum sunt determinat să nu vorbesc, trebuie să aștept să mă observe. Lucru care nu cred că o să se întâmple prea curând, având în vedere cât este de concentrată. Nu știu ce altceva să fac, așa că îmi dreg glasul.

Își ridică privirea încet, aproape leneș.

— Bună, zice pe un ton nesigur.

Apoi zâmbește larg, așteptând să spun ceva. Nu o fac, ceea ce se pare că îi provoacă un zâmbet și mai larg. Nu se potrivește în totalitate cu Tatuatul, dar trebuie să recunosc că înțeleg ce vede tipul la ea. Pe lângă faptul că are forme pe care încă nu mi-am dat seama dacă încearcă să le ascundă sau să le scoată în evidență, blonda e frumoasă. E și mai frumoasă atunci când zâmbește. Și pun pariu că dacă ar renunța la machiajul negru, ar fi și mai frumoasă.

— Am uitat că nu vorbești, spune pe un ton aproape nemulțumit. Poți să iei loc dacă vrei.

Oftez iritat și trag scaunul liber din fața ei. Mă întind după caietul din fața ei, apoi scriu: *numărul tău de telefon?*

— Nu înțeleg ce scrie, se plânge ea.

Îmi arcuiesc o sprânceană, privind-o cu neîncredere. Se apleacă peste caiet, încercând să îmi descifreze scrisul care nu e chiar atât de îngrozitor.

— Tocmai mi-ai cerut numărul de telefon? izbucnește în râs.

Încuviințez.

— Ce te face să crezi că o să ți-l dau?

Ridic din umeri. Asta e problema când nu vorbești. Nu te poți face înțeles. Blonda probabil crede că vreau să ies cu ea, deși nu pomenește nimic de iubitul ei.

— Nu vorbești, constată din nou. Îmi plac oamenii care nu vorbesc prea mult, spune pe un ton visător.

Mă aștept să mai urmeze ceva, dar se conformează și îmi scrie numărul de telefon. Îmi scot propriul telefon din buzunar, începând să tastez. Dacă scriu un mesaj cuiva, nu înseamnă că vorbesc, așa că e în regulă. Cred. Poate îmi încalc propriile reguli.

Scanned by CamScanner

Salut. Am nevoie câteva minute de carte ca să fac câteva poze.

Apăs pe trimitere. Telefonul blondei sună de undeva din ghiozdan și îl ridică leneșă, ca și cum nici nu o interesează ce am de spus. Bine, în cazul meu, ce am de scris.

— Telefoanele închise, domnișoară, mormăie bibliotecara rigidă.

Blonda îi zâmbește în treacăt, apoi o ignoră. Mă întreb dacă îi pasă cu adevărat de ceva. În afară de Tatuat.

— Dacă aș fi în locul tău, aș începe prin a mă prezenta, îmi spune.

Rescriu mesajul.

Salut. Numele meu e Blake. Am nevoie câteva minute de carte ca să fac câteva poze.

Blonda surâde cu un colț al buzelor.

— Interesant nume, închide cartea și rămâne cu ea pe brațe. Aș prefera să mi-o dea două minute ca să pozez câteva paragrafe, apoi să plec de aici. Știi ce semnifică? vrea să știe.

Din păcate, știu. Blonda a adoptat o postură cu brațele încrucișate la piept și mă privește cu sprâncenele ridicate, așteptând un răspuns din partea mea.

Înseamnă întunecat. Și luminat.

Habar n-am de ce îi spun asta.

— Amândouă? Drăguț, mormăie fără vreo intenție să îmi dea cartea. De ce nu vorbești?

Clatin din cap, semn că nu am de gând să îi răspund, dar blonda nu se dă bătută.

— Vrei cartea sau nu?

Da, vreau cartea, dar deja întrece limita. Nu plănuiam nici să fac schimb de mesaje cu cineva, așa că interacționez cu ea mai mult decât cu oricare altă persoană din școală. Îmi încleștez maxilarul și încep să tastez.

Scanned by CamScanner

Pentru că nu vreau să îmi fac prieteni.

— Aș vrea să mă fi gândit și eu la asta când am intrat la liceu, râde. Poate nu ar fi trebuit să mă mai comport așa dacă știam că dacă nu vorbești nu îți poți face prieteni.

Îmi arcuiesc o sprânceană și o privesc întrebător. Atitudinea ei e din cauză că nu vrea să aibă prieteni? La cum se îmbracă, aș afirma contrariul.

— Iubita ta e insuportabilă, se plânge în continuare, uitând din nou de carte.

Are impresia că Skylar este iubita mea și nu am niciun plan să îi dezvălui că de fapt vorbește despre sora mea.

Iubitul tău e pus pe hartă.

Izbucnește în râs, atrăgând asupra noastră privirea mustrătoare a bibliotecarei. Își duce mâna la gură, încercând să își stăpânească râsul.

— Iubitul meu nu te place, îmi spune.

Tipul tatuat nu mă place? Nici măcar nu am vorbit cu el. Nu am vorbit cu nimeni, făcând abstracție de momentul ăsta în care aparent gândurile îmi sunt încețoșate.

Îți dai seama că mesajele astea arată de parcă port o conversație cu o persoană imaginară, nu-i așa?

Încuviințează și îmi întinde în cele din urmă cartea mult râvnită.

— Dacă aș fi în locul tău, și eu mi-aș face câțiva prieteni imaginari.

Își strânge lucrurile și se ridică.

Unde pleci? mă văd nevoit să o întreb.

— Să mănânc. Oricum îți dădeam cartea. Am terminat cu ea pe ziua de azi.

Scanned by CamScanner

M-ai făcut să vorbesc degeaba?

— Practic, nu ai scos niciun cuvânt.

Ridic indiferent din umeri.

— Apropo, eu sunt Bex, îmi spune înainte să plece.

O urmăresc cu privirea până când iese din bibliotecă, apoi fac niște poze la nimereală la câteva paragrafe și calc pe urmele ei, către sala de mese.

Oamenii ăștia par să fie așezați după un plan imaginar. În fiecare zi, așezarea este aceeași. Skylar și-a găsit locul la masa divelor, ceea ce îmi provoacă o stare de iritare. Chiar sper ca lucrurile să nu se repete și Skylar să nu fie suficient de idioată încât să repete vechile greșeli. Mă așez la rând și, fără să îmi dau seama ce fac, o caut pe blondă din priviri. Bănuiesc că de acum aș putea începe să îi spun Bex, dacă tot am aflat cum o cheamă. E deja la masa obișnuită, dar nu e decât ea și iubitul ei. La cum arată prietenii ei, nu m-ar mira să îi găsesc fumând ceva după colțul școlii. N-am nimic cu asta, și adevărul e că și eu aș fuma ceva.

Mi-ar plăcea să văd grimasa pe care ar face-o tata dacă ar afla că m-am băgat într-o încăierare sau că am încălcat regulile școlii. Încă mai rezist să ma prefac că sunt drăguț, dar habar nu am cât o să mă mai țină. Mâncarea arată groaznic astăzi, așa că mă mulțumesc doar cu o doză de Cola.

— Blake! recunosc vocea surorii mele și îmi rotesc privirea instantaneu.

Flutură cu mâna spre mine, făcându-mi semn să mă duc până la ea. Din nefericire, a atras asupra noastră o mulțime de priviri pe care nu le doresc, inclusiv pe cea a blondei care acum îmi zâmbește cu un colț al buzelor. Nu a mințit când a spus că iubitul ei nu mă place. Dacă ar putea să mă omoare din priviri, ar face-o. Clatin din cap în direcția surorii mele, apoi mă îndrept la masa pe care am revendicat-o.

Scot telefonul din buzunar și îi arunc o privire. Soneria de la mesaj se face auzită, lucru care e destul de neobișnuit. Sky sună când are nevoie de ceva. Unchiul la fel. Tata sună rar. Mama nu sună niciodată.

Scanned by CamScanner

Când nu ai prieteni, nu te caută nimeni.

Vrei să stai cu noi? Nu trebuie să vorbești.

Îmi ridic privirea spre Bex. Așteaptă răspunsul meu, așa că neg cu o mișcare a capului.

De ce? vrea să știe.

Ridic din umeri. Se pare că am inversat rolurile.

Acum cine vorbește cu o persoană imaginară?

În timp ce îi citesc mesajul, o pot auzi în mintea mea, adresându-mi întrebarea pe un ton indignat.

Nu vreau ca mâncarea să îi stea în gât iubitului tău.

Își ridică două palme în sus, așteptând o explicație pe care nu am de gând să i-o ofer.

Îți place să petreci timp cu prietenii tăi imaginari?

Prietenii mei imaginari sunt o companie mult mai plăcută decât iubitul tău, tastez înapoi. *Știi, sunt pașnici și nu vor să mă omoare.*

Aparent sunt mai plăcuți și decât iubita ta.
P.S. Domnul-Indiferent-care-le-știe-pe-toate, Emiah nu e iubitul meu.

Îmi ridic privirea bulversat. În primul rând sunt derutat de modul în care a decis să mă numească, iar în al doilea rând, cum adică tipul tatuat nu e iubitul ei? Îmi ridic bărbia spre masa lor, făcându-i semn spre el, care, din fericire, stă cu spatele la mine. Bex încuviințează, dându-mi de înțeles că vorbim despre aceeași persoană.

Scanned by CamScanner

Habar n-am de ce în momentul ăsta răsuflu ușurat. Nu o să mai vorbesc cu ea. Pur și simplu o să îi șterg numărul și o să uit că această conversație a avut loc vreodată. O să fac asta, pentru că altfel o să conștientizez că blonda nu e cu tipul tatuat și că s-ar putea de fapt să nu fie cu nimeni. Și o să mă gândesc la asta și la modul în care arată când zâmbește.

În loc să fac asta, tastez din nou.

Doamna-Care-Nu-Este-Iubita-Tipului-Tatuat, Skylar e sora mea.

Izbucnește în râs în timp ce se uită la mine, ceea ce îl face pe tipul tatuat să își rotească privirea spre mine și să mă omoare din nou. Acum că am aflat că nu sunt împreună, îmi permit să îi înfrunt privirea și să mă încrunt la rândul meu. Gestul nu are nimic de-a face cu tupeul. Îmi permiteam să fac asta și înainte, pentru ca Emiah nu mă bagă în sperieți. Asupra mea nu are același efect pe care îl are asupra celorlalți, pentru că eu pur și simplu sunt genul lui. Doar că e înțelept să mai țin ascuns asta pentru o perioadă.

Acum nu face nimic altceva decât să mă privească și mai furios, iar privirea mea nu este nimic altceva decât o invitație să vină la mine dacă vrea. N-o s-o iau la goană. M-am comportat frumos doar pentru ca aveam impresia ca era împreună cu Bex, iar dacă nu este, furia lui este nejustificată.

Bex îi spune ceva, obligându-l să se întoarcă spre ea. Orice îi spune, lui nu îi cade bine, așa că se ridică și pleacă. De data asta, Bex rămâne la masă, continuând să își mănânce prânzul. Îmi aduc aminte goana în care a plecat după el în prima zi în care am văzut-o, așa ca a avut loc o schimbare în atitudinea ei.

Ești in regulă?

Clatină din cap. Nu mă așteptam la asta. La sinceritate.

Vrei să vin la tine la masă și să stăm în tăcere cu prietenii noștri imaginari?

Scanned by CamScanner

O fixez cu privirea, așteptând răspunsul ei care nu se lasă așteptat. Încuviințează. Mă ridic leneș și flămând și mă așez la masa ei pe scaunul pe care până în urmă cu câteva minute a stat tipul tatuat care se pare că nu este iubitul ei.

Bex nu spune nimic și ne petrecem restul prânzului în tăcere. Nu mă deranjează. M-am obișnuit cu asta. Ceea ce este ciudat, este că ea poate să stea în tăcere, de parcă ar înțelege-o pe a mea și eu pe a ei. Singurul lucru pe care mi-l spune este:

— S-ar putea să îți strici reputația dacă mai stai cu mine.

Nu îmi ia mult să înțeleg că am atras asupra noastră câteva priviri, inclusiv pe cea a surorii mele. Nici asta nu mă deranjează. Niciodată n-am dat doi bani pe reputația mea.

Când se sună, Bex se ridică fără să mai spună nimic, iar eu mă îndrept spre cursuri. Trec peste următoarele ore ca prin vis, gândindu-mă la blonda care e soră cu cea care bănuiesc că anul ăsta o să fie regina balului.

Tot la ea mă gândesc și după ce s-au terminat orele, în timp ce mă îndrept spre motocicletă. Mă pregătesc să mă duc acasă, dar îmi aud numele. Nu este vocea surorii mele și nimeni nu s-ar deranja să discute cu mine, așa că îmi rotesc privirea surprins. Blonda aleargă în direcția mea și îmi doresc să nu mai facă asta, pentru ca are tocuri și poate o să își rupă gâtul.

— Blake, zice din nou, oprindu-se lângă motocicletă.

Se apleacă în față, sprijinindu-și palmele pe genunchi. Evident efortul a extenuat-o și, dacă aș vorbi, aș deschide gura ca să fac o remarcă răutăcioasă. Poate o să vorbesc la urma urmei. Doar cu ea. Dar nu astăzi.

Îmi scot telefonul.

Da, Bex?

Înainte să își caute telefonul din ghiozdan, își înclină capul spre dreapta, aruncându-mi o privire frustrată.

— Ai putea să vorbești. Promit că nu o să spun la nimeni. Credeam că o sa fie amuzant, tocmai de asta ți-am dat numărul meu, dar acum devine de-a dreptul frustrant.

Scanned by CamScanner

Aș putea.

Cuvintele sună ca o promisiune, ceea ce, cumva, și sunt. Bex înțelege și surâde, dar nu-mi dau seama dacă o să aibă răbdare cu mine sau nu.

— Știu că e cam mult ce îți cer acum, dar crezi că ai putea să mă duci până acasă? Soră-mea a plecat cu cea care aparent e sora ta și pe moment am crezut ca e o ideea bună să merg pe jos, dar am obosit și sa merg până aici și...

Încuviințez. Respiră sacadat și arată de parcă face un efort să își aducă respirația la normal. Respiră de parcă a participat la un maraton și încep să îmi fac griji pentru ea. Nu știu de ce. Pur și simplu se întâmplă.

— Ești sigur? mă întreabă. Dacă nu vorbești cu nimeni, înseamnă că vrei să fii lăsat în pace și am impresia că e un calvar pentru tine chiar și să îmi scrii câteva mesaje. Nu de alta, dar dacă ești un criminal în serie, nu vreau să îmi forțez norocul și să te enervez.

Vorbesc cu tine.

— De câte ori să îți spun că asta, ridică telefonul și îl flutură prin fața mea, nu se cheamă vorbit.

E tot ceea ce o să primești momentan, o asigur, pentru că nici eu nu m-am hotărât dacă vreau sau nu să calc peste dorința de a nu interacționa cu nimeni, și să vorbesc cu ea.

Îmi bag telefonul în buzunar, dându-i de înțeles că pe moment nu o să mai aibă parte nici măcar de mesaje. În cele din urmă, se hotărăște că vrea să ajungă acasă, așa că își pune casca și urcă în spatele meu. Sunt obișnuit cu Skylar care se plânge cu fiecare ocazie că motocicleta e vreun fel de cursă a morții și că nu vrea să se țină de mine, pentru că sunt fratele ei, dar blonda urca tăcută și își înconjoară brațele în jurul meu. Un fior neașteptat îmi coboară de pe șira spinării, făcându-mă să mă încordez.

Ce mama naibii?

Scanned by CamScanner

Pe Skylar o ignor de obicei, dar de prezența blondei sunt perfect conștient. De picioarele ei lungi și, Slavă Domnului, acoperite. De căldura palmelor pe care o simt prin tricou. Arunc o privire la ceasul de pe mâna dreaptă, un gest inconștient și prost sincronizat, pentru ca Bex îmi studiază fiecare mișcare cu o curiozitate copilărească.

— De ce porți ceasul pe mâna dreaptă?

Sunt conștient de faptul ca mi s-a dezgolit o porțiune de încheietură. Mă mulțumesc doar să mă rotesc spre ea și să îi zâmbesc enigmatic. Aproape răsuflu ușurat că nu a adus în discuție cerneala. Are viziera încă ridicată, iar privirile ni se întâlnesc. Năucit de cap, îmi rotesc privirea, cu gândul să o duc acasă cât mai repede și să scap de ea, pentru ca al naibii să fiu dacă blonda nu o să mă convingă în cele din urmă să vorbesc.

Scanned by CamScanner

5. *O pietricică*
Bex

O pietricică!

Auzi, i-a sărit o pietricică pe parbriz şi s-a spart. Pentru că un parbriz se sparge atunci când sare pe el o *pietricică*.

— Îţi baţi joc de mine? o întreb aproape scoasă din minţi.

Hailey clatină din cap. Ne uităm amândouă la dezastrul pe care l-a lăsat în urma ei *pietricica*.

— Oricum, e rândul tău să plăteşti pentru reparaţie. Eu am plătit data trecută.

Reparaţie? Ea are impresia că cineva ar putea să *repare* parbrizul? Ma întreb dacă nu cumva pe parcursul celor şaptesprezece ani, am considerat-o pe Hailey mai inteligentă decât este în realitate.

Să repare. Auzi la ea. Îmi dau ochii peste cap. Ultima dată a plătit pentru înlocuirea unui cauciuc, pe care de altfel tot ea a fost cea care l-a spart. Nici în ziua de azi nu am aflat cum a reuşit.

Ca să reducă cheltuielile, mama a hotărât ca eu şi Hailey să împărţim maşina. Fiecare o foloseşte câte o săptămână, dar o va pune la dispoziţia celeilalte dacă apare vreo urgenţă. De asemenea, plătim cu rândul pentru reparaţii. Astea sunt regulile mamei. Iar eu acum sunt lefteră, pentru că anul ăsta nu m-am apucat încă să dau meditaţii şi nici nu lucrez. Ceea ce mama nu ştie, este că la Hailey urgenţa include deplasarea până la Mall ca să mănânce îngheţată, şi că eu nu am stricat maşina niciodată. Niciodată. Nici măcar nu am vărsat ceva în interior.

Dar asta nu contează. Ceea ce contează e că pe parbriz a sărit o *pietricică*. Nu e nevoie să ma aşez la volan ca să îmi sau seama că vizibilitatea e zero. Nulă. Habar n-am ce o să fac. În mod normal l-aş suna pe Emiah, pentru că el cunoaşte un tip care cunoaşte alt tip, care ştie pe cineva care ar putea să înlocuiască parbrizul şi să înţeleagă că nu pot plăti decât peste o lună. Dar nu am mai vorbit cu Emiah de o săptămână, de când l-am întrebat care e problema lui cu Blake şi a sărit ca ars. Aşa că nu pot să îl sun pe Emiah şi să îi spun că a sărit o pietricică pe parbriz.

— N-am bani, ridic indiferentă din umeri.

Scanned by CamScanner

— Asta nu e problema mea, se strâmbă Hailey.

— Ba e. N-am bani, nu schimbăm parbrizul. Ceea ce înseamnă că te duci la Mall pe jos.

Fața i se schimonosește de parcă i-am spus că se ascunde un criminal în serie la ea sub pat. Încerc să nu izbucnesc în râs.

— Uite cum facem, îi zic în cele din urmă. Punem banii amândouă.

Clatină din cap.

— Știi, Hailey, îi zic în timp ce îmi scot telefonul din buzunar. Asta e casa noastră în timpul și după petrecerea fantastică pe care ai dat-o săptămâna trecută, îi zic în timp ce intru in galerie ca să îi arăt pozele. Și aici ești tu, pe jumătate goală... Și ăla e... un tip? Da. Așa se pare. Ce crezi ca o să zică mama?

O să sufere un atac de cord dacă vede pozele, iar Hailey nu e chiar atât de proastă încât să nu își dea seama. Se întinde după telefon, dar reușesc să îl bag în buzunar la timp. Începe să dea din picioare, nervoasă.

— Ești malefică! țipă la mine.

— Zi mersi că nu te pun să plătești doar tu pentru un parbriz nou.

Emiah merită un premiu pentru ideea lui strălucită cu pozele. Simt un gol în stomac când îmi amintesc că nu am vorbit cu el de o săptămână și mă conving să las de la mine și să îl caut, pentru că mi-e dor de el. Nici măcar nu l-am văzut, iar Kate și Brandon sunt de partea lui, pentru că eu sunt intrusa în grupul lor, ceea ce înseamnă că nici ei nu schimbă prea multe cuvinte cu mine, și cu siguranță nu o să îl dea de gol și nu o să îmi spună ce mai face.

Hailey se retrage bosumflată în casă. Mai rămân câteva clipe cu privirea ațintită asupra parbrizului, apoi mă hotărăsc să îmi încerc norocul la domnul Morgan, cel care are un service auto la ieșirea din oraș. E prieten bun cu mama și mă cunoaște de când eram mică, așa că poate o să mă aștepte cu banii. Înainte să plec, intru în casă ca să iau o geacă pe mine și să înlocuiesc botinele cu o pereche de tenișI. Dacă trebuie să mă întorc pe jos, aș vrea să mai am și picioare după aia. Fac puțină curățenie în mașină, aruncând

Scanned by CamScanner

vreo zece ambalaje de la batoanele pe care le ronțăie Hailey, apoi mă urc la volan.

Așa cum mă așteptam, nu văd mai nimic în față și sunt nevoită să îmi întind gâtul. Sper să nu mă oprească poliția, pentru că ultimul lucru de care am nevoie ar fi o amendă. Îmi ia cam un sfert de oră până când ajung în fața service-ului la cât de prudent trebuie să conduc. Parchez în față și intru pe ușa mare a garajului, care e deschisă. Miroase a benzină și vaselină și zâmbesc la gândul că ar fi trebuit să o las pe Hailey să vină.

— Domnule Morgan? întreb precaută, strecurându-mă printre două mașini.

Nu îmi răspunde nimeni, așa că înaintez până când în fața mea își face apariția o siluetă. Indiferentul stă cu spatele la mine. Știu că e el și a naibii să fiu dacă înțeleg cum știu asta dinainte să se întoarcă spre mine. Poartă un pulover gri, larg și blugi negri, în al căror buzunar de la spate atârnă un prosop murdar.

— Blake?

Nu știu pentru ce mă mai deranjez să vorbesc, când el mi-a dat destul de clar de înțeles în cele trei pauze de prânz în care am stat împreună săptămâna asta, că nu o să îmi răspundă. Am fost dezorientată când a apărut la bibliotecă și mi-a cerut numărul de telefon, dar bănuiesc că și mesajele sunt o formă de a comunica, iar momentan trebuie să mă mulțumesc cu atât. Înainte aveam puțini prieteni, iar de când Emiah nu mai vorbește cu mine – tocmai din cauza lui Blake – nu pot să ridic pretenții și să îl rog să vorbească. Nu pot să cer prieteni vorbăreți. Se răsucește pe călcâie, uimit de prezența mea.

— Salut, sparg tăcerea dintre noi, pentru că el nu o să o facă. Ai probleme cu motocicleta?

Clatină din cap, apoi își duce mâna la buzunarul de la spate, scoțându-și telefonul.

— Serios, Blake? Nu suntem la școală. Nu crezi că ai putea să faci o excepție și să vorbești?

Telefonul îmi vibrează în buzunar. Îl scot și arunc o privire pierdută la ecran, deși sunt tentată să refuz să mai comunic cu Blake în felul ăsta.

Scanned by CamScanner

Lucrez. Iar tu eşti de la şcoală.

Oftez. Ce tâmpenie e asta cum că nu vorbeşte ca să nu se împrieteneasc absolut cu nimeni? Eu am nevoie de un prieten, mai ales acum.

— Bine, zic înfrântă. Cum vrei tu. Domnul Morgan e aici?

Se întoarce în zece minute.

— O să îl aştept, îl anunţ.

Ai o problemă cu maşina?

Nu. Am venit să îl urmăresc pe el.

— Normal că am o problemă cu maşina. Ultima dată când am verificat, ăsta era un service auto.

Râneşte cu un colţ al buzelor, dezorientându-mă. De obicei e serios şi încruntat, aşa că nu prea ştiu cum să mă descurc în faţa unui Blake care zâmbeşte.

Ce problemă?

— Hailey zice că a sărit o pietricică pe parbriz, dar credemă, după cum arată, a enervat pe cineva şi a aruncat cu un bolovan după ea.

Râde şi e un sunet care îmi gâdilă timpanele. Ce naiba e în neregulă cu mine? Am stabilit deja că Indiferentul este atrăgător, dar nu în faţa mea. Eu nu mă apropii de băieţi şi nici ei de mine. Cel puţin, nu în modul ăla. Vreau să se oprească, înainte să mă obişnuiesc cu sunetul şi să încep să îi simt lipsa.

Ai nevoie de un parbriz nou?

Încuviinţez. Nu îmi place modul în care privirea lui mă stăruie fix. Ochii verzi trec prin mine, căutând ceva ce nu îmi dau seama ce ar putea fi. Asta sunt eu. Nu e nimic mai mult sau mai puţin.

Scanned by CamScanner

— Crezi că aș putea plăti luna viitoare? îl întreb doar ca să sparg tăcerea. Sunt lefteră și deși am șantajat-o pe Hailey să pună jumate din bani, tot nu pot plăti până luna viitoare.

Blake își trece rapid degetele peste ecranul telefonului.

Ai șantajat-o? mă întreabă fără legătură cu ce am întrebat eu.

Poate suferă de deficit de atenție.

— Da, ridic din umeri. Am niște poze de la petrecere. Mamei nu o să îi placă. În plus, data trecută tot ea a spart un cauciuc.

Blake râde din nou, apoi își șterge mâinile de prosop. Trebuie să tac, ca să nu mai spun ceva ce l-ar face să râdă. Dacă eu sunt de acord cu tăcerea lui, ar trebui să înțeleagă dacă o să refuz să vorbesc. Deși cauza tăcerii mele ar fi total diferită, din moment ce aș refuza să mai vorbesc cu el, nu cu alte persoane.

Îmi face semn să îl urmez afară, apoi se apucă din nou de tastat.

Dacă ai nevoie, pot să îți împrumut niște bani.

Mă privește, așteptând un răspuns. Clatin repede din cap. Dacă asta ar fi venit din partea lui Emiah, aș fi acceptat înainte să apuc să clipesc. Dar pe Blake nu îl cunosc și încă nu mi-am dat seama ce facem noi aici, din moment ce eu sunt singura care vorbește. Nici măcar nu știu cum sună vocea lui și habar n-am de ce începe să mă sâcâie gândul ăsta. Sora lui are un accent strident, englezesc și nu pot să mă întreb cum sună cuvintele de pe buzele lui.

— E în regulă, spun când îmi dau seama că încă așteaptă să spun ceva.

Când ajungem afară și privirea îi cade asupra parbrizului, izbucnește în râs. Nu durează mult până când telefonul îmi vibrează din nou.

Ai condus așa? Adică, ai văzut ceva?

Scanned by CamScanner

— Nu chiar. Mi-am întins capul ca o lebădă grațioasă și i-am rugat să nu mă oprească poliția.

Din fericire, domnul Morgan își face apariția și îmi mut privirea asupra lui.

— Becca, îmi spune pe un ton călduros.

Bine, fie. Oamenii în vârstă au voie să îmi spună Becca. În plus, nu o face ca să mă enerveze.

— Bună ziua, domnule Morgan, îi răspund politicoasă.

Domnul Morgan trece peste politețea mea și mă trage într-o îmbrățișare.

— Dintre surorile Bell, tu ești preferata mea, râde.

Știu. Iar lucrul ăsta a scos-o mereu din sărite pe Hailey. Blake ne privește derutat.

— Cred că l-ai cunoscut deja pe nepotul meu, îmi face semn spre Blake.

— Da, zâmbesc. Ne știm de la școală.

Ne știm de la școală? Sunt sigură că dacă mă străduiam, reușeam să spun ceva și mai penibil.

Blake doar rânjește.

— Nu e foarte prietenos, mormăie domnul Morgan. Cred că i se trage de la vremea de la el din țară.

Vremea de la el din țară?

— Da. Poate e din cauză că...

Nu îmi duc ideea până la capăt. Blake clatină energic din cap, ducându-și un deget peste buze. Așa deci. Unchiul lui habar nu are de ideea lui genială de a nu vorbi cu nimeni.

— Ce voiai să spui, Becca?

— Ăă, mă bâlbâi. Din cauza colegilor, zic. Nu le prea plac schimbările.

Domnul Morgan încuviințează, apoi privește mașina noastră de un roz îngrozitor, culoarea preferată a surorii mele.

— Nici măcar nu o să întreb ce s-a întâmplat.

— Hailey, mormăi.

Domnul Morgan se mulțumește doar să zâmbească.

— Poți să treci poimâine după ea, mai pe seară.

Scanned by CamScanner

— Domnule Morgan, încep ruşinată, credeţi că aş putea să vă plătesc luna viitoare?

Cade pe gânduri, apoi spune:

— Uite cum facem, Becca. Blake nu e prietenos de felul lui, iar în loc să îşi facă prieteni, şi-a luat nişte slujbe de care nu are nevoie.

Slujbe? La plural? Nu ar putea să îmi împrumute şi mie una ca să nu mai fiu nevoită să mă umilesc în faţa unchiului său?

— Bine, zic nesigură.

Nu înţeleg unde vrea să ajungă. Blake mârâie printre dinţi, dar domnul Morgan îl ignoră.

— Ce ar fi să îi plăteşti lui o cafea, în loc să plăteşti parbrizul?

Blake mârâie din nou, extrem de nemulţumit de ofertă. Ce naiba? Sunt o persoană chiar atât de îngrozitoare, încât are impresia că o să moară dacă bem o cafea împreună? Nu o să fie cu nimic diferit de pauza de prânz de la şcoală.

— Nu mai mârâi, îl roagă.

— Mulţumesc, îi zâmbesc domnului Morgan. Mâine eşti liber? îl întreb veselă.

Încuviinţează.

— Atunci ne vedem pe la opt?

Încuviinţează din nou, mult mai nefericit.

— De ce nu vorbeşti? îl întreabă unchiul lui.

Blake îşi bagă stingher mâinile în buzunare, ridicând din umeri.

— E în regulă, domnule Morgan. Nu e prea vorbăreţ de felul lui. Vă mulţumesc.

Îl îmbrăţişez, apoi dau să plec.

— Blake, îl aud în spatele meu, du-o pe Becca până acasă.

— Nu e nevoie, mă întorc şi îi zâmbesc. Mă descurc.

— Becca.

Asta e tot ce spune, dar după tonul sigur pe care îl foloseşte, ştiu că nu am scăpare. Blake îi spune ceva unchiului său şi de data asta chiar îşi mişcă buzele. Din păcate, sunt prea departe ca să înţeleg ce spune sau să îi aud vocea. Dar îi văd chipul, şi e nervos. Furios, chiar.

Scanned by CamScanner

— La revedere, domnule Morgan. Oricum mă încurc prin oraş, adaug, oferindu-i lui Blake o portiţă de scăpare.

Nu îmi dau seama ce este în neregulă cu el. N-am de gând să mă prostituez pentru un parbriz. Sarcina asta este mult mai potrivită pentru Hailey. Iar Blake este evident chinuit de ideea să petreacă timp cu mine, aşa că în timp ce mă îndrept spre casă, îmi scot telefonul şi îi scriu un mesaj:

Îmi pare rău, dar chiar nu am cum să plătesc pentru parbriz. Dacă întreabă unchiul tău, o să îi spun că am ieşit la McDonald's sau ceva, aşa că găseşte-ţi ceva de făcut mâine seară.

Nu primesc niciun răspuns. Poate că a rămas fără baterie.

Scanned by CamScanner

6. Bex e cumva iubita ta?
Blake

— Spune-mi, Blake, cum a fost săptămâna asta la școală?

Închid ochii pentru câteva clipe, căutând un răspuns la întrebarea doamnei Welch. În mod obișnuit, aș fi tentat să spun *ca naiba*, dar ceva mă împiedică să o fac. Pentru că adevărul este că nu mi-a mers chiar atât de îngrozitor săptămâna asta. Cel puțin, nu în prima parte a săptămânii. Până ieri, când Bex a apărut la service, apoi unchiul meu a venit cu planul minunat de a o scuti să plătească pentru parbriz dacă accepta să iasă cu mine. Ceea ce desigur că este o idee îngrozitoare. Bex nu vrea să iasă cu mine. Eu nu vreau sa ies cu ea. Dar unchiul nu știe asta. Nici nu știe că eu nu vorbesc cu nimeni, ceea ce e bine. Doar că a început să mă deranjeze. Dacă aș fi vorbit, aș fi putut să îi explic, de față cu Bex, că nu am nevoie să ies și că dacă aș vrea să îmi fac prieteni, aș face-o fără ajutorul lui.

Ăsta este dezavantajul atunci când nu vorbești. Nu te poți face înțeles.

— Bine, îi răspund. Am vorbit prin mesaje cu o singură persoană, pentru că de când am venit aici, am hotărât să nu vorbesc cu nimeni.

Doamna Welch mă privește mirată.

— Credeam că ți-ai făcut prieteni. Săptămâna trecută ai spus...

— Știu ce am spus, o întrerup. Am mințit. Nu am vorbit cu nimeni.

— De ce, Blake? De ce nu ai vorbit cu nimeni?

Pentru că nu vreau să îmi fac prieteni.

— De ce? repetă ca o casetă stricată.

— Pentru ca o să stau aici doar semestrul ăsta, apoi o să mă întorc în Anglia.

— Stai aici doar semestrul ăsta? mă întreabă doamna Welch cu o ușoară nuanță de regret în voce, ca și cum o să îi fie dor de mine.

Scanned by CamScanner

Încuviințez. Îmi dau seama că eu de fapt nu prea am vorbit data trecută și că doamna Welch nu știe nimic altceva despre mine în afară de ceea ce scrie în dosarul meu gros de câțiva centimetri.

— Da. Tata e de părere că un semestru departe de casă o să mă trezească la realitate.

— Și are dreptate? vrea ea să știe.

Într-un fel. Adevărul este că uneori habar nu am cine sunt, ținând cont de faptul că ascund toate lucrurile care mă fac să fiu cine sunt.

Ridic din umeri. Doamna Welch bea o gură de apă, apoi își fixează ochelarii. Poate ar trebui să îi atrag atenția că din nou face asta cu degetul mijlociu.

Poate data viitoare, îmi zic în gând.

— Nu vrei să îmi spui de ce l-ai bătut pe colegul tău?

Începe să nu îmi mai placă de doamna Welch. Mi s-a părut simpatică până acum, așa cum e, ușor excentrică, cu ochelarii care au forma ochilor de pisică și părul mov, dar acum trece la lucruri serioase și încep să o antipatizez.

— Nu chiar, îi răspund cu sinceritate.

Nu doar că nu vreau să vorbesc despre asta, dar nici măcar nu vreau să mă gândesc, iar plânsul surorii mele în miez de noapte îmi amintește constant de asta.

— Bun, se resemnează, parcă prea ușor. Înțeleg dacă nu ești pregătit. Atunci spune-mi despre persoana cu care ai vorbit săptămâna asta.

Nu cred că vreau să vorbesc despre blondă. Am impresia că am dat-o în bară, pentru că ieri mi-a trimis un mesaj pasiv-agresiv, anunțându-mă că nu are de gând să iasă cu mine și că o să îi spună unchiului că a făcut-o. Cred că a făcut-o din cauză că și eu am adoptat o atitudine pasiv-agresivă atunci când unchiul a venit cu propunerea deloc inspirată să ieșim împreună. Nu o cunosc suficient de bine și, cumva, mă simțeam în siguranță până să aflu că de fapt tipul tatuat nu este iubitul ei. Sunt varză la relații și habar n-am ce așteaptă Bex de la mine.

— E complicat, îi zic doamnei Welch. Ceea ce am făcut nu se cheamă chiar vorbit.

Bex tot are grijă să îmi amintească asta.

Scanned by CamScanner

— Nu mi se pare prea sănătos ce faci tu și nici nu pot să spun că înțeleg de ce faci asta. De ce nu vrei să îți faci prieteni, Blake?

— Pentru că nu mă interesează. Tot ce vreau este să se termine semestrul și să mă întorc în Anglia.

Cred că am mai spus asta o dată.

— Și ce te-a determinat să vorbești cu persoana asta? Care e numele ei?

De fapt, cred că doamna Welch încearcă să afle dacă am vorbit cu o fată sau nu.

— Numele ei este Bex. Pentru că aveam nevoie de o carte de la bibliotecă și era exemplar unicat. Iar ea deja era acolo, cu ea în față.

— Puteai să te întorci mai târziu, îmi zâmbește cu subînțeles.

Aproape îmi dau ochii peste cap. Bine, fie. Blonda mă atrage. Sunt conștient de prezența ei, indiferent cât de mare este distanța dintre noi. Tot ce vreau este să îi gust buzele, iar subconștientul meu trădător știe asta, pentru că nu s-a întâmplat o singură dată să o visez în tot felul de posturi indecente. Poate ceea ce am nevoie este să mi-o trag cu cineva, dar asta ar însemna să vorbesc cu o altă persoană în afară de Bex. În plus, ea e cea cu care vreau să mă culc, așa că probabil nu aș reuși să mi-o scot din cap nici dacă mi-aș trage-o cu sora ei, care e aproape ca ea. Aproape.

— Are o personalitate interesantă, e tot ce spun.

— Deci te atrage?

— Putem vorbi despre altceva? o întreb ușor iritat.

— Ce face sora ta?

Plânge în miezul nopții, atunci când crede că nu o aude nimeni. Se descurcă grozav.

— Bine, mint. Cu siguranță stă mai bine la capitolul prieteni decât mine.

— Și te deranjează asta? Că ea se poate împrieteni ușor, și tu nu?

Cine a spus că eu nu mă pot împrieteni ușor cu cineva? Dacă aș vorbi, nu mi-aș mai petrece timpul liber aproape singur.

Scanned by CamScanner

— Nu, ridic din umeri. E treaba ei ce face și e treaba mea să mă asigur că nu mai repetă aceeași greșeală.

— Ce greșeală?

Îmi mușc buzele. Oricum i-am spus doamnei Welch mai multe decât plănuiam. Nu am de gând să vorbesc despre asta, indiferent ce metode alege să folosească pentru a mă convinge să vorbesc.

— Nu contează.

— Cum spui tu, zâmbește de parcă data viitoare va da tot ce are mai bun ca să mă convingă să vorbesc. Atunci ne vedem săptămâna viitoare la aceeași oră.

Încuviințez și mă ridic, oftând aproape ușurat că am scăpat și săptămâna asta de ora pe care o aștept cel mai puțin. Nu îmi dau seama de ce doamna Welch mă programează ultimul, dar deja este șapte și dacă vreau să ajung la timp la Bex, trebuie sa mă duc acum acasă, să fac un duș și să îmi schimb hainele, pentru ca blugii ăștia sunt murdari de vaselină.

Și asta și fac, deși nu sunt chiar sută la sută convins că să merg la Bex este o idee chiar atât de bună.

— Unde pleci? mă întreabă Skylar, intrând în camera mea când ies de la duș.

Mă bucur că am un prosop înfășurat în jurul meu, pentru că din cauza incapacității ei de a bate la ușă, mă tem că într-una din zile s-ar putea să vadă mai mult decât sunt dispus să îi arăt.

— Vrei ceva, Sky? evit să îi răspund.

Scot din dulap niște blugi negri și un tricou vișiniu.

— Mă poți duce până la Hailey? își flutură genele în direcția mea.

— Dacă nu vrei să mă vezi dezbrăcat, te sfătuiesc să ieși din cameră.

— Mă duci? mă întreabă din pragul ușii.

— Da.

Îmi aruncă o privire surprinsă. Am cedat prea ușor. De obicei, nu sunt de acord să o duc undeva decât după ce mă roagă de cel puțin cinci ori. Oricum mă duceam în direcția aia, așa că nu îmi dă niciun plan peste cap. Poate ar fi trebuit totuși să o las să se

Scanned by CamScanner

milogească de mine. Mă spăl pe dinți, mă îmbrac, apoi îmi trag bocancii în picioare, fără să mă deranjez să leg șireturile.

— Ce naiba faci toată ziua la Hailey? o întreb pe Skylar în timp ce aștept să se urce în spatele meu.

— Mai nimic, ridică nepăsătoare din umeri. Nimic ce te privește, oricum.

Dau dezaprobator din cap, apoi pornesc spre destinație, pentru că dacă mai zăbovesc, Skylar o să înceapă să îndruge verzi și uscate. Așa e ea. Se preface că nu vrea să vorbească, când în realitate moare de nerăbdare să împărtășească o mulțime de prostii cu mine.

Când ajung în fața casei, îmi încleștez maxilarul și opresc motocicleta.

— Mersi, îmi spune Skylar, întinzându-mi casca.

Rămân în fața casei, privind-o cum se îndepărtează. Bex stă pe treptele din fața casei. Poartă o pereche de blugi negri, tăiați, și un maiou cu un decolteu destul de indecent. Nelipsitele tocuri sunt la locul lor, iar părul blond îl are prins într-o coadă. Problema nu este cum arată Bex. Problema este tipul tatuat care stă tolănit lângă ea pe scări. Bex își ridică palmele în aer și îmi dau seama că mă întreabă ce aștept. Îmi scot telefonul din buzunar și încep să tastez.

E opt, o anunț în cazul în care a uitat.

Își ridică privirea surprinsă.

Așa, și? mă întreabă.

E opt, Bex. Trebuia să ieșim la opt.

Își arcuiește o sprânceană, apoi îi spune ceva tipului tatuat. Atitudinea lui se schimbă brusc și mă ațintește cu privirea, vizibil nervos. Se ridică lent, adoptând atitudinea care are impresia că o să mă dea pe spate. Mă dau jos de pe motocicletă și rămân sprijinit de ea. Scot bricheta din buzunar, apoi îmi încrucișez brațele la piept și încep să o învârt între degete. Bex îl prinde pe tipul tatuat de mână

Scanned by CamScanner

și îi spune ceva, dar nu aud ce. El clatină din cap, apoi ea se ridică în picioare. Tipul tatuat o domină și în înălțime și în greutate, dar ea nu pare să se teamă de el.

Bex țipă, dar el e hotărât să vină spre mine.

Nu se lasă împiedicat de țipătul ei dezaprobator.

Tipul tatuat pe care îmi amintesc vag că îl cheamă Emiah, dar nu sunt chiar sigur, se oprește în fața mea. E pus pe harță. Îmi dau seama după atitudinea defensivă și poziția țeapănă pe care o adoptă.

— Ce vrei? mârâie la mine.

Din păcate, nu am numărul lui ca să îi dau un mesaj, dar oricum bănuiesc că asta nu l-ar încânta prea tare. Nu știu dacă există ceva care să îl facă să renunțe la privirea rece și ucigătoare pe care o are. Îmi trec degetele prin păr, mă scarpin la ceafă și revin cu brațele încrucișate la piept. Îi zâmbesc, pentru că e singurul lucru pe care mă simt capabil să îl fac. Arunc o privire peste umărul lui care e mai jos decât al meu cu câțiva centimetri, la Bex, care doar stă în picioare și ne privește furioasă. Nu îmi dau seama dacă furia ei este îndreptată spre mine sau spre prietenul ei.

— N-o să îți mai ardă de rânjit după ce o să termin cu tine.

Amenințarea mă face să pufnesc. Tatuatul își îngustează privirea, probabil întrebându-se ce este în neregulă cu mine de nu am luat-o până acum la fugă.

— Ce treabă ai cu Bex?

Pare hotărât să afle răspunsul la întrebare asta. Pentru o clipă mă gândesc să mă urc pe motocicletă și să plec, dar ce ar spune asta despre mine? Aș putea la fel de bine să mă alătur echipei de fotbal a liceului dacă ăsta este tot curajul pe care îl am în mine. Am înțeles ideea încă de când a început să mă omoare din priviri. Nu mă place, eu nu îl plac pe el, dar se pare că la amândoi ne place Bex. Bine, eu poate încă sunt puțin derutat, dar din privirea lui îmi dau seama că el nu e nici pe departe confuz. Îi place de ea. Sau orice ar simți pentru ea, e mai intens decât ce simt eu momentan. E mult mai mult decât pot eu sa îi promit în momentul ăsta.

Fir-ar să fie, îmi zic în gând, hotărând că trebuie să vorbesc.

Scanned by CamScanner

— Uite care-i treaba, trag aer în piept, delectându-mă cu expresia lui uimită. Dacă ești un laș care nu poate să îi spună ce simte, stai cuminte în banca ta și lasă-mă în pace.

— Nu e treaba ta ce simt eu, scuipă cuvintele printre dinți.

— Aparent, o faci să fie problema mea.

— Ce vrei de la Bex? repetă întrebarea.

— Nu e treaba ta.

— Ba e treaba mea. Bex e prietena mea și, dacă aș fi în locul tău, m-aș da înapoi.

— Bex e cumva iubita ta? îmi arcuiesc o sprânceană.

După expresia de pe fața lui, nu. Bex nu e iubita lui, dar tot nu îmi dau seama ce simte pentru ea. Poate că sunt doar prieteni foarte buni.

— Dacă o rănești, o să ai de-a face cu mine, mă avertizează, aparent resemnându-se cu ideea că nu mă bagă în sperieți.

— Serios, frate, spune-i ce simți și nu mai sări la oricine se apropie de ea.

Aștept să mă lovească, pentru că arată de parcă e pe cale să o facă, dar în loc de asta îmi spune:

— Îmi plăceai mai mult atunci când nu vorbeai.

— De ce? Te temi că o să îi placă mai mult de mine? îl întreb rânjind.

— Nu-ți face iluzii. Îi plac fetele.

Pufnesc, dar expresia lui îmi spune că nu glumește. Își aprinde o țigară și se îndreaptă spre Bex. Ea încă stă cu brațele încrucișate la piept, pusă pe harță. Îl întreabă ceva, pe un ton deloc blând. El ridică din umeri, apoi o îmbrățișează. Pare a fi un plan mult mai bun decât cel de a căuta bătaie. Sau poate nu a glumit, și nu îi spune ce simte pentru ea tocmai din cauză că ei îi plac fetele. Ce naiba? În cele din urmă se hotărăște să plece, însă nu înainte să îmi mai arunce o privire ca un semnal de avertizare.

Bex vine spre mine. În mod clar acum furia ei este îndreptată spre mine.

— Vă comportați ca două dive, mârâie la mine.

Ridic din umeri.

Scanned by CamScanner

— Serios?! țipă la mine. Ai vorbit cu Emiah, iar în fața mea tot ce poți să faci este să ridici din umeri? Pe bune, Blake? Pe bune?!

Scot telefonul din buzunarul de la geacă și îi scriu un mesaj.

Ești sexy când ești nervoasă.

O văd înghițind în sec, apoi își ridică privirea.

— Habar n-ai cum sunt când sunt nervoasă, dar îți jur că o afli în curând dacă nu începi să vorbești. Ce cauți aici?

După buna ta dispoziție, înțeleg că ai sărit azi dimineață peste cafea.

— Nu, clatină din cap. Dar dacă ai fi în locul meu și ai avea-o pe Hailey pe cap, apoi pe tine și pe Emiah care începeți să vă scoți ghearele unul la celălalt, crede-mă că nu ai fi mai bine dispus. În plus, credeam că ți-am spus că nu trebuie să ieșim. O să îi spun unchiului tău că am ieșit, iar tu poți să te duci să îți verși testosteronul în altă parte.

Îmi arcuiesc o sprânceană. E cam târziu să dau înapoi. Trebuia să o fac în momentul în care prietenul ei s-a îndreptat spre mine, dar acum e prea târziu ca să mai schimb ceva. Iar dacă tot am deschis gura, în mare din cauza ei, și în mare pentru că nu sunt sfântul care au toți impresia că sunt, pot măcar să văd dacă efortul meu de a vorbi merită.

Haide, Bex. Sunt sigur că pe undeva așteaptă un pahar de cafea cu numele tău pe el.

Își umflă obrajii cu aer, apoi oftează zgomotos și îmi smulge din mână casca pe care o țin întinsă spre ea.

— Încearcă să nu ne omori, mă roagă. Nu pot să mor înaintea lui Hailey.

Scanned by CamScanner

Zâmbesc, în timp ce ea își înfășoară brațele în jurul meu. Blonda miroase a ceva floral, ceea mă face să zâmbesc și să mă crispez în același timp.

Blonda nu e bună pentru mine. O să mă scoată din minți și o să mă facă să vorbesc.

Scanned by CamScanner

7. Am mesaje nelimitate
Bex

Sunt extrem de curioasă cum o să decurgă lucrurile. Încă sunt nervoasă pe Blake pentru că nici măcar nu s-a deranjat să mă anunțe că avea de gând să își facă apariția. Aș fi putut măcar să îi menajez sentimentele lui Emiah din timp, dacă nu chiar mai bine, să îl trimit acasă, ca să nu fie nevoit să dea ochii cu Blake. Dar nu mi-a oferit oportunitatea să fac asta, și s-au înfruntat ca doi idioți. Blake a vorbit. Pur și simplu a vorbit cu Emiah, așa că a naibii să fiu dacă înțeleg de ce nu vorbește cu mine. Și a naibii să fiu de știu ce este în neregulă cu mine de am acceptat să ies cu un tip care refuză să vorbească.

În timp ce intrăm în McDonald's, îmi dau seama că a reușit să se relaxeze considerabil. Cine știe, poate o cursă apocaliptică pe motocicletă are darul de a-l calma. Ne așezăm la rând în tăcere, el refuzând să vorbească din motive abstracte. Eu rămân tăcută și mă gândesc câți bani am în portofel. Îmi dau ochii peste cap când îl văd că își scoate telefonul din buzunar și începe să tasteze ceva.

Ia-mi te rog o cafea neagră.

— Ia-ți singur, îi zâmbesc veselă.

Speram să îl pun în dificultate, dar se mulțumește doar să ridice indiferent din umeri.

— Cu ce te servesc? mă întreabă tânăra blondă care de fapt nici nu mă privește.

Când ies în oraș cu Emiah, oamenii se uită la el îngroziți. Blake nu e chiar atât de diferit de Emiah, dar, dintr-un oarecare motiv, mi-a lăsat impresia că de fapt încearcă să reprime cine este cu adevărat. Nu e doar chestia asta cu refuzul categoric de a vorbi. Săptămâna trecută când l-am rugat să mă ducă până acasă, a aruncat o privire la ceasul de pe mână. Curioasă din fire, n-am reușit să mă abțin să nu îl urmăresc cu privirea, așa că ochii mei au văzut cerneală pe încheietura lui. Ceea ce înseamnă că Blake ascunde niște tatuaje sub mânecile gecii de motociclist pe care o poartă.

Scanned by CamScanner

Dar blonda nu îl privește cu groază, ci cu un fel de poftă carnală. Îmi dau ochii peste cap, îi spun că vreau o cafea și aștept. Încep să mă bâțâi de pe un picior pe altul, dar în cele din urmă răbdarea mea se risipește.

— Îmi vreau și eu cafeaua aia după ce termini să te uiți la el de parcă e comestibil, mârâi la ea.

Dă dezorientată din cap, apoi mă privește fix. Blake pufnește în spatele meu.

— Tu nu vrei nimic? îl întreabă pe Blake, ignorându-mă în continuare.

— O Cola, un cheeseburger și o porție de cartofi prăjiți.

Mă rotesc spre el, șocată. Mă simt ca dintr-o scenă de prost gust, dintr-un film vechi. Mi se pare că mă mișc în reluare. Blake a vorbit. Sunetele încă îmi reverberează în timpane, pe o voce pătrunzătoare. Nu m-am înșelat. Blake are accent și aș fi preferat să trăiesc în continuare în neștire, pentru că acum doar la asta o să mă gândesc. Îmi ridic privirea spre el, pentru că având în vedere înălțimea lui, sunt nevoită să fac asta. Ridică indiferent din umeri, zâmbindu-mi larg.

— Ești incredibil! țip la el. Vorbești cu Barbie de la McDonald's, în timp ce pe mine mă ignori complet.

Din nou o ridicare din umeri și un rânjet cu un colț al buzelor. Își trece din nou degetele peste ecranul telefonului. Îl deschid pe al meu înainte să apuce să îmi trimită mesajul.

Barbie de la McDonald's nu merge cu noi la școală. Barbie de la McDonald's nu vrea să se ne împrietenim.

— Barbie de la McDonald's vrea să ți-o tragă, arunc cuvintele nervoasă.

Știu.

Îmi dau ochii peste cap. Poate e mai bine că Blake nu vorbește. Poate o să descopăr că este un îngâmfat și o să încep să îl urăsc, înainte să mă obișnuiesc cu prezența lui. Dacă nu o fi deja prea târziu.

Scanned by CamScanner

— Și ca să știi, adaug, eu nu încerc să mă împrietenesc cu tine.

Dar ce încerci să faci?

Ce am de gând mai bine nu aș rosti cu voce tare, așa că îi tastez înapoi.

Aparent, mă prostituez pentru un parbriz.

Blake izbucnește în râs. E neplăcut. Nu râsul lui e neplăcut, ci modul în care mi se strânge stomacul la auzul său. Instinctiv, îl înconjor cu un braț, de parcă încerc să îl protejez de ceva. Barbie ne întinde tava, apoi îi zâmbește lui Blake.

— Ce faci? aproape țip la el când îl văd că își duce mâna la buzunarul de la spate, scoțându-și portofelul.

Plătește si cafeaua mea, apoi dispare cu tava, lăsându-mă să mă cert singură. Frumoasă atitudine, n-am ce spune.

— Blake, zic nemulțumită când îl ajung din urmă. Dă-mi bonul.

Așază tava pe o masă la geam ca și cum știe că ăsta este locul în care aș vrea să stau, apoi, de parcă îmi ghicește gândurile, ia bonul de pe ea și îl bagă în buzunarul de la blugi.

Ai spus că ești lefteră, îmi reamintește.

— Încă îmi permit o cafea, îl asigur, așezându-mă pe scaunul din fața lui.

Mă uit la cartofii prăjiți, iar stomacul meu trădător începe să scoată sunete. Din păcate pentru el, sunt atât de lefteră, încât nu îmi permit să mănânc în oraș. Apoi Blake face un gest care mă ia prin surprindere. Împinge tava spre mine, făcându-mi semn cu bărbia să mă servesc.

— Aș fi jurat că ești unul dintre oamenii ăia care țipă dacă te apropii de mâncarea lor.

Sunt chiar atât de înspăimântător?

Scanned by CamScanner

— Nu, ridic din umeri. Doar că așa mi-ai dat impresia.

Nu mă cunoști.

Iau un cartof, mai mult de poftă, apoi îmi încrucișez brațele la piept. Nu, nu îl cunosc. Îi înfrunt privirea de un verde întunecat și, brusc, am o revelație. Vreau să îl cunosc. Vreau ca Blake să vorbească și să mă lase să îl cunosc. Îi respect decizia de a nu vorbi, și oricum eu am parte de mai multă atenție decât oferă oricui altcuiva din școală, dar vreau să îl cunosc cu adevărat. Vreau să îi aud vocea, nu doar să-i rețin conturul irisurilor.

Întind mâna spre porția de cartofi în același timp cu el, atingându-l accidental. Un fior rece își face apariția undeva pe șira spinării și coboară repede până în vârful picioarelor. Mă înfior, mă încordez, apoi încerc să mă relaxez. Dar curentul electric care mi-a ridicat părul de pe mâini nu vrea să dispară, iar el observă asta. Rânjește cu un colț al buzelor, conștient de ce se întâmplă cu mine. Aruncă o privire asupra brațelor mele care sunt dezvelite, apoi mă fixează din nou cu privirea, care deși de obicei e rece, de data asta pare mai plină de viață.

Ți-e frig? mă întreabă în cele din urmă, ducând un cartof spre buze.

— Mda, mormăi. Puțin.

Dacă aș fi Pinocchio, nasul meu ar ajunge până în dreptul geamului. Mi-e cald. Prea cald, și pot să jur că nu mă simțeam așa în urmă cu câteva secunde.

Blake probabil și-a propus ca până la sfârșitul serii să mă surprindă atât de rău încât să mă țin la distanță de el, pentru că următorul gest pe care îl face credeam că nu o să trăiesc să îl văd vreodată. Își dă geaca joc cu o mișcare rapidă și mi-o întinde. Nu pot să reacționez în niciun fel, pentru ca privirea mi-a rămas blocată pe antebrațele lui, pe modelele încâlcite și superbe din cerneală. Dacă ar umbla așa, probabil ar avea același efect ca și Emiah, pentru că dintr-un oarecare motiv, tatuajele se pare că au

Scanned by CamScanner

darul să îndepărteze oamenii. Poate ar fi o idee bună să îmi fac și eu câteva la vedere. Poate pe față. Sau...

Își drege glasul, pentru că e singurul lucru pe care poate să îl facă să îmi atragă atenția. Cel puțin până când o să vorbească. Dacă acel moment o să vină vreodată. Mai am nevoie de câteva secunde până când să iau geaca și să îmi strecor mâinile în ea. Asta doar o să îmi sporească senzația de căldură, dar dacă îi spun că nu am nevoie de ea o să creadă că am făcut-o intenționat și că speram ca el să mi-o dea. Așa că îmi strecor mâinile în ea, împotrivindu-mă impulsului de închide ochii atunci când mirosul de lemn combinat cu ceva ce nu pot deslușî, îmi ajunge în nări.

— Aa... mersi, zic când conștientizez că am petrecut prea mult timp visând cu ochii deschiși.

Nu mă așteptam să îmi răspundă, așa că nu e o surpriză faptul că buzele îi rămân lipite.

— De ce nu vorbești? îl întreb pe un ton frustrat.

Pentru că n-am de gând să rămân prin preajmă și nu vreau să ți se facă dor de mine.

— Crede-mă, n-o să îți simt lipsa. Nici nu aș avea cum, din moment ce eu sunt singura care își bate gura degeaba.

Întocmai. Nu vorbesc, nu ne împrietenim, n-o să îmi simți lipsa.

Îi urăsc logica gândurilor.

— Știi, îi zic în timp ce învârt în cafea, nu trebuie să îmi spui cele mai întunecate secrete ale tale. Doar că ar fi drăguț ca din când să spui ceva, ca să nu mă simt complet aiurea și plictisitoare.

Privirea i se răcește într-o clipă. Maxilarul îi zvâcnește pentru o fracțiune de secundă, atât de repede încât mă întreb dacă am văzut bine. Ceva din ceea ce i-am spus l-a făcut să reacționeze. Îmi arcuiesc o sprânceană, în timp ce rotițele din creierul meu leneș încep să se învârtă, căutând răspunsul. Secretele întunecate. Despre asta e vorba.

Scanned by CamScanner

Îmi rontăi buza de jos aproape inconștient. Oare Blake deține secrete întunecate? Secrete de genul celor care m-au determinat pe mine să mă machiez prea strident și să îndepărtez pe toată lumea din jurul meu? Genul ăla de secrete?

Te ascult, îmi răspunde. *Nu mă plictisești.*

— Ce o să faci când o să rămâi fără mesaje? O sa porți după tine un caiet și o să recurgi la el ori de câte ori vrei să îmi spui ceva?

Am mesaje nelimitate.

Îmi dau ochii peste cap. Aparent nu o să câștig bătălia asta, așa că mai bine o las baltă.

Ți-am schimbat parbrizul. N-ai trecut să îți iei mașina.

Mă întreb dacă este la fel de monosilabic și atunci când vorbește sau dacă pur și simplu îi este prea lene ca să tasteze propoziții lungi.

— Nu a venit Hailey? clatină din cap. Era treaba ei să treacă azi să ia mașina. Am anunțat-o de aseară.

Normal că nu a făcut-o. Nici nu știu pentru ce m-am bazat că Hailey o să facă măcar o dată în viață ceva ce o rog.

Poți să vii să o iei. Te duc eu până acolo.

Nu mi-am dat seama până acum, dar chestia asta este destul de obositoare. Și tare, tare, tare frustrantă. Încep să bat darabana cu degetul în masă.

Te plictisești, Bex?

Nu chiar, dar îmi vine să îmi izbesc telefonul de perete. Poate așa o să se hotărască să vorbească. Clatin din cap și îmi rotesc privirea prin încăpere. Barbie nu mai ia comenzi, ci doar își

Scanned by CamScanner

sprijină bărbia în palme, cu privirea fixată asupra lui Blake. Simt un gol inexplicabil în stomac și pot să îmi aud ritmul inimii în urechi. Ambele semne sunt nesănătoase. Și ce e mai nesănătos decât ele, este dorința de a o pălmui pe Barbie. Ce naiba, n-am fost în viața mea o fire violentă, așa că nu îmi pot justifica nevoia de a o lovi. Îmi mut privirea înapoi asupra lui Blake. Ceva în mine tresare din cauza intensității cu care mă privește, inconștient de prezența blondei care se află în partea cealaltă a încăperii.

— De unde vii? îl întreb.

Nu știu nimic despre el. Absolut nimic. Desigur că aș putea să cerșesc câteva amănunte de la Hailey, dar probabil nu ar ieși nimic bun din asta.

Londra, îmi răspunde.

— Nu ți-e dor? Adică, ești cam departe de casă.

Cu siguranță nu îmi lipsește vremea.

— Nici acolo nu vorbeai?

Ba da.

Încercarea mea de a-l atrage într-o discuție eșuează și nu trebuie să fiu un geniu ca să îmi dau seama de asta. Mă ridic de pe scaun, agitată și nervoasă. Am nevoie să stau câteva minute singură și să mă întreb ce fac eu aici, cu Blake.

Unde pleci?

Îmi dau ochii peste cap când citesc mesajul.

LA TOALETĂ!

Nu mai primesc niciun alt mesaj. Intru în toaletă și închid ușa în urma mea. Mă sprijin cu palmele de chiuvetă, aruncând o privire în oglindă. Obrajii mi-au luat foc cândva pe parcursul serii,

Scanned by CamScanner

iar acum arăt ca o sfeclă. Nu îmi dau seama ce caut cu Blake. Emiah este destul de nemulțumit din cauză că am ieșit cu el, dar singurul lucru pe care mi l-a spus a fost să am grijă și să îl trec pe apelare rapidă. A făcut-o să sune ca și cum Blake ar fi vreun violator sau ceva, dar nu contează. O să îmi iau mașina, apoi o să merg acasă și o să îl dau uitării pe Blake. Îmi pierd răbdarea să mai stau în preajma lui și să ascult tăcerea.

Mă clătesc pe față si deschid ușa de la toaletă, dar mă izbesc de un piept tare care aparține unei persoane pe care nici nu am văzut-o. Mă dau un pas în spate involuntar, ridicându-mi privirea. Nathan îmi rânjește pe o lateralã, mult mai încântat de întâlnirea noastră decât mine.

— Becca, Becca, Becca, mormăie vesel.

Dau să trec pe lângă el și, pentru o clipă, am impresia că o să mă lase să scap ușor, dar îi simt degetele pe talia mea, trăgându-mă aproape de el.

— Haide, Becca. Nu mai face pe inabordabila.

— Dă-te, îl rog pe un ton calm.

Nathan clatină din cap, apoi se împinge cu trupul în mine, forțându-mă să intru înapoi în toaletă. Mama mă-sii! Îmi cântăresc opțiunile în minte. Aș putea să țip, având în vedere că ușa este deschisă, sau aș putea să îl lovesc.

— Nu mă păcălești cu atitudinea asta, Becca. Știu ca îți place de mine.

— Ai fumat ceva?

Mă dau în spate până când simt peretele în spatele meu și realizez că nu am fost deloc inspirată. Nathan mă blochează și încearcă să își strecoare mâinile pe sub geaca lui Blake. Îl prind de încheieturi, încercând să opresc înaintarea degetelor sale transpirate. Rânjește ca un idiot ce e.

— Lasă-mă în pace!

— Sau ce, Becca? își apropie fața de a mea și îmi dau seama că nici măcar nu poate să își justifice comportamentul dând vina pe alcool, pentru ca este treaz. Ce o să îmi faci?

Nu știu, dar cu cât se apropie mai mult de mine, cu atât mă panichez mai tare. Îl calc nervoasă pe picior, dar nici nu se clintește. Încerc să îl lovesc, dar se ferește la timp.

Scanned by CamScanner

— La naiba, Nathan! Dă-mi drumul!

Mă agit disperată. Un bec de avertizare se aprinde în mintea mea. Nathan e mai serios decât credeam eu, iar intențiile sale nu sunt o glumă nevinovată. Nathan mă strânge prea tare de mâini. Înghețată, incapabilă să mai trag aer în piept. Simt că mă sufoc și, de parcă nu e de ajuns, o senzație de greață mi se formează în gât. Nu îmi pot stăpâni lacrimile care nu au nimic de-a face cu Nathan și, înainte să îmi dau seama, încep sa plâng. Nu-mi place când unele persoane îmi invadează spațiul personal. Când persoanele pe care nu le suport se apropie prea mult de mine. Asta-mi amintește de Hailey și de...

— Hai că nu sunt atât de urât, îl aud ca prin vis.

Clatin din cap cu disperare, un gest menit să îl roage să se țină la distanță.

— Ia-ți mâinile de pe ea.

Recunosc accentul pe care sunt mârâite cuvintele. Nu l-am auzit decât o dată, dar mi s-a impregnat în timpane. Nathan se răsucește, dar nu îmi dă drumul.

— De unde tot apăreți în apărarea ei? vrea să știe.

Din senin, strânsoarea slăbește și sunt liberă. Mă lipesc de perete. Picioarele nu sunt capabile să îmi susțină greutatea. Blake l-a tras pe Nathan de pe mine și pare de-a dreptul furios. Înainte să apuc să îi anticipez intenția, îl lovește pe Nathan în față. Nici el nu i-a anticipat intenția, așa că se clatină și e nevoit să se sprijine de perete.

— Cred că data trecuta nu ți s-a explicat destul de clar să îți ții mâinile departe de ea. Crede-mă, dacă vrei să mai faci sport, o să ai nevoie de ele.

Ochii lui Nathan se măresc de groază. Blake reușește să mă sperie și pe mine pentru o clipă. De unde a căpătat atât de multă atitudine? Sau asta este atitudinea lui obișnuită?

— Stai calm, frate. Am înțeles.

Nathan se împleticește pe picioare și iese din baie. Eu încă mă sprijin cu palmele de perete, încercând să îmi dau seama ce naiba s-a întâmplat și de unde a apărut Blake. De ce e atât de furios?

— Rebecca, zice în timp ce străbate distanța dintre noi.

Scanned by CamScanner

Dumnezeule, a vorbit cu mine! Mi-a pronunțat numele pe un ton jos, îngrijorat, care nu se potrivește cu atitudinea lui. L-a pronunțat de parcă testa ca să vadă dacă poate să o facă.

— Ți-a făcut ceva?

Se oprește în fața mea. Expresia îi e ușor confuză, ca și cum nu știe ce să facă în continuare. În cele din urmă se hotărăște că ar trebui să îmi dea după ureche o șuviță. Tresar, neașteptându-mă la atingerea lui. Are degetele reci, dar nu am tresărit din cauza asta. Locul in care ma atinge în spatele urechii începe să mă gâdile și un fior îngrozitor îmi străbate trupul.

Zâmbește larg. Blake zâmbește și pe deasupra mi-a mai și vorbit. Ce naiba?

— Bex, zice aproape chinuit. Ești bine?

Încuviințez, apoi îl împing brusc la o parte, pentru că senzația de greață devine prea persistentă. Se ferește, uimit de atitudinea mea, dar nu am timp să vorbesc. Intru într-o altă toaletă și îmi vărs conținutul stomacului. Când ies, Blake mă așteaptă sprijinit de perete, cu talpa lipită de el și un genunchi îndoit. Între degete învârte veșnica brichetă, deși nu îmi amintesc să îl fi văzut fumând.

— Ai vorbit cu mine, zic după ce îmi clătesc gura și beau niște apă.

Nu se aude nimic altceva decât tăcere.

— Serios? mă întorc furioasă spre el.

Ridică nepăsător din umeri. Îmi vine să mă dau cu capul de oglindă.

Mă spăl pe față, deși nu mă ajută. Acum am și ochii roșii, nu doar fața.

— Ai de gând să stai aici? îl întreb pe același ton furios.

Blake clatină din cap, apoi mă ghidează spre ieșire, ținându-și o mână așezată pe spatele meu. Gestul mă face să mă simt în siguranță, ceea ce este o tâmpenie, pentru ca Blake nu este nevoit să aibă grijă de mine.

Urc în spatele lui pe motocicletă și mă agăț tăcută de el. Îl simt încordat sub palmele mele. Nu i-am înapoiat geaca și mă întreb dacă nu i-o fi frig. Cauza încordării este faptul că a trebuit să

Scanned by CamScanner

ma ajute? E nefericit pentru că a vorbit cu mine? Îi pare rău că l-a lovit pe Nathan?

Nu apuc să găsesc răspunsul la întrebările care mă chinuie. Oprește în fața casei mele. Nici nu mi-am dat seama când am ajuns. Mă dau jos ceva mai calmă decât înainte și îi înmânez casca și geaca, luptându-mă cu senzația de gol provocată de absența ei.

— Credeam că mă duci să îmi iau mașina, mormăi fără să aștept un răspuns.

Își ia geaca pe el.

— Ți-o aduc eu mâine.

Fac ochii mari. Aș crede că mintea îmi joacă feste, dar știu că nu este capabilă să reproducă exact accentul lui.

— Noapte bună, Bex, îmi zâmbește înainte să își așeze casca la loc.

Îmi ridic sprâncenele, dar pe față am un zâmbet de-a dreptul tâmpit, pe care nu îl pot stăpâni.

Ultimul lucru pe care îl aud este sunetul râsului lui. Își ridică viziera, fixându-mă cu ochii care acum sunt de un verde crud.

După ce se asigură că m-a privit suficient cât să nu mai fiu capabilă să mă mișc câteva minute bune, pleacă.

Scanned by CamScanner

8. Ce mă fac cu Bex?
Blake

Mă răsucesc de pe o parte pe alta și mormăi nemulțumit. N-am mai dormit o noapte de la un capăt la altul de nici nu mai știu când. De obicei mai reușesc să ațipesc măcar jumătate de oră, dar azi n-am cu norocul ăsta.

Ce naiba am făcut? Am vorbit cu Bex. La dracu'! Efectiv, am deschis gura și am lăsat cuvintele să se facă auzite, dar nu știam ce altceva să fac. Imaginea ei dură s-a spulberat într-o secundă atunci când a început să plângă. Nu genul de plâns zgomotos ca cel al surorii mele, care se aude chiar și în clipa asta și care mă face să vreau să mă mut în garaj. Nu. Pur și simplu lacrimile îi cădeau peste obraji, iar ea nici nu știu dacă mai încerca să se abțină. Gândul că de fapt Bex nu plângea din cauza lui Nathan a încolțit în mintea mea și mă sâcâie. Și nu ar trebui să îmi pese. La fel cum nu ar fi trebuit să îl lovesc, dar am făcut-o. Ar fi fost mai înțelept să îl las pe tipul tatuat să facă asta.

Bex mi-a văzut tatuajele. Bex a văzut modul în care reacționez când sunt scos din sărite. Bex m-a auzit vorbind cu ea.

Rahat!

Și toate astea pentru că am ajuns să îmi petrec prea mult timp gândindu-mă la ea. Uneori, tot ce vreau e să o lipesc de mine și să o sărut, pentru că îmi face simțurile să o ia razna, dar nu pot să fac asta. Mi-am încălcat deja prea multe reguli. Nu pot să o încalc și pe aia de a nu mă apropia de cineva.

Gândurile mi se învârt în minte de parcă sunt beat și habar n-am cum să le împiedic derularea, așa că mă ridic la marginea patului si rămân câteva minute în poziția asta, până mă hotărăsc să trag pe mine blugii care sunt la marginea patului. Iau cutia cu șervețele și ies.

Intru în camera surorii mele fără să bat la ușă, pentru că dacă fac asta, o să îmi ceară să mă car. Are veioza de la marginea patului aprinsă și, așa cum mă așteptam, stă ghemuită în mijlocul patului și plânge. Știu că mă aude, dar nu se deranjează să își ridice privirea. Doar își șterge lacrimile, rușinată, de parcă nu sunt fratele ei și nu am mai văzut-o plângând. Străbat camera precaut. Nu ar fi

Scanned by CamScanner

exclus să înceapă să arunce cu lucruri în mine. Când ajung lângă pat îmi dau seama că sunt în afara oricărui pericol, așa că mă lungesc lângă ea și îi dau cutia cu șervețele.

— Mersi, îmi spune cu o voce nazală.

— Treci încoace, îi zic calm.

Își suflă nasul, apoi se cuibărește la pieptul meu, înconjurându-mă cu un braț. Îmi așez o mână peste ea și o țin așa câteva minute bune. Plânsul i s-a potolit și acum doar suspină din când în când. Poate că eu și Skylar nu ne înțelegem mereu, dar e sora mea și nu am uitat asta nici măcar o secundă. E sora mea mai mică și o să fac orice e nevoie ca incidentul să nu se mai repete.

— Ești bine? o întreb în cele din urmă.

— Da. Așa cred, zice. Doar că de fiecare dată când încerc să dorm, încep să îmi amintesc.

O strâng protector în brațe. Mi se pare că este singurul lucru pe care aș putea să îl fac. Știu că acum nu pot să o ajut cu nimic. Inutilitatea asta pe care o simt acum mă scoate din minți.

— Cum merge consilierea?

Trag aer în piept și răsuflu zgomotos. Skylar se ridică și se așază în poziție turcească, fixându-și privirea asupra mea.

— Minunat, ridic din umeri. Doamna Welch se pare că este hotărâtă ca în cele din urmă să mă facă să vorbesc.

— I-ai spus? mă întreabă panicată.

— Nu. Și nici nu o să o fac. A zis că până de Crăciun o să terminăm, așa că n-ai de ce să îți faci griji. Nu o să vorbesc.

— N-ai spus nimănui?

Clatin din cap.

— Nu știu dacă ai observat, Sky, dar nu vorbesc cu nimeni. Cui naiba aș putea să îi spun?

Asta nu e în totalitate adevărat. Vorbesc cu Bex, sau cel puțin am vorbit cu ea, pentru că încă nu m-am hotărât dacă lucrul ăsta o să se repete și de acum înainte.

— Apropo, zâmbește Skylar. Ce-i cu ideea asta nebună să nu vorbești cu nimeni?

— Tot ce vreau e să ne întoarcem acasă. N-am chef să interacționez cu nimeni.

Scanned by CamScanner

— Mda. Și eu vreau asta. Dar lucrurile nu stau chiar atât de rău pe cât mă așteptam. Știu ce părere ai despre Hailey și fetele ca ea în general, dar să știi că nu-i chiar așa de rea.

— N-am spus nimic, încerc să mă apăr.

— Nu-i nevoie, râde ea. Deși Hailey arată ca una dintre fetele pe care le-ai folosi tu pentru o seară, așa că sunt oarecum recunoscătoare pentru decizia ta de a nu vorbi.

— De ce?

Îmi arcuiesc o sprânceană și îmi încrucișez brațele la piept.

— Dacă nu vorbești, nu le poți fraieri. Nu le fraierești, ele nu se culcă cu tine. Nu se culcă cu tine, nu se enervează nimeni pe mine, iar eu pot să îmi păstrez prietenele în continuare.

Pufnesc în râs. Mă cuprinde un sentiment ciudat, de vinovăție, combinat cu un gol în stomac. Oare dacă Bex m-ar cunoaște, ce părere ar avea despre mine? Pentru prima dată în viață, sunt recunoscător că Bex habar n-are de reputația mea și de lucrurile pe care le-am făcut. Sunt recunoscător ca tata ne-a trimis pe mine și pe Skylar la fratele lui, departe de toată drama de acasă.

— Deci n-o să spui nimănui?

Clatin din cap, apoi îi zâmbesc. Cui să spun ce s-a întâmplat? Pentru asta ar trebui mai întâi să vorbesc, iar eu nu am nicio intenție să fac asta. Cel puțin, nu atâta timp cât mă țin departe de Bex, pentru că atunci când sunt în preajma ei, parcă începe să mă gâdile limba. Aseară am mușcat-o până la sânge, pentru că în timp ce Bex încerca să discute cu mine, nu am putut să rămân imun la expresia ei exasperată. Chiar am vrut să vorbesc cu ea. Ce naiba a fost în capul meu când m-am gândit că ar fi bine să nu vorbesc cu nimeni?

— Ia și dormi, Sky, îi zic în timp ce mă ridic de pe pat.

— E weekend, își înăbușă un căscat.

— Mda. Știu.

Sky se strecoară între așternuturi.

— Noapte bună, îi zic.

Înainte să închid ușa, o aud mormăind un răspuns. Mă întorc în camera mea, cu speranța că Skylar a terminat cu plânsul pe seara asta. Știu că noaptea asta se alătură celorlalte pe care le-am pierdut și că nu am nicio speranță să dorm. Mă spăl pe față și

Scanned by CamScanner

pe dinți, apoi scotocesc prin dulap după un tricou și un hanorac. Probabil e frig afară, dar măcar nu plouă. De asta nu mi-e dor. De ploaie. Am avut parte de ea cât să îmi ajungă toată viața. Arunc o privire la ecranul telefonului, iar ora mă ia prin surprindere. E cinci și în curând o să se lumineze afară.

Cobor scările pe vârfuri, ca să nu îl trezesc pe unchiul Morgan. Nu știu ce părere o să aibă despre alergarea mea matinală, dar nu mai suport să stau închis în casă. Chiar dacă Sky nu mai plânge, știu că o să mă așez în pat și o să mă zgâiesc la tavan până când o să se lumineze și o să am o scuză ca să mă ridic din pat.

Alerg vreo jumătate de oră pe strada principală. În cele din urmă, ajung la concluzia că pot să alerg până când o să îmi cedeze picioarele, pentru că tot o să mă gândesc la blondă. Poate că tata a luat cea mai neinspirată decizie ca să mă trimită aici. Nu și pe Sky. Ea nu ar mai fi rezistat acasă. O cunosc, și nu ar fi reușit să facă față discuțiilor și privirilor acuzatoare. Șușotelilor. Dar eu pot, și aș putea să o fac. Chiar dacă aici nimeni nu știe cu adevărat cine sunt, eu știu. Știu că la un moment dat o să ajung să o rănesc pe Bex dacă o să încep să vorbesc cu ea. Nu e doar chestia că în câteva luni o să plec. Problema e că eu nu mă pricep la relații și nu mă atașez de nimeni, așa că în cele din urmă Bex nu o să însemne nimic pentru mine. Iar asta ar răni-o, pentru că încearcă să fie prietenă cu mine. E singura prietenă pe care o am aici, chiar dacă am încercat să îi vând prostia aia cum că nu vreau să mă împrietenesc cu ea.

Și o văd. Îmi îngustez privirea, pentru că distanța dintre noi e destul de mare, dar e ea. Înaltă, blondă, senzuală. Aleargă pe partea cealaltă a străzii, doar că de data asta nu mai simt impulsul să mă duc și să îi acopăr trupul cu ceva. Poartă o pereche de colanți și un hanorac, iar eu nu fac nimic altceva decât să mă zgâiesc ca un idiot la modul în care aleargă. La felul în care i se mișcă fesele. Sunt un cretin.

Am câteva secunde să mă hotărăsc ce fac, pentru că aleargă în direcția mea, iar în cele din urmă o să mă zărească. Îmi trec nervos cu mâna prin păr, blestemând secunda în care m-am hotărât să nu vorbesc cu nimeni. Sau poate am mai mult timp decât credeam. Bex continuă să alerge. Are o pereche de căști în urechi și

Scanned by CamScanner

nu se uită decât în față. Zâmbesc fără să îmi dau seama, apoi o iau pe urmele ei. Nu mă așteptam să alerge atât de repede. Îmi înconjor un braț în jurul taliei ei, făcând-o să se răsucească speriată. Aproape răsuflă ușurată când își ridică privirea. Se pare că Bex renunță la machiaj atunci când aleargă și nu îmi dau seama dacă mă bucur sau nu. Pe de o parte, am tot încercat să mi-o imaginez așa încă de când am văzut-o la cantină, așa că acum mi se îndeplinește dorința. Pe de altă parte, e neașteptat de frumoasă, iar privirea îmi cade într-o fracțiune de secundă asupra buzelor ei întredeschise.

— La naiba, Blake! Încerci să îmi provoci un infarct?

Clatin din cap, încă zgâindu-mă ca un idiot la ea. Care sunt șansele să mă pălmuiască dacă o sărut? N-ar fi chiar atât de greu, din moment ce încă îmi țin un braț pe după talia ei. E atât de aproape de mine încât nasul mi-e invadat de un miros dulce cu care aș fi zis că m-am obișnuit până acum, dar care mă izbește din plin și mă face să vreau să îmi îngrop nasul în părul ei, ceea ce desigur că ar fi o greșeală.

— Blake, zice în timp ce își scoate căștile din urechi. Ar trebui să avem niște reguli. Dacă nu vorbești cu mine, cu siguranță nu ai voie să mă îmbrățișezi.

Dacă n-ar vrea să fie în brațele mele ar da înapoi, dar nu o face, așa că nici eu nu m-am convins încă să îi dau drumul. O fac după aproape un minut în care continuăm să ne privim în tăcere. Sângele i s-a urcat în obraji, iar acum pieptul i se ridică din ce în ce mai des. Rânjesc și îi dau drumul. Fac un pas în spate, întrebându-mă dacă să vorbesc sau nu. Aș vrea să cred că apropierea dintre noi a derutat-o pe ea, dar se pare că eu mă simt mult mai amețit.

— Nici măcar nu îmi spui bună dimineața? mă întreabă pe un ton ironic. Nu, nimic? Clatin din cap, apoi ridic din umeri, ca un idiot. Nici măcar un mesaj? insistă ea.

Până când nu îmi duc mâna la buzunar, nu realizez că de fapt nu am telefonul la mine. Cine s-ar fi gândit că o să mă întâlnesc pe stradă cu Bex, la ora asta?

— N-ai telefonul la tine, constată.

Izbucnește atât de tare în râs încât mă tem să nu i se facă rău. Serios că nu știu ce i se pare atât de amuzant. Eu nu găsesc

Scanned by CamScanner

nimic de râs în situația în care mă aflu. Mă simt oarecum penibil din cauză că am ajuns să am o nevoie disperată de telefon, și asta doar ca să pot vorbi cu o fată. Ce naiba e în neregulă cu mine? Ar fi chiar atât de rău dacă Bex ar ajunge să mă cunoască? Ar reacționa chiar atât de urât dacă ar ști că mi-am petrecut întreaga vară într-un centru de corecție?

— Bună dimineața, Bex, spun în cele din urmă, convins că ceea ce fac acum e o decizie mult mai proastă decât cea pe care am luat-o atunci când m-am hotărât să nu vorbesc.

Vocea mea se pare că îi taie pofta de râs. Mă privește cu aceeași privire uimită ca aseară, când am întrebat-o dacă Nathan i-a făcut ceva. Nu îmi dau seama dacă privirea ei se datorează accentului meu sau faptului că nu m-a auzit vorbind prea des.

— Cât o să te țină de data asta? își încrucișează brațele la piept.

Mi se pare că există și o nuanță de speranță în vocea ei, iar ăsta sigur nu e un lucru bun.

— Nu pot să îți răspund la asta, așa că bucură-te cât poți.

— Nu mă bucur, ridică indiferentă din umeri. Credeam că nu vrei să fim prieteni, așa că de ce m-aș bucura dacă vorbești cu mine?

Minunat. E pusă pe harță de la cinci dimineața.

— Dacă zici tu.

Dă dezaprobator din cap.

— Ce cauți pe stradă la ora asta? mă întreabă suspicioasă.

Își încrucișează brațele la piept și începe să bată nerăbdătoare dintr-un picior.

— Aș putea să te întreb același lucru. N-am putut să dorm, așa că am ieșit să alerg. Dacă știam că o să mă întâlnesc cu tine și o să fiu nevoit să vorbesc, n-aș mai fi ieșit.

— Serios, Blake. Orașul ăsta e mic. Tot o să dai de mine la un moment dat, chiar dacă vrei, chiar dacă nu. Și nu mă refer la școală. Vreau să zic că pur și simplu s-ar putea să se întâmple. N-ar trebuit să te sperie gândul ăsta atât de rău încât să te închizi în casă.

— Nu mă sperie, îi zâmbesc larg, deși ar cam trebui să recunosc că m-aș închide în casă din cauza ei.

Scanned by CamScanner

Ce naiba face cu mine de simt nevoia asta teribil de ciudată să vorbesc cu ea? Nevoie pe care nu o înțeleg, pentru că nu mă simt ca și cum duc lipsă de prieteni.

— Mai bine ți-ai lua telefonul cu tine, îmi sugerează. De ce nu dormi?

Mă derutează. Mă preferă atunci când nu vorbesc? Nu am de gând să îi răspund la a doua parte. Deși m-ar încânta expresia ei când o să afle că de fapt ea este cauza insomniilor mele, nu am de gând să îi spun.

— Tu de ce nu dormi? o întreb fără să îi răspund.

Cauza insomniilor ei mă preocupă mai tare, pentru că cea care le-a cauzat pe ale mele se află chiar în fața mea.

— Nu mai pot alerga, se plânge fără să îmi răspundă la întrebare, apoi începe să meargă încet.

O iau din loc și îmi potrivesc pasul cu al ei. Îmi suflec mânecile de la hanorac pentru că sunt prea lungi și încep să mă sâcâie.

— Azi nu ne mai ascundem? mă întreabă ironică.

O surprind cum se uită pe furiș la mâinile mele. Asta a făcut și aseară, și nu știu dacă își dă seama, dar nu încearcă deloc să fie discretă. Pur și simplu se uită la tatuajele mele de parcă ar conține răspunsuri la întrebările ei existențiale. Sper să nu mă întrebe vreodată despre ele, pentru că deși nu mi-e rușine cu ele, pentru că sunt reușite, n-aș prea vrea să recunosc că am făcut-o ca un fel de răzbunare împotriva tatălui meu.

— Bex, șoptesc cu glasul stins.

— Mh? mormăie pe un ton copilăresc.

Când privirile ni se întâlnesc, pur și simplu știu. Știu că dacă o să mă mai privească mult cu ochii ei ciocolatii și blânzi care nu se potrivesc deloc cu atitudinea dură pe care o adoptă, o să mă pierd în ei. E suficient că deja vreau să mă lipesc de ea și să o sărut. Nu vreau să ajungă să mă dea cu totul peste cap, dar se pare că nu gândesc prea clar. Deja am vorbit cu ea, așa că ce rost ar avea să mă mai ascund? Bex deja a văzut tot ce încercam să ascund.

— Uite ce-i, îi spun, oprindu-mă în loc. Se oprește și ea, privindu-mă curioasă. Am făcut o mulțime de rahaturi despre care nu vreau să vorbesc și, cel mai probabil, o să mai fac câteva, pentru

Scanned by CamScanner

că toată chestia asta cu *Blake e un tip normal*, n-o să mai țină mult timp. Își arcuiește o sprânceană, înclinându-și capul spre dreapta. N-o să îți spun cele mai întunecate secrete ale mele, o asigur. Probabil n-o să îți spun multe lucruri, pentru că nu sunt genul care împărtășește. Deci dacă o să vorbesc, tot nu o să afli prea multe. Așa că dacă nu te poți împăca cu asta, nu mai insista să vorbesc. Dacă poți, presupun că putem să fim prieteni.

Mă opresc, așteptând reacția ei. Tonul mi-a fost mai dur decât plănuiam, așa că dacă o să îmi spună să mă duc dracului, o să înțeleg. Doar că Bex zâmbește, dându-mă peste cap.

— Ce faci, Blake? Încerci să recuperezi timpul în care ai tăcut?

Blonda își bate joc de mine. Dimineața asta nici că putea fi mai bună. Eu tocmai am avut un moment de sinceritate pe care nu-l înțeleg, iar ea râde de mine. Al naibii de grozav.

— Nu, îi răspund sec.

Bex o ia din loc. Pare să se gândească la ceva, iar eu mă duc după ea, pentru că nu mi-a dat un răspuns clar. De fapt, habar n-am ce aștept să spună.

— Zău că ți se potrivește numele, mormăie.

— Blake? o întreb surprins. Nu e prea strălucit.

— Sună diferi când îl pronunți tu.

Izbucnesc în râs, perfect conștient de modul în care îmi pronunță numele. Într-un mod în care nu vreau să se mai oprească vreodată.

— Mă refeream la chestia aia pe care mi-ai spus-o, îmi reamintește. Că însemnă întunecat și luminat în același timp.

— A...

Îmi trec mâna prin păr. Bex încă nu mi-a spus dacă vrea să vorbesc în continuare sau să tac din gură și nici nu știu de ce îmi pasă.

— Hai să îți luăm o cafea, Blake. Poate o să fii mai puțin morocănos, îmi face semn să o urmez.

Îi zâmbesc cu un colț al buzelor și, fără să știu de ce, îmi trec un braț peste umerii ei. Se pare că fac orice ca să mă pun în postura de a lua bătaie de la ea. Bex se încordează, dar nu spune nimic. Oftează scurt și continuă să meargă.

Scanned by CamScanner

Nu știu de ce tocmai i-am spus toate prostiile alea. Cred că etapa *Blake e un tip normal* tocmai a luat sfârșit și nu știu dacă să mă bucur sau să mă enervez, pentru că eram destul de hotărât să nu mă abat de la plan. Nu al tatei, care voia să mă comport exemplar, să îmi fac prieteni și să mă feresc de probleme. Al meu. Cel care includea să nu vorbesc cu nimeni și să rămân pe dinafara oricărui lucru.

Ce mă fac cu Bex?

Scanned by CamScanner

9. Nu vreau să vă mai văd

Bex

— Urăsc zilele de luni, se plânge Kate în timp ce ne îndreptăm spre vestiar.

Nu o întreb dacă le urăște din cauza școlii în general sau din cauză că lunea avem ora de sport.

— Bex, mă asculți? mă întreabă pe un ton iritat.

— Normal că te ascult, îi răspund.

Doar că nu o ascult. Gândurile mele sunt îndreptate spre Blake și nici măcar nu știu când a început să ocupe atât de mult spațiu în mintea mea. Blake, cu accentul lui. Blake, care ba e un tip normal, ba insistă că nu e un tip normal și care m-a zăpăcit în ultimul hal. Acum că mă gândesc mai bine, poate îmi plăcea mai mult de Blake atunci când nu vorbea. Nu aveam șansa să îmi imprim în memorie accentul lui idiot.

— Bun. Poate ai de gând să îmi explici și mie ce se întâmplă între tine și Emiah.

Dacă nu beneficia până acum de atenția mea, acum cu siguranță mi-a captat-o.

— Ce să se întâmple?

Mă încrunt ușor. Nu sunt chiar atât de neștiutoare pe cât vreau să par. Emiah are o problemă cu Blake și nu s-a străduit prea tare să o ascundă. O problemă nejustificată, asta are Emiah.

— A fost nervos tot weekendul, îmi răspunde Kate. Nu știu ce s-a întâmplat între voi, dar în mod clar l-a deranjat ceva. A fost mai prost dispus decât de obicei. Îți dai seama, Bex? Mai prost dispus decât de obicei, repetă.

Tonul pe care încearcă să îmi explice cât de prost dispus a fost Emiah întregul weekend mă face să zâmbesc, dar mă străduiesc să nu o fac.

— Și cum e asta vina mea?

— Poate pentru că a zis că vineri a fost pe la tine.

— Și?

— Și ce naiba ai făcut de l-ai scos din sărite?

— Nu cred că eu l-am scos din sărite, încerc să mă apăr.

— Da' cine?

Scanned by CamScanner

— Blake, îi zic în timp ce intrăm în vestiar.

— Blake? Tipul nou?

Încuviințez.

— Ai ieșit cu tipul nou? aproape țipă la mine.

— Încearcă mai tare, îi zic nervoasă. Nu cred că s-a auzit și în vestiarul băieților.

— Scuze, mormăie în barbă. Se apropie de mine și îmi șoptește la ureche: ai ieșit cu tipul nou?

Îmi dau ochii peste cap, dar nu apuc să răspund. Hailey intră în vestiar. Pășește sigură pe ea și începe să se dezbrace din mers. Eu n-am de gând să mă schimb, pentru că încă nu m-am hotărât dacă rămân la oră sau nu. Contrar părerii doamnei Clyde, nu o să ajung o atletă de talie mondială anul ăsta.

Dacă nu s-a întâmplat până acum, sigur nu se întâmplă anul ăsta. Hailey se bâțâie prin vestiar în sutienul ei dantelat, ignorând complet prezența noastră.

— Urăsc lunea, se plânge Kate din nou în timp ce se schimbă în trening.

Aștept să facă asta, apoi ieșim pe terenul de sport.

— Ce mama mă-sii? aproape țipă.

Îmi învârt capul în direcția spre care ea deja se uită cu ochi mari și, cel mai probabil, îi copiez reacția.

— Ce mama..., nu îmi termin propoziția.

Picioarele încep să mi se deplaseze spre terenul de sport cu viteza luminii. Scena se derulează în fața mea prea repede ca să înțeleg ceva. Îl disting pe Emiah; din cauza stilului care nu poate fi confundat și... pe Blake. Nu știu de ce îl disting pe Blake. Habar n-am. Și Nathan. E și Nathan acolo. Și de ce naiba se bat?

Respir de parcă am alergat la maraton. Doamna Clyde ar fi mândră de mine de timpul record pe care am reușit să îl scot străbătând distanța dintre vestiare și teren.

— Nu te băga, îmi zice Brandon, pe care nici măcar nu l-am observat.

Sunt hotărâtă să pun capăt nebuniei, dar Brandon îmi ghicește intențiile și mă blochează cu trupul lui.

— Lasă-mă să trec, mârâi la el.

Scanned by CamScanner

— Ca să ce? vrea el să știe. La cât sunt de nervoși, o să îți iei și tu una. Iar asta ar fi cam ironic, ținând cont de faptul că se bat din cauza ta.

— Cum adică se bat din cauza mea? mă agit disperată, iar asta nu face decât să accentueze strânsoarea lui Brandon.

— Stai calmă, Bex. Sunt băieți mari. Se descurcă.

— Sunt niște idioți, țip. Ce naiba fac?

— De ce se bat? o aud pe Kate în spatele meu.

— Pentru Bex, râde Brandon.

Kate chicotește.

Îmi vine să o strâng de gât. Zău că îmi vine să o strâng de gât.

— Tu vezi că Emiah e acolo, nu? țip la ea. Știi tu, prietenul nostru Emiah, îi reamintesc în cazul în care a uitat.

— Da, ridică din umeri. El poate să încaseze câțiva pumni. Am încredere în el. Nu știu ce să zic despre prietenul tău Blake.

— Prietenul ei Blake? întreabă Brandon suspicios.

Nu mă deranjez să îi răspund. De ce nu pune nimeni capăt nebuniei? Nu știu unde naiba s-a uitat Kate, însă Blake se descurcă mai bine decât Emiah, care tocmai primește un genunchi în stomac de la un idiot din echipa de fotbal. Încerc din nou să mă eliberez, dar Brandon nu are de gând să ma lase să scap, oricât m-aș agita.

— Bex a ieșit cu Blake, îl lămurește Kate pe Brandon. De asta era Emiah așa nervos.

— Aaa, zice Brandon de parcă faptul că eu am ieșit cu Blake explică totul.

— N-am ieșit cu el. Nu în modul în care credeți voi.

Am ieșit pentru un parbriz. O dată. Asta nu explică de ce am ieșit cu el sâmbătă dimineață la cafea. Aia a fost în mod clar ideea mea, dar am fost luată prin surprindere, nu doar de faptul ca Blake a început să vorbească, ci și de faptul că a încercat să mă avertizeze în legătură cu el.

Iar dacă asta l-a deranjat pe Emiah, de ce el și cu Blake se bat cu Nathan și încă un tip pe care nu îl cunosc? Pare să fie blondul care l-a încurajat pe Nathan la petrecere, dar nu sunt sigură, iar Brandon sigur nu intenționează să mă lase să mă apropii suficient, cât să disting clar.

Scanned by CamScanner

— Ce se întâmplă aici?

În sfârșit. Doamna Clyde, cea care nu o să facă din mine o atletă desăvârșită, își face apariția. Când își dă seama ce se întâmplă, o ia razna. Doamna Clyde urăște încăierările. Se apropie de ei aproape scoțând fum pe nări.

— Încetați acum! țipă la ei. Ce e în neregulă cu voi?

Emiah și blondul se dau înapoi, dar Blake și Nathan se pare că mai au ceva de împărțit.

— Detenție! țipă la ei după ce reușește să îi despartă. Voi patru, zice, arătându-i cu degetul pe fiecare în parte, detenție. Iar voi doi, zice spre Nathan și blond, sunteți suspendați o lună din echipă.

O, la naiba!

După privirile pe care le aruncă spre Blake și Emiah, mă tem să nu sară din nou unul la altul.

— Voi doi, pe bancă, le spune lui Blake și Emiah. Voi doi, ture de teren până vă calmați. Nu te bucura, i se adresează lui Emiah, văzând rânjetul lui larg. Vine și rândul vostru. Iar voi, spune spre restul clasei pe care nici nu am observat-o, încălzirea!

Mulțimea de idioți care doar s-a mulțumit să privească fără să intervină, se pune în mișcare. Brandon mă eliberează și pleacă împreună cu Kate. Eu mă îndrept spre cei doi idioți care acum stau pe bancă.

— Ce naiba este în neregulă cu voi? țip când ajung in dreptul lor. Vă bateți ca niște nătărăi fără minte!

Pe vârful limbii mele stau multe cuvinte dure, dar le înghit când vad starea în care sunt amândoi. Cel puțin fizică, pentru că Emiah îmi rânjește larg, iar Blake mă privește calm, parcă așteptând să încetez cu țipetele.

— Haide, Bex, vorbește Emiah. N-a fost mare lucru.

— N-a fost mare lucru? mârâi la ei. Așteaptă până dați peste o oglindă. De la ce v-ați luat?

Se privesc complice unul pe celălalt. Blake clatină din cap, iar Emiah încuviințează. Nu îmi vine să cred. Pur și simplu nu îmi vine să cred că scena asta chiar are loc în fața ochilor mei. Nu înțeleg cum s-a întâmplat asta. Până acum erau pregătiți să sară

Scanned by CamScanner

unul la celălalt, iar acum fac echipă împotriva mea. Vreau ca Blake să se întoarcă la el în țară și să îmi lase prietenii în pace.

— Acum sunteți prieteni? Până acum câteva zile era să vă luați la bătaie între voi.

— Bex, calmează-te, îmi sugerează Blake pe un ton amuzat.

Îmi măresc ochii și îl privesc surprinsă. E a doua oară când vorbește în fața lui Emiah și mă întreb dacă nu cumva are personalități multiple. Mai nou s-a hotărât să vorbească cu toată lumea, sau doar cu mine și cu Emiah?

— Tu să taci! țip la el. Până acum două zile nici n-ai vrut să vorbești cu mine, așa că nu îmi cere să te ascult acum, când e în interesul tău. Doar taci, pufnesc.

— Bex, serios, intervine Emiah. Are dreptate. Calmează-te.

— Și tu să taci, îl avertizez. Apari și dispari când ai tu chef, ba vorbești, ba nu vorbești cu mine. Așa că taci!

Mă răsucesc pe călcâie, altfel o să le mai dau și eu una.

— Bex, spun amândoi în același timp.

— Nu vreau sa vă mai văd, zic tare, ca să mă asigur că m-au auzit.

Părăsesc terenul de sport foc și pară. Mă duc direct la vestiar și mă așez pe o bancă. Brusc, amețesc. Ce e în capul lor?

Detenție și vânătăi. Asta o să primească.

— Ești în regulă?

Îmi ridic privirea spre sora mea. Și-a prins părul într-o coadă perfectă și mă privește îngrijorată. Nu am auzit-o intrând. Mă mulțumesc doar să clatin din cap.

— Stai liniștită, se așază lângă mine pe bancă. Nu e vina ta.

— De unde știi?

— Pentru că știu, zice sigură pe ea. Nathan a zis niște chestii stupide, iar prietenul tău a sărit la el.

Nu știu dacă vorbește despre Blake sau despre Emiah. Când am ajuns să am mai mulți prieteni?

— Ce chestii? o întreb.

— Nathan s-a lăudat în gura mare că ți-ai tras-o cu el vineri, în baia de la McDonald's.

Scanned by CamScanner

— Asta nu e adevărat! țip revoltată.

— Te cred, mă asigură Hailey.

Pentru o clipă chiar pare o ființă umană.

— Cum îți ziceam, continuă ea. Prietenul tău drogat a sărit la el. Cam atât cu umanitatea din partea surorii mele. Era depășit, așa că fratele lui Sky i-a sărit în ajutor. Nu e vina ta, concluzionează ea.

— Sunt niște idioți, mormăi.

— De la testosteron li se trage, îmi zâmbește Hailey.

Îi răspund la zâmbet. Cine știe, poate există o șansă ca Hailey să nu fie un extraterestru cu sânge rece, ci să aibă același sânge ca mine.

— Du-te acasă, ma sfătuiește ea. O să îi zic profesoarei că nu te simți bine.

— Mersi, îi spun înainte să plece.

— Îmi rămâi datoare, o aud comentând.

Nici nu mă așteptam la altceva – Hailey nu ar face nimic fără să câștige ceva în schimb. Nu știu de ce m-am gândit, chiar și pentru o clipă, că era posibil să mai existe o fărâmă de umanitate în ea. Îmi dau ochii peste cap, apoi îmi frec fața cu palmele. Nu vreau să mă duc acasă, deși pare o idee bună, însă nici nu vreau să îmi petrec restul orei în vestiar.

După cinci minute, inhalez adânc și mă ridic de pe bancă. Nu am chef de mișcare și îmi dau seama de asta în timp ce abia îmi târăsc picioarele înapoi spre teren.

Ceilalți încă își fac încălzirea, iar doamna Clyde nu mă observă. Mă trântesc pe bancă și stau. Emiah cu Blake sunt acolo unde i-am lăsat, la câteva bănci distanță față de mine și nu-mi vine să cred ce fac. Vorbesc. Pur și simplu vorbesc, iar Emiah râde de parcă ar fi prieteni de-o viață. Iar lucrul ăsta este al naibii de ciudat, pentru că Emiah... ei bine, Emiah urăște persoanele noi și necunoscute și încearcă mereu să îi țină pe ceilalți la distanță. Așa că da, ceea ce face acum, e incredibil de ciudat. Nu doar pentru el, ci și pentru Blake. Nu știu cum se comporta în Anglia, dar de când a venit aici nu a fost chiar prietenul tuturor.

Un gol ciudat își face apariția în stomac atunci când arunc o privire pe furiș la ei. Simt ceva, dar nu-mi dau seama exact ce.

Scanned by CamScanner

Sau, în orice caz, nu vreau să recunosc ce simt în acest moment, pentru că mi se pare că sentimentul seamănă incredibil de mult cu gelozia. Sau cu invidia.

Nu, asta nu sunt eu. Nu am de ce să fiu geloasă sau invidioasă, dar totuși nu mă împac cu ideea că ei se împrietenesc chiar în secunda asta.

— Tot mai ești nervoasă? râde Emiah.

Îmi îndrept privirea în față, deși știu că e cam târziu și că și-au dat amândoi seama că mă uitam la ei pe furiș. Oftez și refuz să îi răspund.

— Haide, Bex. N-am făcut nimic.

— Nu mă lua cu Bex, mârâi printre dinți.

Dacă o să mai vorbească mult, o să îl iert. O să îi iert. Mă încrunt. Pe Emiah înțeleg că l-aș ierta, pentru că e prietenul meu. Până recent era chiar singurul meu prieten, însă de ce mă gândesc să îl iert pe Blake?

— Cât mai ai de gând să stai îmbufnată?

Asta nu e vocea lui Emiah. Nu trebuie să mă uit la ei ca să știu asta. Emiah nu are accentul ăla stupid care îmi face pulsul să crească.

Îmi încrucișez brațele la piept, gest care le stârnește râsul la amândoi. Doamne, ce mă enervează!

— Bex, ce faci?

Nici n-am observat când a ajuns Kate lângă mine. Îmi rotesc privirea spre ea cu greu. Nu putea să se așeze și ea în dreapta, ca să nu fiu nevoită să îi văd peste umărul ei pe cei doi care mai nou sunt cei mai buni prieteni?

— Stau, îi răspund sec și imediat mă simt prost, pentru că ea nu e vinovată cu nimic.

— Văd asta. Mă refeream cât mai ai de gând să fii supărată.

— Nu sunt supărată.

Am spus-o prea repede și pe un ton prea iritat. În plus, nici măcar eu nu mă cred, așa că de ce m-ar crede ea?

— Ascultă, Bex. N-au făcut decât să îți ia apărarea.

— Da, sigur.

Scanned by CamScanner

Nici măcar eu nu mai știu de ce m-am enervat atât de tare. În primul rând, Emiah nu a dat niciun semn întregul weekend. În al doilea rând, Blake a vorbit prea mult sâmbătă dimineață la cafea, apoi mi-a adus mașina, dar n-a mai spus mare lucru. Dintre toți oamenii din univers, tocmai prietenii mei trebuiau să fie bipolari?

— Vrei să ieșim după ore? Poate reușesc să îl conving pe Emiah să iasă cu noi.

Ridic din umeri, pesemne mi-e indiferent. Doar că nu mi-e, iar atitudinea lui mă scoate din sărite. Atitudinea amândurora. Acum nici măcar nu mă mai privesc.

— Nu știu, spun în cele din urmă.

Aș putea să ies, dar nu mă simt în stare să înfrunt privirea lui Emiah sau stările lui schimbătoare. Doamna Clyde se postează în fața noastră și îmi ia puținul soare care mai ajungea la mine. Îmi ridic privirea și îi zâmbesc, deși e printre cele mai neprietenoase persoane de pe planetă.

— Nu te simțeai rău?

Ridic din umeri, apoi încuviințez.

— Ori aici, ori acolo.

Îmi face semn cu mâna că am două opțiuni. Ori mă alătur celorlalți și încerc să devin o atletă desăvârșită, ori părăsesc terenul. Ca orice om normal la cap, optez pentru varianta a doua. Mă ridic de pe bancă, îi spun la revedere, apoi plec.

— Și voi, o aud în urma mea. Nu stați aici degeaba.

Sper doar să nu vorbească cu Blake și Emiah, însă știu că nu am eu norocul ăsta.

— Bex, vrei să mergem la o cafea?

De ce nu mă lasă odată în pace?

Clatin din cap, dar le aud pașii la amândoi în spatele meu.

— Haide, Bex.

Unul dintre ei își pune o mână pe după umerii mei. Mă retrag aproape sărind, fără să îmi pese care dintre ei a făcut asta, dar apoi îmi dau seama că a fost Blake. Înghit în sec și mă gândesc cum să fug mai repede de aici.

— Vreți ceva de la mine?

— Iertarea, îmi rânjește Blake arogant și în secunda asta chiar vreau să îi trag una.

Scanned by CamScanner

— Haide, Bex, aproape mă imploră Emiah.

— Vă aveți unul pe celălalt, nu aveți nevoie de mine.

Amândoi se străduiesc să își rețină zâmbetele, dar nu fac o treabă prea bună.

— Duceți-vă naibii!

Încep să merg atât de repede încât mai am puțin și alerg.

— Cum vrei, îl aud pe Emiah. Noi mergem.

Îmi îngustez ochii și continui să merg. Mă gândesc la ce tocmai a spus. Amândoi? Unde naiba merg amândoi? Sunt incredibili. Nu-mi vine să cred. Îmi mușc limba ca să nu încep să vorbesc și să îi înjur, însă în cele din urmă nu mă pot abține și tot vorbesc:

— Sper că la naiba.

— Da, Bex. Exact acolo mergem. Vrei să vii?

— Nu, mulțumesc. Prefer să stau cu Hailey decât cu voi.

În urma mea se lasă tăcerea. Probabil își dau seama amândoi de prostia pe care am spus-o. Hailey e ultima persoană cu care aș vrea să îmi petrec timpul. Emiah trece furios pe lângă mine, fără să îmi arunce nici măcar o privire. Blake îl urmează ceva mai lent. Iar învârte între degete bricheta aia și mă întreb de ce naiba o are, pentru că eu nu l-am văzut niciodată fumând.

Știu ce am făcut. Am spus o prostie, iar Emiah acum se simte jignit. Nu înțeleg care e treaba cu Blake, dar presupun că e o chestie tâmpită de-a băieților. Au fost parteneri în a încasa sau a da pumni, iar acum sunt cei mai buni prieteni.

Iar am rămas singură. Nici măcar pe sora mea nu o am.

Scanned by CamScanner

10. Nu mă deranjează tăcerea
Blake

Opresc în fața casei lui Bex și nu știu ce de, dar, dintr-odată, mi se pare o decizie teribil de neinspirată. Ce o să îi spun?

Salut, Bex. Îmi pare rău că de când am început să vorbesc m-am comportat ca un idiot.

Pufnesc. Da, asta ar funcționa minunat, dar pentru asta... ei bine, ar trebui să îi pese de mine și am impresia că în secunda asta, blonda mă cam urăște. Rămân sprijinit de motocicletă și stau așa ceva timp, până când mă gândesc dacă nu cumva ar fi mai bine să mă întorc la etapa în care nu vorbeam și nu riscam să arăt cuiva cine sunt cu adevărat. Nu că aș avea chiar atât de multe de ascuns, însă nu mi se pare o idee strălucită să încep să alerg pe holurile școlii și să spun că mi-am petrecut vara într-un centru de corecție. În ultima vreme nimic din ceea ce fac nu mi se mai pare inspirat. Poate ar trebui pur și simplu să mă întorc acasă. Să îi servesc o scuză tatălui meu cum că nu mai pot și nu mai vreau să stau la unchiul Morgan. Da, poate asta ar fi ceea ce trebuie să fac.

Și, cu toate astea, îmi dau seama că mă îndrept sigur pe mine spre ușă. Mă opresc, îmi strâng mâinile în pumni, apoi bat. De parcă divinitatea vrea să îmi demonstreze încă o dată că ceea ce fac nu e prea inteligent, ușa se deschide, iar în fața mea apare Hailey.

Sper că expresia mea nu este una plină de dezgust în secunda asta.

— Salut.

Își ridică sprâncenele, apoi își încrucișează brațele la piept. Nu, nu are de gând să mă întrebe dacă nu cumva vreau să intru. Mai degrabă e pregătită să mă blocheze dacă aș îndrăzni să fac un pas în față.

Îmi dau seama că mă aflu într-o mare dilemă. Bun. Cu Bex am vorbit pentru că deja începea să mă irite insistența ei. Am vorbit pentru că nu aveam de ales, mai ales după prostia lui Nathan. Sau oricum, asta îmi place să cred, deși o parte din mine știe că sunt un idiot care se minte singur. Am început să vorbesc cu ea cu mult timp înainte, și am făcut-o pentru că așa am vrut.

Scanned by CamScanner

Extraordinar. Am vrut să vorbesc cu blonda care stă în chirie la mine în minte. Nu e chiar un păcat capital, nu-i așa?

Cu Emiah am vorbit pentru că... Pentru asta nu am o explicație. Pur și simplu tipul nu e chiar atât de neprietenos pe cât vrea să pară.

Iar acum ar trebui să vorbesc cu Hailey? Nu cred. Și nu pentru că nu aș putea să o fac, ci pentru că nu vreau. Trag aer în piept, sperând să își dea seama că nu sunt dispus să vorbesc.

— Sky nu e aici, îmi zâmbește, încercând să pară drăguță.

Nu are niciun efect. Eu nu o consider drăguță și, acum că mă gândesc mai bine, nu știu de ce într-o perioadă m-am simțit atras de tipele de genul ei. Seamănă cu Bex, dar nu prea tare.

Clatin din cap, pesemne nu o caut pe sora mea.

Du-te acasă, Blake. De ce nu te duci pur și simplu acasă? mă întreb.

De ce nu mi-am ținut gura de la bun început? Aproape mă bufnește râsul când îmi dau seama cât de penibil par acum în fața lui Hailey.

— N-ai de gând să vorbești?

Clatin din cap. Nu știu ce o amuză atât de tare, însă izbucnește în râs. Minunat.

— Și cum ar trebui să știu ce vrei dacă nu ai de gând să vorbești?

Folosește-ți singurul neuron pe care îl ai.

Nu-i spun asta. Nu-i spun nimic, ci doar mai ridic o dată din umeri.

— Îmi pare rău, Blake. Dacă nu vorbești, nu am cum să te înțeleg.

Îmi dau capul pe spate și privesc exasperat cerul. Nu știu zău cât mai am de gând să o țin așa, însă Hailey mă face să îmi pierd răbdarea. Revin cu privirea asupra ei, iar în clipa asta orice fărâmă de răbdare mi se risipește. În primul rând, nu-mi place deloc zâmbetul lasciv pe care mi-l aruncă. În al doilea rând, mi se pare pierdere de timp ce fac eu acum. Ce am făcut de la bun început.

— Bex e acasă?

Scanned by CamScanner

După expresia uimită de pe fața ei, în mod clar nu se aștepta la asta. Sincer să fiu, nici eu nu m-am așteptat la asta, iar dacă mi-ar fi spus cineva în prima zi de școală – în ziua aia în care am văzut-o la cantină, împrietenindu-se cu sora mea – că o să ajung să vorbesc la un moment dat cu ea, i-aș fi spus că e nebun.

Arată de parcă vrea să spună ceva, însă nu o face. Îmi arcuiesc o sprânceană și mă sprijin de tocul ușii, așteptând să reacționeze într-un fel sau altul. Nu e ca și cum are prea multe variante. Ori îmi închide ușa în nas, ori îmi spune unde e sora ei.

— Îmi place vocea ta.

Îmi unesc buzele într-o linie subțire, încercând să nu râd. Bine, pe asta poate nu am prevăzut-o și bănuiesc că se poate lua în considerare ca fiind o a treia variantă. Stai. Trebuie să derulez filmul înapoi cu câteva secunde și să îmi dau seama ce a zis. Tocmai mi-a spus că îi place vocea mea? Dacă Hailey încearcă să flirteze cu mine, cineva ar trebui să îi spună că stă teribil de prost la capitolul ăsta.

— Acum nu mai spui nimic?

Crede-mă, deja regret că am spus alea trei cuvinte.

Mă studiază câteva secunde. Riscă să mă scoată din sărite.

— Bex e acasă sau nu? o întreb din nou, sperând ca de data asta să primesc și un răspuns, altfel m-am deplasat degeaba până aici.

— Era sus. Vrei să o chem?

Nu. Voiam doar să verific dacă e acasă.

Aproape îmi dau ochii peste cap. Aproape, pentru că știu cât de ridicol aș arăta dacă aș face asta. Încuviințez și încerc în continuare să rămân calm. Fetele astea două sunt surori? Pentru că mie mi se pare că pe lângă faptul că se află la poli total opuși în ceea ce privește caracterul, lucrurile nu stau altfel nici când vine vorba de inteligență.

Hailey îmi închide ușa în nas și nu știu ce să înțeleg din gestul ei. O fi însemnând *cară-te*, sau *stai că o chem pe Bex?*

Mă hotărăsc că nu mor dacă aștept zece minute. Mă așez pe treptele din fața casei și scot bricheta din buzunarul de la geacă. Nu fumez. N-am mai fumat o nenorocită de țigară de când am

Scanned by CamScanner

plecat de acasă, dar asta nu înseamnă că nu mă gândesc o dată la câteva minute să mă apuc din nou de ele.

Mă întreb de ce n-am făcut asta până acum. Ziua de azi a fost aiurea. Emiah cred că a băgat pe puțin jumătate de pachet în el cât a stat prin preajma mea și m-am luptat cu mine să nu îi cer una. La început, totul a fost ideea tatei cum că *Blake e un adolescent normal*, însă acum mi se pare că nu îmi mai pasă de asta și că oricum o să redevin ce am fost.

O fi oare chiar atât de groaznic?

— Blake?

Îmi ridic privirea cu încetinitorul. N-am auzit-o pe Bex. Are privirea coborâtă spre mine, iar ochii ei ciocolatii par și mai mari decât de obicei.

Ce opțiuni am acum? Să vorbesc, să zâmbesc sau să tac. Tipa asta mă zăpăcește al naibii de tare și nici măcar eu nu mai înțeleg ce vreau, sau ce ar trebui să fac.

— Bună, Bex.

Pare surprinsă să mă audă vorbind, însă nu e nici pe departe la fel de surprinsă ca Hailey. Mă rog să nu spună și ea o prostie precum cea pe care a spus-o sora ei, pentru că eu chiar o plac.

— Ce faci aici?

Bănuiesc că încă mai e furioasă pe mine, deși nu prea înțeleg de ce. Eu și Emiah n-am făcut nimic altceva azi dimineață decât să îi închidem gura idiotului de Nathan, însă tot ea e cea care s-a enervat.

— Ești bine?

Se lasă brusc pe vine, ajungând cu fața la nivelul meu. Totul s-a întâmplat atât de repede încât nu-mi dau seama cât de aproape stăm decât în clipa în care plămânii mei cerșesc o gură de aer și, în loc de asta, sunt invadați de parfumul ei dulce. Aș vrea să o întreb ce naiba face, dar nu-mi plac ridurile de pe fruntea ei. Nu-mi amintesc să o fi văzut încruntată prea des.

— Da. De ce?

Ne privim câteva secunde lungi și aproape infinite. Mă lupt cu mine ca să nu o sărut, când asta e tot ce vreau în momentul ăsta. Își apropie degetele de fața mea, apoi îmi trasează conturul

Scanned by CamScanner

maxilarului. E o blândețe în gestul ei pe care nu am mai văzut-o la nicio altă persoană când a fost vorba de mine. Bex pare de-a dreptul îngrijorată și nu înțeleg de ce. Nu mă cunoaște.

— Din cauza asta, spune și continuă să îmi traseze conturul feței.

Am uitat că m-am înroșit pe alocuri.

— N-am nimic, o asigur.

— Nu zău?

— Sky m-a obligat să stau cu o pungă de gheață lipită de față până aproape am crezut că îmi îngheață creierul. Crede-mă, n-am nimic.

Schițează un zâmbet cu un colț al buzelor. Mă mulțumesc cu atât pentru moment. E mai mult decât nimic, și mult mai bine decât atunci când mi-a spus mie și lui Emiah că nu vrea să ne mai vadă.

— Tot nu mi-ai spus ce cauți aici.

Ce n-aș da să știu.

— Tu ești bine?

Își arcuiește o sprânceană și mă aștept în orice moment să înceapă să țipe la mine. Poate chiar se gândește să facă asta, însă se răzgândește destul de repede. Poate că sunt pe calea cea bună. Bex își arcuiește și celălalt colț al buzelor, iar acum îmi zâmbește cu adevărat. Imaginea asta pe care o am în fața ochilor, mult prea aproape de mine, îmi provoacă un gol ciudat în stomac.

Aș putea să mă uit în ochii ei o eternitate și tot nu m-aș plictisi.

În urechi îmi vâjâie respirația sacadată a cuiva, însă nu-mi dau seama dacă e a mea sau dacă Bex este cea care respiră cu buzele întredeschise.

— D-da, mormăie într-un final. De ce nu aș fi?

Își retrage degetele de pe fața mult prea repede ca gestul să nu mi se pară bătător la ochi. Îi zâmbesc, iar asta doar pare să o zăpăcească și mai tare.

Aș da orice ca să știu dacă în momentul ăsta inima ei se suprasolicită precum a mea.

— Nu știu, ridic din umeri, încercând să par indiferent. Te-ai cam enervat azi dimineață.

Scanned by CamScanner

Bine, sunt un idiot. Clar nu trebuia să aduc subiectul ăsta în discuție, pentru că acum Bex mă privește încruntată și orice urmă de zâmbet i-a dispărut. Clar sunt un idiot. Mi se pare că îmi sap singur groapa.

— Mda.

Atât. Asta e tot ce spune și se ridică în picioare, forțându-mă să îmi ridic privirea ca să mă uit la ea.

— Mda? o îngân.

— Mda, repetă ea.

Îmi vine să râd când mă gândesc la cum ar fi decurs discuția asta dacă eu aș fi folosit doar mesaje ca să comunic cu ea. Atunci poate ea ar fi fost singura care se enerva, însă acum am impresia că și eu încep să fierb în interior.

Dacă *mda* vrea, atunci asta o să aibă. Am venit până aici. La naiba, am făcut un efort supraomenesc și am vorbit cu Hailey. Am venit ca să îmi cer scuze, iar ea nu face nimic altceva decât să mormăie un *mda* care nu are niciun sens. Nicio problemă.

Îmi frec palmele de blugi și mă ridic brusc în picioare. I-aș spune noapte bună, însă nu o fac.

— Unde pleci? îi aud vocea în urma mea.

Închid ochii pentru o secundă și trag aer în piept.

— Acasă, Bex. Noapte bună.

— Noapte bună?

O să mă omoare. Blonda m-a convins să vorbesc, iar acum e pe cale să mă omoare. E pe cale să mă scoată din sărite, pentru că pe lângă faptul că nu știu exact ce simt atunci când sunt în prezența ei, nu face nimic ca să îmi ușureze situația.

— Da, Bex. Noapte bună, îi spun, dar totuși mă rotesc spre ea.

Ca să pot să o scot la capăt cu Bex, am nevoie de singurul lucru care îmi lipsește. Răbdarea.

— Vrei să..., începe, apoi se oprește brusc.

O privesc cu o sprânceană arcuită.

— Dacă vreau să ce, Bex?

Acum ea e cea care ridică din umeri. Blonda e pe cale să mă omoare. Sunt sigur. Scotocesc în minte după motivul pentru care am venit la ea, dar nu-l găsesc și doar mă frustrează. Ea mă

Scanned by CamScanner

frustrează, cum stă pe trepte, cu brațele încrucișate la piept, uitându-se la mine pierdută.

— Nimic. Lasă.

— Cum vrei.

Mă răsucesc pe călcâie și de data asta chiar sunt hotărât să plec, însă Bex nu are de gând să mă lase să fac asta. O aud cum își drege glasul și, dacă până acum situația mă făcea să-mi pierd răbdarea, acum a atins un cu totul alt grad de frustrare.

Mă întorc. Gândurile îmi sunt încâlcite, iar mintea înceţoşată, aşa că mă întorc. Pe deasupra, mai fac și câțiva pași spre ea, până când ajung în fața treptelor.

— Dacă vreau să ce, Bex? repet.

Își coboară privirea în pământ și nu spune nimic. Mă văd nevoit să îi ridic bărbia cu un deget. Nu mai repet întrebarea, ci doar îmi arcuiesc o sprânceană. Am făcut o mare greșeală când i-am căutat privirea.

— Acum tu eşti cea care nu vorbeşte? Vrei să te răzbuni pe mine pentru că ți-am dat prea multe mesaje?

Clatină din cap.

— Atunci?

Inhalez adânc și țin aerul în plămâni.

— Mă întrebam ce faci acum.

Se străduieşte atât de tare să pară indiferentă încât aproape mă bufnește râsul.

— Nimic. Vrei să facem ceva?

O întreb de parcă ca ar ști. Însă nu știe, iar confuzia i se citește pe întregul chip, așa că de ce m-a oprit? De ce s-a mai deranjat să mă întrebe unde plec, ca mai apoi să își dreagă glasul în urma mea? Cred că Bex e mai derutată decât mine, și puteam să jur că eu sunt cel al naibii de confuz.

Trece pe lângă mine ca o furtună, luându-mă pe nepregătite. Mă rotesc și mă uit în urma ei, cum se îndreaptă spre stradă. Ar trebui să o urmez? Ar trebui să stau și să aștept ce are de gând să facă și dacă se întoarce?

Al naibii să fiu. Am crezut că lucrurile vor deveni simple începând din clipa în care am vorbit, însă nu știu dacă nu cumva le-am complicat mai tare. De data asta chiar îmi dau ochii peste cap.

Scanned by CamScanner

Îmi bag mâinile în buzunarele de la geacă și mă hotărăsc să o urmez.

— Unde mergem? o întreb când ajung lângă ea.

— Nicăieri.

Ridic din umeri și continui să merg. Îmi potrivesc pasul cu al ei, care e teribil de lent. Nu îmi aruncă nici măcar o privire și nu-mi spune nici măcar un singur cuvânt, însă tăcerea nu mă deranjează. Mă deranjează multe lucruri, însă tăcerea nu e unul dintre ele.

— Ce s-a întâmplat azi dimineață?

Chiar nu mă deranjează tăcerea, Bex.

— Nimic, răspund evaziv.

Nu cred că ar vrea să audă cum Nathan se lăuda că i-a tras-o vineri în baie. Nu, în mod sigur nu vrea, așa că o să tac. La urma urmei, sunt destul de bun la asta. Păcat că nu există vreun concurs și că nici nu o să câștig vreodată vreun premiu pentru abilitatea asta a mea complet inutilă.

— Serios? mă întreabă cu neîncredere, rotindu-și privirea spre mine.

Dacă se mai uită la mine, o să îi spun.

— Serios.

— Hailey mi-a spus ce a zis Nathan, spune indiferentă.

Nu știu ce să îi răspund la asta. Că mă bucur că nu trebuie să îi spun eu? Că îmi pare rău că a aflat?

— Nu te mai gândi la asta, spun.

— Nu mă gândesc la asta, mă contrazice prea repede ca să o cred.

— Și atunci de ce vorbim despre asta?

Oftează adânc și își întoarce privirea în față. Habar nu am unde mergem, dar am impresia că picioarele mele ar urma-o oriunde, fără să aștepte vreo comandă din partea creierului.

— Nu vorbim despre asta. Voiam doar să îți mulțumesc și să îți spun că nu era nevoie să faci asta.

— Parcă am stabilit deja că nu mai ține chestia aia cum că Blake e un tip normal, îi zâmbesc.

— Tot nu mi-ai explicat de ce e Blake anormal, îmi răspunde la zâmbet.

Scanned by CamScanner

— Nu e anormal, încerc să mă apăr.

Nu sunt anormal. Sunt doar... dificil. N-aș putea să îi explic exact cum, însă sunt al naibii de dificil.

— Nici normal nu e.

— O să îl iau ca pe un compliment.

Izbucnesc în râs. Bex se înroșește.

— N-am vrut să sune așa.

— E în regulă. N-a sunat în niciun fel.

— Ba da. A sunat de parcă ai fi... anormal.

De data asta reușesc să îmi înfrânez zâmbetul. Tot nu știu unde mergem, dar nici Bex nu cred că știe. Pur și simplu continuăm să ne plimbăm de-a lungul străzii, fără vreo destinație precisă, iar eu o urmez ca un...

M-am cam săturat să mă insult singur. O urmez pe blondă și asta e. Atâta tot. Ce mai contează motivele pentru care o fac?

Mă gâdilă limba și aș vrea să o întreb despre ce naiba s-a întâmplat totuși în baia aia, pentru că nu prea îmi vine să cred că s-a panicat doar din cauza lui Nathan. Plângea prea tare și era mult prea speriată ca să fie doar asta, însă tac, pentru că eu chiar mă pricep să fac asta.

— Serios, Blake. Mulțumesc. Și îmi pare rău că m-am enervat.

— Și pentru că ai țipat la noi?

— Și pentru că am zis că nu vreau să vă mai văd vreodată. Da. Și pentru asta.

Zâmbesc. Bex se pricepe mult mai bine la cerut scuze decât mine.

— Să zicem că le accept.

Se rotește spre mine și îmi aruncă o privire îmbufnată. Ridic din umeri și parcă o întreb din priviri unde naiba mergem.

— Când eram mică obișnuiam să mă strecor afară cu Hailey. Pur și simplu ne plimbam pe străzi fără nicio destinație, iar mama înnebunea căutându-ne, îmi zice cu melancolie în glas. Mi-e dor de asta, cred.

Ăsta e încă un subiect despre care aș vrea să vorbesc cu Bex. De ce nu se înțelege cu sora ei? Nu că eu o să câștig anul ăsta titlul de cel mai bun frate al anului, însă tot mi se pare că vorbesc

Scanned by CamScanner

mai mult cu Sky decât o face ea cu Hailey. În plus, sunt gemene. Și sunt atât de diferite.

— Știi, iar a lovit mașina, continuă. Nu știu ce a făcut cu ea și nici nu vrea să îmi spună, dar iar a reușit să o boțească.

Mergem atât de încet încât nu sunt sigur dacă ne mai mișcam cu adevărat.

— Bex, de ce îmi spui toate astea? Nu că m-ar deranja.

Ridică din umeri. Tocmai când mă gândeam că nu o să spună nimic, o face:

— Ar trebui să îmi fac griji că o să spui cuiva?

Zâmbește și nu știu dacă să mă enervez sau nu. Dintr-odată, simt nevoia să îi spun cât de dor îmi este de mama. Cât de mult îmi lipsește vocea ei. Parfumul. Mirosul de clătite de dimineață. Vreau să îi spun cât de tare mă tem că Sky o să plângă într-o noapte până când o să îi secе lacrimile.

În schimb, îmi trec un braț pe după umerii ei, îmi muște limba și continui să merg.

Ce-mi faci tu mie, Bex?

Scanned by CamScanner

11. Mai întâi trebuie să fac ceva
Bex

Îi arunc din când în când câte o privire pe furiș și tot sper ca Blake să nu se prindă de lucrul ăsta, deși, după zâmbetul larg pe care îl are în colțurile buzelor, cred că și-a dat seama de mult. Și mai cred că se și bucură de lucrul ăsta, chiar dacă nu lasă să se vadă asta.

Stăm pe o bancă în parc și habar n-am cum am ajuns aici. Blake mi-a zis că a descoperit o patiserie unde au niște clătite excepționale, iar eu, ca o fraieră ce sunt în preajma lui, l-am urmat. Pe deasupra, l-am mai și lăsat să plătească pentru ele. Unu la mână, încă sunt lefteră. Doi la mână, iar ne-am luptat câteva minute pentru bonul fiscal. Ar trebui să încep să îmi fac o listă și să trec pe ea toate datoriile pe care le adun la el, deși habar nu am cum și când o să îi înapoiez banii. După aia ne-am îndreptat spre parc. Nu-mi amintesc ultima dată când am fost aici, dar cred că a fost când eram mică. Tata ne aducea aici în fiecare duminică – pe mine și pe Hailey.

Îmi e dor de vremurile alea. În ultimele zile, melancolia mea se pare că atinge cote maxime. Pur și simplu sunt într-o stare deplorabilă. Mama e mai tot timpul plecată, cu Hailey nu mă înțeleg, iar Emiah... ei bine, nu știu ce naiba e în mintea lui Emiah. Încă sunt furioasă pe el. Măcar Blake a avut bunul simț să apară la mine la ușă, chiar dacă nu și-a cerut scuze în adevăratul sens al cuvântului. Nu că aș ști pentru ce ar trebui Blake să își ceară scuze. Am stat și m-am gândit de ce naiba m-am înfuriat așa și am ajuns la concluzia că nu am o explicație plauzibilă.

Blake își întoarce privirea spre mine și, din nou, mă surprinde când mă uit la el pe furiș. Dacă aș avea unde să mă ascund, aș face-o.

— La ce te gândești?

Ridic din umeri.

— Bex, îmi rostește numele și zâmbește și mai larg.

Oftez. Ce naiba? Blake e acum prietenul meu?

— Mă gândeam cât de lipsită de prieteni sunt, recunosc și nu înțeleg de ce o fac.

Scanned by CamScanner

Nu cred că Blake are chef de dramele mele. De problemele mele existențiale lipsite de sens.

— Asta nu-i adevărat.

Ce n-aș da să îl și cred. Pare sincer, însă eu știu adevărul. De când am intrat la liceu, am încercat să țin pe toată lumea la distanță de mine, iar până în clipa asta nu m-am gândit niciodată că poate a fost o idee proastă. Până în urmă cu câteva zile, mă puteam baza întotdeauna pe Emiah, care acum naiba știe pe unde umblă.

— Nu zău? îl întreb ironică. Ce știi tu despre mine?

Mă studiază din cap până în picioare. Disting verdele crud al ochilor săi, chiar și în lumina slabă care provine de la felinarul din dreapta mea.

— Nu prea multe, recunoaște. Dar asta nu e din cauză că nu vreau.

Mă încrunt, gândindu-mă ce vrea să spună. De fapt, trebuie să îmi dau seama ce face Blake mai exact, pentru că încă nu știu de ce a venit la mine. Pe deasupra, l-am și auzit vorbind cu Hailey, ceea ce mi-a provocat o criză bună de râs.

— Poftim?

Mă privește nonșalant, de parcă nici nu își amintește ce a spus.

— Poftim?

Pufnesc iritată. Nu știu de ce prezența lui mă scoate uneori din minți. Cred că îmi plăcea mai mult atunci când era hotărât să nu vorbească. Mesajele pe care mi le trimitea nu puteau fi interpretate în o mulțime de moduri, însă de când a început să vorbească, mi se pare că tot ce spune are un dublu înțeles.

— Nu știi nimic despre mine, Blake.

Mă aștept să reacționeze cumva, însă doar continuă să mă analizeze și să zâmbească, iar eu nu pot să îi mai suport privirea curioasă, așa că îmi întorc capul și încep să privesc în gol. Nici eu nu știu nimic despre el, iar curiozitatea mă roade pe dinăuntru. O mulțime de fluturi erup în stomacul meu doar când mă gândesc la motivul pentru care a apărut la ușa mea.

— Bex? Mai eşti cu mine?

Scanned by CamScanner

Își flutură degetele prin fața mea și, când vede că nu reacționez în niciun fel, se apropie de mine, atât de aproape încât mă face să tresar când îi întâlnesc privirea în fața ochilor mei.

— Sigur, reușesc să mormăi.

Știu că nu par prea convingătoare.

— Ar trebui să plec, îi spun, retrăgându-mă câțiva centimetri. Sunt sigură că ai alte planuri pe seara asta, iar eu ar trebui să mă întorc acasă.

N-am ce face acasă și știu asta, însă el nu are de unde să știe. Mama iar e plecată din cauza slujbei sale, Hailey sigur iar e bosumflată și clar nu mă așteaptă nimic acasă. Nu știu prin ce țară a ajuns mama de această dată, însă cred că mi-ar plăcea să am o slujbă care să îmi permită să călătoresc. Cred. Eu nu prea știu ce vreau. N-am prea știut niciodată.

— Nu am alte planuri, îl aud pe Blake.

— Serios?

Colțurile buzelor i se ridică puțin câte puțin. Arată de parcă se abține să nu izbucnească în râs și mă întreb cât o să îl țină. Câteva secunde mai târziu, când izbucnește în râs, îmi dau seama că nu prea mult.

— Am planuri cu tine.

Fluturii din stomacul meu încep să se agite. Îl urăsc pentru ceea ce tocmai mi-a spus, pentru că abia am reușit să îi calmez și să uit de ei, iar acum au luat-o din nou razna. Sunt incapabilă să mai spun ceva. Blake scoate ceva din buzunarul de la geacă și nu îmi dau seama ce e decât atunci când își împreunează mâinile în față.

— Nu te-am văzut niciodată fumând, îi fac semn cu bărbia spre bricheta pe care o învârte din nou între degete.

Mă gândesc că e un fel de tic nervos, precum trosnitul degetelor sau bâțâitul din picior. Acum că mă gândesc la asta, mă bucur că Blake se limitează la învârtitul brichetei.

— Nu mai fumez, îmi zice indiferent.

— Când te-ai lăsat?

— Înainte să vin aici, îmi răspunde evaziv și poate ar trebui să termin cu întrebările, însă nu o fac.

— Pur și simplu te-ai lăsat?

— Mda. Presupun că face parte din imaginea noului Blake.

Scanned by CamScanner

Mă încrunt. A vorbit atât de mult despre asta încât chiar am ajuns să vreau să îl fi cunoscut pe vechiul Blake. De fiecare dată când vorbește despre asta, folosește un ton indiferent și se încruntă ușor. Nu cred că îi face plăcere să vorbească despre subiectul ăsta, însă eu vreau să știu. Vreau să știu ce era în neregulă cu vechiul Blake, de ce acum e forțat să treacă prin schimbarea asta oarecum radicală – cred – de care nu pare să se bucure deloc.

— Cum era vechiul Blake? mă trezesc întrebând.

Ridică din umeri și face ce am făcut și eu în urmă cu câteva minute. Își fixează privirea în depărtare, într-un punct fix și ezită să mă privească. Oftez dezamăgită. Blake nu o să îmi spună nimic despre asta.

— Nu ți-ar fi plăcut de el.

— Nu știi nimic despre mine, îi reamintesc.

Izbucnește în râs și nu pot să înțeleg de ce.

— Doar pentru că tu vorbești, asta nu înseamnă că îmi și spui ceva despre tine.

— Nu-i nimic de spus despre mine.

Oricum, nu ceva ce aș vrea să împărtășesc cu cineva. Cu oricine, nu doar cu el.

— Dacă nu e nimic de spus despre tine, atunci înseamnă că te cunosc.

— Ești imposibil.

Îmi dau ochii peste cap și mă hotărăsc să mă ridic de pe bancă, însă soneria telefonului meu mă împiedică să fac asta. Nu prea are cine să mă caute la ora asta și pot doar să mă rog să nu fie Hailey. Poate a intrat cineva în casă și ne-a jefuit. Iar dacă am puțin noroc, poate a și răpit-o, iar acum îmi cere o răscumpărare pe care nu am de gând să o plătesc nici dacă viața mea ar depinde de asta.

Scot telefonul din blugi și rămân cu privirea fixată pe ecran. Nu e Hailey. E Emiah. Emiah, care a scris cuvântul *petrecere*, urmat de o adresă care nici măcar nu știu în ce parte a orașului e, însă nu îmi sună bine. Emiah merge la tot felul de petreceri dubioase, pe care eu, de obicei, le evit.

— E totul în regulă? mă întreabă Blake.

Nu știu de cât timp mă uit la telefon. Încuviințez și mă gândesc la ce soluții am. Mă întorc acasă și îmi petrec timpul

Scanned by CamScanner

singură; stau cu Blake și îmi fac o mulțime de nervi pentru că niciunul dintre noi nu are de gând să vorbească despre sine; sau... Nu. A treia idee care îmi trece prin minte nu sună bine. Nu sună deloc bine, pentru că i-ar aduce pe Blake și pe Emiah împreună.

Doar că nu vreau să mă întorc acasă. Cel puțin, nu încă.

— Vrei să mergi la o petrecere? îmi fac curaj și îl întreb.

Privirea i se întunecă și nici eu nu știu de unde am atât de mult curaj. Să-l invit pe Blake la o petrecere. Asta chiar e ceva. Cred că o să mă refuze, căci nu se arată prea încântat de propunerea mea.

— Bex?

O idee proastă. Proastă. Foarte, foarte proastă. Așa a fost și ideea de a veni la petrecere. Sau oricum, la ceea ce se vrea a fi o petrecere. Încăperea e plină de fum, muzica răsună din boxe, făcându-mi timpanele să sângereze, iar o mulțime de adolescenți care nici măcar nu se apropie de vârsta legală pentru a se afla măcar la un metru în apropierea alcoolului, dansează într-un mod care mai mult mă face să cred că încearcă să se țină pe picioare.

Aud vocea lui Blake destul de clar, de undeva din spatele meu, însă pe moment nu îi pot răspunde. Am nevoie să mă sprijin de ceva. De un perete, de Blake, de orice.

— Bex? repetă Blake.

Gradul de îngrijorare din ton i-a urcat brusc. Îmi dau seama că probabil arăt ca o nebună. Cu câteva secunde în urmă, eram toată numai un zâmbet și o veselie ciudată care, sinceră să fiu, nu mi-e prea caracteristică, iar acum am înlemnit și încerc să mă țin pe picioare.

Încerc să nu merg prin cameră. Îmi tot repet în minte că e în regulă și că nu e problema mea, însă nu mă pot convinge. Dacă aș reuși să fac asta, măcar și puțin, atunci probabil acum nu aș mai avea senzația asta de asfixiere.

Emiah e... Emiah. E prietenul meu cel mai bun. Nu am niciun drept să simt tot amalgamul de sentimente care năvălește acum prin interiorul meu când îl văd că se sărută cu o tipă. Sunt

Scanned by CamScanner

furioasă, dezgustată, iar stomacul mi-e întors pe dos. Trebuie să ies de aici înainte ca Emiah să își dea seama că am venit.

Trebuie să ies de aici, înainte ca Blake să își dea seama că ceva e în neregulă cu mine. Simt o fierbințeală neobișnuită în jurul taliei și îmi dau seama că Blake și-a trecut brațul pe după mine, dar nu spune nimic. Nu vreau să mă sprijin de el, însă asta fac. Nu mă simt în stare să ies de aici pe propriile mele picioare.

Blake mă ghidează înapoi spre ieșire și continuă să fie tăcut. Nu am curajul să îl privesc. Mă tem de ceea ce o să văd pe chipul lui. Dacă aș fi în locul lui, nici eu nu aș avea o părere prea bună despre mine. L-am invitat la un fel de petrecere, ca apoi să înțepenesc când mi-am văzut cel mai bun prieten sărutându-se cu cineva. Sigur are o părere foarte bună despre mine acum.

— Haide, Bex. Te duc acasă.

Vocea îi e calmă și lipsită de inflexiuni. Orice crede despre mine, nu are de gând să mi-o spună. Nu pot să îi explic ce am, deși cred că deja și-a dat seama. Blake nu e idiot. Doar că nu e ceea ce crede el. Nu mi-a plăcut niciodată de Emiah în sensul ăla. Sunt pur și simplu furioasă pentru că noi doi ne-am îndepărtat atât de mult. Și poate puțin invidioasă pe faptul că el își petrece acum timpul cu alți oameni.

— E în regulă. O să merg pe jos.

Îmi înconjor brațele cu mâinile și încerc să îi zâmbesc, dar cred că reușesc mai mult să mă strâmb. Blake își arcuiește o sprânceană, apoi aruncă o privire în jurul lui.

— Haide, îmi repetă pe același ton calm.

Clatin din cap. Nu vreau să merg nicăieri cu el. Nu vreau să înceapă să îmi pună întrebări la care nu vreau să răspund.

— Bex, nu te las aici.

Îmi ridic palmele în sus, aproape exasperată, apoi îmi încrucișez brațele la piept. Blake are dreptate. Ar trebui să îl las să mă ducă acasă. Eu nici măcar nu știam unde era adresa pe care mi-a trimis-o Emiah, însă se pare că Blake cunoaște orașul mai bine decât mine, deși eu locuiesc aici de când m-am născut. Îi urmez exemplul și arunc o privire în jurul meu. Nu prea îmi place ce văd în jurul meu. Anturajul lui Emiah mereu a fost dubios, dar până în secunda asta, nu m-am temut niciodată. Acum însă o fac. Privesc în

Scanned by CamScanner

jurul meu și îmi dau seama că majoritatea celor prezenți sunt ori beți, ori drogați, ori ambele. Și mă tem. Mă tem, căci Emiah e prea ocupat ca să fie conștient de prezența mea.

Iar Blake. Ce naiba face Blake?

— E în regulă, îmi etalez din nou încăpățânarea.

— E în regulă, pe naiba! Nu te las aici singură, așa că ai face bine să urci.

Îmi indică locul în care și-a lăsat motocicleta, dar nu fac niciun pas.

— Nu te înțeleg, zice atât de încet încât nici măcar nu sunt sigură dacă am auzit bine.

— Ce nu înțelegi? îl întreb mirată.

Își trece nervos o mână prin păr, apoi își fixează privirea în a mea. Nenorociții ăia de fluturi se trezesc la viață și își fac de cap în stomacul meu. Privirea lui Blake mă intimidează într-un mod în care nici măcar nu știam că e posibil. Mă privește de parcă mai mult mă analizează. De parcă e în căutarea a ceva. Nu înțeleg ce caută, așa că mă încrunt.

— Pe tine.

Deschid gura ca să spun ceva, însă mă răzgândesc foarte repede. Adevărul e că nici eu nu prea mă înțeleg, dar poate dacă încerc să îi explic lui Blake, lucrurile o să devină mai clare și pentru mine.

— Îmi pare rău, spun în cele din urmă. Eu și Emiah... lucrurile au fost ciudate în ultima perioadă.

Cam din momentul în care Blake și-a făcut apariția cu Sky la cantină, însă nu îi spun și lui asta.

— Ciudate cum?

— Nu știu. Eram prieteni, apoi n-am mai fost.

Fac o grimasă. Cam ăsta e adevărul și mă cam izbește din plin atunci când rostesc cuvintele cu voce tare. Mă gândeam că poate dacă le țin pentru mine, lucrurile între mine și Emiah ar rămâne așa cum au fost. Un val de tristețe îmi străbate tot corpul și îmi dau seama de ce am reacționat atât de ciudat. Pentru că obișnuiam să știu totul despre Emiah, iar acum nu mai știu nimic.

— Doar prieteni? mă întreabă Blake din senin.

Scanned by CamScanner

Îmi ridic sprâncenele și adopt o poziție defensivă. Cred că arăt de parcă tocmai mă pregătesc să o iau la fugă. Blake își arcuiește un colț al buzelor, dar încearcă totuși să își rețină zâmbetul.

— De ce te interesează?

Nu îmi răspunde. Continuă să mă privească de parcă încearcă să dezlege nu știu ce mare mister, așa că îmi iau inima în dinți și îi răspund:

— Da. Doar prieteni.

Siguranța cu care rostesc cuvintele mă ia și pe mine prin surprindere. Într-o fracțiune de secundă, Blake distruge orice distanță care exista între noi doi până acum.

— Bun, îmi zice. Pentru că eu chiar te plac.

E atât de aproape de mine încât răsuflarea lui fierbinte îmi încălzește fața. Nu cred că îmi pot ascunde surprinderea pe care o simt. Înghit în sec și încerc să respir rar și încet, pentru că Blake e prea aproape de mine și tot ce inspir atunci când reușesc totuși să trag aer în piept, e parfumul lui care îmi provoacă un gol imens în stomac.

— Ce... ce ai spus?

Da, sunt chiar atât de idioată încât să îl întreb ce a spus. Poate m-a înșelat auzul, pentru că nu cred că Blake are cum să mă placă. În primul rând, pentru că el nu știe nimic despre mine, iar în al doilea rând... ei bine, eu nu știu nimic despre el. Și poate că miroase al naibii de bine. Suficient de bine încât să mă zăpăcească și poate că mă pierd în prezența lui, palmele îmi transpiră și pulsul mi-o ia la goană atât de tare încât îmi aud sângele vâjâind în urechi, dar...

Nu știu nimic despre el, așa că mai bine m-aș aduna.

— Am spus că eu chiar te plac.

A reușit să mă piardă din nou. Cum adică mă place? Ca pe o prietenă? Da, nu? Pentru că eu și cu Blake suntem prieteni. Picioarele mele se pare că au prins rădăcini în pământ, căci simt nevoia să mă dau câțiva pași în spate, dar, totuși, nu reușesc. Blake mă privește blând, cu o sclipire ciudată în ochi, pe care nu o înțeleg.

— Poate ar trebui să mă duci acasă, oftez.

Scanned by CamScanner

— Te duc, mă asigură. Dar mai întâi trebuie să fac ceva.

— Trebuie să te oprești pe undeva mai întâi? îi spun, neînțelegând de ce zâmbește. E în regulă. Nu mă...

Deranjează, aș vrea să spun, dar nu apuc. Blake își înclină capul ușor, apoi se apropie de mine. Își strecoară o mână în părul meu, răsfirându-și degetele prin el. Inima îmi bate atât de tare încât am impresia că Blake o să o audă și o să râdă de mine. Țin tot aerul în plămâni. Mă tem că în secunda în care o să îl las să îmi părăsească plămânii, Blake o să se îndepărteze, iar ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Nu-mi amintesc ultima dată când mi-am dorit ceva cu aceeași intensitate cu care îmi doresc acum ca Blake să mă sărute. Îmi înclin capul și îmi desfac brațele pe care până acum le-am ținut încrucișate la piept. Blake mă prinde cu o mână de talie, iar întregul meu corp se lasă susținut de atingerea lui. Intensitatea privirii lui mă face să mă topesc de dorință, așa că închid ochii.

Buzele lui Blake le ating pe ale mele, lent și incredibil de blând, de parcă mai mult ar pluti. Nu vreau să aibă impresia că nu îmi doresc asta. Îmi ridic mâinile și îmi așez una pe umărul lui, iar cu cealaltă îl mângâi în treacăt pe gât. Îi simt mușchii încordându-se sub atingerea mea și simt o nevoie nebună să mă contopesc cu el.

Și vreau să fac asta. Am nevoie de asta, chiar dacă până acum nu mi-am dat seama.

Și am de gând să îi răspund la sărut, pentru că până acum nu am făcut mare lucru, dar e din cauza lui, nu a mea. El e cel care a schimbat consistența trupului meu în gelatină. El e cel care mă ține în brațe. Mă apropii mai mult, efectiv lipindu-mă de pieptul lui.

— Rebecca!

Dacă Blake nu ar continua să mă țină lipită de el, cu un braț lipit de talia mea, ori m-aș scurge, ori aș lua-o la fugă. Glasul ăla mi-e atât de binecunoscut încât reușește să mă sperie. Blake se retrage un centimetru, apoi încă unul, dar atât.

Și zâmbește.

Scanned by CamScanner

De ce naiba zâmbește, când Emiah probabil acum e din ce în ce mai aproape de noi și e furios? Mi-a spus numele întreg. Clar e furios.

Blake, în schimb... zâmbește. Și tot continuând să zâmbească, își apasă buzele scurt de fruntea mea.

— Ești în siguranță, mă asigură, deși eu nu am spus nimic.

Arăt chiar atât de speriată? Tonul lui Emiah m-a speriat, dar Blake a reușit să mă calmeze într-o secundă cu vocea lui calmă și zâmbetul idiot.

Dar știu că nu e bine. Nu are cum să iasă bine, pentru că Emiah și Blake...

Ei nu sunt chiar atât de diferiți, așa că nu are cum să fie bine.

Tot ce pot să fac, e să îmi ascund chipul la pieptul lui Blake și să îi inspir parfumul.

Scanned by CamScanner

12. De aia nu am eu nevoie de prieteni
Blake

Emiah mai are cam doi metri și ajunge în fața mea. Are o privire furioasă, nejustificată și al naibii să fiu dacă am chef să mă bag într-o încăierare la ora asta. Bex încă stă lipită de mine, iar lucrul ăsta se pare că mă calmează într-o oarecare măsură. Deloc așteptat, însă pe măsură ce îmi trec degetele tot mai mult prin părul ei de parcă acest gest e un reflex și, cu cât îi inspir mai mult parfumul dulce, îmi cam dispare tot cheful de a mă lua de Emiah.

— Blake?

Bex îmi șoptește numele pe un ton care mă face să cred că încearcă să se asigure că încă mai sunt aici, lucru care e mai mult decât evident. O țin în brațe. Până mai ieri nici nu vorbeam cu ea, iar în seara asta am sărutat-o. Acum o țin în brațe.

— Bex, putem vorbi două minute?

Emiah mă privește la fel de furios ca până acum, dar pare oarecum stingher. Probabil și eu m-aș simți la fel. Nu în fiecare seară trebuie să îi dai explicații unei prietene pe care ai invitat-o la petrecere de ce tu nici măcar nu ți-ai dat seama că ea și-a făcut apariția până la urmă. Nu e chiar atât de greu de explicat. Emiah era ocupat cu tipa care avea limba adânc băgată în gura lui.

— Blake?

Acum vorbește cu mine? Ce să îi spun eu? Nu eu decid pentru Bex și asta e destul de clar. Nu cred că Bex ar vrea ca altcineva să decidă pentru ea. Vreodată.

Ridic din umeri și aștept să văd ce face blonda de la mine din brațe. Poate că eu și Emiah am pierdut câteva ore împreună, însă mai mult ca sigur nu suntem prieteni.

— Bex? întreb pe un ton scăzut. Vrei să mergem?

Clatină din cap, încuviințează, apoi clatină iar.

— Ce să înțeleg?

Îmi arcuiesc o sprânceană și mă retrag câțiva centimetri, suficient cât să îi pot privi chipul.

— O să vorbesc două minute cu el.

Își aranjează o șuviță de păr după ureche, apoi face un pas spre Emiah, iar eu mă dau câțiva în spate. Scot bricheta din

Scanned by CamScanner

buzunar și simt o nevoie stranie de a fuma o țigară. O nevoie pe care nu am mai simțit-o de ceva vreme încoace. Merg spre motocicletă și mă sprijin de ea.

Nu îmi rămâne altceva de făcut decât să aștept, așa că asta și fac. Aștept.

Iar mintea mea o ia razna. Nu ar fi trebuit să o sărut pe Bex, iar acum e prea târziu ca să mai dau înapoi. E prea târziu și doar să mă gândesc la asta. Nu știu cum o să îi spun că la sfârșitul semestrului o să plec. Nu știu nici cum o să îi spun de modul inedit în care mi-am petrecut vacanța de vară. Și, dacă reușesc totuși să o fac, o să urmeze motivul pentru care am ajuns acolo și deja nu știu dacă vreau să ajungem în direcția aia. M-aș simți de parcă aș trăda-o pe Sky dacă i-aș spune.

Chiar am nevoie de o nenorocită de țigară.

Doar una. Una singură.

Bex arată de parcă se ceartă cu Emiah. El e la fel de încordat ca în urmă cu câteva minute, iar ea e destul de nervoasă. Sper să nu fiu nevoit să mă bag între ei. N-aș vrea să fac asta.

Răbdare. Răbdarea e o calitate pe care nu îmi amintesc să o fi posedat vreodată. De fapt, nici nu cred că posed prea multe calități, dar în secunda asta nu mi-ar strica dacă aș avea un gram de răbdare.

Nu-mi place să o văd pe Bex lângă Emiah. Poate că sunt ei prieteni vechi, dar mie unul relația dintre ei mi se pare pe zi ce trece tot mai ciudată. Ori e ceva între ei, ori nu e. M-au zăpăcit și pe mine de cap și, indiferent de cât de mult îmi place blonda, nu vreau să mă bag într-o relație.

Mai vorbește câteva minute cu Emiah, apoi vine spre mine. Orice urmă de entuziasm pe care o afișa în urmă cu câteva minute, acum a dispărut.

— Cred că o să mai rămân puțin, îmi spune din mers, apropiindu-se de mine.

Își fierește o șuviță după ureche, apoi se oprește în fața mea. Îmi arcuiesc o sprânceană și o privesc nedumerit. Nu îmi dau seama ce e în mintea ei în secunda asta. Are impresia că o să plec doar pentru că ea mi-a spus că mai rămâne pe aici? Și ce naiba să

Scanned by CamScanner

facă aici, când prietenul ei era oricum prea ocupat chiar și ca să îi observe prezența?

— Nu, îi răspund sigur pe mine. Nu rămâi.

Pufnește disprețuitor și își ridică privirea în sus, spre mine.

— Poftim?

Sunt destul de sigur că a auzit ce am spus, altfel nu îmi explic indignarea de pe chipul ei.

— Te-am sărutat, îi zâmbesc larg. De obicei, fetele pe care le sărut, nu rămân să își petreacă seara cu un alt tip.

Clipește dezorientată și cred că vrea să mă lovească.

— În primul rând, nu am de gând să îmi petrec seara cu un alt tip.

Bun. Până aici mi-e destul de clar, așa că nu înțeleg de ce s-a oprit.

— Și în al doilea rând? încerc să îi dau o mână de ajutor.

— În al doilea rând, nu m-ai sărutat.

Buzele mi se unesc într-o linie subțire. Reușesc cu greu să îmi înfrânez zâmbetul, sau, mai rău, râsul. Nu am sărutat-o. Bun, poate are dreptate, iar ceea ce s-a întâmplat între noi poate fi numit cu greu sărut, pentru că Emiah oricum a început să îi strige numele mult mai devreme.

Dar ceea ce mă dezorientează complet, este tonul pe care Bex a spus asta. De parcă o deranjează. Chiar nu o mai înțeleg.

— Nu te-am sărutat? repet.

Nu prea știu ce altceva aș putea spune. Bex clatină din cap, apoi își mută privirea în jos. La orice se uită, sigur e mai interesant decât persoana mea.

— De asta depinde dacă vii cu mine sau nu?

— Unde să vin cu tine?

— Dacă mă lași să te duc acasă.

— Ți-am spus că mai rămân pe aici.

Sau cel puțin asta are impresia că o să se întâmple. Că o să mai rămână pe aici, făcând... nici nu vreau să mă gândesc la asta. Scenariile din mintea mea nu sunt deloc optimiste. Implică prea mult... Bex.

— Nu te las aici și, cu cât o să înțelegi asta mai repede, cu atât o să putem pleca mai repede.

Scanned by CamScanner

Mă înnebunește faptul că nici măcar nu se uită la mine.

— Bex, de ce vrei să rămâi aici?

— Blake, du-te acasă.

Se rotește și îmi întoarce spatele. Spre ghinionul ei, i-am anticipat mișcarea și am prins-o la timp de antebraț. Își rotește capul peste umăr și mă omoară din priviri, însă pe mine nu mă interesează. O trag blând în brațele mele și, fără să îi dau timp să reacționeze, îi înconjor talia cu un braț, lipind-o de mine, apoi buzele mele le acaparează pe ale ei. Aștept orice semn de respingere, însă nu e nici urmă de așa ceva. Îmi răsfir degetele pe ceafa ei și o sărut cu adevărat.

De data asta chiar o sărut, iar ea își deschide buzele și nu îmi pasă cine o să apară să o strige, pentru că eu nu o să îi dau drumul din brațe. E o chestie ciudată. Un sentiment înfiorător, de parcă fac ceva de-a dreptul greșit. Dar, totuși, continui să o sărut, pentru că Bex nu protestează și sentimentul e plăcut. N-aș vrea să mă depărtez de ea niciodată, însă cred că o să fiu nevoit să o fac mai curând decât mă aștept. În depărtare se aud sirenele unei mașini de poliție, pesemne petrecerea e pe cale să se spargă.

Mă retrag lent, însă Bex continuă să își țină ochii închiși alte câteva secunde bune. Arată dezorientată, chiar și așa, cu ochii închiși. Obrajii ei au căpătat o nuanță întunecată de roșu și are un zâmbet larg pe chip care mă face și pe mine să îmi ridic colțurile buzelor.

— Bex? aproape îi șoptesc numele.

— Da? mormăie fără să își deschidă ochii.

— Încă mai ești de părere că vrei să rămâi aici?

Clatină dezorientată din cap. Oftez și iau casca de pe motocicletă, chiar dacă Bex nu dă semne că s-ar mișca prea curând.

— Nu cred, zice în cele din urmă și pot în sfârșit să răsuflu ușurat.

Măcar o dată în viață se pare că suntem de acord. Nu mai durează mult până să își dea și ea seama de faptul că poliția o să ajungă în curând aici și, nu știu despre ea, însă eu am niște amintiri nu tocmai plăcute în legătură cu asta. Dintr-odată chipul lui Rix îmi revine în minte, însângerat și trântit la pământ și mă pierd.

Scanned by CamScanner

Încă nu simt niciun regret în legătură cu asta, iar doamna Welch nu ar fi deloc încântată dacă m-aș duce vinerea următoare și i-aș spune asta. Dacă i-aș trânti dintr-odată faptul că nu am simțit niciodată niciun regret pentru ceea ce am făcut. Că nu mi-a părut rău nici măcar o secundă, întreaga vară.

Dar nu pot să fac asta, iar cea mai înfiorătoare parte este că ceea ce am făcut, nu a ajutat-o deloc pe Sky.

— Blake?

Aud vocea lui Bex ca prin vis, dar tot nu pot să revin cu picioarele pe pământ.

— Blake? repetă, apoi îi simt mâna pe brațul meu.

Mă zgâlțâie ușor.

— Ești bine? Te-ai răzgândit și vrei să rămâi aici?

Clatin din cap și îmi revin, încetul cu încetul. Urc pe motor și îi fac semn cu bărbia să facă același lucru. Mă uit la ea, însă o văd ca prin ceață. Are o cută adâncă între sprâncene și pare îngrijorată. Mă tem să nu mă ia la întrebări. Mă tem de ceea ce văd, pentru că nu-mi place atunci când oamenii dau semne de îngrijorare. Asta înseamnă că le pasă într-o oarecare măsură de mine, iar lui Bex nu poate să îi pese de mine. Eu o să plec în curând. O să mă întorc naibii de unde am venit și ultimul lucru pe care vreau să îl fac, e să îi frâng inima.

— Te duc acasă? o întreb înainte să pornesc.

Își înconjoară brațele în jurul meu și mormăie ceva ce seamănă cu o încuviințare, însă nu sunt sigur. Încerc să nu mă mai pierd în amintiri, însă nu cred că motorul meu poate să atingă o viteză mai mare decât a lor. Se pare că pur și simplu trebuie să le înfrunt și că nu am de ales. Nu știu de ce mă gândesc la asta acum. Nu o fac prea des. Nu mă gândesc la asta prea des și mă întreb dacă nu cumva e din cauza ei. Dacă nu cumva ea a făcut ceva cu mine și acum iese la iveală partea din mine capabilă să simtă regret.

Opresc în fața casei sale, însă Bex nu dă semne că s-ar dezlipi de mine prea curând. Mai mult, își lipește obrazul de spatele meu și rămâne așa, fără să facă nimic altceva. Își mută mâinile din jurul meu și mi le lipește de piept. Îmi întorc privirea și mă uit la ea peste umăr, încercând să nu trădez toată uimirea pe care o simt.

Scanned by CamScanner

Îmi așez mâinile peste ale sale, iar cum Bex nu încetează să mă surprindă cu orice face, își strecoară degetele printre ale mele. Pielea ei e fierbinte și catifelată și mă văd nevoit să înghit în sec și să îmi stăpânesc dorința de a mă întoarce spre ea și de a o săruta.

O parte din mine încă așteaptă ca Bex să înceapă în orice moment să îmi pună întrebări în legătură cu momentul meu de rătăcire, însă atunci când vorbește, mă întrebă ceva ce mă ia prin surprindere și la care nu mă așteptam.

— De ce m-ai sărutat?

Sunt foarte aproape să mă înec cu salivă. Chiar trebuie să îi explic motivul pentru care am sărutat-o? Nu e destul de evident că Bex mă face să mă abat de la plan din ce în ce mai mult?

— Credeam că nu te-am sărutat, îi răspund evaziv.

Degetele ei le strâng pe ale mele și mai tare.

— Da, asta a fost înainte să mă săruți.

Izbucnesc în râs. Discuția asta nu prea are logică, dar asta gândește un tip care până în urmă cu ceva timp vorbea cu ea doar prin mesaje. Poate că nu sunt regele logicii și mai bine nu mă mai gândesc la asta și îi răspund la întrebare.

— Pentru că te plac, îi zic, deși sunt sigur că i-am mai spus asta o dată.

De câte ori trebuie să o spun ca să mă fac auzit, iar ea să mă înțeleagă?

— Credeam că nu vrei să îți faci prieteni.

Vocea ei e aproape șoptită și trebuie să mă concentrez pe cuvintele sale ca să le aud.

— Nu vreau, ridic din umeri.

Bex mormăie nemulțumită. Cred că i-am deranjat poziția.

Îmi desprind degetele dintre ale ei, apoi îi îndepărtez mâinile. Nu scoate niciun sunet. Nici măcar nu îi mai aud respirația în timpul în care mă ridic. Nu știu ce are impresia că vreau să fac, dar pare dezamăgită. Mă așez la loc, cu fața spre ea. Mi se pare că abia acum începe să respire din nou. Se trage mai aproape și își înconjoară picioarele după mine.

— Și atunci ce naiba faci? Poate îmi explici și mie.

Îmi arcuiesc o sprânceană. În momente de genul ăsta în care mă simt oarecum încolțit, chiar simt nevoia să fumez o țigară.

Scanned by CamScanner

— Ce fac?

Cred că Bex e pe cale să mă lovească. Cel mai probabil o să și facă asta dacă o să mențin ritmul ăsta și nu o să răspund concret la nicio întrebare.

Își dă ochii peste cap, apoi își fixează privirea într-a mea. Și așteaptă. Aș putea să o întreb și eu de ce voia să rămână la petrecere, împreună cu Emiah, însă nu o fac. Am întrebat-o o dată, mi-a spus că sunt doar prieteni, iar eu o cred. Sau asta aș vrea să fac, pentru că încă nu mi-e suficient de clar ce naiba e în mintea tipului.

Telefonul îmi sună în buzunarul din spate al blugilor și nici că își putea găsi un moment mai prost în care să sune.

— N-ai de gând să răspunzi?

Nu.

Nu răspund. Singurele persoane care m-ar putea suna sunt unchiul, sora, sau tatăl meu. Sau cineva de acasă cu care în clipa asta chiar nu am chef să vorbesc.

— Serios, Blake. Răspunde. Poate e important.

— Crizele surorii mele sunt mereu importante, îi zic, bănuind că ea e cea care mă sună. În special cele pe care le face când vede un păianjen. Sau când rămâne fără înghețată.

Sau când se trezește în toiul nopții și începe să plângă.

Bex își înclină capul în lateral, așteptând să fac ceva cu telefonul. Singurul lucru care îmi vine în minte, e să îl închid. Îmi duc mâna cu greu la buzunarul din spate al blugilor și scot telefonul. Nici măcar nu am numărul, așa că sigur nu am de ce să vorbesc. Îl închid și îl bag la loc.

— Serios? pufnește Bex.

Mă limitez la a-i zâmbi.

— Cred că te pregăteai să îmi dai o explicație, îmi reamintește.

Îmi așez mâinile pe talia ei și o trag spre mine.

— Serios?

Bex încuviințează și se pregătește să spună ceva, însă telefonul ei începe să sune. Spre deosebire de mine, Bex pare dispusă să răspundă, așa că îl scoate din buzunarul blugilor și răspunde.

Scanned by CamScanner

— Emiah?

E o combinație de sentimente în vocea ei când îi șoptește numele. Surprindere combinată cu îngrijorare și sunt sigur că nu îmi place ce aud. Îmi simt fiecare mușchi din corp încordat, iar tensiunea îmi circulă prin vene mult mai repede decât sângele.

Nu-i treaba mea.

Ba a cam devenit treaba mea din secunda în care n-am mai putut să stau departe de ea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Bex.

Ascultă atentă, apoi se încruntă. Eu nu mai am chiar atât de mult până ce să mă ridic de aici, să o dau jos și să plec.

— Mhm, o să îi spun.

Vocea ei și-a pierdut din intensitate, iar acum nu e nimic mai mult decât o șoaptă.

—Blake...

Închide telefonul și înghite în sec.

— Da?

Își întredeschide buzele ca să spună ceva, apoi se răzgândește și le închide la loc. Își umflă obrajii cu aer, apoi îl suflă pe tot afară, dintr-odată. Mă încrunt, așteptând să îmi spună ce s-a întâmplat.

— Să nu te enervezi, îmi zâmbește cu un colț al buzelor, apoi face din nou o pauză.

În ritmul ăsta, sigur o să mă enervez. Tocmai pentru că m-a avertizat să nu o fac, ceea ce înseamnă că nu o să îmi placă deloc ceea ce are de zis.

— Sigur, mormăi și mi se pare că o mint.

— Sky e la secția de poliție.

Pufnesc. Nu-mi dau seama dacă își bate joc de mine sau nu, însă după modul în care își frământă agitată degetele, nu cred că îi arde de glume.

— Vorbești serios, zic mai mult pentru mine.

Bex încuviințează și își trece o mână prin păr.

— Și cum a ajuns Sky la poliție?

Nici nu îmi dau seama dacă întrebarea e retorică sau nu. Acum oricum nu mai contează, pentru că trebuie să mă duc să o

Scanned by CamScanner

scot de acolo înainte ca unchiul nostru să afle. Înainte să afle cineva care l-ar putea suna pe tata și i-ar putea spune asta.

— Nu știu.

— Și ce naiba căuta cu Emiah?

— Nici asta nu știu.

Îmi frec fața cu palmele, apoi mă ridic și aștept ca Bex să se dea jos, dar nu o face. Îi arunc o privire surprinsă și o întreb din priviri ce face.

— Nu e evident? Vin cu tine.

De aia nu am eu nevoie de prieteni.

— Nu, nu vii.

— Nu ți se pare că îți cam place să îmi ordoni ce să fac? Nu rămâi aici, nu vii cu mine. Serios, Blake?

Chiar așa. Serios, Blake?

Oftez, dar nu am de gând să o iau cu mine. Nu am de gând să o las să asiste la una dintre certurile mele colosale cu Sky. Bex nu trebuie să fie martoră la așa ceva, și sigur o să se ajungă la asta, din moment ce Sky trebuia să își vadă de viața ei liniștită cât stăm aici.

— Serios, Bex. Du-te în casă.

Îmi aruncă o privire furioasă și își încrucișează brațele la piept, dar nu are de gând să mă asculte.

— Poate nu vin pentru tine, îmi zice indiferentă.

Îmi îngustez privirea și aștept să continue. Bănuiesc că nu o să îmi placă ce urmează să spună, dar poate că mi-am căutat-o singur.

— Emiah e acolo. Vin pentru el.

Minunat. Pur și simplu, minunat!

— Cum vrei, îi răspund pe cel mai rece ton de care sunt capabil, apoi urc înapoi pe motor.

Când o să opresc, probabil Bex o să înceapă să țipe la mine din cauza vitezei, însă nu-mi pasă. Nu mă pot gândi decât la faptul că Sky a ajuns în arest. Cu Emiah. Printr-o nenorocită de întâmplare, cu Emiah. Ce naiba căuta cu tipul ăla?

Același tip pentru care Bex vine acum împreună cu mine.

Da, clar nu am nevoie de prieteni. Și clar a fost o greșeală să o sărut pe Bex și să îi spun că îmi place de ea. Până când nu își

Scanned by CamScanner

rezolvă orice chestie are cu Emiah, eu am de gând să mă țin departe de ea.

Iar tipul ăla ar face bine să dispară până ce ajung să o iau pe Sky, pentru că de data asta nu am de gând să mai dau înapoi. Am un sentiment că e numai vina lui că sora mea a ajuns în arest. Am un sentiment că Emiah e mai prezent în viața mea decât oricine altcineva, iar noi cu siguranță nu suntem prieteni.

Iar eu cu siguranță nu îl plac.

Scanned by CamScanner

13. Rămâi
Bex

E posibil să fiu cea mai mare idioată de pe pământ, dar acum nu prea îmi pasă. Acum nu îmi pasă decât de faptul că Blake se apropie incredibil de mult de Emiah. Sau Emiah se apropie incredibil de mult de Blake, pentru că e posibil ca eu să fi pierdut la un moment dat desfășurarea acțiunii. Am rămas pe motocicletă, incapabilă să mă mișc. Oricum, acum poate e timpul să mă ridic și să mă îndrept spre cei doi așa presupușii mei prieteni. Chiar nu îmi dau seama când am ajuns în postura de a avea mai mult de un singur prieten, dar dacă stau și mă gândesc măcar pentru o fracțiune la asta, parcă lucrurile erau mai liniștite înainte. Puțin, puțin mai liniștite. Iar mie îmi era bine. Îmi plăcea vechea mea viață, cea pe care o aveam înainte ca Blake să apară în ea. Blake, care ba vorbește, ba refuză să discute cu mine, însă vorbește cu restul lumii. Cu toată lumea, mai puțin cu mine.

Blake, care atunci când m-am așteptat mai puțin, m-a sărutat.

Tipul ăsta chiar mi-a dat lumea peste cap. Tipul ăsta chiar m-a adus în stadiul în care îmi doresc să îl cunosc, iar uneori nu sunt sigură că îmi place persoana în care mă transform atunci când sunt în preajma lui. O persoană dispusă să vorbească despre propriile probleme.

Nu, asta cu siguranță nu sunt eu. Pentru că dacă aș fi, ar trebui să fiu capabilă să îi explic ce caut în fața secției de poliție în mijlocul nopții. Ar trebui să îmi pot explica de ce nu mă aflu acasă, poate eventual certându-mă cu Hailey. Însă eu pur și simplu stau pe motocicleta lui Blake și urmăresc scena care se desfășoară în fața ochilor mei. Și e în regulă, presupun. Sau va fi în regulă în clipa în care voi reuși să mă urnesc de aici și mă voi băga între ei doi.

Nu știu de cât timp stau aici, dar cred că a trecut suficient. Blake a intrat în secție, a stat o perioadă, apoi a ieșit. Emiah și făcut apariția la scurt timp, apoi Blake l-a văzut și a început să meargă spre el. Însă unde o fi Sky și ce căuta cu Emiah?

Îmi dau ochii peste cap și aproape sar de pe motocicletă. Slavă Domnului că am fost suficient de inspirată încât să nu îmi iau

Scanned by CamScanner

tocuri. Slavă nimănui, pentru că nu am fost suficient de inspirată încât să stau acasă. Slavă nimănui că l-am întrebat pe Blake dacă nu avea chef de o petrecere.

Da, slavă nimănui. Poate doar prostiei mele.

Ajung prea târziu. Ajung mult, mult prea târziu. Nu știu daca Emiah l-a lovit primul pe Blake sau dacă Blake l-a lovit pe Emiah, însă nici măcar nu mai contează, din moment ce acum se bat. Mă opresc la jumătatea distanței dintre mine și ei și mă întreb dacă are vreun sens să merg și să intervin. Am mai încercat în trecut să mă ma bag între Emiah și ținta pumnilor săi, și nu-mi amintesc să fi avut noroc nici măcar o singură dată. Iar Blake?

Care e treaba cu tipul ăsta? Pentru că e evident că probleme sunt multe. Iar eu sunt prea obosită la ora asta ca să încerc să îi dau de capăt lui Blake. Sunt prea obosită ca să mă întreb ce căuta Sky împreună cu Emiah și de ce el se bate acum cu Blake. Îmi dau ochii peste cap din nou, apoi fac cale întoarsă. Poate că nu e cea mai înțeleaptă decizie pe care aș putea să o iau, însă nici nu prea știu ce altceva să fac.

Plec. Pur și simplu plec, fără să mă uit în urma mea.

Nu găsesc niciun taxi, iar să o sun pe Hailey nici nu mă gândesc, așa că merg pe jos spre casă, bucurându-mă din nou că nu port tocuri. Drumul îmi ia aproximativ un sfert de oră, iar când într-un final ajung acasă, sunt mai mult adormită decât trează. Fac un duș cu ochii închiși, apoi mă schimb într-un tricou și niște pantaloni scurți și mă bag în pat. Nu știu unde e Hailey. Nu știu dacă e acasă și nici nu îmi pasă. E la fel de mare ca și mine și sper că știe cum să își poarte de grijă. Mă gândesc dacă mașina noastră de un roz oribil era parcată în fața casei, însă nici măcar un lucru atât de simplu cum e ăsta nu reușesc să mi-l amintesc.

Mă foiesc de pe o parte pe cealaltă, dar nu reușesc să adorm. În mintea mea apar o mulțime de întrebări care mă iau pe nepregătite și la care nu prea vreau să mă gândesc. Mă tem ca nu cumva sentimentele mele pentru Blake să o fi luat razna în ultimele zile. Mă tem ca nu cumva să fi ajuns în ultimele zile să îmi pese mai mult de Blake decât ar trebui, pentru că acum mă gândesc că ar fi trebuit să rămân acolo. Să intervin. Să fac ceva. Orice.

Scanned by CamScanner

Mă întreb dacă e rănit, dacă e bine sau dacă a ajuns acasă. Sper să nu se fi certat cu Sky. Sper să nu se fi bătut prea rău cu Emiah. Sper multe lucruri și niciunul nu ar trebui să conteze.

Mă simt de parcă am nevoie de un duș cu apă rece. Sau de o pauză. Sau de ceva care să îmi ia gândul de la Blake, dar mă îndoiesc că asta o să se întâmple prea curând.

Mă foiesc de mai bine de jumătate de oră, iar când în cele din urmă aproape adorm, sunetul a ceva care se izbește de geamul meu mă face să îmi deschid ochii larg și să renunț la somn. Mă încrunt. Lui Emiah îi stă în fire să își facă apariția din când în când în toiul nopții și să îmi arunce cu pietre în geam, însă nu am chef să îl văd sau să vorbesc cu el. Nu mă interesează ce are de spus.

Comportamentul lui a fost de-a dreptul ciudat în ultima perioadă.

Încerc să îmi ascund capul sub pernă ca să nu mai aud sunetele, însă nu pare să mă ajute prea mult. Îmi umflu obrajii cu aer, apoi îl suflu pe tot afară brusc și mă ridic din pat. Mă îndrept nervoasă spre geam, pregătindu-mă să îl înjur dacă va fi nevoie. Trag perdeaua și rămân în spatele geamului. Mă încrunt și mai tare, în măsura în care lucrul ăsta este posibil. Nu Emiah este cel care stă în fața geamului și aruncă în el cu pietre. E Blake. Blake, care mai aruncă o piatră înainte să mă zărească, apoi pare de-a dreptul zăpăcit și își bagă mâinile în buzunarele de la blugi. Îmi arcuiesc o sprânceană, chiar dacă el cu siguranță nu mă vede din locul în care stă.

Îmi face semn să deschid geamul. Clatin din cap și îmi ridic palmele în aer, întrebându-l ce vrea. Îl văd scoțându-și telefonul din buzunar, apoi propriul meu telefon sună. Mă întorc în cameră și mă așez în genunchi lângă pat, căutându-l.

Te rog.

Pufnesc. Vorbitul cu siguranță nu e punctul forte a lui Blake, însă nu cred că ar muri dacă ar tasta câteva cuvinte în plus.

Ce? îi scriu înapoi.

Bex.

Îmi unesc buzele într-o linie subțire, încercând să nu râd. Aud în mintea mea tonul dezaprobator și mustrător pe care Blake îmi rostește numele și nu cred că e un lucru prea normal. O să o

Scanned by CamScanner

ținem așa mult și bine, pentru că Blake e de o încăpățânare ieșită din comun, așa că cel mai bine e să merg și să vorbesc cu el.

Sau pot să mă mint că nu am de ales, pentru că realitatea e că vreau să vorbesc cu el și mi se pare că îmi caut doar scuze ca să o fac și să nu mă simt extrem de vinovată după aia.

Deschid geamul, însă Blake nu mai e nicăieri. Oftez și mă pregătesc să închid geamul, apoi îi aud vocea:

— Bex.

Îmi mușc buzele până aproape de sânge. Îmi ridic privirea și o întâlnesc pe a lui, incredibil de aproape de mine. Incredibil de aproape de geamul meu.

— Ce naiba, Blake?

Nu știu cum s-a cățărat în copacul din fața geamului meu, dar încep să regret că nu am rămas în pat.

— Trebuie să vorbim.

— Trebuie?

Mă prind cu degetele de pervaz. Nu îmi permit ca vocea lui să mă dea complet peste cap

— Mda.

— Ce ai zice dacă am vorbi într-o zi normală, în care nu ești cățărat în copacul din fața geamului meu? Într-o zi în care cuvintele pe care le spui nu par a fi a un adevărat chin pentru tine.

Chiar și în lumina slabă, tot îi văd încruntătura. Încerc să zâmbesc, dar nici măcar gestul ăsta simplu nu pot să îl fac.

— Cred că acum e un moment la fel de bun ca oricare altul.

Mai face un pas spre geam și mă tem ca nu cumva creanga pe care se balansează precar să se rupă. Nu că nu ar fi o imagine care m-ar face să zâmbesc, chiar dacă pentru o scurtă durată.

— Acum? Vrei să vorbim acum, în timp ce tu stai acolo?

— Ai putea să mă inviți înăuntru, îmi răspunde pe un ton nonșalant.

Clipesc nedumerită. Da, aș putea să fac asta, deși mai bine nu. Hailey nu cred că e acasă, iar mama e plecată, dar nu prea vreau să mă gândesc la ce s-ar întâmpla dacă eu și Blake am fi singuri într-o cameră. În toiul nopții.

— Cred că stai bine și acolo.

Scanned by CamScanner

Își înfrânează zâmbetul și încuviințează, dar mai face un pas. În momentul ăsta, cred că dacă s-ar strădui puțin, ar reuși să își treacă picioarele peste pervaz și să intre în cameră.

Următorul minut îl petrecem într-o liniște ciudată, în care eu doar îl analizez. La rândul lui, Blake face același lucru. Privirea lui de culoarea jadului îmi provoacă un fior rece pe șira spinării. Nu are ce să vadă la mine. Nu eu sunt cea care are o bucată din maxilar și zona de sub ochi vânătă. Nu eu sunt cea care s-a urcat într-un copac.

— Bine, fie, cedez. Poți să intri.

Mă dau câțiva pași în spate, apoi Blake își trece picioarele peste pervaz, sărind în cameră.

— Ai putea să faci mai mult zgomot de atât?

Mă trântesc pe pat și îmi cuprind fața în mâini. Dintr-odată, devin a naibii de agitată. Blake e la mine în cameră, Blake, cel care parcă ieri nici măcar nu se deranja să vorbească, acum e la mine în cameră. Asta după ce s-a urcat în copac. Nu ar fi rău să taie cineva copacul ăla. Acum că știu că cineva se poate urca în el și ajunge atât de ușor la mine în cameră, nu mă simt prea în siguranță. Emiah nu a făcut asta niciodată. S-a mulțumit doar să rămână jos.

— Deci?

— Deci, ce? îl întreb fără să mă ridic și să îl privesc. Tu ai spus că vrei să vorbim. Te-am lăsat să intri, acum vorbește.

Liniște. Nici nu mă așteptam la altceva. E atât de liniște încât îi pot auzi respirația.

— Am fumat o țigară.

Afirmația lui mă ia prin surprindere. Mă ridic în șezut, apoi îmi urc picioarele în pat și le ascund oarecum sub mine. Abia acum îmi dau seama că port doar un tricou și pantaloni scurți, însă nu e ca și cum am încercat vreodată să ascund ceva.

— Poftim?

Îmi arcuiesc o sprânceană și îmi încrucișez brațele la piept. Nu e chiar lucrul pe care așteptam să îl spună.

— Am fumat o țigară, repetă și îmi distruge orice gând pe care începeam să mi-l fac cum că nu am auzit eu bine.

— Bine?

Nu știu ce altceva să spun.

Scanned by CamScanner

— Nu chiar, oftează.

Oftez și eu. Blake arată de-a dreptul nefericit și observ că a început să învârtă din nou bricheta între degete. Fără niciun fel de avertizare, se trânteşte lângă mine pe pat, aşezându-şi braţele sub cap.

— De ce?

Ridică din umeri și nu îmi răspunde.

La naiba, la naiba, la...

Mă uit la el, încercând să îmi dau seama ce se întâmplă, dar nu reușesc. Îmi schimb poziţia câţiva centimetri, mai aproape de el și, chiar dacă mă simt ca o idioată, îmi întind mâna și îmi împletesc degetele cu ale lui.

— Blake, ce s-a întâmplat?

Își roteşte capul spre mine, aţintindu-mă cu privirea. Ochii verzi stârnesc în stomacul meu o întreagă grădina zoologică pe care aș vrea să știu cum să o reduc la tăcere. Privirea îmi cade asupra buzelor sale și, fără să conștientizez, îmi umezesc buza de jos. Degetele lui reci le strâng pe ale mele, apoi închide ochii. Acum pot să răsuflu ușurată.

— Sky, zice în cele din urmă. Am obosit să îi port tot timpul de grijă.

— De ce ar trebui să faci asta?

— Pentru că uneori e de-a dreptul idioată. Pe lângă faptul că m-am dus după ea, n-a vrut să îmi spună de ce era acolo sau de ce era cu Emiah.

— Vrei să îl întreb pe el?

Ideea nu prea îmi surâde, dar aș face-o dacă asta l-ar ajuta pe Blake cu ceva.

— Nu. Nu mă interesează. Sky poate să facă ce vrea de azi înainte.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da, mă contrazice.

— Ba nu, oftez. Asta spun și eu tot timpul, atunci când mă scoate Hailey din sărite. Dar niciodată nu vorbesc serios. E sora ta, Blake.

— E un ghimpe în coaste.

Scanned by CamScanner

Colțul buzelor din partea dreaptă i se ridică ușor, apoi își deschide ochii și îi ațintește din nou spre mine.

— N-am venit aici ca să vorbesc despre Sky.

Îl privesc derutată. Chiar îmi place Blake, dar nu știu dacă atunci când vorbește sau nu. Îmi place Blake? Tocmai m-am gândit la asta?

— Atunci despre ce ai venit să vorbești? Despre faptul că ai fumat?

Râde scurt.

— Nu.

— Atunci?

— Ai plecat nervoasă.

— De unde știi că eram nervoasă?

— Am un glob de cristal.

Aproape mă strâmb la el.

— Serios, Blake. Nici nu știu cât e ceasul, dar ai venit aici și te-ai cățărat în copac, apoi mi-ai spus că ai fumat, iar acum vorbești numai chestii fără sens.

— Cred că e aproape trei.

— Exact! Vorbești numai prostii.

— Tu ai spus că nu știi cât e ceasul.

— Asta era cel mai puțin important lucru din tot ce am spus eu.

Nu înțeleg de ce zâmbește.

— Atunci ar trebui să te hotărăști care are prioritate, pentru că pe ăsta l-ai spus primul. Mă gândeam că la ăsta vrei să îți răspund.

Îmi dau ochii peste cap și mă întreb dacă există vreo cale prin care aș putea avea o discuție rațională cu Blake. Nu neapărat rațională, însă măcar una din care să și înțeleg ceva.

— De ce ai venit aici?

— Îmi era dor de tine.

Îmi îngustez privirea. Nu, clar nu o să înțeleg nimic din discuția asta. Vreau să spun ceva, dar nu prea știu ce, așa că mă răzgândesc foarte repede. Blake se ridică fără să îmi elibereze degetele și se postează în fața mea.

— Aveai de gând să mă întrebi ce am spus?

Scanned by CamScanner

Clatin din cap, chiar dacă până și clătinatul ăsta din cap e o minciună.

— Cred că aveam de gând să te întreb din nou de ce ai venit aici.

— Ți-am răspuns la asta. Următoarea întrebare.

— Ce cauți aici? repet.

Blake zâmbește. Un zâmbet larg, pe care nu îl înțeleg. Are privirea fixată în a mea și nu pare să și-o mute prea curând. În schimb, degetele care până acum erau împletite cu ale mele se îndepărtează, lăsând în urma lor un aer rece. Aceleași degete îmi provoacă un soi de curent ciudat atunci când urcă din ce în ce mai sus pe antebrațul meu, spre cot, apoi se strecoară pe sub mâneca tricoului. Ceea ce simt acum nu poate fi comparat cu nimic, iar mintea mea intră în alertă și mă avertizează că ar fi mai bine să mă dau înapoi și să îl scot pe Blake afară. Însă partea din mine care tânjește după atingerea lui Blake are mai multă voință și mă face să nu dau înapoi. Mă face să rămân locului, să respir sacadat, cu sângele vâjâindu-mi în urechi și cu temperatura urcată cu câteva grade.

— M-am hotărât să vorbesc cu tine.

— Vorbeai cu mine și înainte, îi reamintesc.

— Nu, nu vorbeam. Nu știu ce era chestia aia, însă sigur nu se numea vorbit.

— Mi se pare că ți-am spus și eu asta de câteva ori.

— Știu.

E o undă de regret în tonul lui pe care nu o înțeleg.

— Doar că mi-am dat seama că vreau să vorbesc cu tine și că problemele lui Sky nu ar trebui să...

Se oprește în mijlocul propoziției și oftează.

— Să...?

— Să conteze atât de mult pentru mine și să mă facă să nu mai vorbesc.

— Nu înțeleg.

M-am pierdut în discuția asta cu Blake și nu știu dacă nu cumva s-a întâmplat chiar din clipa în care mi-a dat mesajul. Nu știu dacă nu cumva s-a întâmplat cu mult înainte, din secunda în care m-am întâlnit cu el la bibliotecă. Oricare ar fi fost momentul,

Scanned by CamScanner

mi-e destul de greu să îl urmăresc pe Blake, mai ales că niciodată ceea ce spune nu pare să fie ceea ce vrea să spună de fapt.

— Am făcut ceva, reia el. Am făcut ceva pentru Sky, iar acum... Nu regret. Doar că mă gândesc că părerea ta despre mine s-ar schimba dacă ai afla. Cred că toată lumea și-ar schimba părerea despre mine dacă ar afla, doar că mie îmi pasă doar ce crezi tu.

— De aia te-ai hotărât să nu mai vorbești? Îți era teamă că o să te judece cineva?

— Nu chiar. Știi, nu prea îmi pasă de asta. Sau, oricum... asta credeam.

— Blake, m-ai pierdut.

După expresia de pe fața lui, știe și el că eu nu înțeleg mai nimic din discuția asta.

— Știu. Scuze.

Și nici nu are de gând să o reia și să îmi explice ce e de fapt în mintea lui. În schimb, vârful degetelor sale înaintează pe brațul meu, oprindu-se pe laterala gâtului. În secunda în care îl privesc cu atenție, e la câțiva centimetri de mine, apoi buzele lui sunt lipite de ale mele. Lent, blând, așteptând ca eu să fac ceva. Atingerea lor e ușoară și ezitantă, lucru care nu îi e caracteristic. E de parcă Blake așteaptă ca eu să fiu supărată pe el și să îl resping, și probabil că asta ar fi reacția normală și așteptată din partea mea, însă în schimb, îmi întredeschid buzele și îi permit limbii sale să pătrundă printre ele. Închid ochii și renunț la toată încordarea care s-a acumulat până acum în mine. Renunț la a mai sta în gardă și doar îi răspund la sărut, chiar dacă mâine există riscul ca Blake să revină la toată chestia cu *nu vorbesc, nu vreau prieteni, nu...*

Mă las pe spate și îmi așez palmele pe umerii lui, trăgându-l deasupra mea. Nu am mai inspirat de câteva secunde bune și nu știu care e recordul personal la ținutul respirației. Blake pare să știe, pentru că își dezlipește buzele de ale mele și le mută pe maxilar, trasându-i conturul.

Nu știu dacă asta am încercat să evit toată viața mea, pretinzând că nu mă simt atrasă de băieți, dar poate a fost un lucru bun, pentru că sunt sigură că nimeni nu ar fi reușit să mă facă să mă simt așa cum o face Blake în secunda asta. Atingându-mi fiecare terminație nervoasă. Făcând timpul să se oprească și nimic

Scanned by CamScanner

altceva să nu mai conteze. E ceva în legătură cu el – ceva ce nu îmi dau seama pe moment – ceva care mă face să mă simt în siguranță și să păstrez lucrurile care mă țin trează noaptea adânc închise în cutia cu amintiri.

Pentru că ele nu mai contează acum.

Nimic nu mai contează. Doar Blake. Respirația fierbinte pe care o simt pe gâtul meu, palmele care urcă lent pe sub tricoul meu.

— Bex, vrei să plec? mă întreabă printre săruturi, în secunda în care îmi permite să mai inhalez o gură adâncă de aer.

— Rămâi.

Îmi strecor degetele în părul lui și îl trag mai aproape de mine.

Blake are de dat explicații pentru multe dintre acțiunile sale, însă buzele sale le țin ocupate pe ale mele și nu pot să îi pun întrebări. Sau asta e cea mai plauzibilă scuză cu care pot să vin pe moment pentru faptul că nu îi cer nicio explicație.

Scanned by CamScanner

14. Când, cum, ce și la naiba...
Blake

Nu îmi dau seama de ce de fiecare dată când mă aflu în preajma lui Bex îmi face impresia că fac ceva greșit. Fiecare lucru pe care îl spun. Sau nu îl spun. Fiecare gest pe care îl fac. Fiecare acțiune de a mea mi se pare greșită în preajma ei, mai ales în acest moment. Acum chiar simt că fac ceva greșit și că ar trebui să mă dau înapoi, să mă retrag, să fac un pas în spate și să nu o las să facă asta cu mine.

Nu știu exact ce face.

Îmi înnebunește simțurile și îmi provoacă artificii în corp, pe care le simt în fiecare terminație nervoasă.

Îmi face ceva. Prezența ei cu siguranță îmi dăunează, dar nu pot să mă țin departe de ea. Dacă aș putea, aș face-o. Cred. Nici de asta nu sunt sigur, pentru că ar trebui totuși să stau departe de ea. Au trecut câteva săptămâni bune de când a început semestrul, iar în curând eu mă voi întoarce acasă.

Timpul trece mult prea repede atunci când tu ai nevoie să se oprească. Timpul e o chestie pe care o urăsc din tot sufletul meu. Timpul... nu prea contează acum.

Bex avea palmele strecurate pe sub tricoul meu și acum îmi dau seama că de fapt nici măcar nu îl am pe mine și nu-mi amintesc când s-a întâmplat asta. Palmele ei fierbinți îmi ard pielea și tot ce face e menit să mă aducă mai aproape de ea. În cameră e o tăcere sinistră, dar liniștitoare, și tot ce se aude sunt respirațiile noastre sacadate și îngreunate. Tot ce se aude acum e respirația ei fierbinte, în apropierea urechii mele, în timp ce buzele mele îi sărută gâtul.

Tot ce aud e ritmul nebun al inimii ei și mă rog să nu o suprasolicite.

Sunt sigur că nu am venit aici pentru asta. Am venit ca să îmi cer scuze de la ea, deși nu știam cum urma să le formulez. Am venit aici crezând că Bex era supărată pe mine și crezând că nici măcar nu voia să mă vadă sau să îmi vorbească, dar am ajuns să o sărut de parcă sfârșitul lumii se apropie și niciunul dintre noi nu va apuca ziua de mâine. Am ajuns să o sărut de parcă e primul meu

Scanned by CamScanner

sărut, ca și cum n-am mai sărutat sau nu mai urmează să sărut pe nimeni, niciodată.

Iar partea care ar trebui să mă preocupe este că nu m-ar deranja. Dacă Bex este ultima tipa pe care o s-o sărut vreodată, nu mă deranjează. De fapt, cred că m-aș putea obișnui cu ea. M-aș putea obișnui cu buzele ei care acum sunt umflate și roșii de la sărut.

Degetele ei îmi trasează figuri haotice pe spate, apoi una dintre mâini i se strecoară în părul meu și mă trage din nou deasupra buzelor ei. Expiră tot aerul pe care până acum l-a ținut în plămâni între buzele mele, iar limba ei își face de lucru cu a mea.

Cum naiba am ajuns aici?

Când naiba a ajuns să îmi pese?

Când, cum, ce și la naiba...

Continui să o sărut, încercând să îmi dau seama cât de departe e prea departe. Adevărul e că nu prea am vorbit cu Bex. Nu știu mai nimic despre ea, și știu că vina îmi aparține în totalitate. Eu sunt cel care nu a vorbit și poate ar fi mai bine să îi spun naibii totul și să nu mă mai gândesc în fiecare secundă pe care o petrec împreună cu ea ce se va întâmpla atunci când va afla despre Rix. Atunci când va afla despre Sky. Ar fi mai simplu să îi spun și probabil ar fi în avantajul meu, însă niciodată nu pot să o fac, și al naibii să fiu dacă nu m-am gândit de multe ori să îi spun totul. Doar că nu pot.

Eu nu sunt așa. Nu prea mai știu exact cine sunt, însă știu sigur că împărtășitul secretelor e un lucru care nu m-a caracterizat niciodată.

Îi eliberez buzele pentru câteva secunde. Bex inhalează adânc, iar în clipa în care expiră aerul, o face sub forma unui suspin.

Mă ridic câțiva centimetri, încruntându-mă.

— Bex, ești bine?

— Da, îmi zâmbește cu un colț al buzelor.

Afirmă că e bine, dar clatină din cap, lucru care mă face să mă încrunt și mai tare. Am impresia că eu și Bex ar trebui să vorbim mai mult și să ne sărutăm mai puțin. Impresie pe care sigur aș da-o uitării dacă și-ar lipi buzele din nou de ale mele.

Scanned by CamScanner

— Bex?

Îi rostesc numele pe un ton precaut.

— Sunt bine, încearcă să mă asigure, însă nu prea o cred.

Mă mai retrag câțiva centimetri și îmi sprijin greutatea în coate, în lateralele ei. Aștept. Genul de așteptare de care am beneficiat din partea ei în perioada în care eram hotărât să nu vorbesc. Îmi înclin capul și o privesc oarecum dezaprobator. Nu vreau să o întreb din nou ce s-a întâmplat. Asta dacă s-a întâmplat ceva și nu cumva sunt doar paranoic, pentru că adevărul e că nu-mi amintesc să fi petrecut atât de mult timp în preajma unei tipe în trecut. Oricum, nu fără să mă plictisesc, lucru care nu se întâmplă cu Bex.

Cu ea aș putea să stau aici pentru totdeauna și aș minți dacă aș spune că asta nu mă sperie.

— Sunt bine, zice din nou. M-am pierdut pentru câteva secunde. Asta e tot.

— Te-ai pierdut pentru câteva secunde? repet.

Sper să nu fiu chiar atât de încruntat și încordat pe cât mă simt.

— Da, dar mi-a trecut. Scuze.

Îmi zâmbește, chiar dacă nu e zâmbetul ei autentic. E mai bine decât nimic. Mă retrag în laterala ei, apoi o trag în brațele mele. Se cuibărește la pieptul meu de parcă locul ei e aici. Și așa mai pot să adaug încă un lucru pe lista cu lucrurile care mă sperie. Dacă mă gândesc mai bine, Bex mă sperie. Ea pur și simplu ar putea să scoată la iveală lucruri care nu vreau să vadă lumina zilei.

Închid ochii și îmi înfășor un braț în jurul ei. Își lipește obrazul de pieptul meu, își trece o mână peste mine, apoi rămâne așa, respirând din ce în ce mai lent, până când ritmul respirației sale revine la normal. Nu întreb nimic. La fel cum nu am întrebat nici în seara aia în care idiotul de Nathan a intrat peste ea în toaleta de la McDonald's. Asta nu înseamnă că nu aș vrea să știu. Asta înseamnă doar că îi datorez măcar atât. Timp ca ea să vrea să vorbească cu mine.

O bufnitură o face să tresară și să se ridice brusc.

— Ce naiba? mormăie printre dinți.

Deja s-a ridicat, așa că îi urmez exemplul.

Scanned by CamScanner

— Cred ca era Hailey, îmi zice în timp ce se îndreaptă spre ușă, vizibil nervoasă.

Mă ridic incredibil de lenes, îmi caut tricoul pe jos și îl trag pe mine, apoi o urmez. Mi se pare că cineva – Hailey – a spart ceva, însă n-aș putea spune sigur. Bex iese pe hol, deschide o ușă, apoi o lasă deschisă în urma ei, și o deschide pe următoarea.

— Hailey?

Bex se oprește în pragul ușii și se sprijină cu umărul de perete. Mă opresc în spatele ei, încercând să îmi dau seama ce s-a întâmplat. Sora ei stă pe marginea căzii și privește dezastrul pe care cred că l-a făcut singură. Mă uit la ea, îmi mut privirea din nou la Bex, apoi revin asupra ei.

— Serios? întreabă Bex pe un ton amuzat.

— Lasă-mă în pace, mârâie Hailey nervoasă.

— Ce încercai să faci?

După cum arată baia, încerca să își vopsească părul. Doar încerca, pentru că vopseaua e acum întinsă peste tot pe jos, amestecată cu cioburile de la ceea ce probabil era o cană. Iar părul ei nu este în totalitate vopsit, iar după expresia nefericită de pe fața ei, știe și ea lucrul ăsta. Mi-e al naibii de greu să nu izbucnesc în râs.

— Nu e evident? Voiam să mă vopsesc.

— Brunetă? întreabă Bex surprinsă.

Hailey încuviințează, apoi rămâne tăcută. Bex își trece mâna prin păr, apoi face un pas în față și se lasă pe vine în fața surorii sale.

— Hailey, ce ai? Te-ai tăiat?

Hailey clatină din cap. Nici măcar nu o privește pe Bex. Mă simt cam în plus, dar bănuiesc că ar fi cam ciudat să dispar dintr-odată. Hailey își ridică în cele din urmă privirea, însă nu se uită la Bex, ci la mine. Face o grimasă, apoi îi aruncă o privire lui Bex. O privire care mie mi se pare a fi acuzatoare.

— Să nu te aud, îi zice Bex și nu înțeleg la ce se referă.

— N-am spus nimic.

— Dar te pregăteai să o faci, zice Bex.

Hailey ridică din umeri, apoi oftează înfrântă.

— Am nevoie de vopsea, schimbă subiectul.

Scanned by CamScanner

Bex își plimbă privirea prin baie și, chiar dacă nu îi văd expresia feței, îmi dau seama că se gândește la cum o să curețe vopseaua care s-a întins peste tot.

— Hailey, cum naiba ai reușit să spargi cana? Și de ce te vopsești brunetă?

— Nu încercam să mă vopsesc brunetă. E un ciocolatiu. Și dacă nu vrei să rămân cheală, mai bine ai merge și mi-ai cumpăra o cutie cu vopsea.

Bex mârâie ceva printre dinți, dar o face prea încet ca să pot auzi ce spune, apoi se rotește spre mine.

— Serios? e rândul meu să mârâi, pentru că înțeleg ce îmi cere, chiar dacă nu folosește cuvinte pentru asta.

Vrea ca eu să mă duc la magazin. La ora trei sau patru dimineața, oricât o fi ora, și să cumpăr vopsea.

— Nu, clatin din cap.

Dacă ar fi fost pentru Bex, probabil m-aș fi gândit la asta. Nu spun că aș fi făcut-o, ci doar că m-aș fi gândit la asta. Dar chiar nu îmi place de Hailey. Nici măcar nu vreau să vorbesc cu ea.

— Te rog? insistă Bex.

Expir brusc.

— Nu.

Își mută privirea asupra surorii sale, apoi revine asupra mea. Își mărește ochii și își împreunează mâinile în față, rugându-mă din nou. Când își dă seama că nici asta nu funcționează, începe să clipească des, năucindu-mă de cap. Pe deasupra, mai și zâmbește.

— La dracu', Bex!

Se ridică și vine spre mine. Zâmbetul i se lărgește cu fiecare secundă care trece.

— Habar n-am ce trebuie să iau, îi zic când se oprește în fața mea.

Se întoarce spre Hailey, apoi schimbă între ele o privire pe care nu o înțeleg. Mă trezesc că Bex ia din coșul de gunoi o cutie, îmi ia mâna, îmi întinde palma, apoi așază cutia în ea.

— Minunat, zic mai mult pentru mine. De ce nu te duci tu?

— Mă duc eu, ridică din umeri. Rămâi să o ajuți să strângă?

Scanned by CamScanner

— În niciun caz, îi zic înainte să mă rotesc pe călcâie și să plec.

Aud vocea lui Bex, apoi pe cea a lui Hailey. Sunt una mai nemulțumită decât cealaltă, însă bănuiesc că eu sunt cel mai nemulțumit dintre toți, pentru că eu trebuie să mă duc în miezul nopții să cumpăr vopsea.

Mai bine îmi păstram scuzele și vorbeam cu Bex mâine, la școală. Înjur în gând la fiecare două secunde, până când ajung la motocicletă și îmi dau seama că nici nu știu atât de multe înjurături pe cât credeam.

Mă îndrept spre un magazin care știu că e nonstop, undeva în apropiere de casa unchiului. Mă rog doar să nu mă întâlnesc cu el sau cu altcineva care mă cunoaște, pentru că nu știu cum aș putea explica faptul că urmează să cumpăr vopsea de păr.

Până și vânzătoarea mă privește ciudat atunci când ajung și nu zic nimic, ci doar îi bag în față cutia pe care mi-a dat-o Bex.

Erau atât de multe moduri în care se putea încheia seara asta, însă cu siguranță nu m-am gândit la asta azi dimineață când m-am trezit. Era mai plauzibil să mă trezesc la poliție decât la magazin, cumpărându-i vopsea lui Hailey. Multe lucruri erau plauzibile.

Încerc să găsesc o explicație – de ce fac asta? –, însă nu găsesc niciuna. Cine naiba sunt și ce naiba s-a întâmplat cu Blake? Continui să mă întreb asta și în timp ce mă întorc acasă la Bex. Continui să mă întreb asta și în timp ce intru în casă și urc scările, îndreptându-mă spre baia în care le-am lăsat pe amândouă.

— Ai găsit? mă întreabă Hailey pe un ton plin de speranță atunci când ajung și mă sprijin de perete.

Îi arunc cutia cu vopsea. Nu o o prinde, așa că se duce jos. Bex își rotește capul spre mine și îmi aruncă o privire dezaprobatoare, însă nu am făcut-o intenționat. Dacă o făceam, i-o aruncam în cap. Cam atât îmi e de dragă.

Ridic din umeri.

— Mulțumesc.

Bex e cea care îmi mulțumește, nu Hailey. Relația dintre ele mă depășește. Când se înțeleg ca șoarecele cu pisica, când se comportă ca două surori normale. Lucrurile stau la fel și cu mine și

Scanned by CamScanner

Sky, dar nu vreau să mă gândesc la Sky acum. Nu vreau să mă mai gândesc la ea vreodată, pentru că de fiecare dată când o fac, îmi amintesc de Rix și nici ăsta nu e unul dintre lucrurile pe care țin neapărat să le fac într-o zi obișnuită.

Nu vreau să mă mai gândesc la nimic. Vreau doar să mă întorc acasă, iar lucrurile să revină la normal.

— Blake?

Clipesc derutat. Bex își flutură o mâna prin fața mea.

— Scuze. Eu... cred că mă duc acasă.

Își arcuiește o sprânceană și cred că mi-a furat toată confuzia, pentru că acum o citesc pe chipul ei.

— Am terminat aici, îmi face semn spre baia pe care au curățat-o în lipsa mea.

— Bine.

Răspunsul meu a sunat indiferent, chiar dacă nu asta am intenționat. Bex mă privește de parcă am înnebunit, însă o înțeleg. În urmă cu jumătate de oră o sărutam de parcă venea sfârșitul lumii, iar acum îi răspund cu indiferență.

— Blake, mă prinde de mână și mă trage după ea. Noapte bună! îi strigă surorii sale peste umăr.

Mă las târât de ea spre camera, deși chiar ar trebui să mă țin de cuvânt și să mă duc acasă. Chiar dacă știu că nu aș putea dormi liniștit din cauza lui Sky și a faptului că încă nu a încetat cu plânsul, m-aș simți oarecum mai în siguranță decât o fac în preajma lui Bex.

— Blake, repetă în timp ce mă trage în cameră și închide ușa în urma ei. N-am vrut să te superi. Adică, nici măcar nu mă gândeam că Hailey e atât de neîndemânatică. Doar că m-am mirat că se vopsește. Apoi m-am gândit că s-a întâmplat ceva, iar după ce ai plecat am întrebat-o și, deși a trebuit să scot fiecare cuvânt de la ea, mi-a spus că e posibil ca unchiul Dylan să vină de mâine în vizită și adevărul e că și eu ar trebui să fac ceva, sau să plec undeva și...

— Respiră, o prind de umeri și îi caut privirea.

A rostit totul atât de repede încât nici nu știu dacă am înțeles ceva. Nu mă interesează ce se întâmplă sau ce s-a întâmplat cu Hailey, dar abia acum îmi dau seama de faptul că Bex e agitată.

Scanned by CamScanner

Și nu-mi place asta. Nu-mi place cum mă face să mă simt faptul că e atât de agitată.

— Bex, respiră. Ce s-a întâmplat?

Clatină din cap. Nu are de gând să îmi mai spună nimic. Nu îmi rămâne altceva de făcut decât să încerc să îmi dau seama ce se întâmplă din ce mi-a spus deja, dar nu e chiar atât de ușor.

— Ce e cu unchiul vostru? întreb, pentru că ăsta e de fapt singurul lucru care mi se pare important din tot ce a spus ea.

— Ce-i cu el?

Bex îmi evită privirea și face doi pași în spate, îndepărtându-se de mine. Se întoarce cu spatele și începe să se plimbe agitată prin cameră. O las să facă asta până când pașii îi devin mai mici și mai rari, apoi o prind de mână și o îndrept spre pat.

Mă las pe vine în fața ei, exact cum a făcut ea cu Hailey.

— Deci, ce-i cu unchiul vostru?

— Nu știu, ridică din umeri, vrând să pară indiferentă. Vine mâine în vizită?

— Mă întrebi pe mine?

Zâmbește cu un colț al buzelor.

— Nu. Nici Hailey nu știe sigur, doar că mama nu e acasă și nu văd de ce ar veni când ea nu e.

— De ce spuneai că ar fi bine să pleci de acasă?

— N-am spus asta.

— Ba da, ai spus.

— Ba nu, continuă să protesteze.

Oftez și mă las înfrânt, pentru că nu o să scot nimic de la ea. E mult prea încăpățânată ca să îmi spună ceva atunci când chiar vreau să aflu acel lucru. Bex o să îmi spună, cel mai probabil, atunci când nici măcar nu voi întreba.

— Bine, zic în cele din urmă, hotărând să o las așa cum vrea ea. Vrei să plec?

Își coboară privirea spre mine. Nu înțeleg de ce orice spun sau fac o surprinde. Nu sunt chiar atât de imprevizibil pe cât mă face ea să par.

Înghite în sec, apoi vrea să spună ceva și se răzgândește.

— Bex?

Scanned by CamScanner

— Nu. Doar dacă vrei să pleci.

Ar trebui să vreau. Dar de la a trebui și a vrea e o cale destul de lungă, iar eu încă sunt blocat la prima. Mă descalț și urc în pat, fără să aștept să mă mai întrebe ceva.

— Treci încoace.

Se rotește spre mine cu încetinitorul, apoi se relaxează și se întinde lângă mine, strecurându-se în așternut. Revenim la poziția în care eram înainte ca Hailey să ne întrerupă.

— Blake, ce s-a întâmplat între tine și Emiah?

Pot să îi răspund la întrebarea asta. E o întrebare simplă, care nu necesită un efort chiar atât de mare.

— Emiah era cu Sky, deși nu știu de ce. Și nu ar fi trebuit să fie cu ea.

— De ce?

Pentru că Emiah e cam ca mine, iar Sky e sora mea și nu vreau pe cineva ca el în preajma ei. Pe de altă parte, nici eu nu ar trebui să mă aflu în preajma lui Bex.

— Nu-mi place de el, e tot ce zic.

— Dar zilele trecute ați plecat împreună, îmi reamintește Bex.

— Asta nu înseamnă că suntem prieteni.

— Asta înseamnă cumva că sunteți dușmani?

Pufnesc și întăresc strânsoarea brațului pe care îl am trecut pe după ea.

— Nu. Asta nu înseamnă absolut nimic, doar că cunosc genul lui Emiah și nu îl vreau în preajma lui Sky.

Dacă ar fi după mine, nu l-aș vrea nici măcar în preajma lui Bex, dar ei sunt prieteni buni și vechi, iar eu chiar nu am niciun drept să mă bag între ei. În plus, oare cum aș arata dacă i-aș spune asta lui Bex? Că aș vrea să nu își mai petreacă timpul cu Emiah, pentru că mie nu îmi place tipul.

Iar motivul pentru care nu vreau asta? Pentru că seamănă cu mine incredibil de tare.

— Chiar ai de gând să pleci? Bex schimbă subiectul incredibil de repede.

Asta e o întrebare puțin mai dificilă și sper că Bex nu are de gând ca după asta să treacă la întrebările din categoria celor la

Scanned by CamScanner

care nu vreau să răspund. Din categoria celor la care nu vreau să răspund, pentru că mă tem de reacția ei.

— Planul tatei era să stăm aici doar un semestru, apoi să ne întoarcem.

— Și planul tău?

Planul meu? E prima persoană care mă întreabă care este planul meu. Ea și mama, însă și ea este un subiect despre care nu vreau să vorbesc.

— N-am un plan, răspund evaziv.

Bex oftează și, tocmai când îmi face impresia că o să se dea bătută, mă întreabă:

— Ce s-a întâmplat de ai ajuns aici?

Închid ochii și îmi muşc buza pe jos pe dinăuntru atât de tare încât am impresia că acum îmi țin ochii închiși doar din cauza durerii.

Îi ridic bărbia cu un deget, aducându-i fața la nivelul meu. Nu vreau să răspund la întrebarea asta, așa că îmi lipesc buzele de ale ei, sperând că distragerea atenției să funcționeze. Altfel mă văd nevoit să plec, înainte să încep să îndrug pe aici verzi și uscate despre cine sunt. Sau despre cine am fost, pentru că nici asta nu mai știu exact.

Bex își întredeschide buzele și mă lasă să o sărut. Mai mult, îmi răspunde, luându-mă prin surprindere, ca de fiecare dată.

După ce întrerupem sărutul, Bex își lipește obrazul de pieptul meu și oftează.

— Noapte bună, îmi zice, de data asta renunțând la întrebări.

Pare nervoasă sau supărată și nu mi-am dorit asta. Nu-mi doresc să o rănesc, dar știu că eu... S-ar putea să nu pot evita asta. E în firea mea să îi rănesc pe cei din jurul meu și, dacă aș ști cum să o scutesc pe Bex, aș face-o.

Poate dacă aș sta la distanță de ea, aș reuși.

Cu fiecare secundă pe care o petrec lângă ea, ținând-o în brațe, lucrul ăsta se apropie de limita imposibilului. Cu fiecare secundă pe care o petrec lângă ea, ritmului inimii mele i se adaugă o bătaie în plus și mă tem ca în bătaia aia în plus să nu fie implicate și sentimente.

Scanned by CamScanner

Pentru că dacă mă îndrăgostesc de Bex, atunci ce o să fac?

— Noapte bună.

E liniște, iar plânsul surorii mele este înlocuit pentru prima dată de când am ajuns în țara asta de o respirație calmă și regulată. Cea a lui Bex și se pare că e un zgomot de fundal pe care reușesc să adorm, pentru că îmi simt pleoapele din ce în ce mai grele.

Scanned by CamScanner

15. Întreabă-mă înainte să mă lovești

Bex

Îmi deschid pleoapele. Leneș, lent și cu încetinitorul. Îmi simt capul greu și am impresia că am dormit într-o poziție cam inconfortabilă. De fapt, s-ar putea ca tot ceea ce simt acum să se datoreze faptului că aseară am împărțit pentru prima dată patul cu o altă persoană și sunt obișnuită să dorm singură. În aproape optsprezece ani, am dormit singură, iar Blake n-ar fi trebuit să se afle aici. Nu, el cu siguranță nu avea ce să caute aici și nu știu ce s-a stricat în raționamentul de funcționare a logicii mele în secunda în care i-am spus să rămână.

I-am spus asta sau a rămas el, din propria lui inițiativă?

Mă răsucesc pe cealaltă parte. Partea în care ar trebui să fie Blake, dar care e goală. Mă încrunt involuntar și mă ridic în șezut. Îmi rotesc privirea prin cameră, chiar dacă știu că e inutil. Blake pur și simplu nu e aici. Probabil și-a dat și el seama la un moment dat că a fost o greșeală să rămână și a plecat. Mă întreb dacă a ieșit tot pe geam, escaladând copacul. Bănuiesc că da, însă nu asta mă preocupă. Simt un sentiment străin. Un gol în stomac și o durere acută în piept atunci când mă gândesc că o parte din mine spera ca Blake să fie aici. Îmi caut telefonul și arunc o privire la ceas. Mai am aproape o oră să mă pregătesc pentru școală. Sunt atât de amețită în ultima perioadă încât nici nu îmi amintesc dacă mi-am făcut temele sau ce mai aveam de făcut pentru școală.

Mă adun cu greu. Nu fizic. Psihic. Reușesc, oarecum, să mă adun și să mă ridic din pat, spunându-mi că nu e nicio tragedie dacă Blake nu e aici. Nu, nu e nicio tragedie.

Reușesc să mă mint suficient de bine și credibil încât să mă pot da jos din pat și să trec peste ziua de azi.

Nu știu ce o să se întâmple atunci când voi da ochii cu el. Ce ar trebui să îi spun?

A, ai plecat? Serios? Nici n-am observat că ți-ai luat tălpășița în mijlocul nopții.

Pufnesc, apoi mă îndrept spre baie. Fac un duș la repezeală, apoi mă schimb. Arunc niște caiete și pixuri în geantă, chiar dacă nu sunt sigură că sunt cele de care am nevoie, apoi ies

Scanned by CamScanner

din cameră. N-am chef de nimic ciudat astăzi, așa că port o pereche de blugi, un tricou și am renunțat la tocuri.

În timp ce cobor scările îmi aduc aminte de neîndemânarea surorii mele și mă pufnește râsul. Și sunt pe care să izbucnesc de-a dreptul în râs, doar că o voce cunoscută pe care o aud de undeva de la parter îmi aduce stomacul în gât și aproape că mă împiedică să mai respir. Are efectul unui pumn în stomac.

E vocea unchiului Dylan și nu știu ce spune, pentru că nu mă mai pot concentra. Nu știu ce spune, pentru că o parte din mine încearcă să o blocheze. Încerc să blochez ce spune acum și încerc să blochez tot ce a spus vreodată.

Eu...

Încerc să respir, dar am senzația că dacă mă străduiesc mai tare să fac lucrul asta, rămân mai mult fără aer. Mă prind cu mâna de balustradă și mă rotesc, sprijinindu-mă de ea. Mă aplec și îmi așez palmele pe genunchi, lăsând geanta să cadă pe scări. Trebuie doar să respir. E un lucru simplu, pe care pot să îl fac. L-am făcut întreaga mea viață, fără ca măcar să mă gândesc la el, așa că nu înțeleg de ce brusc a devenit atât de greu.

De fapt, știu și înțeleg de ce, doar că nu vreau să îmi amintesc de asta.

Reușesc cu greu să mă aplec și să îmi iau geanta, apoi fac cale întoarsă spre camera mea. O încui în urmă, apoi mă așez pe pat și încerc să mă calmez. Clatin din cap fără să vreau și mă întreb ce naiba să fac. Dacă Hailey vrea să stea în aceeași casă cu unchiul, n-are decât, însă eu nu vreau să o fac.

Mă ridic cu o viteză care mă ia și pe mine prin surprindere, scot ghiozdanul din dulap, apoi încep să arunc niște haine la repezeală în el. Mă duc în baie și strâng de acolo ce cred că aș avea nevoie pentru câteva zile departe de casă, apoi le trântesc în trusa de cosmetice. Sper să nu înceapă să curgă nimic, pentru că la cât de mult noroc am, orice-i posibil.

Iar acum vine partea cu adevărat dificilă. Este timpul să apelez la unul dintre prietenii mei. Asta ar face orice persoană care s-ar afla în postura mea, însă ăsta este punctul meu slab. Nu am prieteni. Nu știu ce mai înseamnă Emiah pentru mine, asta dacă mai suntem ceva și am face bine să lămurim odată toată situația

Scanned by CamScanner

asta tensionată dintre noi, pentru că a început să îmi dea bătăi de cap. Nu pot să îl sun pe Emiah. Oricum, ce aș putea să îi spun, dacă l-aș suna?

Nu îmi vine nicio altă persoană în minte la care aș putea să apelez, însă am timp să mă gândesc la asta ceva mai încolo, când nu mă voi mai afla sub același acoperiș cu unchiul Dylan. Îmi strâng părul într-un coc haotic în vârful capului, apoi mă gândesc încotro să o iau. Dacă o să cobor scările, nu are cum să nu mă observe și cu siguranță mă va întreba de ce am și geantă și ghiozdan și unde merg. Pur și simplu nu pot să dau ochii cu el. Nu aș suporta să îi ascult vocea nicio secundă în plus.

Optez pentru... ei bine, cred că o să îi spun metoda Blake.

Deschid geamul și studiez cu atenție distanța dintre pervaz și creanga care e cea mai aproape de el. Bănuiesc că dacă l-a susținut pe Blake, o să mă susțină și pe mine. Îmi place să cred că sunt slabă, deși am câteva kilograme în plus. Îmi așez ghiozdanul în spate și geanta pe umăr, îmi trec un picior peste pervaz, apoi pe celălalt, în timp ce mă țin cu mâinile de el.

Doamne, sper să nu mă vadă nimeni la ora asta matinală evadând pe propriul meu geam. Și de acum nu prea mai știu ce să fac, pentru că furișatul afară pe geam nu e chiar stilul meu. Nu știu cum a reușit Blake să urce și să coboare tot pe aici, însă eu nu cred că pot să o fac și mă panichez. Iar faptul că mă tot uit în jos nu mă ajută cu nimic.

— Bex?

O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!

Acum îmi doresc să fie vreun vecin care stă sub copac și se amuză pe seama mea, însă aș recunoaște vocea aia oriunde. Aș recunoaște-o, pentru că nici măcar nu e în stare să îmi pronunțe numele fără acea urmă de accent pe care o iubesc și o detest în același timp.

Îmi cobor privirea spre Blake și îi ofer cel mai bun zâmbet de care sunt capabilă în situația asta.

— Bună, Blake.

— Bex, ce naiba faci?

De ce naiba e furios? Dacă unul dintre noi ar trebui să fie furios, atunci eu sunt aia. El e cel care s-a furișat în mijlocul nopții,

Scanned by CamScanner

lăsându-mă singură. Da, eu am dreptul ăsta. Nu știu cum, dar mi l-am câștigat.

— Bine. Ce dimineață frumoasă, nu? Tu ce faci?

Blake se încruntă și își bagă mâinile în buzunarele de la geacă. Continui să îi zâmbesc și mă rog să se destindă, pentru că pare de-a dreptul încordat.

— Mi-ai răspuns? Nu te aud prea bine de aici de sus.

Nu mi-a răspuns, iar după expresia de-a dreptul îmbufnată, nici nu cred că o va face prea curând. Face câțiva pași în față, continuând să își mențină în tot timpul ăsta privirea asupra mea.

— Bex, serios. Ce mama mă-sii faci?

Chiar așa, ce fac? Fug de acasă? Și unde o să mă duc? Nu prea am la cine să apelez.

— Eu..., mă bâlbâi, incapabilă să găsesc o explicație. Unchiul Dylan e aici.

Minunat. Am mers pe varianta adevărului. Chiar nu mă așteptam la asta din partea mea. De ce nu am dat-o cotită?

— De asta nu folosești ușa?

— Ce vrei, Blake? Ai uitat cumva ceva înainte să te furișezi? Pachetul de țigări, poate? Bricheta?

Nu înțeleg de ce sunt atât de nesimțită cu el. Nu e vina lui că noi avem musafiri nepoftiți. De fapt, ba știu. Pentru că a plecat.

— Am făcut ce? mă întreabă surprins, ca și cum nu are habar despre ce vorbesc.

— Te-ai furișat, repet.

— Bex, te-ai trezit cu fața la cearșaf? Ce naiba ai?

— Am că atârn de un pervaz și nu știu ce să fac în continuare, mârâi printre dinți.

— Bine, zice pe un ton mult mai calm decât al meu. Ce vrei să faci?

— Să cobor. Nu e evident?

— Atunci coboară.

— Nu pot.

Îmi cobor din nou privirea asupra lui, dar nu pot să o înfrunt pe a sa decât pentru câteva secunde, pentru că simt cum se agită ceva în stomacul meu.

Scanned by CamScanner

— Haide, Bex. Nu e așa greu. Pune un picior pe creanga aia și ai grijă să nu cazi. Și încearcă să te ții.

Să mă țin? Să mă țin de ce?

— Tu ai picioare lungi, zic. Nu pot să fac asta.

— Atunci folosește ușa.

— Mda, nici asta nu pot să fac.

Îl privesc din nou și îi rânjesc copilărește, pentru că nu prea știu ce altceva să fac.

— Aruncă-mi ghiozdanul, îmi zice din senin.

Îl privesc mirată. De ce i-aș arunca ghiozdanul? Nu mă deranjează. Mă deranjează faptul că nu sunt în stare să cobor de aici.

— Bex?

— Imediat, îi răspund.

Îmi dau ghiozdanul jos de pe umeri, apoi mă uit la Blake. Și-a scos mâinile din buzunarele gecii și așteaptă.

— Îl prinzi?

Am impresia că își suge obrajii pe interior, dar nu sunt sigură. Nu îmi răspunde. O iau ca pe o încuviințare și îi arunc ghiozdanul. Îl prinde fără ca măcar să se clintească, apoi îl lasă jos și se îndreaptă spre trunchiul copacului. Îl privesc cum face câteva mișcări agile, ca de felină prădătoare. Își ridică un picior, sare, apoi, exact atunci când mă aștept mai puțin, apare în fața mea. Nici măcar nu se clatină și îl urăsc pentru asta. Îl urăsc, pentru că trebuia să fi rămas jos, nu să îmi dea lecții în escaladarea copacilor.

Mai face un pas spre mine. Și încă unul, până când ajunge atât de aproape de mine încât îi simt respirația fierbinte pe față. Îmi încleștez degetele pe marginea pervazului, încercând să nu îmi pierd și puținul echilibru pe care îl am. Îmi ia obrajii în palme, apoi își înclină capul, abia perceptibil. Îi simt buzele lipite de ale mele și îmi ia câteva secunde să înțeleg că el chiar face asta. Ce el chiar este atât de nesimțit încât să mă sărute. Mă retrag în spate, chiar dacă risc să cad în cameră, apoi, cu toată forța de care sunt capabilă, îl lovesc peste față.

Nu reacționează în niciun fel. Nu se clatină, nu se dezechilibrează, nu își atinge obrazul cu palma. Pur și simplu nu

Scanned by CamScanner

face nimic. Se încruntă totuși, iar cuta dintre sprâncenele sale devine din ce în ce mai adâncă.

— Pentru ce-ai făcut asta? mă întreabă cu o nuanță de surprindere în ton.

Îmi ridic sprâncenele mirată.

— Serios?

— Da, Bex, zice calm. Pentru ce m-ai lovit?

Îmi dezlipesc degetele de pe marginea pervazului, apoi îmi încrucișez brațele la piept.

— A...

Mă bâlbâi. Știu de ce am făcut asta, doar că acum când am de înfruntat privirea lui, explicația nu mi se mai pare chiar atât de logică.

— Pentru că nu poți să adormi la mine în pat și să îți iei tălpășița la o bucată de noapte, ca apoi să te întorci dimineață de parcă nu ai fugit ca un laș și să încerci să mă săruți. Pur și simplu nu poți face asta.

Buzele i se unesc într-o linie subțire. Adoptă o expresie amuzată care mă scoate din minți. Distanța dintre noi nu este suficient de mare încât parfumul său să nu ajungă la mine. Distanța dintre noi nu este suficient de mare încât să mă simt în siguranță. Încât să simt că niciun simț nu îmi este afectat de prezența lui.

— Am fugit? Asta ai zis? Că am fugit ca un laș și că mi-am luat tălpășița la o bucată de noapte?

— Da.

Încuviințez cu o mișcare scurtă a capului, apoi nu mai zic nimic.

— Dacă prin a fugi ca un laș în mijlocul nopții înțelegi faptul că m-am trezit la ora șase ca să merg să alerg, să fac un duș și să mă întorc aici după tine, accentuează cuvintele, atunci da, asta am făcut. Am fugit.

Nu m-am așteptat la asta, iar dacă înainte m-am bâlbâit când am încercat să îi explic motivul pentru care l-am lovit, acum chiar sunt incapabilă să vorbesc.

— Ă...

Mai bine tac. Cine știe ce prostie urmează să spun.

— Ă? mă întreabă ironic.

Scanned by CamScanner

— Ă, repet.

— Haide.

Îmi întinde mâna și așteaptă răbdător. Îmi las brațele să cadă pe lângă corp, apoi îmi întind mâna și o așez în palma lui. Mă ajută să mă dau jos de aici, dar menține tăcerea în tot timpul ăsta. Ăsta este unul dintre lucrurile pe care Blake chiar se pricepe să le facă. Îmi ia ghiozdanul de lângă copac, apoi se îndepărtează de mine. Rămân țeapănă și îl privesc cum se îndepărtează. În cele din urmă, mă gândesc că ar trebui să îl urmez, așa că încep să alerg în urma lui, până în locul în care și-a parcat... mașina?

Ochii mi se măresc de uimire. Îmi rotesc privirea prin jur, căutându-i motocicleta, însă nu o zăresc nicăieri pe stradă.

— Blake?

— Da?

Își întoarce privirea spre mine în timp ce deschide portiera din spate și lasă ghiozdanul meu.

— Ce s-a întâmplat cu...

— Mi s-a stricat ceva la ea, mă întrerupe. Ai de gând să urci sau nu?

Îmi face semn spre Jeepul negru, însă sunt nesigură. Vreau să mă urc în aceeași mașină cu Blake și să înfrunt cine știe câți kilometri de tăcere stânjenitoare, sau vreau să mă întorc în casă și să dau ochii cu unchiul Dylan?

Îi zâmbesc cât de vesel pot, apoi înconjor mașina și urc.

Tăcerea. Prefer tăcerea. Prefer orice l-ar implica pe Blake. Îmi pun centura, timp în care Blake urcă în mașină și pornește motorul. Nu îmi aruncă nici măcar o privire, iar lucrul asta mă deranjează. Știu că l-am supărat, dar nu asta am vrut. Nu știu ce am vrut să obțin atunci când l-am lovit, însă cu siguranță nu voiam că Blake să revină la etapa în care nu vorbea cu mine.

— Blake...

Vocea mi se frânge și nu pot să îmi duc ideea până la capăt. Nu că știu care ar fi fost acea idee, însă aș fi vrut să încerc să îi spun ceva.

— Da, Bex?

Își menține privirea ațintită asupra drumului.

— Unde mergem?

Scanned by CamScanner

— Ai mâncat?

— Nu. Ce legătură are...

— Atunci mergem să mănânci, după care te duc la ore.

— Nu mi-e foame, protestez și mint în același timp.

Nu schițează niciun gest. Simt lipsa unui zgomot de fundal, cum ar fi a radioului. Simt lipsa vocii lui Blake.

— Îmi pare rău, reușesc să spun.

Trag aer în piept în timp ce îmi formulez niște idei coerente în gând, apoi continui:

— Îmi pare rău că te-am lovit, reiau. N-am vrut să fac asta. Doar că m-am trezit, iar tu nu erai acolo și m-am gândit că ai plecat.

— De ce aș fi plecat?

— Nu știu, ridic din umeri. M-am gândit că îți părea rău sau...

— De ce mi-ar părea rău?

Chiar vrea să îi spun totul? Nu poate să tragă câteva concluzii de unul singur? Îmi e și așa destul de greu să îmi cer scuze și fără să trebuiască să îi explic fiecare detaliu.

— Pentru că ai rămas, oftez.

— Nu-mi pare rău, Bex.

— Acum știu asta. Azi dimineață când m-am trezit singură nu aveam de unde să știu.

— Ce ar fi ca data viitoare să mă întrebi înainte să mă lovești?

— O, acum vrei să vorbești?

Îmi întorc privirea spre el și, pentru prima dată pe ziua de astăzi, nu îl mai privesc cu nesiguranță.

— Credeam că am stabilit asta aseară.

Mă privește pentru câteva secunde, suficient cât să îmi ofere un zâmbet năucitor care mă lasă buimacă, apoi își îndreaptă din nou privirea asupra drumului. Sunt luată prin surprindere când simt fierbințeala mâinii sale peste a mea, apoi degetele lui împletindu-se cu ale mele. Eram atât de captivată de zâmbetul lui, încât nici măcar nu am realizat când și-a îndreptat mâna spre mine. Însă acum știu, simt și sunt conștientă de asta. Sunt conștientă de fiorul care îmi năvălește în tot corpul din șira spinării.

Scanned by CamScanner

— Ascară nu prea am vorbit, îi răspund, dezmeticindu-mă cât de cât.

— Şi a cui a fost vina?

De data asta văd doar jumătate de zâmbet. Prefer să nu răspund la întrebarea asta. Aş da vina pe el, dar m-am jucat destul cu focul pentru o singură dimineaţă. Aş lua vina asupra mea, însă nu vreau să recunosc cât de mult îmi doream să îl sărut. Cât de tare aş vrea să fac asta şi acum.

Trag aer în piept, apoi îl expir zgomotos.

— Trage pe dreapta, spun sigură pe mine, deşi mă înjur în minte.

Surprinzător, Blake trage pe dreapta în secunda imediat următoare, fără să mă întrebe de ce. Face asta abia după ce opreşte, însă nu îi dau timp să îşi ducă ideea la capăt. Mă întind peste schimbătorul de viteze, ajungând aproape în braţele lui. Îmi aşez o mâna pe umărul său, încercând să nu mă dezintegrez pe aici şi să mă lovesc, apoi rămân aşa, întrebându-mă ce naiba fac. Având o sprânceană arcuită, Blake probabil că se întreabă acelaşi lucru. Îmi înconjoară talia cu un braţ şi mă trage în braţele lui cu totul. Îmi aşez genunchii de o parte şi de cealaltă a picioarelor sale şi îmi apropii buzele din ce în ce mai mult de ale lui. Îmi înclin capul uşor, apoi îl sărut scurt. Nu e un sărut în toată regula, ci un fel de tatonare a terenului.

Blake zâmbeşte, însă nu e zâmbetul lui ironic sau amuzat. E zâmbetul care mai mult mă invită să îl sărut dacă tot l-am pus să tragă pe dreapta ca să fac asta. E zâmbetul care îmi dă de înţeles că nu o să protesteze dacă vreau să îl sărut.

Aşa că o fac. Şovăitor, pentru că nu sunt vreo expertă la capitolul asta, însă Blake îmi răspunde imediat ce buzele mele le ating din nou pe ale lui.

Mâinile lui se plimbă pe corpul meu, arzându-mi fiecare centimetru de piele pe care îl ating, chiar şi prin materialul hainelor. Îmi strecor o mână în părul brunet, trăgându-l mai aproape de mine.

Am ochii închişi, fiecare muşchi mi-e încordat şi sunt convinsă de faptul că nu m-aş îndepărta de el nici dacă aş avea cu disperare nevoie de o gură de aer.

Scanned by CamScanner

Nu îmi mai lipsește zgomotul de fundal. Inima îmi bate atât de tare încât o aud cântându-și propria sa muzică și mă tem ca Blake să nu o audă și el și să se amuze pe seama mea.

Își oprește o mână pe gâtul meu și îmi trasează conturul maxilarului cu indexul. Îmi simt pieptul mișcându-se din ce în ce mai repede, cam în ritmul în care cealaltă mână a lui Blake se strecoară pe sub tricoul meu.

Mă îndepărtez o secundă, pentru că am nevoie disperată de aer, însă îmi lipesc fruntea de a lui și rămân așa, respirând sacadat. Sângele îmi năvălește în obraji, însă nu aș putea spune sigur dacă e din cauza rușinii sau din cauza... Nu văd o altă cauză.

Mi-e rușine de ce am făcut. N-am făcut asta niciodată și nu știu de unde am avut atât de mult curaj dintr-odată. Blake mă sărută pe obraz, apoi coboară spre gât, de parcă ar avea tot timpul din lume.

— Ce-a fost asta? mă întreabă cu buzele lipite de gâtul meu.

— Îți eram datoare cu un sărut, răspund, iar glasul îmi tremură puțin.

Între noi se așterne liniștea pentru câteva secunde, apoi Blake spune:

— Dacă mă gândesc mai bine, îmi ești datoare cu multe, multe săruturi.

— Te-am lovit o singură dată, îi zic, gândindu-mă că poate nu a înțeles pentru ce îi eram datoare.

— Știu, dar nu sunt o persoană care iartă ușor.

Colțurile buzelor i se ridică până când formează zâmbetul adolescentin, care de fapt e mai mult un rânjet. Unul foarte, dar foarte nesănătos pentru sănătatea mea mintală.

Apoi Blake mă sărută din nou și cui îi mai pasă de sănătatea mea mintală?

Scanned by CamScanner

16. Negarea e dulce
Blake

Parchez mașina în fața unei cafenele din apropierea liceului. Simt privirea lui Bex ațintită asupra mea. Nu e nevoie să mă uit la ea ca să știu că mă privește de parcă am înnebunit. Am făcut numai lucruri care nu îmi stau în caracter. Nici vechiului și nici noului Blake, dar, cumva, asta nu mă deranjează.

— Ce facem aici? mă întreabă în cele din urmă.

Îmi rotesc privirea spre ea, apoi o cobor pentru o fracțiune asupra degetelor noastre împreunate și revin la ea.

— Ți-am spus că mergem să mănânci ceva.

Încerc să nu folosesc un ton rece, însă mi-e greu să nu o fac. Ca și mine, Bex are câteva secrete. Sau mai multe. Nu am de unde să știu. Multe sau puține, secretele sunt secrete și, la fel cum nici eu nu am început să vorbesc încă cu ea, nici ea nu vorbește cu mine. Și îmi doresc să o facă, pentru că de fiecare dată când mă gândesc la unchiul ei, în mintea mea se dezlănțuie o mulțime de scenarii, unul mai neplăcut decât celălalt. Nu vreau să mă gândesc la nimic pesimist, însă e în firea mea să fac asta, iar gândul că el ar fi putut-o atinge, mă face să vreau să întorc mașina și să intru la ea în casă, să am o discuție cu el. Nu vreau ca Bex să creadă că mi-am pierdut mințile, așa că nu o fac. Încerc să îmi mențin calmul și răbdarea, până când ea se va hotărî să vorbească.

— Nu mi-e foame.

Aruncă o privire la cafenea, apoi se întoarce cu fața spre mine.

— Nu te-am întrebat dacă ți-e foame.

La dracu', Blake. Măcar o dată în viață, nu poți încerca și tu să fii drăguț cu cineva?

Nu știu dacă pot, însă încerc să o fac. Din răsputeri. Încerc să mă comport frumos cu Bex, însă nu prea știu cum să fac asta. N-am idee care sunt așteptările ei de la mine. Este evident că ceea ce avem se îndreaptă într-o direcție sau alta. Sper să se îndrepte într-o direcție, însă nu știu ce așteaptă Bex de la mine. Flori și bomboane? Vrea să o scot în oraș?

Scanned by CamScanner

Până să ajung să o scot la o întâlnire, ar trebui să aflu de ce pe bancheta din spate se află ghiozdanul ei. De ce se pregătea să fugă, și unde.

— Nu mi-e foame, repetă.

— Te-am auzit de prima dată când ai spus asta.

Își dă ochii peste cap, apoi îmi aruncă o privire ucigătoare. Nici măcar nu cred că își dă seama cât e de drăguță. De fiecare dată când se strâmbă sau mă privește urât, mă face să zâmbesc involuntar. De fiecare dată când îmi aruncă o replică răutăcioasă, tot ce vreau e să îi închid gura, sărutând-o.

Încă încerc să îmi dau seama ce s-a întâmplat în urmă cu zece minute. Oprirea bruscă și asaltul complet neașteptat din partea ei. Încă sunt năucit, dar deloc deranjat. Nu aș protesta dacă are de gând să facă asta și acum. Sau oricând în viitor. Mă deranjează doar faptul că nu vorbește cu mine. Asta mă scoate din minți.

— Haide, îi zic și îmi eliberez mâna din strânsoarea ei, cât să cobor din mașină.

Nu aștept proteste din partea ei. Deschid portiera și cobor, înconjurând mașina. Nici măcar după ce deschid portiera de pe partea ei nu coboară.

Bex se joacă cu răbdarea mea și cândva o să mi-o pierd. Singurul lucru care îmi trece acum prin minte, e să o sărut. Să o pedepsesc, lăsând-o fără aer. Doamne, ce face cu mine?

— Vrei să întârzii la ore?

Și ce naiba e cu mine de continui să mă comport ca un tâmpit? Oare sunt bipolar și nu îmi dau seama? Acum nici măcar nu știu ce naiba am, de mă comport așa.

Pufnește iritată. Coboară din mașină și trece ca o furtună pe lângă mine, îndreptându-se spre cafenea. Încui mașina și o urmez, chiar dacă ea deja a intrat. Intru și eu, căutând-o din priviri. Nu mă surprinde deloc când o văd așezată la o masă din colț, lângă fereastră. Mă îndrept spre ea, apoi mă așez pe scaunul din fața ei. Evită să mă privească. Orice vede pe geam, i se pare mai interesant decât mine.

— De ce zâmbești?

— De unde știi că zâmbesc dacă nici măcar nu te uiți la mine?

Scanned by CamScanner

Încerc să îmi înfrânez zâmbetul, însă mi-e destul de greu.

— Pur și simplu știu.

— Pentru că mă privești pe furiș?

Se strâmbă. Chelnerul vine și ne ia comanda, oferindu-i oportunitatea să evite răspunsul la întrebare. Îmi iau o cafea, deși la cât de prost dorm, ăsta e ultimul lucru de care am nevoie. Bex își ia un ceai și nimic de mâncare. Nu-mi place zâmbetul pe care i-l aruncă tipul și mai lipsește foarte puțin ca să nu încep să mârâi la el.

— Nu mănânci? o întreb când rămânem din nou singuri.

— Nici tu nu mănânci.

— Am mâncat acasă.

— Nu mi-e foame, Blake, zice pe un ton ușor enervat.

Decid să las baltă subiectul și îmi dau seama că trebuie să caut altul, doar că nu știu ce să îi spun. Cred că la urma urmei chiar m-am dezobișnuit de chestia asta cu vorbitul.

Cuvintele refuză să mi se alinieze în minte și să formeze un subiect de discuție. De ce nu am rămas la etapa cu mesajele?

— Blake?

Bex își flutură mâna prin fața mea, atrăgându-mi atenția.

— Mh?

Îmi arcuiesc o sprânceană, privind-o întrebător.

— Te-ai pierdut. De obicei, eu fac asta.

Îmi zâmbește, destinzând atmosfera tensionată dintre noi. Tensiune care nici măcar nu sunt sigur de unde provine. Nimic nu e clar atunci când e vorba de Bex.

— Nu pari în apele tale.

Ridic din umeri, apoi mă scurg ușor pe scaun. Simt din nou nevoia subită de a fuma o țigară, însă de data asta nici măcar nu mai scot bricheta din buzunar.

— Ți-am mulțumit că ai mers aseară și ai cumpărat vopsea pentru Hailey?

Pufnesc.

— Aș spune cu plăcere, scumpo, însă nu a fost nimic plăcut în ce m-ai pus să fac.

Ochii i se măresc de uimire și mă privește șocată. Mă încrunt, neînțelegând ce s-a întâmplat.

Scanned by CamScanner

— Bex? întreb precaut.

— Da?

— Ce s-a întâmplat?

Mă gândesc că a văzut ceva sau pe cineva care a adus-o în starea asta. Îmi rotesc privirea prin cafenea, însă Bex continuă să mă privească pe mine. Încep să cred că o privesc la fel de mirat ca și ea. Chelnerul ne aduce ceaiul și cafeaua, iar de data asta chiar mârâi la el când insistă cu privirea asupra lui Bex mai mult decât e necesar. Bate în retragere foarte repede și dispare. Aproape răsuflu ușurat. E prea dimineață ca să mă iau la bătaie cu cineva.

— Blake, ai fumat?

Acum chiar că o privesc la fel de surprins ca și ea. Dacă am fumat? Nu, n-am fumat. Încerc să nu o fac, în niciun fel.

— Nu, îi răspund.

— Și atunci?

— Și atunci de ce mi-ai spus scumpo și, pe deasupra, ai mai și mârâit la tipul ăla?

Își înclină capul în direcția barului, făcându-mi semn spre chelner. Deci despre asta era vorba. Și când naiba i-am spus *scumpo*? Am făcut așa ceva? Nu neg faza cu tipul, însă nu-mi amintesc să îi fi spus așa. Sau am făcut-o?

Chiar trebuie să gândesc înainte de a vorbi, acum că tot m-am gândit că ar fi un lucru înțelept să o fac.

— Mda. Se mai întâmplă.

Își arcuiește o sprânceană, așteptând să mai spun ceva.

— Vezi tu, scumpo, repet, pentru că dacă tot am spus-o o dată, ce importanță mai are dacă o mai zic a două sau a treia oară?

Dacă o spun pentru o eternitate.

Eternitate. Serios, Blake? Eu sugerez să te oprești la a doua sau a treia oară.

Nu pot să nu fiu de acord cu vocea sâcâitoare din mintea mea. Trebuie să mă opresc la două sau trei ori, altfel... nu știu. Nu îmi dau seama încotro duce toată situația asta. Nu știu de ce i-am spus *scumpo*. Nu știu de ce am rămas aseară și nu am plecat. Nu știu nici de ce m-am întors în dimineața asta.

— Blake?

Scanned by CamScanner

Îmi arcuiesc o sprânceană, privind-o întrebător. M-am pierdut în prea multe gânduri ca să îmi amintesc ce voiam de fapt să îi spun.

— Ai început să îmi spui ceva.

Oare cât de nesimțit m-ar considera dacă i-aș spune că nu îmi amintesc ce voiam să spun? Dacă i-aș spune că nici măcar nu îmi amintesc despre ce vorbeam.

— Ești bine?

Învârt absent cu lingurița în cafea, deși nu mi-am turnat zahăr.

— Da.

— Ești atât de ciudat, pufnește Bex dintr-odată.

— Ciudat?

Pufnesc. Toată chestia asta cu ciudățenia cred că e din cauza vorbitului, pentru că, în general, nu sunt deloc un tip ciudat. Sunt la fel de normal că oricare altă persoană, plus, minus unele lucruri. Dar nu mă pot gândi la nimic în particular care m-ar face să par ciudat.

— Ciudat cum?

— Ciudat, repetă.

— Am înțeles asta, ridic din umeri. Însă ciudat în sensul bun sau rău?

— Încă încerc să îmi dau seama de asta.

— Mult succes, atunci!

Bex își lipește spatele de spătar, încrucișându-și brațele la piept.

— Îți bați cumva joc de mine?

Mă privește furioasă și nu cred că discuția asta se îndreaptă într-o direcție favorabilă pentru mine.

— Nu. De ce mi-aș bate joc de tine?

Pufnește din nou.

— Pentru că niciodată nu știu dacă vorbești serios sau nu.

— Dacă n-aș fi serios, de ce m-aș mai deranja să vorbesc cu tine?

Își ridică sprâncenele și mă privește cu neîncredere. Își înclină apoi capul spre dreapta și pare să mă analizeze din priviri ca și cum caută ceva.

Scanned by CamScanner

— Asta mă întreb și eu, să știi. Nu-mi dau seama de ce vorbești cu mine și, sinceră să fiu, mă aștept în orice moment să încetezi să o mai faci. Și, oricum, chiar dacă vorbești, tot nu îmi spui absolut nimic despre tine, așa că nu înțeleg de ce mai vorbim. Dar nu asta era problema acum.

Nu mi-a spus nimic nou. Știam toate lucrurile astea.

— Atunci, care e problema?

— De ce mai aveai puțin și săreai la chelner? Ce naiba e în neregulă cu tine?

Simt nevoia să îmi frec fața cu palmele, însă nu o fac. Ce naiba tot fac aici? Nu e singura care își pierde răbdarea. Cumva, am reușit să mă scot chiar și pe mine din minți.

— Nu mi-a plăcut felul în care se uita la tine.

— Nu ți-a plăcut felul în care se uita la mine?

Ridic din umeri. Iar o gură de cafea și, din instinct, bag mâna în buzunarul de la geacă și caut pachetul de țigări care nu e acolo. Care a încetat să mai fie acolo de ceva timp.

— Da, zic indiferent. Nu mi-a plăcut cum se uita la tine. Ce e așa ciudat în asta?

— Ciudat e că nu ai niciun drept să faci asta. Nu ești fratele, iubitul sau tatăl meu, ca să fii deranjat de modul în care se uită un tip la mine. Nici măcar nu știu dacă suntem prieteni, Blake.

Nu-mi place cum a spus ultima parte. De fapt, nu îmi place nimic din ce mi-a spus adineauri.

— Nu sunt nimic, asta vrei să spui?

Își dă ochii peste cap.

— Nu asta am vrut să spun.

— Asta ai spus.

O aud scrâșnind din dinți atât de tare, încât mă deranjează sunetul.

— La naiba, Blake! Nu asta am vrut să spun.

Aș putea să o țin pe a mea mult și bine și să insist asupra subiectului, dar poate ar fi mai bine să o las baltă.

— Ai de gând să îmi spui de ce ai ales geamul azi dimineață?

Clatină din cap, așa cum, de altfel, mă și așteptam.

— Ai de gând să îmi spui de ce ai plecat din Anglia?

Scanned by CamScanner

Deşi nu mi-am terminat cafeaua, mă ridic. Discuţia asta nu o să ducă nicăieri, iar eu stau chiar prost la capitolul răbdare. Plătesc nota, apoi ies. Bex probabil s-a hotărât că e cazul să îşi bată joc de mine, pentru că durează cam zece minute până ce se hotărăşte să iasă şi să urce în maşină. De fapt, nu urcă în maşină. Deschide portiera din spate şi îşi ia ghiozdanul. Nu ştiu unde are ea impresia că pleacă, însă doar pentru că nu vreau să vorbesc despre mine, nu înseamnă că o las să facă ce vrea.

Mă dau jos din maşină, lăsând portiera deschisă în urma mea.

— Unde mergi?

Continuă să meargă, fără să îmi arunce nici măcar o privire.

— Bex, îi rostesc numele suficient de tare încât să mă audă, dar suficient de încet încât să nu i se pară că ţip la ea.

De la Bex mă pot aştepta la orice. Mă poate acuza şi de lucruri pe care nu le fac. E posibil, altfel nu aş fi încasat o palmă azi dimineaţă.

Îmi frec tâmplele, apoi o iau pe urmele ei.

— Unde mergi? o întreb când ajung să merg la pas cu ea.

— La şcoală.

— Şcoala e în cealaltă direcţie.

— Nu zău?

Inspir. Expir. Repet. Inspir. Expir.

— Urcă în maşină. Te duc la şcoală şi, dacă nu ai unde să stai câteva zile, poţi să stai la mine.

Se opreşte atât de brusc încât nu îmi dau seama de asta şi mai fac doi paşi înainte să realizez că a rămas în urma mea. Mă rotesc, întorcându-mă la ea. Se pare că acum am reuşit să îi captez atenţia.

— Pot să fac ce?

Îşi ridică privirea spre mine. Ochii ciocolatii mă privesc suspicioşi.

— Nu-mi bat joc de tine, în cazul în care asta urma să mă întrebi. Poţi să stai la mine câteva zile, dacă nu ai unde să stai şi, evident, nu vrei să te întorci acasă.

Scanned by CamScanner

La atitudinea defensivă pe care o adoptă, cred că ar fi un lucru înțelept din partea mea să mai amân pentru o perioadă discuția despre unchiul ei.

— Nu pot face asta.

Vocea îi tremură și nu îmi dau seama dacă măcar se gândește să ia oferta mea în considerare.

— De ce?

— Pentru că nu te cunosc.

Și așa ne întoarcem de unde am plecat.

— Asta e problema? Că nu mă cunoști?

Încuviințează. Își freacă brațele cu palmele și rămâne cu ele în jurul ei. Mă dau un pas în spate, mă întorc, mă gândesc la o țigară, apoi revin. Încep să mă plimb pe stradă, nehotărât.

— Blake?

Mai am nevoie de un minut înainte să mă opresc în fața ei.

— Numele meu e Morgan Blake, Bex. Momentan nici măcar nu mai știu ce naiba înseamnă asta. Nu știu dacă eu sunt eu sau dacă eu m-am schimbat. Am avut parte de cea mai îngrozitoare vară din întreaga mea viață. Nu mă cunoști? Vrei să știi în ce mod inedit mi-am petrecut vara? Am stat într-un centru de corecție. Am făcut ceva ce nu regret nici acum. Nici după tot ce s-a întâmplat. Sunt aici pentru că așa a hotărât tata că ar fi bine. Acasă situația nu ar fi fost deloc bună pentru Sky, așa că am venit aici, într-un loc în care lumea nu știe cine suntem. Nu sunt deloc așa cum par, însă dacă nu ai unde să mergi și te hotărăști să stai la mine câteva zile...

Și mă opresc. Nu mai știu ce să spun.

Bex mă privește cu ochi mari. Are buzele întredeschise, dar nu știu dacă vrea să spună ceva sau dacă am reușit să o șochez.

În mare, chiar asta s-a întâmplat. Am omis ce, cum, când, unde și de ce, dar poate că asta nici măcar nu e atât de important. Contează ce s-a întâmplat după aia, iar ce s-a întâmplat după aia a fost un cazier.

Pentru prima dată de când o cunosc, Bex nu face absolut nimic. Nu vorbește, nu se încruntă, nu își încrucișează brațele la piept, nu nimic. Continuă să mă privească pierdută. Cred că până și ritmul respirației i-a încetinit.

Scanned by CamScanner

Trec pe lângă ea și mă îndrept spre mașină. Am de gând să aștept cinci minute. Dacă se întoarce, înseamnă că Bex s-a hotărât. Dacă pleacă, asta înseamnă că Bex a luat altă decizie. O parte din mine speră că o să continue să meargă, pentru că totul e și așa mult prea încurcat. Însă o altă parte din mine ar vrea să se întoarcă.

Orice ar alege, nu cred că o să fie simplu. Uneori sunt atât de dificil încât nici măcar eu nu mă mai înțeleg.

Îmi las capul pe spate și închid ochii. E atât de liniște încât mă sperie. Pe stradă nu trece nici măcar o singură mașină și cred că orașul încă doarme.

E la fel de amorțit ca și mine.

Secundele se scurg cu încetinitorul.

Cinci minute pot înseamnă o eternitate atunci când aștepți ca altcineva să ia o decizie pe care tu nu o poți influența, dar care poate avea influență asupra ta.

La naiba, mai bine tăceam din gură.

Dau drumul la radio și pornesc motorul. Cred că s-au scurs cele cinci minute. Nici măcar nu am curajul să mă uit în oglindă și să văd dacă Bex încă mai e acolo.

Și, fix în secunda în care mă pregătesc să plec, se deschide portiera.

— Poți să mă duci la școală, te rog?

Încuviințez și pornesc spre școală. Nu cred că drumul mi s-a părut vreodată a fi atât de lung și de chinuitor. Chinuitor e aproape în fiecare zi, pentru că duce spre școală, însă nu a fost niciodată la fel ca acum.

— Bex? întreb nesigur.

— Da?

— Ce faci?

Înghit în sec și îmi mențin atenția asupra drumului.

— Bine.

Tăcere.

Reușesc să ajung la liceu. Parchez, iar Bex se dă jos și se îndreaptă spre intrare, fără să mă aștepte. Arunc o privire spre locul gol din dreapta mea. Bex și-a lăsat ghiozdanul în mașină. Asta înseamnă că va sta la mine o perioadă? Va veni să își ia ghiozdanul după ce se termină orele?

Scanned by CamScanner

O bătaie în geam mă face să îmi întorc privirea.

Sky mă privește încruntată. De ce nu poate să îmi zâmbească nimeni? Ar fi chiar atât de greu dacă măcar s-ar preface că se bucură când mă vede?

Deschid portiera și cobor. Sky se dă la o parte din calea mea. Îmi iau ghiozdanul din spate, apoi mă îndrept spre liceu.

— Serios? Nici măcar un bună dimineața? țipă Sky în urma mea.

— Bună dimineața, îi zic când ajunge lângă mine.

— Ești bine, Blake?

— Minunat, îi răspund ironic.

Sky mă prinde de braț – gest care nu îi stă deloc în fire – și continuă să meargă.

— Serios, Blake. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. De ce?

— Pentru că nu ai dormit acasă?

Întrebarea mi se pare a fi retorică, așa că nu răspund la ea.

— A sunat tata aseară, continuă să vorbească, schimbând subiectul. Voia să știe dacă mergem în vacanță acasă.

— De ce am merge acasă? Și așa ne întoarcem după ce se termină semestrul. Ce rost are să mergem? Și, oricum, nu mai e ceva timp până la vacanță?

— Ba da, dar știi cum e el. Îi place să își planifice lucrurile în avans.

— Cam la fel cum avea planificată întreaga viață?

— Blake, mârâie sora mea la mine.

Se oprește și se postează în fața mea. Nu mă sperie, dar mi se pare că am spus din nou ceva ce n-ar fi trebuit. Știe și Sky că de fapt mă refer la mama noastră, iar ăsta e un subiect pe care ajungem mereu să ne certăm. Eu sunt împotriva ei, Sky îi ia apărarea.

— Scuze, oftez. N-am vrut să zic asta.

— De ce ai o dimineață atât de proastă? Te-ai certat cumva cu Bex?

Îmi arcuiesc o sprânceană.

— De ce m-aș fi certat cu Bex?

Scanned by CamScanner

— Păi, am presupus aseară când nu ai mai venit acasă, că ești cu ea. Apoi, am vorbit azi dimineață cu Hailey și mi-a zis că erai într-adevăr acolo. Și te-am mai și văzut venind cu ea. Mai ai nevoie și de alte argumente?

— Am prins ideea, Sky. Dar nu asta te-am întrebat.

Îmi zâmbește larg. Un zâmbet pe care nu cred că mi l-a mai oferit de ceva vreme. Un zâmbet de care, acum că am șansa să îl privesc, îmi dau seama că mi-a fost dor. M-am obișnuit atât de tare să o văd plângând, încât nici nu îmi mai aminteam cum arată atunci când zâmbește.

E frumoasă. Sora mea e frumoasă, chiar dacă mă scoate uneori din minți.

Îi zâmbesc la rândul meu, un zâmbet care doar îl mărește pe al ei. Fac un pas spre ea și o trag în brațe. O lipesc de mine și o țin așa, pentru că mi-a fost dor de ea. Mă îmbrățișează la rândul ei, deși, la cum o cunosc, ar vrea să îmi pună o mulțime de întrebări și să îi explic ce m-a apucat.

— Te iubesc, îi șoptesc, sperând totuși să nu mă audă.

Când se desprinde din îmbrățișare, mă privește surprinsă, dar continuă să zâmbească.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu tine, dar te rog să nu îți revii.

— Prea târziu.

— Și eu te iubesc, Blake. Și fă bine și vorbește cu Bex, asta în cazul în care voi doi v-ați certat.

— De ce?

— Pentru că tu, frățioare, te-ai îndrăgostit.

Își împinge un deget în pieptul meu, apoi pleacă.

Am făcut ce?

De fapt cred că știam și eu asta, doar că negarea era mult mai dulce decât adevărul.

Scanned by CamScanner

17. Ai vrea să fiu?
Bex

Știți senzația aia sâcâitoare pe care o aveți atunci când simțiți că va privește cineva? Ei bine, aia o simt eu acum. Dacă nu știți, va spun eu cum este. Enervantă. Foarte enervantă. Simt privirea cuiva ațintită asupra mea, însă mă tem că în momentul în care îmi voi întoarce capul, voi întâlni ochii de culoare jadului care mă sâcâie chiar și atunci când nu îi văd. Risc și, cu încetinitorul, îmi rotesc privirea prin cantină. Mă încrunt, surprinsă. Nu Blake e cel care mă hărțuiește, ci sora lui, Sky. Stă la masă împreună cu Hailey și alte câteva fete cu care eu nu interacționez. Nu se sfiește deloc, chiar dacă eu îi arunc acum privirea de *ce naiba vrei de la mine*? Continuă să mă privească. Mai mult, îmi zâmbește larg și nu înțeleg de ce.

Strâmb din nas, revenind la ceea ce făceam înainte să mă simt privită. Statul la coada de la cantină. Kate și Brandon nu sunt pe nicăieri și nici pe Emiah nu l-am văzut toată ziua. Mă întreb ce naiba o face băiatul asta. Mai are în plan ca măcar să termine liceul? Întrebarea este valabilă și pentru ceilalți doi prieteni ai săi.

— Ce mâncăm? aud vocea atât de binecunoscută.

Nici măcar nu am timp să mă dezmeticesc de cap sau să reacționez în vreun fel anume, că mâna îi și atârnă pe după umerii mei. Îmi ridic capul, aruncându-i o expresie confuză și nervoasă.

— Noi, accentuez, nu mâncăm nimic. Eu o să îmi iau o apă.

Îmi zâmbește, deloc deranjat de proasta mea dispoziție.

— Nu cred că te-am văzut mâncând vreodată aici, constată Blake.

Îmi arcuiesc o sprânceană. Când m-a studiat chiar atât de mult încât să își dea seama că nu mănânc niciodată la prânz?

— Nu-mi place mâncarea de aici.

Ridic din umeri puțin mai mult decât ar trebui, ca și cum mă scutur ca un câine, încercând să scap de mâna lui Blake. Continuă să mă ignore. Mâna îi rămâne tot pe după umerii mei.

— De ce nu mănânci?

Îmi dau ochii peste cap.

Scanned by CamScanner

— Ăsta e cumva un interogatoriu?

Își strânge buzele într-o linie subțire. Nu îmi dau seama ce i se pare atât de amuzant. Mie mi se pare totul atât de enervant și chiar vreau să îi dau una.

— Ce vrei, Blake?

Înaintez un pas și sper că asta o să îl facă să se retragă, însă el doar înaintează odată cu mine. Mă fâțâi nerăbdătoare de pe un picior pe celălalt. A fost o decizie proastă să îmi fac apariția la cantină.

— Nu te încurc cu nimic, Bex. Și așa avem următoarea ora împreună.

— Avem următoarea ora împreună?

Mă încrunt. Următoare ora am chimie pentru avansați și nu îmi amintesc să îl fi văzut pe Blake la vreo oră. Ori a chiulit intens, ori... nu știu.

— Tu nu ești la cursul ăla, zic absentă.

— Ba da. De azi, sunt. Poate o să fiu colegul tău de bancă.

Rânjește cu gura până la urechi.

— Ești cumva bipolar?

Mai fac un pas în față. La fel face și Blake, continuând să își țină mâna pe după umărul meu. Am senzația că mi se face din ce în ce mai cald, de parcă îmi ard umerii. Inspir ușor și încerc să îmi controlez reacțiile corpului, care se pare că nu vrea să asculte deloc de mine.

— Poate da, poate nu, îmi răspunde în doi peri, menținându-și zâmbetul.

— Poate da, poate nu, îl imit.

Nu-mi prea iese, pentru că eu nu pot imita accentul lui, așa că mai mult mă maimuțăresc. Ceea ce pare că este extrem de amuzant pentru el. Începe să râdă. Un râs jos, scurt, care îmi gâdilă timpanele.

Să te ia naiba.

— Nu vorbesc cu tine, îi spun, fixându-mi privirea în față.

Chiar dacă nu mă uit la el, tot știu că zâmbește amuzat.

— De ce ești supărată pe mine?

Clatin din cap, apoi ridic din umeri. Asta poate să însemne ori că nu vreau să vorbesc cu el, ori că nu știu. Optez pentru

Scanned by CamScanner

amândouă. Nu știu de ce sunt supărată pe el. Pentru că dimineață a venit înapoi și a fost atât de drăguț – într-un mod deloc specific lui, drăguț – și a insistat să mănânc ceva sau pentru că m-a adus la școală? Sau pentru că mi-a spus o parte din trecutul lui, cea care probabil lui i s-a părut a fi cea mai importantă și pentru care avea impresia că îl voi judeca? Sau că îl voi îndepărta, ceea ce mi se pare că exact asta încerc să fac acum.

Și e exact opusul a ceea ce îmi doresc.

— Nu sunt supărată pe tine, îi răspund. Am spus doar că nu vorbesc cu tine. O apă, cer când ajung în cele din urmă în față.

— Și o Cola, îl aud pe Blake din spatele meu.

Își retrage mâna de pe mine. Răsuflu ușurată și mă gândesc că ăsta este momentul în care aș putea să o iau la fugă. Abia după câteva secunde îmi dau seama de ce și-a retras Blake mâna. Ca să își scoată banii – pe care acum îi întinde doamnei de la casă – peste umărul meu. Nu vreau să fac o scenă aici în legătură cu banii, așa că înghit în sec și îmi iau sticla cu apă.

Blake își sprijină din nou mâna de mine, ghidându-mă prin sală, spre o masă liberă de lângă geam.

— Ai de gând să vorbești cu mine? îmi șoptește în apropierea urechii.

Atât de aproape, încât îi simt răsuflarea fierbinte. Nu pot să nu mă gândesc că m-am sărutat cu Blake. Că l-am sărutat din proprie inițiativă. Îmi amintesc că l-am și lovit, însă asta e o poveste complet diferită.

— Nici măcar nu vreau să stau la aceeași masă cu tine, cu atât mai puțin aș vrea să vorbesc.

Îmi trag scaunul și mă așez. Nu durează mult până când Blake se așază pe scaunul din fața mea. Își împreunează mâinile în față. Privirea îmi cade pe degetele sale lungi și rămâne ațintită asupra lor pentru câteva secunde.

— Bex?

Vocea lui mă trezește din visare.

— Da?

— Putem avea o conversație normală? Promit că putem reveni oricând la discuțiile noastre obișnuite și lipsite de sens, însă putem să avem măcar o conversație în care niciunul să nu plece?

Scanned by CamScanner

Sau ne putem întoarce oricând la partea cu sărutatul, adaugă, zâmbind.

Îmi desfac sticlă cu apă și încep să învârt dopul între degete.

— Sigur, oftez. Putem avea o conversație normală.

— Speram să spui că ne putem întoarce la partea cu sărutatul, continuă să zâmbească.

Da, aș fi vrut să spun asta.

— Continuă să visezi, îi răspund. Deci, despre ce vrei să vorbim?

— Ce-ar fi să vorbim despre motivul pentru care tu nu mai vrei să vorbești cu mine?

Cuvintele sunt greu de urmărit și de înțeles, mai ales că le spune repede și le pronunță cu accent. Mă încrunt, încercând să mă gândesc, de fapt, cum aș putea să îi explic că am făcut pe nebuna degeaba.

— Îmi pare rău că nu am mai spus nimic dimineață.

— Nu am spus că am nevoie de scuze, Bex.

Îmi vine să îl întreb atunci ce mama naibii vrea, însă îmi mușc limba și tac. Nu vreau să mergem din nou pe drumul ăla în care unul dintre noi iese nervos sau refuză să vorbească. Și, la cum am ajuns să îl cunosc pe Blake, ar putea opta oricând pentru tăcere.

— Deja mi-am cerut scuze, așa că nu o să le retrag.

Închide ochii și clatină din cap că și cum îi este imposibil să se înțeleagă cu mine.

— Bex, șoptește mai mult pentru el.

— Blake, spun doar că să îl irit.

— Caută-mă când renunți la încăpățânare, mârâie cuvintele printre dinți și dă să se ridice.

Mă împing cu picioarele în pământ și mă aplec peste masă. Îl prind de mână, doar că nu îmi găsesc cuvintele. Am reușit să o dau din nou în bară. Într-un fel, nici măcar nu mă mirã.

— Te rog, Blake.

Se rotește spre mine, privindu-mă încruntat, însă nu se așază la loc. Continuă să stea în picioare, iar eu continui să îl țin de mână, deși am din nou acea senzație sâcâitoare. De data asta, cred

Scanned by CamScanner

că am atras asupra noastră o mulțime de priviri, dar nu prea îmi pasă.

— O să renunț la încăpățânare, continui. Promit.

— Promiți? mă întreabă pe un ton amuzant.

Încuviințez.

Blake ia loc pe scaun și își încrucișează brațele la piept, privindu-mă serios. De data asta îmi dau seama că ar fi bine să nu mai spun nicio prostie și că ar cam fi cazul să avem o discuție cât de cât normală.

— Ți-ai modificat orarul?

— Da. Încă puteam să fac asta. Doamna de la secretariat s-a dovedit a fi extrem de înțelegătoare când i-am explicat că nu știam exact care e nivelul de aici.

— Ai făcut multe modificări?

Nu-mi place sclipirea din ochii lui.

— Suficiente încât să avem câteva cursuri împreună.

Tot ce pot să fac, e să îmi măresc ochii și să mă uit ca o idioată la el.

— De ce ai face asta?

— Îmi place compania ta.

— Îți place compania mea?

Mă înec cu salivă și încep să tușesc. Tipul ăsta o să îmi scoată câteva fire albe până la sfârșitul semestrului.

— Deci, de ce nu ai mai vorbit azi dimineață cu mine?

— Îmi pare rău. Mi-ai spus prea mult dintr-odată și n-am știut cum să reacționez.

Orice urmă de amuzament pe care o mai păstra, i-a dispărut de pe chip. Îmi amintesc fiecare cuvânt pe care l-a spus azi dimineață. Mi le amintesc, pentru că toată ziua am încercat să pun lucrurile cap la cap și să încerc să îmi fac o idee despre ce s-a întâmplat. Nu am ajuns la nicio idee clară, însă am înțeles că Blake a făcut ceva pentru sora lui. Ceva care l-a făcut să ajungă la o școală de corecție. Ceea ce nu e chiar atât de grav. Adică, Emiah probabil are și el cazier pentru o mulțime de lucruri care ar trebui să mă înfricoșeze, însă până în urmă cu câteva săptămâni, era cel mai bun prieten al meu. Nu știu dacă ar trebui să mă simt prost

Scanned by CamScanner

pentru că sunt înconjurată doar de asemenea persoane. Nu știu dacă nu cumva ar trebui să mă întreb dacă e ceva în neregulă cu mine.

— Și acum? mă întreabă.

Privesc cum mărul lui Adam îi urcă și coboară ușor, oprindu-se brusc.

— Acum îmi dau seama că am reacționat ca o idioată, zâmbesc timid.

Mă privește atât de încruntat încât sprâncenele aproape i se unesc.

— Spui asta de dragul discuției sau spui asta pentru că o crezi?

— Ți se pare că mi-aș pierde timpul mințind?

Îmi încrucișez brațele la piept, adoptând poziția lui defensivă.

— Mi se pare că ești bipolară.

— Minunat. Atunci înseamnă că suntem doi.

Îi zâmbesc ironic. Iau o gură de apă, pentru că îmi simt gâtul la fel de uscat ca un deșert.

— Ce s-a întâmplat?

Clipește o dată. De două ori. Tăcerea devine din ce în ce mai lungă și apăsătoare. Îmi pare rău că am întrebat. Mă tem să nu înceapă și el să pună întrebări, pentru că atunci chiar nu știu ce o să mă fac.

— Te-ai mai gândit dacă stai la mine câteva zile?

— Ce legătură are asta cu ce te-am întrebat eu?

— S-ar putea să îți spun, dacă vii.

— Îmi spui ce legătură are sau îmi spui ce s-a întâmplat?

Eu zâmbesc, iar el începe să râdă. Tensiunea dintre noi dispare brusc și simt un sentiment de ușurare. Chiar nu mai vreau să mă cert cu Blake. Sunt de acord cu el. Poate nu ar strica dacă ne-am întoarce la partea în care ne sărutam, fără să vorbim. Mi se pare că ne înțelegeam mai bine.

— Ce s-a întâmplat, zice zâmbind.

— De ce insiști cu asta? îl întreb curioasă, deși știu că nu o să îmi răspundă.

Scanned by CamScanner

Răspunsurile nu sunt punctul lui forte. Ar face orice că să evite să dea un răspuns, oricare ar fi întrebarea. Se înclină brusc în față, împreunându-și mâinile din nou pe masă.

— N-o să întreb, îmi spune serios. Indiferent ce s-a întâmplat, o să îmi spui într-o bună zi. Devii agitată doar când te gândești că ar trebui să te întorci acasă, Bex. Și nu-mi place să te știu prin alte locuri, adaugă.

Inspir. Expir. Nu o să întrebe. Cumva, mă simt ușurată. Pe de altă parte, pare destul de sigur pe el de faptul că îi voi spune totul într-o bună zi.

— Prin alte locuri?

— Da, încuviințează. Bănuiesc că următoarea ta opțiune, asta în cazul în care nu era prima, ar fi să îl suni pe Emiah. Și tipul ăla e ultima persoană lângă care aș vrea să te știu.

Orice lucru drăguț a spus până în secunda asta, tocmai a fost anulat și uitat. Simt cum obrajii îmi iau foc de nervi. Îmi încleștez mâinile în pumni și îmi muște limba, dureros de tare.

— Nu ești iubitul meu ca să îmi spui ce să fac, mârâi la el.

Se apleacă puțin mai mult peste masă. La fel fac și eu. Ne privim în ochi și am impresia că timpul se oprește. Respir din ce în ce mai sacadat, iar mulțimea de fluturi tocmai a început să facă tumbe la mine în stomac.

— Ai vrea să fiu?

Sper că nu par la fel de șocată precum mă simt. Ar fi de-a dreptul rușinos să îmi ia obrajii foc cu totul și să nu mai fiu în stare să articulez niciun cuvânt.

Mă gândesc la ce a spus. Mă gândesc la subiectul discuției noastre. Eram nervoasă pe el, și așa ar fi trebuit să rămân. Cum a reușit să dilueze orice urmă de furie, până ce aproape a îndepărtat-o cu totul?

— Poftim?

El nu e nici pe departe la fel de pierdut ca și mine. 1-0 pentru Blake, deși nu știu regulile jocului sau dacă am măcar vreo șansă cât de mică să îl câștig.

— Te-am întrebat dacă ai vrea să fiu iubitul tău, îmi repetă pe un ton atât de calm și calculat încât mă șochează puțin.

Eu... Adică... Tu... Și... Hm... Mai întrebi?

Scanned by CamScanner

Cam asta e în mintea mea acum. Așa arată gândurile mele. Vraiște.

— Bănuiesc că nu m-ar deranja, ridic din umeri.

Blake râde scurt.

— Bănuiești că nu te-ar deranja? repetă el.

Încuviințez. Simt nevoia să îmi acopăr fața cu mâinile și să nu mai dau niciodată ochii cu el. Nu cred oricum că aș mai putea să fac asta vreodată, mai ales după prostia pe care am reușit să o rostesc. Bănuiesc că nu m-ar deranja? Bănuiesc că un simplu răspuns precum da sau nu, ar fi fost mai mult decât suficient. Însă dacă aș fi dat un răspuns simplu și explicit, nu aș fi avut cum să mă fac de râs în fața lui Blake.

— Atunci ne vedem la chimie. Și te aștept după ore.

Îmi zâmbește larg, apoi se ridică și pleacă. Nu îmi amintesc să fi fost de acord cu oferta de a sta la el câteva zile. Nu aș vrea să afle Sky, pentru că mai mult ca sigur i-ar spune surorii mele, iar eu m-am cam săturat să mă cert cu oamenii în ultima vreme. Nu, sunt sigură că nu am fost de acord cu asta. Îmi așez capul pe brațe și închid ochii.

Mai am nevoie de o perioadă ca să îmi dau seama ce tocmai s-a întâmplat între mine și Blake. Mereu reușește să treacă de la un subiect la altul incredibil de repede și de năucitor, iar eu sfârșesc mereu prin a fi dezorientată și confuză.

— Ești bine?

Aud o voce pe care, din păcate, nu o mai asociez atât de repede unui chip precum o făceam înainte.

Îmi dau seama cine e posesorul ei, doar că îmi ia mult mai mult timp ca să îmi dau seama, iar asta îmi provoacă un gol în stomac. Un gol încărcat de regret și o mulțime de întrebări, pentru că nu știu nici acum ce s-a întâmplat între noi.

Îmi ridic capul, încercând să nu plâng.

— Bună, Emiah, șoptesc cuvintele cu pauză între ele.

Fostul cel mai bun prieten al meu, stă pe scaunul pe care a stat Blake până în urmă cu câteva secunde. Nu e nimic schimbat la el. Noi suntem schimbați. Eu. El. Noi.

— Ești bine? repetă întrebarea.

— Da, sunt bine.

Scanned by CamScanner

Poartă unul din obișnuitele sale tricouri cu o formație de care eu nu am auzit niciodată. Are tatuajele la vedere, e tuns la fel de scurt, privirea îi e la fel de întunecată. Toate astea nu fac decât să mă întristeze și mai tare. Emiah era persoana care știa fiecare minut al vieții mele plictisitoare, iar acum nu mai știe nimic. Nici eu despre el.

— Trebuie să merg la ore, spun, ridicându-mă brusc.

Îmi iau sticla cu apă și capacul, apoi aproape ies alergând din cantină. Spre ușurarea mea, Emiah nu mă urmează. Mă îndrept spre toaletă și rămân acolo până când aproape se sună de oră.

E un sentiment straniu. Emiah însemna totul pentru mine, iar acum... nu mai știu. Aș vrea să mă întorc, să îl caut și să îl întreb ce naiba s-a întâmplat. De ce e supărat pe mine, însă nu cred că întrebarea mea și-ar avea rostul. Deja știu răspunsul. Emiah s-a distanțat în secunda în care și-a făcut Blake apariția. Nu sunt furioasă pe el din cauza asta. Sunt furioasă pe el că a dispărut, fără să vorbească cu mine.

Înainte să mă îndrept spre clasă, mă clătesc pe obraji cu apă rece, încercând să nu mai arăt de parcă am plâns, ceea ce oricum s-a și întâmplat. Afișez un zâmbet strâmb și intru în clasă. Mă așez în obișnuitul meu loc, pe la mijloc. Îmi rotesc privirea spre geam, așteptând să înceapă ora.

— E ocupat?

Fir-ai tu să fii de accent idiot!

— Nu, spun fără să mă întorc.

— Bex?

— Da? scot mai mult un mormăit.

— Ești bine?

Încuviințez, însă nu îmi rotesc privirea spre el.

— Uită-te la mine, îmi șoptește.

Fac ce îmi cere, deși ar trebui să mă împotrivesc.

— Ai plâns.

Nu e o întrebare. Blake pur și simplu a făcut o simplă afirmație, însă mi se pare că e nervos. Pare încordat, iar maxilarul îi zvâcnește.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Scanned by CamScanner

Se așază pe scaunul de lângă mine și chiar sper să lase baltă subiectul. Cred că dacă i-aș spune că e din cauza lui Emiah, nu aș face decât să îl enervez și mai tare. Și, cumva, mi se pare că Blake nu are nevoie de cineva să îl enerveze. Dacă mai vrea să îmi spună ceva, nu mai poate să o facă. Profesorul intră în clasa și, brusc, se face liniște.

Încerc să îmi amintesc cine stătea pe locul pe care stă Blake acum. Era o fată cu care nu prea am vorbit mult și pe care acum nu o zăresc nicăieri. Blake se întinde spre mine și mă prinde de mână. Degetele i se strecoară printre ale mele. Mă strânge ușor, hotărât să nu îmi dea drumul.

Nici nu vreau să îmi dea drumul. Închid ochii și zâmbesc, chiar dacă nu știu cum am ajuns aici. Nu ar avea rost să mă uit la Blake, pentru că nici el nu o face. Pur și simplu ne ținem de mâna, de parcă jumătate din conversațiile noastre nu ar fi lipsite de sens. De parcă nu există o mulțime de lucruri pe care nu ni le-am spus unul celuilalt. Îl strâng la rândul meu, încercând să îi dau de înțeles că, oricare ar fi fost motivul pentru care am plâns, sunt în regulă.

Că noi suntem în regulă.

Că într-o secundă, cândva, sentimentele mele pentru el au început să capete o nouă semnificație.

Îmi amintesc de prostia pe care am putut să o spun în cantină și simt efectiv cum mă înroșesc din nou la față.

— Bănuiesc că asta înseamnă că nu te deranjează să fii iubita mea, îmi șoptește, făcându-mă să tresar.

Când a ajuns atât de aproape de mine?

— Ai doi ani? îl întreb.

— Eu sau tu? Nuanța obrajilor mei arată normal.

Îmi dau ochii peste cap și mă limitez la a-l înjura în gând. Îi fac semn cu bărbia spre tabla care este aproape plină. Niciunul dintre noi nu a scris nimic.

Ridică indiferent din umeri și, înainte să revină în poziția pe care ar trebui de fapt să o aibă în clasă, îmi șoptește la ureche:

— Iubita mea.

Oare de cât timp sunt îndrăgostită de Blake?

Scanned by CamScanner

18. Sunt un idiot îndrăgostit
Blake

O aștept pe Bex, sprijinit de portiera mașinii. O parte din mine se teme ca Bex să nu se fi răzgândit. Nu că ar fi fost vreodată de acord cu ideea mea, însă nici nu a protestat, dându-mi de înțeles că o să vină să stea la mine o perioadă. Însă la cât de ciudat s-a comportat Bex în ultimele zile, nu m-ar mira dacă ar ieși prin altă parte sau dacă ar sări pe geamul dintr-o toaletă. Totuși, sper să nu o facă.

N-am nevoie de o țigară, încerc să mă conving.

Sunt stresat, așa că am nevoie de țigară. Pot să îmi repet la infinit că nu am nevoie, însă știu că doar mă mint.

Am și uitat să o întreb dacă nu cumva are mai puține sau mai multe ore decât mine. Am uitat multe lucruri în secunda în care și-a împletit degetele cu ale mele.

Se întunecă din ce în ce mai tare. În curând o să plouă sau, și mai rău, o să vină o furtună deloc frumoasă. Aș putea să spun că îmi place ploaia, doar că să par mai romantic sau sofisticat, însă adevărul e că o urăsc. Mi-a ajuns cât pentru cinci vieți, nu una.

Încep să bat nerăbdător din picior. Brusc, îmi aduc aminte de Sky. De obicei, o iau și pe ea acasă, dar azi nu-mi amintesc dacă trebuie să fac asta. Mi-a spus ceva dimineață, înainte să plec, dar nu îmi amintesc dacă are nevoie să o aștept sau nu.

Trebuie să fac ceva și să îmi revin. Sunt complet aerian și nu îmi stă în fire să fiu așa.

Zâmbesc ca un idiot când, în cele din urmă, Bex iese, împleticindu-se în propriile picioare. Zâmbesc, apoi râd, incapabil să controlez niciuna dintre reacții.

Minunat! Sunt un idiot îndrăgostit. Sunt ridicol.

Se pare că e suficient doar să o văd ca să dispară toată încordarea pe care o simt în mod obișnuit. Îmi face cu mâna. Îi răspund prin arcuirea unei sprâncene. Măcar reușesc să nu îi fac cu mâna, ceea ce e un lucru bun. Și înțelept. Și așa mă comport suficient de neobișnuit. Asta ar mai fi lipsit. Să încep să îi fac cu mâna.

Scanned by CamScanner

Vine spre mine, emanând o veselie ieșită din comun. Când se oprește în fața mea, pare ușor confuză.

— Bună, frumoaso.

Îi zâmbesc larg. Un zâmbet cât casă, pe care aș vrea să reușesc să îl maschez cumva. Sau să nu i-l ofer deloc.

— Hei, îmi răspunde timid.

Râd scurt. Obrajii ei s-au înroșit și arată de parcă e în căutarea unui loc în care să se ascundă.

— Ești bine, Bex?

Încuviințează. Nu arată de parcă ar știi ce să facă în continuare, așa că mă întind spre ea și o prind de talie, trăgând-o spre mine.

— Nu crezi că ar trebui să mergem? mă întreabă pe un ton agitat.

— Unde te grăbești?

Îi așez o șuviță de par după ureche, apoi îi mângâi obrazul cu dosul degetelor. Se încruntă, se relaxează, se încruntă din nou. Mă străduiesc cu greu să nu izbucnesc în râs, ceea ce se dovedește a fi al naibii de greu. Până acum Bex afișa o siguranță prin care nu puteai nici măcar să tăi cu lama unui cuțit, însă se pare că toată s-a dus pe apa sâmbetei. Nu mă deranjează, însă ea pare derutată și speriată de lipsa acelei siguranțe.

— Nu mă grăbesc, îmi zâmbește.

— Bun. Nici eu.

Îmi înclin capul, apropiindu-mă de ea. E teribil de confuză și amuzantă. În cele din urmă, se lipește de mine, așezându-și mâinile după gâtul meu. Acum parcă e ceva mai bine și începem să progresăm. Nu știu ce ar trebui să fac ca să îi demonstrez că vorbeam serios și că vreau... ei bine, că vreau să fiu împreună cu ea. Poate ar trebui mai întâi să îmi demonstrez mie asta, dar poate Sky a avut dreptate. Oricât îmi doresc să cred că sora mea vorbea obișnuitele lucruri lipsite de sens, o parte din mine nici măcar nu a încercat să nege afirmația ei. O parte din mine e de mult conștientă de faptul că m-am îndrăgostit de Bex. Se ridică pe vârfuri și își lipește buzele de ale mele. E un sărut scurt, care mă face din nou să zâmbesc.

— Vorbeai serios? mă întreabă, stând încă în brațele mele.

Scanned by CamScanner

— Că poți să stai la mine? mă încrunt. Da.

— Nu la asta mă refeream.

De pareă eu nu știam că nu la asta se referea.

— Da, îi confirm. Vorbeam serios.

Rămân cu palmă lipită de obrazul ei. Mă privește ca și cum caută un răspuns în ochii mei. Sper să îl găsească acolo, pentru că eu nu sunt chiar atât de bun la dat explicații. Mă sărută din nou, luându-mă prin surprindere. De data asta nu mai e un sărut nevinovat. E lung și mă pierd, întrebându-mă ce fac. Îmi pierd o mână în părul ei blond, îi lipesc corpul de al meu și nu mă mai gândesc la nimic.

— Ai dreptate, îi spun când se îndepărtează ca să respire. Poate că ar trebui să mergem.

Îmi zâmbește cu subînțeles, apoi ocolește mașina. Pufnesc și dau să fac același lucru, însă ceva îmi atrage atenția și rămân cu degetele încleștate pe mânerul de la portieră. Închid ochii și inspir, încercând să mă calmez. Nu reușesc, așa că renunț la ideea de a mai intra în mașină. O iau înapoi spre școală, de unde tocmai a ieșit Emiah. Mă vede și se oprește, așteptând să ajung la el. Măcar așa nu mă văd nevoit să alerg pe aici după el. N-aș vrea să fac asta.

Ne privim în tăcere. Unul mai încordat decât celălalt. Realitatea e că noi doi nu suntem prieteni, chiar dacă am socializat câteva ore. L-am văzut apropiindu-se de Bex după ce am plecat eu la prânz și presupun că din cauza lui a plâns și, pe deasupra, a mai reușit cumva și să apară în preajma surorii mele. Nu cred că ar vrea să mă calce pe bătături mai mult de atât.

— Ai nevoie de ceva? mă întreabă pe un ton ironic.

Îi zâmbesc cu un colț al buzelor – un zâmbet la fel de ironic ca tonul pe care îl folosește el.

— Uite care-i treaba, îi spun, privindu-l fix. Am înțeles toată treaba asta cu tine și cu Bex. Vrei să fii prietenul ei? Eu nu mă pot băga între voi și nici nu o pot împiedica să fie prietenă cu tine, dacă asta vrea. Însă nu vrei să mă enervezi, Jeremiah. Și exact asta o să se întâmple dacă o mai faci vreodată să plângă.

M-a ascultat până la capăt, iar acum mă privește nedumerit. Orice ar vrea să obțină, surprinderea lui nu mă înduioșează cu nimic. Sunt cât se poate de serios.

Scanned by CamScanner

— Am făcut ce?

Îmi strâng mâinile în pumni și le ascund în buzunarele de la geacă.

— Nu mă tem de tine, Blake.

— Nu mă interesează dacă te temi de mine sau nu. Mă interesează dacă Bex plânge din cauza ta sau nu.

— Cred că ai luat-o razna mai rău decât înainte, pufnește.

— Pot s-o iau razna mult mai tare, îi spun sigur pe mine.

— Mă amenințI, Blake? mă întreabă indiferent.

— Ia-o cum vrei, dar să știi că asta e valabil și în ceea ce o privește pe Sky. Eu nu le pot ține departe de tine, însă tu poți să nu fii un dobitoc.

Mă întorc și plec. Nu mă interesează ce are de spus în continuare și deja mă enervez. Tipul ăsta m-a enervat încă de când am ajuns aici. Poate dacă nu s-ar fi comportat într-adevăr că un dobitoc de la bun început, n-aș fi avut nimic cu el. Poate am fi putut fi prieteni.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Bex după ce urc în mașină.

Înghite în sec. Nu îndrăznesc să o privesc. Ori e speriată ori e nervoasă pe mine, iar eu nu prea am experiență în a menaja niciunul dintre sentimentele astea.

— Nimic, îi răspund, pornind motorul.

— Blake, îmi zice pe un ton mustrător. Ce s-a întâmplat? De ce te-ai dus să vorbești cu Emiah?

Îmi frec fața cu palmele, apoi o iau din loc. Poate dacă îmi concentrez atenția asupra drumului, o să mă calmez.

— Blake?

Cât aș vrea să nu mai folosească tonul ăsta precaut. Dau drumul la radio și mă gândesc care e cel mai scurt drum până acasă.

— Crezi că ai putea să nu îi spui surorii tale că o să stau la tine câteva zile? Sau unchiului tău? adaugă după o pauză.

Îmi întorc privirea spre ea, privind-o amuzat.

— Și ce ai de gând să faci? O să intri și o să ieși pe geam?

— Nu știu, ridică din umeri.

Scanned by CamScanner

— Vrei să îți aduc mâncare pe ascuns? O să mergi la baie cu lumina stinsă?

Se strâmbă la mine și nici măcar nu anticipez pumnul pe care îl izbește în umărul meu.

— Poți să fii serios pentru câteva secunde?

— Sunt serios, îi spun pe cel mai plat ton posibil. Chiar aștept niște răspunsuri la întrebări.

— Poți să aștepți mult și bine, îmi răspunde îmbufnată, încrucișându-și brațele la piept.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce nu vrei să știe nimeni unde ești?

— Pentru că o să îi spună surorii mele și n-am chef să mă cert cu ea. Oricum, Hailey probabil a sunat-o pe mama și ar trebui să apară. Cine știe, poate nu o să stau prea mult pe capul tău.

— Nu mă deranjează, îi răspund, virând la dreapta.

— Nu ăsta era răspunsul corect, râde. Răspunsul corect era că nu stau pe capul tău.

— Nu stai pe capul meu, pufnesc.

— Așa e mai bine.

— Știi, îi spun, dacă nu vrei să afle nimeni unde ești, dar nici nu vrei să stai acasă singură, aș putea să vin eu să stau cu tine.

— E în regulă. Oricum mor de curiozitate să văd cum arată camera ta.

Râd scurt și opresc în fața casei.

— Îmi pare rău să te deziluzionez, dar n-o să găsești reviste porno ascunse pe sub pat.

Bex zâmbește, apoi izbucnește în râs. S-a mai relaxat puțin, însă tot e încordată.

— În dulap?

— Nici, îi răspund.

— În baie? se încruntă.

— Nici.

— Atunci?

Ridic din sprâncene, zâmbind.

— Mult succes în a-ți pune în aplicare abilitățile de detectiv, îi fac cu ochiul și mă dau jos din mașină.

Scanned by CamScanner

La ora asta nu e nimeni acasă, deci poate să folosească liniștită intrarea principală. Fără să îmi dau seama, mă îndrept să îi deschid portiera, însă se pare că nu e nevoie să fac asta. Bex e deja lângă mine. Îi iau ghiozdanul din spate și îi fac semn să o ia înainte. O urmez, deschid ușa și aștept să intre.

— Ți-e foame? o întreb, închizând ușa în urma mea.

— Nu, sunt bine.

Se rotește dezorientată prin casă, fără să știe în ce direcție să o ia. Las ghiozdanul să îmi cadă de pe umeri, apoi, cu o mișcare rapidă pe care nu are cum să o anticipeze, mă îndrept spre ea. Îmi strecor o mâna pe sub genunchii ei, iar pe cealaltă o înfășor în jurul taliei.

— Blake, ce faci? mă întreabă surprinsă, respirând sacadat.

— Păreai ușor confuză, îi rânjesc. Nu fac decât să îți dau o mână de ajutor.

— O mână de ajutor, zici?

Își ridică sprâncenele. Zâmbește timid, lucru care mă face să râd. Nu-mi dau seama dacă îmi place mai mult atunci când luptă împotriva mea sau atunci când se supune. Orice ar face, Sky avea dreptate. Sunt îndrăgostit de Bex. Și mă și comport ca un idiot îndrăgostit. Tocmai urc scările, cu ea în brațele mele. Nu mi-ar prinde chiar atât de rău o pauză în care să mă opresc, să respir și să mă gândesc la ceea ce fac.

Și poate o să fac asta, dar ceva mai încolo.

Deschid ușa de la camera mea, apoi o închid cu piciorul. Bex cercetează camera atent. Chiar nu știu ce speră să găsească aici. O las jos, însă nu îmi îndepărtez mâinile de pe ea. Scuza pentru care nu fac asta, e că mă tem să nu se dezechilibreze, însă realitatea este că nu vreau să fac asta.

— Ești dezamăgită, nu-i așa?

Ridică din umeri, continuând să își plimbe privirea prin cameră. Nu prea are ce să vadă. Nu sunt al naibii de ordonat. Am câteva haine aruncate pe un fotoliu, niște cărți împrăștiate pe jos, ușa de la dulap este deschisă, iar pe pereți atârnă tot felul de hărți și portrete.

— Desenezi?

Scanned by CamScanner

Își rotește capul spre mine. Văd uimire în privirea ei, lucru care nu prea mă ia prin surprindere. Cine ar fi crezut că tipul cu tatuaje, care ar renunța oricând la patru roți pentru două și care la început refuza să vorbească, își pierde timpul liber făcând portrete?

Nu îi răspund. Îi iau obrajii în palme. O privesc în ochi pentru câteva secunde care mi se par a fi o eternitate, căutând orice semn care să mă facă să cred că Bex ar vrea să dea înapoi. Nu găsesc niciunul, așa că o sărut. Se ridică pe vârfuri, își pierde o mână prin părul meu, se lipește cu totul de mine, apoi mă trage spre pat. Sunt surprins, dar mă descurc la partea cu mascatul sentimentelor, așa că o las să facă ce vrea. Se lasă pe pat, trăgându-mă deasupra ei. Îmi sprijin greutatea în coate și continui să o sărut.

Inima îmi bate repede și mă tem să nu înceapă să bată prea repede. Mă tem ca nu cumva Bex să audă ritmul ei nebunesc. Poate eu mă pricep să ascund o mulțime de sentimente, însă se pare că mă trădează multe alte lucruri. Ritmul inimii mi se potolește odată cu cel al sărutului și îmi permit să mă distanțez un centimetru.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îmi amintește ea.

— Ce m-ai întrebat?

Îmi trec degetele prin părul ei, fixându-mi privirea în a sa.

— Dacă tu le-ai făcut.

Își ridică bărbia, indicând spre portretele care atârnă pe peretele opus.

— Nu-i mare lucru.

— De ce? mă întreabă încruntată.

— Pentru că nu e mare lucru, îi repet, sigur pe mine. Știi, când stai o vară întreagă într-o școală de corecție, înveți să faci o mulțime de lucruri.

Zâmbesc, încercând să maschez neplăcerea provocată de faptul că i-am spus asta. Nu-mi place să îi ofer din ce în ce mai multe părți din mine. Nu vreau ca Bex să știe fiecare lucru despre mine. Atunci chiar nu voi mai fi în siguranță.

— A fost chiar atât de rău?

Își împreunează mâinile în spatele gâtului meu, mutând-o pe una prin părul meu. Îmi zâmbește, iar ochii ei ciocolatii mă asigură că nu prea mai am de ce să mă tem. Că perioada în care m-

Scanned by CamScanner

ar fi putut judeca a trecut și că, evident, nu a făcut-o, din moment ce încă e aici.

Încă, se aude vocea sâcâitoare care uneori mă tem că nici măcar nu îmi aparține. Mereu luptă împotriva mea.

— Au fost zile bune și zile mai puțin plăcute, răspund evaziv.

— E în regulă dacă nu vrei să îmi zici.

O cred. Nimic din ce face nu trădează că ar fi nerăbdătoare să vorbesc odată pentru totdeauna, însă nu risc să o îndepărtez din nou. Mă trag la o parte, așezându-mă pe o laterală. Îmi sprijin capul în palmă, îndreptat spre ea. Bex se rotește, ajungând cu fața la câțiva centimetri de a mea.

— În zile bune era un tip care tatua în timpul liber, înainte să ajungă acolo. El mi-a arătat câteva chestii, îi zic. Apoi, în zilele mai puțin plăcute, m-am ales cu asta.

Trag aer în piept, apoi îmi ridic tricoul pe partea dreapta și îi dau câteva secunde să se uite la tăietura care între timp s-a cicatrizat, pe care o am între coaste. Îmi trag tricoul înapoi, însă Bex nu se dă bătută. Îmi ridică tricoul, trecându-și degetele peste tăietură.

— Ce s-a întâmplat?

— Era un tip... A omorât o persoană, însă avea doar treișpe ani și n-au putut să îl judece ca pe un adult. O să ajungă în închisoare probabil după ce devine major. Nici nu-mi amintesc exact de la ce ne-am luat, pufnesc. Nici nu contează.

— Cineva te-a înjunghiat, Blake.

— Crede-mă, știu.

Își îndepărtează mâna, apoi o strânge în pumni.

— Bex? îi oftez numele.

— De asta nu te intimidează Emiah nici măcar puțin? Pentru că ai avut de-a face cu persoane mult mai amenințătoare?

— Mult.

Bex inspiră adânc, lăsându-și capul pe spate. O las să se gândească la orice se gândește. Îmi imaginez că e frustrant faptul că îi spun doar jumătăți de lucruri, însă eu consider că ăsta e un început.

Scanned by CamScanner

Trec câteva ore în care încerc să fac un eseu, însă descopăr că îmi este imposibil să fac asta când simt răsuflarea lui Bex ațintită în ureche. A refuzat să coboare la masă, deși nu l-ar fi deranjat pe unchiul, iar pe sora mea aș fi convins-o să nu îi spună lui Hailey de prezența ei aici. I-am adus totuși niște biscuiți și fructe, în cazul în care o să i se facă foame în miezul nopții. Nu știu ce obiceiuri ciudate are. Las veioza aprinsă pentru Bex, care acum e la duș. Stau cu ochii închiși. Încerc să îmi fac gândurile să nu se mai agite și să se izbească unul de altul, dar e imposibil.

— Dormi? aud vocea să că prin vis, teribil de îndepărtată.

— Aproape, mormăi.

Mă frec la ochi, apoi îi deschid. Bex stă în picioare lângă pat. Are pe ea un tricou și o pereche de pantaloni scurți. Simt nevoia să îi dau pantalonii mei care probabil i-ar târâi pe jos. Nu văd cum o să reușesc să închid un ochi dacă Bex o să se urce lângă mine, îmbrăcată așa. Nu dorm prea bine în general, din cauza surorii mele. Nu am nevoie și de alți factori care să îmi tulbure somnul.

Mă ridic, în timp ce Bex se lungește în pat.

— Ai nevoie de ceva? o întreb în timp ce împăturesc hainele de pe fotoliu, așezându-le apoi jos.

— Nu, mulțumesc.

— Noapte bună, o sărut pe frunte.

Mă privește derutată, fără să înțeleagă ce fac. Nici eu nu înțeleg ce fac. Sting veioza de la marginea patului, apoi mă așez în fotoliu. Am mai dormit de câteva ori în el și nu îmi amintesc să mă fi trezit prea bine dispus, însă o să risc.

Trec cinci minute de liniște. Apoi zece. Și încă cinci. Nu aud decât respirația agitată a lui Bex.

— Blake? mă întreabă pe un ton șoptit.

Aprinde veioza și se uită fix la mine.

— Mh?

— De ce stai acolo?

— Am mai adormit de câteva ori pe fotoliu. Nu-i nicio problemă.

Scanned by CamScanner

Stinge veioza, oftând. O aud foindu-se prin pat câteva minute și aproape mă bufnește râsul. Pofeaua scârțâie sub tălpile sale în clipa în care se dă jos din pat.

Se așază în brațele mele, înconjurându-și mâinile după gâtul meu. Își lipește obrazul de pieptul meu, respirând ceva mai calm.

— Bex, ce faci?

O înconjor cu un braț, strângând-o protector. O să mă aducă în pragul disperării.

— Încerc experiența dormitului pe fotoliu?

Clatin dezaprobator din cap. Dau să mă ridic și să o așez pe pat, însă își împinge o mână în umărul meu, oprindu-mă.

— Nu, zice cu nasul îngropat la pieptul meu. Mi-e bine aici.

Mă întind, dându-mi capul pe spate. Bex își îngroapă fața în clavicula mea, dându-mi impresia că se lipește cu totul de mine.

Știu. Și mie.

Nu-mi scapă din vedere faptul că a folosit *mi-e bine* în loc de *e bine*. Și eu am făcut la fel.

În cele din urmă, Bex ar putea să mă convingă să rămân. Tata sigur nu o să fie de acord, așa că o să ajung să mă cert cu el.

Însă nimic nu mă înspăimântă mai tare decât posibilitatea absenței sale.

Scanned by CamScanner

19. Îi caut scuze. Îl iubesc

Bex

Mă foiesc de pe o parte pe cealaltă, simțindu-mi capul greu.

Pieptul mi se ridică din ce în ce mai repede.

Am senzația sâcâitoare că în curând o să rămân fără aer. Încerc să respir. Încerc să inhalez adânc, însă se pare că ceva nu îi permite aerului să intre în plămânii mei. Inspir pe gură, încercând să îmi calmez ritmul alert al inimii. Îmi forțez pleoapele să se deschidă. Depun un efort prea tare ca să fac asta. În cameră e liniște și întuneric. Nu se aude decât ritmul respirației mele agitate. Mă ridic în șezut, încolăcind așternutul în jurul meu. Îmi șterg fruntea cu dosul palmei. Transpirația îmi provoacă dezgust și sper că nu am plâns în somn.

Privirea mi se acomodează cu greu la bezna din cameră.

Blake.

Am adormit în brațele lui Blake, însă acum sunt în pat, iar el nu e nicăieri. Primul instinct e să mă panichez, gândindu-mă că poate m-a abandonat, însă îmi amintesc că sunt la el acasă. Unde s-ar fi dus? Îmi las capul să cadă înapoi pe pernă. Mă zgâiesc la tavan, deși tot ce disting sunt niște umbre vagi. Trece o nanosecundă. Apoi încă una. Cu greu. Cu încetinitorul. Mă chinuie. Nu pot respira.

Mă ridic din nou în șezut, așezându-mi bărbia pe genunchi. Mă înconjor cu brațele și nu mai lipsește mult până ce să încep să mă leagăn dintr-o parte în alta. Clatin din cap, încercând să mă conving că nu ar fi o idee prea inspirată.

Nu știu câte secunde mai trec. Tot ce vreau e să adorm la loc și să nu mai am coșmaruri. Tot ce vreau e să respir liniștită. Ușa de la cameră se deschide. Sunt nebună dacă nu trebuie să îmi ridic privirea ca să știu că persoana care a intrat este Blake? Sunt nebună dacă fiecare particulă din mine reacționează la prezența lui?

— Bex? șoptește pe un ton precaut.

Se mișcă atât de încet încât nici nu îl aud străbătând camera. Îmi dau seama că a ajuns lângă mine doar pentru că simt salteaua lăsându-se sub greutatea lui.

Scanned by CamScanner

— Bună, îi răspund.

Se așază în spatele meu, cu picioarele de o parte și de alta a mea. Își strecoară un braț în jurul taliei mele, trăgându-mă în spate, până ce mă lipește cu spatele de pieptul lui. Se întinde și trage de un colț al așternutului, învelindu-mă. Înghit în sec, propunându-mi să nu devin agitată din nou.

La urma urmei, Blake a vorbit mai mult decât mine. La urma urmei, Blake pare să se străduiască mai mult decât mine, însă oricât m-am gândit la motivele pentru care încerc să țin cât mai multe lucruri pentru mine, nu mi-am dat seama care sunt acestea. Poate tocmai asta mă sperie. Apropierea dintre noi.

Faptul că îmi las capul pe spate, cuibărindu-mă în el într-un mod care mi se pare incredibil de familiar, dar care nu are cum să fie așa. Îi caut mâna și îmi strecor degetele printre ale lui. E neobișnuit de rece.

— Mulțumesc, oftez.

— Întotdeauna, vine răspunsul său care mă ia prin surprindere.

Întotdeauna seamănă foarte mult cu o promisiune. De fapt, nu seamănă. Întotdeauna este o promisiune. Una pe care Blake o s-o încalce la un moment dat. Asta dacă nu cumva s-a răzgândit în legătură cu întoarcerea în Anglia, iar eu nu am aflat încă.

Dar dacă nu s-a răzgândit, eu ce caut în brațele lui? De ce investesc în ceva ce știu că nu o să dureze?

Mă rotesc pe o laterală, lipindu-mi obrazul de pieptul lui. Nu face decât să își poziționeze brațul ceva mai bine, cuprinzându-mă cu totul.

Poate e timpul să încep de undeva. Blake nu mi-a cerut până acum să vorbesc și, dacă ar fi să aleg, aș prefera să dorm. Știu sigur că dacă adorm în brațele lui, coșmarurile o să se țină departe de mine. Chiar și pentru câteva ore, e mai bine decât deloc.

— Când eram mici, încep cu greu, apoi mă opresc.

Nici nu am spus o propoziție de la cap la coadă și deja îmi simt stomacul urcat în gât. Deja mă lupt cu senzația de sufocare. Blake nu mă întrerupe. Blake nici măcar nu pare să mai respire.

— Când eram mici, reiau, cu mai mult curaj de data asta. Mama era mai tot timpul plecată. Era managerul unei formații...

Scanned by CamScanner

fac o pauză, încercând să îmi amintesc numele formației – nu-mi amintesc cum se numea. Cred că pot să număr pe degetele dățile în care a stat cu noi mai mult de două zile. Ne lăsa în grijă fratelui său...

Sunetul provocat de scrâșnitul dinților îmi ajunge în timpane, însă nu eu sunt cea care face asta.

— Blake, șoptesc, încercând să îl liniștesc.

Dacă o să continue așa, o să mă agite și pe mine și nu voi mai putea vorbi.

— Scuze, îmi răspunde pe un ton care se vrea a fi blând, însă care în realitate este încărcat cu tensiune.

— Aveam șaptea ani și...

Și fiecare mușchi a lui Blake se încordează sub mine. Ori mă opresc aici, ori îi spun totul. Mi-ar face situația mai ușoară dacă nu ar fi la fel de tare precum o stană de piatră. Mult, mult mai ușoară.

— Nici măcar nu îmi amintesc cum a început. Sau nu vreau să îmi amintesc, pentru că nu petrec mult timp gândindu-mă la asta. Bănuiesc că am reușit cumva să blochez totul, însă uneori, ca în seara asta, de exemplu, mai am coșmaruri. Nu ne-a făcut niciodată nimic, oftez, ridicând din umeri.

— Nu v-a făcut niciodată nimic? repetă Blake după o tăcere care deja începea să devină neliniștitoare.

— Da. Mie și lui Hailey. Însă a spus tot felul de lucruri. Și...

Și e mai mult decât atât, însă nu mint. Fratele mamei nu a mers niciodată atât de departe încât să ne abuzeze sexual. Psihic, bifat. Fizic, bifat. Însă nu sexual. Cel puțin, nu pe mine. Nu știu despre Hailey. Nu am vorbit niciodată despre asta.

— Și? mă îndeamnă Blake să continui.

— Și asta a fost tot.

Inspiră adânc. Mâinile pe care le are trecute pe după mine i se strâng în pumni. Nu mă crede.

— Bex, șoptește pe o voce calmă și liniștitoare pe care aș putea să o ascult o eternitate. Înțeleg că nu vrei să vorbești despre asta. Mă bucur că ai deschis subiectul, însă trebuie să știu...

Scanned by CamScanner

Nici el nu își continuă propoziția, însă nici nu e nevoie. Știu ce are nevoie să afle.

— Nu. Nu a ajuns niciodată până acolo. Doar... îmi amintesc că ne bătea uneori.

Deseori.

Treptat, expiră aerul care probabil mai avea puțin și îi sufoca plămânii. Nu mai spun nimic. Aș putea să o fac. Mai sunt lucruri pe care aș putea să i le spun, însă deja i-am spus mai mult decât aveam de gând. Mai mult decât știe oricine altcineva. Mai mult decât... Pe cine încerc să mint? N-am spus niciodată, nimănui. Probabil nici Hailey nu a făcut-o. Nu e un lucru pe care aș vrea să îl știe altcineva despre mine.

— Ce fel de lucruri?

Blake oftează adânc, apoi nici măcar respirația nu i se mai aude. Doar a mea. Liniștea din cameră, întreruptă de respirația mea sacadată.

— Nimic, șoptesc.

Blake pufnește. Știam că nu mă crede și dacă nu făcea asta. Nu-mi dau seama exact ce mă face să cred asta. Chiar dacă nu îi văd fața, știu că acum are privirea pierdută undeva în gol. Aș vrea să își descleștеze pumnii.

Aș vrea să nu îi fi spus.

— Rebecca, aproape îmi mârâie numele.

Râd scurt.

—Blake, îi răspund.

El pufnește.

— Ce-i?

— Nimic, ridic din umeri.

Simt cum clatină ușor din cap.

Închid ochii, încercând să încui undeva sentimentul de regret pe care încep să îl simt. Încerc să nu mă mai gândesc la faptul că mâine, la lumina zilei, voi fi nevoită să dau ochii cu Blake, știind că i-am spus asta. Poate nu e mare lucru, însă eu nu am vorbit niciodată despre asta.

— Am băgat un tip în spital, îmi spune din senin, după câteva minute bune de liniște.

Scanned by CamScanner

Mă înec, dar nu îmi deschid ochii. Doar mă cuibăresc mai adânc în el, până ce am senzația că nu am cum să o fac mai mult de atât. Aș vrea să întreb cum și de ce. Unde și pentru ce. Mă abțin cu greu să nu o fac. Ca să reușesc să nu întreb, mă văd nevoită să îmi muște limba.

— Eu... a... l-am bătut până ce... Nu știu, mormăie. A ajuns în spital. M-a dat în judecată.

Îmi amintesc că mi-a spus că nu regretă deloc motivul pentru care a stat întreaga vara într-un centru de corecție. Îmi amintesc perfect ce a spus și bănuiesc că a ajuns acolo din cauza asta. Nu știu cum mă face să mă simt lucrul ăsta. Nu știu dacă ar trebui să mă înspăimânte sau nu. La urma urmei, Blake probabil i-a sfărâmat câteva oase dacă celălalt tip a ajuns în spital, apoi l-a dat în judecată.

Îi caut scuze.

Îi caut scuze, pentru că îl iubesc.

Mă blochez.

Nu mai pot respira.

Mă dezlipesc de el într-o fracțiune, ridicându-mă în șezut. Primul meu instinct e să sar din pat sau pe geam și să plec cât mai departe de Blake. Știu că nu e o reacție normală, însă tocmai mi-a trecut prin minte faptul că îl iubesc pe Blake, fără să mă fi gândit prea mult înainte. Pur și simplu era un gând. Acolo. În mintea mea.

Iar mie nu mi se poate întâmpla asta.

Nu din cauză că nu știu nimic despre Blake. Pot să aflu o mulțime de lucruri despre el, pe parcurs. Pot să trec cu vederea faptul că îi ia ceva mai mult timp ca să îmi împărtășească lucruri – cum de altfel îmi ia și mie.

Însă mă sperie gândul că o să plece. Că o să se întoarcă acasă, iar eu ce șanse o să am să îl mai văd vreodată? O să mai am vreo șansă să îl mai văd vreodată?

— Bex?

Îl simt ridicându-se, apropiindu-se de mine, până ce reușește să mă blocheze din nou. Până ce pieptul i se lipește de spatele meu, iar o mână îi trece în jurul meu și mă trezesc că ajung exact în poziția din care am fugit. Ajung exact acolo de unde am plecat, pentru că el nu știe ce gând tocmai mi-a trecut prin minte.

Scanned by CamScanner

Blake nu are de unde să știe că îl iubesc.

— Ești bine?

Încuviințez. Dacă deschid gura ca să spun ceva, mă tem că o să țip la el și o să îl întreb ce mi-a făcut. Nu pot să fac asta fără să îi dau impresia că sunt nebună. Mă rotesc spre el, dar până și simpla mișcare îmi îngreunează respirația. În cameră nu ajunge decât o urmă vagă de lumina de la un felinar care e probabil mai jos pe stradă, însă nu am nevoie de lumină ca să știu nuanța ochilor săi. Uneori e un verde la fel de crud precum cel al ierbii. Alteori e un verde întunecat, furtunos, pe care nu îl pot asemăna cu nimic.

Își ridică sprâncenele, întrebându-se probabil ce e cu mine. Cum tot nu mă simt capabilă să îi răspund, mă apropii și îmi lipesc buzele de ale lui. Mâinile îi aterizează pe talia mea și reușesc cumva să îl împing pe spate, căzând deasupra lui. Blake îmi dă la o parte tot părul care mi-a acoperit fața ca o perdea, rămânând cu palma pe obrazul meu. Cu cât se adâncește sărutul, cu atât degetele lui Blake pătrund mai adânc în pielea mea. Nu mă deranjează. Din contră. Cu cât mă apropii mai mult de el, iar el nu dă niciun semn că l-ar deranja îndrăzneala mea, cu atât vreau tot mai mult să mă contopesc cu el.

E o senzație ciudată. E o senzație nouă. E o senzație care îmi face mâinile să tremure atunci când le așez pe umerii săi.

Mă retrag un centimetru ca să respir și îi întâlnesc privirea. Înghit în sec, convinsă că nu sunt nici pe departe la fel de stăpână pe mine cum e Blake. Îi invidiez siguranța pe care o emană.

— Blake...

Vocea îmi sună străină atunci când îi pronunț numele.

În loc să îmi răspundă, își arcuiește o sprânceană. Cu una dintre mâini îmi mângâie șira spinării, în timp ce pe cealaltă o are strânsă în părul meu.

— Chiar o să pleci?

Regret imediat ce rostesc cuvintele. Nici măcar nu cred că asta am vrut să întreb, dar în preajma lui Blake nu prea mai gândesc rațional. Nu știu ce am vrut să spun sau să îl întreb, însă sigur nu era asta.

Oftează și închide ochii. Un răspuns. De asta am nevoie. Oricare ar fi el, vreau să îl aud.

Scanned by CamScanner

În schimb, tot ce aud este liniștea. Liniște care e întreruptă exact în clipa în care Blake pare că s-a hotărât să spună ceva. Blake își întoarce privirea spre fereastra de la cameră. Mi se pare că s-a izbit ceva de geam, însă putea fi orice. Apoi sunetul se aude din nou.

Blake mârâie aproape imperceptibil. Mă retrag într-o lateralã, lăsându-l să se ridice. O face într-un ritm leneș, deloc mulțumit.

Ajunge în fața ferestrei și rămâne cu privirea ațintită în jos.

— Blake? șoptesc îngrijorată.

— O să îl omor, mârâie, deschizând geamul.

Mă ridic în ritm alert. Nu înțeleg ce se întâmplă sau pe cine are de gând să omoare.

— Ce naiba faci? întreabă Blake.

Ajung în spatele lui și arunc o privire pe după el. Pe Emiah. Pe el are de gând să îl omoare. Totul începe să se lege în mintea mea. Emiah a aruncat cu pietre în geamul lui Blake, iar acum nu spune nimic.

— Fereastra soră-mii e lângă, îi spune, făcându-i semn cu bărbia spre dreapta.

— Mersi, rânjește Emiah.

Blake trântește geamul, vizibil nervos.

— Blake, îl prind de mână, încercând să îl țin pe loc. După cum arată, sigur are de gând să coboare la Emiah.

— Da, Bex.

Minunat. Nu îi face deloc placere faptul că l-am prins de mână și că încerc să îl împiedic să coboare. Nu e chiar atât de greu să își dea seama că nu vreau să se ia din nou de Emiah. Probabil că teama se citește pe toată fața mea.

— Blake, e tot ce pot să spun.

Zâmbesc strâmb, sperând ca asta să mă ajute într-o oarecare măsură.

Nu, nu cred că ajută. Blake se încruntă, așteptând să spun ceva.

— Ce vrei să faci? îl întreb în cele din urmă, adunând orice urmă de curaj pe care o am în mine. Ai de gând să cobori și să te iei la bătaie cu el?

Scanned by CamScanner

Cutele de pe fruntea lui se adâncesc din ce în ce mai mult. Nu mă tem de Blake. Mă tem de ce ar putea să îi facă lui Emiah și a naibii să fiu de nu cred că asta are o oarecare legătură cu ceea ce mi-a mărturisit.

Mă urăsc. În clipa asta, pur și simplu mă urăsc. Blake nu merită atitudinea asta din partea mea și mai bine aș spune ceva cât mai repede, altfel o să pună și el lucrurile cap la cap și o să ajungă la aceeași concluzie ca și mine. Și o să regrete că mi-a spus ceva, apoi nu îmi va mai spune nimic. Și o să ajungă și el să mă urască.

— Nu vrei să vorbesc eu cu el?

Asta e o idee și mai proastă. Îmi dau seama după gradul de încruntare de pe fața lui Blake. Doamne, cât pot fi de idioată! Spun o prostie, apoi, când încerc să readuc lucrurile la normal, reușesc să spun o prostie și mai mare.

— Nu, nu cred că vreau, îmi răspunde sec.

— Atunci vorbește tu cu el, îi zic. Doar... încearcă să vorbești cu el înainte să te hotărăști că ar trebui să îi dai una.

Faptul că încerc să zâmbesc nu mă ajută cu nimic. Îi dau drumul la mână, sperând totuși ca el să nu plece. Nu vreau să alerg după el pe scări și să mă întâlnesc cu Sky sau cu unchiul lui.

— Bex, oftează. Înțeleg că e prietenul tău. Asta nu are nicio legătură cu tine.

— Atunci?

— Nu îmi place să îl știu în apropierea lui Sky, ridică indiferent din umeri.

— Nici lui nu îi place să mă știe în apropierea ta și, totuși, nu se ia de tine fără motiv.

— Crezi că mă iau de el fără motiv?

Doamne, ce tot fac? Cum pot să fiu atât de idioată încât să scot prostiile astea pe gură? Mi se pare că în loc să îl ajut pe Emiah cu ceva, mai rău îl pornesc pe Blake împotriva lui.

— N-o să îi fac nimic, încearcă să mă asigure.

Doar că nu îl cred. E ceva în modul în care a zis-o care mă face să cred că în momentul în care o să iasă pe ușă, totul o să o ia din nou razna. E ceva în modul în care mă privește acum, care mă face să cred că nu înțelege de ce îi iau apărarea lui Emiah.

Scanned by CamScanner

Pentru că e prietenul meu. Pentru că, indiferent dacă Emiah mai vorbește cu mine sau nu, nu pot să stau aici, știind că nu am făcut nimic că să îl calmez pe Blake. Nu că asta ar merge foarte bine.

— Ce ai cu el?

Pufnește ironic.

— Ce am cu el? repetă. Pe dracu' am cu el, Bex! Nu vreau să îl văd în apropierea lui Sky și asta e tot.

Îmi dau seama că asta nu e tot. Nu are de gând să îmi mai spună nimic altceva, chiar dacă știu că mai e ceva. Ceva mai mult. Ceva care pare să îl frustreze și nu știu dacă nu cumva are legătură cu ce a făcut el. Sau cu motivul pentru care a făcut ce a făcut el. Nu mai înțeleg mare lucru.

Blake e o ființă incredibil de complicată.

Iar eu am ajuns să îl iubesc.

Îmi dau ochii peste cap, încercând să nu îi arunc o privire furioasă.

— Nu mergi nicăieri, îi zic hotărâtă.

Pufnește din nou.

— Și ce ai de gând să faci? O să sari pe geam ca să vorbești cu el?

— Dacă de asta e nevoie, atunci da. O să sar pe geam și jur că nici măcar nu mă mai întorc.

Uşurel, Bex.

E un sfat bun. E un sfat pe care trebuie să îl iau în considerare, altfel o să ajung să mă cert cu Blake. Și noi abia am început relația, sau orice ar fi chestia asta complicată dintre noi doi.

— Cum vrei, îmi zice.

Își ridică brațul, îndreptându-l spre geam. Pufnesc pe nări, la fel de nervoasă ca și el. Nu îmi vine să cred că Blake tocmai mă invită să plec.

— Serios?

Își ridică palmele în sus.

— Acum nu mai ai de gând să vorbești? Minunat.

Trec furioasă spre el, îndreptându-mă spre ghiozdan. Nu-mi pasă de faptul că o să ies în pijamale pe geam. Nu îmi pasă de

Scanned by CamScanner

nimic altceva decât de faptul că Blake se dovedește a fi din cale afară de indiferent.

Iar eu credeam că îl iubesc. Doamne, cât pot fi de idioată!

Îmi strâng puținele hainele pe care le-am împrăștiat prin camera lui, le înghesui în ghiozdan, apoi dau să mă încalț.

— Ce crezi că faci? se hotărăște să mă întrebe.

— Ce ți se pare că fac? M-ai invitat afară, așa că asta fac. Plec!

— Nu te-am invitat afară.

— Serios? Atunci ce ai făcut?

Îmi ridic privirea spre el, dar continui să mă închei la șireturi, chiar dacă nu mă uit.

— Era modul meu de a-ți spune că dacă vrei să vorbești cu Emiah, eu nu o să te opresc. Poate ar fi trebuit să îți arăt ușa, nu geamul.

— Și cu ce m-ar fi ajutat asta ?!

Aproape țip la el, ceea ce nu e bine. Pe lângă faptul că s-ar putea să trezesc pe cineva din casă, s-ar putea doar să îl enervez și pe el. Mai mult decât e deja.

— Bine, poate n-ar fi trebuit să fac niciun gest care să semene cu o invitație afară.

Urăsc stăpânirea lui de sine. Îl urăsc pe Blake și indiferența lui.

— Nu mai spune poate!

Își ridică sprâncenele.

— De ce te-ai enervat așa?

Uite, asta e o întrebare bună, la care nu am răspuns. Cum aș vrea să mă înțeleagă Blake, dacă nici măcar eu nu mă înțeleg?

Ridic din umeri, apoi mă ridic în picioare. Îmi arunc ghiozdanul pe umăr, pregătită să plec. Nici măcar nu mai vreau să vorbesc cu Emiah. Vreau doar să plec de aici, departe de Blake. Sper să nu cedez în fața lui, începând să plâng. De ce? Habar nu am.

— Nu pleci nicăieri, îmi spune pe cel mai calm ton posibil.

Mă încrunt.

— O să cobor, o să vorbesc cu Emiah, apoi, dacă vrei să vorbești cu el, îl invit în casă la un ceai.

Scanned by CamScanner

Îmi strâng mâinile în pumni. Este evident că Blake face mișto de mine.

— Du-te naibii!

Pornesc spre ușa, dar reușesc să fac un singur pas înainte ca Blake să mă prindă de braț, întorcându-mă spre el.

— Nu m-ai auzit?

— Te-am auzit suficient de clar, dar tot plec.

— Ba nu, nu pleci.

— Privește-mă.

Eu sunt hotărâtă să plec. El e hotărât să mă împiedice să plec. Continuă să mă țină de braț și mă gândesc dacă să încep să mă agit și să devin și mai ridicolă decât sunt deja.

— Bex...

— Bex, îl imit, însă de fapt cred că voiam să spun numele lui.

Își unește buzele într-o linie dreaptă. Acum se abține să nu râdă, iar eu îl urăsc din ce în ce mai mult. Îmi ia ghiozdanul și îl aruncă pe pat. Chiar are impresia că nu pot pleca fără ghiozdan?

— Rămân dacă nu cobori, îi zic.

Zâmbește cu un colț al buzelor. Asta nu poate să însemne nimic bun.

— Sigur.

Mă trage de mână după el, îndreptându-se spre geam. Îl deschide, apoi se apleacă. Eu rămân în spatele lui, dar o aud pe Sky vorbind cu Emiah.

— Sky, treci în cameră, îi zice surorii sale. Emiah, nu vrei să urci? Bex vrea să vorbească cu tine.

Sunt atât de uimită încât sper să nu îmi fi căzut maxilarul pe jos.

Îl omor.

Pur și simplu, o să îl omor pe Blake, o să ajung mâine în ziar, apoi la închisoare, apoi viața mea va fi terminată. Dar tot o să îl omor.

Apoi îmi vine o idee mult mai strălucită, care nu e menită să îmi distrugă viitorul.

Nu mai bine i-aș da una când se întoarce spre mine?

Scanned by CamScanner

20. Eu și Bex? Niciodată.
Blake

O simt pe Bex încordată în spatele meu. Emiah are privirea ridicată spre mine. Pare încruntat, fără să știe că eu chiar vorbesc serios. La urma urmei, Bex a spus că vrea să vorbească cu el. Fără să cobor eu. Fără să iasă ea din casă. Așa că, ce altă soluție există?

Dar, totuși, acum e furioasă.

Mă întorc spre ea cu gândul să o întreb dacă vrea să vorbească cu Emiah sau glumea, însă ea...

Mă lovește.

Nu îi anticipez mișcarea. Nu am timp să mă feresc. Bex pur și simplu m-a lovit, probabil cu toată forța de care este capabilă. Obrazul mă ustură ușor și simt un mușchi zvâcnind. Să râd? Să o imobilizez, în cazul în care are de gând să mă lovească din nou? Să o întreb ce naiba a apucat-o?

Nu fac nimic. Pur și simplu rămân pe loc, privind-o inexpresiv.

— Vorbești serios? ne întrerupe Emiah.

Mă răsucesc spre fereastră, aplecându-mă ușor.

— Nu. Îmi plac glumele seci în toiul nopții.

Poate e mai bine că nu am coborât. Sunt suficient de nervos pe Emiah pentru că a venit la Sky la ora asta. Însă asta e o problemă de care am de gând să mă ocup mâine dimineață, când nu voi mai avea în preajma mea o Bex nervoasă, care tocmai m-a lovit.

O parte din mine e de părere că Bex a luat-o puțin razna, lovindu-mă fără motiv. O altă parte știe că am meritat-o din plin. Nu trebuia să îi spun nimic lui Emiah. Trebuia să îmi țin gura și nici să nu mă gândesc să mă duc jos și să îl întreb care-i treaba.

— Du-te acasă, Emiah, îi zic cât de calm pot.

O să rezolvăm mâine toată treaba asta.

O aud pe Bex pufnind în spatele meu în semn de nemulțumire, însă nu îndrăznește să spună ceva. Doar nu vorbea serios, nu? Ce ar avea să îi spună lui Emiah și nu a putut să îi spună la școală?

— Blake?

Scanned by CamScanner

Nu îi răspund. Închid geamul și mă întorc în cameră, trecând pe lângă ea fără să o privesc.

— Vorbește cu mine, îmi spune după ce mă așez pe fotoliu.

Mă așez pe o diagonală, suspendându-și picioarele în aer. Îmi pun o mână sub cap și închid ochii.

— Blake?

Îmi vine să pufnesc, însă mă abțin. Bex poate să îmi rostească numele până mâine dimineață, că tot nu o să îi răspund.

Nu știu dacă așa sunt toate relațiile, însă cred că mă descurc destul de bine și fără un haos ca asta în viața mea. Singurul motiv pentru care nu am ieșit până acum din cameră, lăsând-o singură, e tocmai ăsta. Mă tem că dacă o las singură, o să plece. Poate o să sară din nou pe geam sau va face o altă tâmpenie de genul.

— Îmi pare rău, întrerupe din nou liniștea din cameră.

Respir încet, rezistând impulsului de a-mi deschide ochii. Categoric m-am înșelat. Dacă o să își mai ceară scuze o singură dacă sau o să spună orice alt cuvânt, o să vorbesc cu ea. Nici măcar nu sunt nervos. Nu e nici prima și probabil nu o să fie ultima dată când o să fiu lovit de o fată. Diferența e că de data asta îmi pasă. Îmi pasă, pentru că dacă m-a lovit, asta înseamnă că am înfuriat-o. Sau, mai rău, că am rănit-o.

Și nu vreau să fac asta. Nu ei.

Pentru că Bex n-a fugit și nici nu mi-a spus ce persoană groaznică sunt.

— Blake, îmi pare rău, bine? Ce vrei să fac ca să vorbești cu mine?

Logica din mintea mea a deraiat.

Nu mai vorbi, altfel o să vorbesc cu tine.

Mă așez mai comod. Nu mă străduiesc să adorm. Știu că nu o să pot face asta atâta timp cât Bex continuă să pufnească îmbufnată.

— Când ai de gând să încetezi să mai dai în mine? Nu de alta, însă e deja a două oară când o faci.

Scanned by CamScanner

Îmi deschid ochii și îmi fixez privirea asupra ei. Stă mai aproape de mine decât credeam și mă privește uimită, ca și cum nu se aștepta să spun asta.

Se pare că, la urma urmei, reușește să îmi consume și ultima fărâmă de răbdare pe care o dețin. Am înțeles că m-a lovit pentru că a crezut că am dispărut în mijlocul nopții. Înțeleg și de ce m-a lovit acum. Vreau doar să știu dacă mai are de gând să o facă pe viitor, ca să știu să fiu în gardă și să mă feresc la timp.

— Eu...

Orice vrea să spună, nu o face. Buzele îi rămân între deschise, dar nu mai scoate niciun sunet.

— Da, Bex? Tu ce? Mai ai de gând să dai în mine de multe ori?

— N-am vrut, izbucnește dintr-odată.

— Ba eu cred că ai vrut.

Mă repoziționez cu picioarele pe podea. Îmi frec palmele, apoi le așez pe genunchi, aplecându-mă spre Bex.

— Îmi pare rău, șoptește pe un ton răgușit.

— N-am nevoie de scuze, îi zic. Nu asta am cerut.

— Atunci ce vrei să spun?

— Dacă mai ai de gând să mă lovești.

— Mai ai de gând să mă scoți din sărite?

Mă încrunt.

— Da. Probabil că da.

— Atunci da, îmi răspunde zâmbind. Probabil că da.

Îmi trec o mână prin păr și decid că e timpul să o las mai moale. Nu de alta, dar se pare că atitudinea mea defensivă își face apariția, iar Bex nu are habar de partea aia din mine. Nu mai am chiar atât de mult până ce să îi spun ceva care mai mult ca sigur nu o să îi placă, așa că mai bine renunț și tac.

La dracu'! De când am început să găsesc partea asta cu tăcutul mult mai ademenitoare decât vorbitul?

De când nu vrei să o pierzi pe Bex.

Nu i-a cerut nimeni părerea la vocea enervantă, dar se pare că tot vrea să își ofere opinia.

— Oricum, zic în cele din urmă. Ce a fost aia?

— Ce a fost ce?

Scanned by CamScanner

Face o față atât de inocentă încât trebuie să privesc în altă parte ca să nu mă bufnească râsul.

O privesc din nou atunci când sigur că nu o să mă las impresionat de expresia ei.

— Pentru că i-ai spus lui Emiah că sunt aici.

— Și?

— Și te-am rugat să nu spui nimănui.

— Da, pentru că nu voiai să afle Hailey. Chiar crezi că Emiah o să meargă la tine acasă și o să îi spună surorii tale unde ești?

Își freacă antebrațele cu palmele. Nu îmi răspunde. Probabil își dă seama că am dreptate.

— Serios, Bex. Îți faci prea multe griji. Cred că, la fel ca mine de altfel, Hailey e ultima persoană cu care ar vorbi Emiah.

— Probabil ai dreptate, mormăie destul de nemulțumită.

Seara asta a început oarecum bine, însă acum mi se pare că aerul dintre noi se încarcă din ce în ce mai mult cu tensiune. Mi se pare că relația noastră atârnă din nou de un fir incredibil de subțire.

— Am dreptate, așa că nu te mai gândi la asta.

Bex nu face altceva decât să încuviințeze.

— Și poate tu și cu Emiah ar trebui să vorbiți odată și să rezolvați orice ar fi între voi. Nu crezi, Bex?

Ridică din umeri.

Îmi mușc limba și încep să mă uit pe tavan.

— Ai putea să o faci acum, îi sugerez.

— Cum să o fac acum, dacă tu l-ai trimis acasă?

— Încă e aici.

Pufnesc. Bex nu îi aude vocea teribil de stresantă? Se încruntă, rotindu-și privirea spre geam.

— Mda, îi zic. Încă e aici.

Continuă să mă calce pe bătături, adaug în minte.

— Ce-i cu tine, Blake? De ce ești atât de pornit împotriva lui Emiah?

— Pornit împotriva lui Emiah? Repet. Nu sunt pornit împotriva nimănui.

Scanned by CamScanner

Și a tuturor. Realitatea e că nu suport aproape pe nimeni de pe aici. Încerc, dar chiar nu pot să o fac. Încerc și să o scot la capăt cu Bex, însă nici asta nu merge prea bine.

— Bex, îi oftez numele. Tu ai vrut asta, îi reamintesc.

— Ce am vrut?

Mi-e dor. Pur și simplu mi-e dor de casă, iar în starea în care sunt acum, aș putea chiar să îl sun pe tata și să îi spun că vreau să mă întorc. Că m-am înșelat și că asta a fost o idee incredibil de proastă. Că Sky poate să rămână până când se încheie semestrul, dar că eu vreau și trebuie să mă întorc acasă.

Nu știu ce am crezut, dar e evident că m-am înșelat.

Asta nu o să meargă niciodată.

Eu și Bex? Niciodată.

— Să vorbesc cu tine, îi spun. Tu ai insistat să o fac, iar când în cele din urmă am făcut-o, mi se pare că ai început să fii mult mai nefericită decât erai înainte. Mi se pare că era mai bine când mă limitam doar la a-ți trimite niște mesaje.

Mă privește confuză. Se ridică de pe marginea patului și începe să se plimbe prin cameră.

— Nu spune asta.

— Doar că e adevărat, îi răspund, ignorând ce vrea ea să fac.

Ea vrea să tac. Asta vrea Bex să fac.

— Nu e adevărat! Pur și simplu încerc să te înțeleg, însă mi se pare că de fiecare dată când îmi spui ceva, mai mult mă derutezi. Nu îmi spui nimic până la capăt. Habar n-am cine ești și ce vrei.

Sunt Blake și vreau să mă întorc acasă.

Asta ar suna teribil de prost, așa că nu i-o spun. Mă mulțumesc să tac, ațintind privirea în jos.

— Nici acum nu ai de gând să mai spui nimic?

— Ce ai vrea să îți spun?

— Ceva. Orice.

— Cam asta am făcut. Ți-am spus ceva și orice. Aparent nu e suficient de bine, așa că îmi pare rău.

Încetează să se mai plimbe. Se oprește în mijlocul camerei, întorcându-și privirea spre mine.

— Pentru ce îți pare rău? mă întreabă încruntată.

Scanned by CamScanner

— Pentru că asta nu o să meargă niciodată. E o greşeală, Bex, aşa că las-o baltă.

Îşi umezeşte buzele, îşi prinde o mână cu cealaltă şi se uită la mine de parcă nu îşi aminteşte nici măcar un singur cuvânt.

— Ce e o greşeală? insistă ea.

Nu mă miră că nu vrea să o lase baltă. Am ajuns să o cunosc suficient de bine încât să ştiu că Bex nu o să o lase baltă decât în clipa în care o să îi spun tot ce am de spus, verde în faţă. Mă enervează asta la ea. Mă enervează că de fiecare dată vrea să audă tot ce am de spus, chiar şi atunci când eu nu mă simt în stare să o fac.

Exact ca în secunda asta. Nu mă simt în stare să îi spun că noi am făcut o greşeală, încercând să fim împreună. Nu pot, pentru că nici măcar eu nu cred asta.

Ceva se agită în interiorul meu. Vocea teribil de enervantă încearcă să mă avertizeze că sunt nebun şi că nu gândesc logic. Că ce urmează să spun nu are absolut niciun sens, însă eu m-am hotărât deja.

Oricât de greu mi-ar fi, Bex era mai fericită atunci când nu vorbeam cu ea.

Nu poate fi chiar atât de greu să ne întoarcem acolo... nu?

— Noi, spun în cele din urmă, simţindu-mi gâtul uscat. Noi nu putem fi împreună, Bex.

Clatină din cap. Nu e de acord cu mine, dar ştiam asta deja. Nici măcar eu nu sunt de acord cu mine.

— Aşa că îmi spui asta acum?

E furioasă. Furioasă în modul specific ei, aproape de a izbucni în plâns furioasă.

— Când ar fi trebuit să îţi spun asta?

Dacă aş înceta să mă comport ca un nesimţit, probabil tot ce aş spune ar suna mai blând, însă nu o fac. Bex trebuie să încerce să stea departe de mine şi nu o să înţeleagă asta dacă o să vorbesc frumos cu ea.

— Nu ştiu.

— Ţi-am spus că nu am nevoie de prieteni. Sau de o iubită.

Imediat după ce spun asta, îmi muşc limba atât de tare încât începe să sângereze. Bex încă nu a început să plângă. Doar

Scanned by CamScanner

stă în mijlocul camerei. Inspiră adânc, iar atunci când expiră, o face sub formă unui suspin.

— Chiar îmi pare rău.

— Îți pare rău pe naiba! țipă la mine, de-a dreptul furioasă acum. Trebuia să te gândești la asta înainte să începi să vorbești cu mine! Trebuia să te gândești la asta înainte să îmi spui că mă placi. Înainte să mă săruți, Blake! Ce naiba a fost în mintea ta? A fost un joc de la bun început? Ai vrut să ajung să simt ceva pentru tine, ca mai apoi să îmi demonstrezi că tu simți absolut nimic și că ești un...

Se oprește. Mintea mea a memorat fiecare cuvânt din discursul ei, iar acum îl redă. Sacadat, blocându-se la fiecare propoziție. Nu-mi pasă de insultele ei. Dacă vrea să mă facă în toate felurile, nu o condamn.

Nu mă pot gândi decât la un singur lucru. La ultima parte din tot ce mi-a spus, așa că o întreb:

— Simți ceva pentru mine?

— Ce contează ce naiba simt pentru tine?!

Pentru că eu...

— Nu contează.

Îmi doresc să existe cineva care să-mi poată închide gura. Spun numai tâmpenii. Nu știu cum am ajuns aici. Acum câteva ore eram în regulă. Eram dispus să mă gândesc să rămân aici, iar acum nu mă pot gândi la nimic altceva decât la cât de mult îmi doresc să mă întorc acasă.

Chiar sunt atât de idiot încât i-am spus asta.

Bex probabil că mă urăște în secunda asta. Probabil că își dorește să îmi mai dea una, iar eu cu siguranță nu o învinovățesc.

Îmi ridic privirea, însă Bex își ferește ochii după o secundă. Acum nici măcar nu mă mai poate privi în ochi. Mă întreb ce o fi văzut până acum la mine. Ce o fi văzut în fiecare secundă la mine, de pur și simplu nu m-a lăsat în pace.

— Ba tocmai asta e, îmi spune. Contează.

— Pentru că tu ai impresia că e real?

— Am impresia?

Nici acum nu mă privește. Are privirea fixată în jos, asupra degetelor pe care le tot frământă.

Mă ridic de pe fotoliu și mă îndrept spre ea.

Scanned by CamScanner

— Da. Ai impresia. Habar n-ai cine sunt cu adevărat, Bex. În mintea ta, probabil toate lucrurile sunt perfecte.

Nici asta nu îmi vine să cred că am spus-o. Nu vreau să o rănesc, dar nici nu fac nimic că să împiedic cuvintele tăioase.

Ce mama dracului te-a apucat?

Bex trebuie să stea departe de mine. Asta m-a apucat.

— Ai dreptate, pufnește. În lumea mea totul e roz și e plin de unicorni.

De ce mă îndrept spre ea, în loc să ies?

— Bex, am încercat. Bine? De fiecare dată s-a întâmplat să apară ceva sau cineva și, de cele mai multe ori, persoana aia a fost Emiah. Cred că ar trebui să rezolvați orice e între voi.

— Nu e nimic între noi! țipă.

— Dacă vrei să rămâi aici, poți să o faci. O să dorm în altă cameră câteva zile.

— Tu chiar crezi că vreau să rămân aici după toate lucrurile pe care mi le-ai spus?

Clatin din cap.

Deși nu vreau să recunosc, o admir. M-am apropiat suficient de mult de ea ca să văd că ochii îi sunt înlăcrimați, dar nu plânge. Probabil vrea să mă înjure, dar nici asta nu face.

Se rotește și își ia ghiozdanul de pe pat. Pentru a doua dată.

De data asta o las să plece. De data asta, nu cred că am de ales.

— De ce faci asta acum?

Se oprește în dreptul meu. Îmi trec o mână prin păr și desigur că mă pregătesc să spun o prostie și mai mare decât toate la un loc pe care le-am spus în seara asta.

— Pentru că o să mă întorc acasă, Bex. N-am niciun motiv să rămân aici, iar Emiah nu pleacă nicăieri.

— Știi ce ar fi de-a dreptul neașteptat din partea ta, Blake? Să îmi spui adevărul, nu să te tot legi de Emiah.

Chiar dacă aș vrea să îi spun adevărul, nu o fac. Iese pe ușă înainte să apuc măcar să mă gândesc care e adevărul.

Dintr-odată m-am gândit că Bex era mai fericită înainte să mă cunoască. Înainte să vorbesc. Așa că m-am gândit că mai bine

Scanned by CamScanner

aș lăsa-o în pace, pentru că evident mai mult ne-am certat decât orice altceva.

Evident, eu nu sunt capabil de o relație.

Nici cu ea, nici cu altcineva.

Mă trântesc pe pat, îmi frec fața cu palmele și rămân cu ochii închiși.

Am lăsat-o să plece. Nu mai aud nici vocea lui Emiah și nu vreau să mă gândesc că poate Bex o să rămână la el în seara asta sau în următoarele.

Pentru că nu am dreptul să fac asta. Bex nu e a mea. Bex nu îmi mai e nici măcar prietenă ca să am dreptul să-mi fac griji pentru ea.

— Blake?

Dau să spun ceva, dar mă răzgândesc. E suficient că am făcut-o pe Bex să mă urască. Nu vreau ca Sky să facă același lucru. Asta dacă nu cumva nu mă urăște de ceva timp.

— Ce faci?

Închide ușa în ei și străbate camera. Se așază pe pat, în laterala mea. Îi simt atingerea pe umăr.

— Minunat, îi răspund.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Sigur. Te și cred. Ce s-a întâmplat?

— Nimic ieșit din comun, Sky.

— Te-ai certat cu Bex?

Îmi rotesc capul spre ea, deschizând ochii.

— Vezi? Nici măcar ție nu ți se pare ieșit din comun.

— Da. Pentru că tu ai prostul obicei să te cerți cu toată lumea și să spui cele mai tâmpite lucruri pe care le poate spune cineva. Așa că, ce i-ai spus?

De când e sora mea atât de înțeleaptă?

— Că nu o să meargă și că a fost o greșeală.

— Tipic, pufnește ea. Tipic vouă, Blake.

— Tipic nouă?

— Nu e vina ta, e vina mea, se maimuțărește ea. E pentru binele tău, continuă.

Zâmbesc cu un colț al buzelor, însă sunt de acord cu ea.

Scanned by CamScanner

— I-ai spus niște tâmpenii, nu-i așa?

— Ce contează ce i-am spus? În cele din urmă, tot o să ne întoarcem acasă. Așa că, ce rost are să încerc să am o relație cu ea, dacă tot o să plec la un moment dat?

— Pentru că dacă merge, ai putea să rămâi.

— Nu ar fi mers.

— De unde știi?

— Blake, oftează ea. Știu sigur că dacă aș fi fost tu și aș fi dat peste o persoană ca Bex, care să stea prin preajma mea, n-aș fi renunțat la asta atât de ușor. Serios. Dacă aș fi fost la fel de insuportabil ca tine, aș fi făcut tot posibilul să nu îi enervez pe cei cărora le pasă de mine.

— Nu-i pasă de mine.

— Mă enervezi, mă atenționează ea, dându-mi un pumn în umăr. Vrei te rog să te concentrezi?

— Asta fac.

— Asta faci, pe naiba!

— Asta fac, Sky. Lăsând la o parte faptul că sunt un idiot fără precedent, mi se pare că Bex trebuie să își dea mai întâi seama ce e între ea și Emiah.

— Lasă-l pe tatuat. Ce e între tine și ea?

Asta ar fi un moment potrivit să o întreb pe Sky, de fapt, care-i treaba cu ea și Emiah, însă nu o fac.

— De ce apari în cele mai proaste momente? o întreb.

— Apar când ai nevoie de mine.

Îmi zâmbește larg, ferindu-și la o parte o șuviță de păr de pe față.

— Și de unde știi asta, mă rog?

— Intuiția, ridică din umeri.

Îmi arcuiesc o sprânceană, îndemnând-o să îmi dea un răspuns mai plauzibil decât ăsta.

— Bine, fie, oftează. De obicei, când o văd pe Bex nervoasă. Ar trebui să te ridici și să mergi după ea.

— Nu.

Sky se încruntă. Clatină din cap în semn de dezaprobare, apoi se întinde lângă mine.

— Ești un idiot.

Scanned by CamScanner

— Am spus multe tâmpenii. N-o să mă ierte.
— Habar n-ai ce prostii vorbești.
— De unde știi că sunt prostii?
— Intuiția, îmi spune din nou. Du-te odată!
— Nu înseamnă nu, Sky. Dacă vrei să stai aici, taci odată din gură.
— Cum ziceam, mormăie ea, ești un idiot. Nu-mi vine să cred că suntem frați.
— Nici mie, îi zic, alegându-mă cu un cot în coaste.
— Serios că nu mergi?
— Nu merg.
O să ies să îmi cumpăr un pachet de țigări mai îndată.
Nu o să mai vorbesc niciodată cu Bex.
Nu o să mai vorbesc cu nimeni.

Scanned by CamScanner

21. Credeai că simt ceva pentru tine?
Bex

În momentul de față, Blake poate să vină să își ceară cea mai bună scuză din univers, că tot nu l-aș ierta.

Poate ar fi trebuit să stau să îl întreb care e de fapt problema lui, însă m-am săturat. Am impresia că eu sunt singură căreia îi pasă și mi se pare că oricum m-a lămurit în legătură cu problema asta.

Eu am sentimente pentru el, el nu simte nimic pentru mine. E atât de simplu și îmi vine să mă bat singură pentru că am fost atât de idioată încât nu mi-am dat seama de lucrul ăsta mai devreme.

Ce să spun acum? Că e numai vina lui Blake? Poate e și vina mea. Cine știe ce am făcut. Dacă am făcut ceva. Habar n-am. La urma urmei, Blake nu prea e tipul care să stea, să vorbească și să explice ceva. Iar eu nu ar fi trebuit să mă bag într-o asemenea „relație" de la bun început.

Îmi șterg lacrimile cu dosul palmei și aproape mă împiedic de Emiah care stă la baza scărilor.

— Emiah? întreb nesigură, deși știu că nu prea are cine altcineva să fie.

— Bex? mă întreabă încruntat.

— Eu sunt, îi confirm.

Rămân stingheră în picioare, neștiind ce să fac. Nu vreau să mai petrec niciun singur minut în plus în apropierea lui Blake, însă Emiah e chiar aici. Poate ăsta e un moment la fel de bun ca oricare altul ca să stau și să vorbesc cu el.

— Ce ai pățit?

Se ridică brusc. Nu îmi place încruntătura pe care o afișează. Nu îmi place, pentru că mi-e cunoscută. Cum Doamne am reușit să dau peste doi oameni care au un temperament asemănător? Și cum Doamne au ajuns amândoi să fie prietenii mei? Cum? Normal că Divinitatea nu se deranjează să îmi ofere un răspuns, așa că trebuie să mă gândesc singură și să vin cu toate explicațiile de care am nevoie și care m-ar face să înțeleg mai bine ce s-a întâmplat în ultima vreme în viața mea.

Scanned by CamScanner

— Unu la mână, de ce naiba ești în pijamale? Doi la mână, unde pleci? Și... trei la mână, ce cauți la Blake?

Îi zâmbesc. Nu am de gând să mă eschivez de la nicio întrebare, însă nici nu vreau să îl privesc încruntată și să îl scot din sărite.

— Bună și ție, îi spun în cele din urmă. Vrei te rog să te calmezi? Nu s-a întâmplat nimic.

Își arcuiește o sprânceană, așteptând să îi ofer un răspuns măcar la una dintre întrebări.

— Nu vrei să plecăm de aici? îl întreb când văd că el nu mai spune nimic.

— Nu neapărat, clatină din cap. Mai întâi spune-mi ce s-a întâmplat și de ce ești aici.

— Tu de ce ești aici? ridic tonul la el, deși nu asta am vrut.

— Am venit să văd ce face Sky, îmi răspunde indiferent.

Faptul că mi-a răspuns reușește să mă blocheze pentru o clipă. Cumva, nu mă așteptam ca Emiah să îmi răspundă la întrebare. La urma urmei, diferența dintre el și Blake nu e colosală. Eu pun întrebările și niciunul dintre ei nu răspunde la ele. M-am obișnuit cu asta.

— A... bine?

Nu asta trebuia să spun. Emiah își trece o mână prin păr, apoi se întoarce cu spatele. Face doi pași în cealaltă direcție, apoi vine din nou spre mine.

— Bex, poți să îmi spui ce s-a întâmplat sau pot să merg să îl întreb pe Blake.

Îmi ridic sprâncenele, încrucișând brațele la piept.

— Da, pentru că voi doi vă înțelegeți din cale afară de bine și chiar ți-ar răspunde la întrebarea asta.

— Crede-mă, o să îmi răspundă.

Îmi zâmbește arogant. Doamne, cât de dor mi-a fost de zâmbetul ăsta cu un colț al buzelor. Nu în sensul în care, de exemplu, mi-e acum dor de zâmbetul lui Blake. Nu. Pur și simplu mi-a fost dor de Emiah.

Sunt așa o idioată!

Fără să mă gândesc prea mult ce fac, mă apropii de Emiah și îi sar în brațe. Îmi așez brațele în jurul lui și îl strâng cât pot de

Scanned by CamScanner

tare, temându-mă ca nu cumva să îl fi pierdut cu totul. Emiah nu reacționează în niciun fel în primele secunde, însă în cele din urmă, mă îmbrățișează cu un singur braț. Tot e ceva. Emiah nu e genul care să fie prea încântat de îmbrățișări sau alte gesturi de afecțiune.

— Pentru ce a fost asta? mă întreabă, deși eu încă stau agățată de el.

— Mi-a fost dor de tine, recunosc.

Pufnește într-un stil caracteristic lui. Mă retrag și îndrăznesc să îl privesc, încercând să ghicesc cam în ce ape se scaldă prietenia noastră. Orice urmă de încruntare i-a dispărut și, dacă mă străduiesc, pot să văd o urmă de zâmbet.

— Serios, îi spun. Nu vrei să plecăm de aici? Promit că îți răspund la orice întrebare vrei tu.

— La orice întrebare vreau eu?

Încuviințez.

— Bine, ridică indiferent din umeri. Speram să mă bat cu cineva în seara asta.

Îi dau un pumn în umăr, apoi îi fac semn să plecăm de aici. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Nu cu tine, îmi spune.

— Nu vreau să mă bat cu tine.

— M-ai lovit, rânjește în timp ce îmi ia ghiozdanul de pe umăr.

— Am uitat cât ești de idiot.

— Nu e vina mea că nu ai mai stat cu mine.

Mă răsucesc brusc spre el, încercând să îmi dau seama dacă se ascunde ceva în spatele cuvintelor sale, însă nu observ nicio urmă de răutate pe chipul lui. E pur și simplu un lucru pe care l-a spus – cum spun eu multe lucruri, de altfel – fără să se gândească prea mult înainte.

— Scuze.

Clatin din cap, oftând.

— Ai dreptate, îi spun, renunțând la orice fărâmă de orgoliu. O meritam.

— Taci, Bex. Nu asta am vrut să spun. Adică, da, probabil că trebuia să îți reproșez la un moment dat faptul că m-ai

Scanned by CamScanner

abandonat pentru idiotul ăla care crede-mă că îmi doresc să fie mut, dar nu am vrut să o fac să sune așa.

Nu mă pot abține, așa că îi zâmbesc. O luăm la stânga pe stradă, deși nu știu unde mergem. Nu îl întreb nimic pe Emiah. Sinceră să fiu, nici măcar nu îmi pasă unde mergem. Eu oricum nu am unde să merg acum și nu vreau decât să stau și să vorbesc cu el.

Și să uit de Blake.

Asta e un lucru pe care chiar îmi doresc să știu cum să îl fac.

Cum pot să îl uit pe Blake, dacă eu am fost suficient de naivă încât să mă gândesc, chiar și pentru o clipă, că Blake ar fi putut la rândul lui, să simtă ceva pentru mine?

— Te iert, îi zic. Să zicem că te iert, continui să mormăi.

— Ești bine, Bex?

Clipesc din ce în ce mai des, încercând să împiedic lacrimile să o ia la vale pe obraji. De ce trebuie să mă întrebe Emiah așa ceva? Încerc să fiu bine. Chiar încerc să îi zâmbesc și să mă comport normal, dar nu cred că o să pot face asta dacă el continuă să mă întrebe dacă sunt bine.

Pentru că nu sunt.

— Da, îi zic. Sunt bine.

— Mai ai puțin și plângi pentru că ești bine?

Mă încrunt, însă nu îl privesc. Dacă o să fac asta, probabil chiar o să încep să plâng.

— De unde știi tu că mai am puțin și plâng?

— Pentru că te cunosc. Și pentru că ai o voce smiorcăită.

— Foarte drăguț din partea ta, pufnesc. Putem vorbi despre altceva?

— Cum vrei, mormăie la rândul lui.

Trebuie să încep de undeva, însă nu știu de unde. Mi se pare că a trecut o veșnicie de când am vorbit ultima dată cu el. De fapt, nici nu îmi amintesc care a fost ultima conversație reală pe care am purtat-o cu Emiah. Nici despre ce a fost. Poate a fost cea pe care am avut-o în prima zi în care a apărut Blake – pe atunci Indiferentul. Poate mai târziu când m-a salvat din fața idiotului de Nathan. Poate înainte de asta. Chiar nu știu.

Scanned by CamScanner

— Ce e între tine și Sky? întreb, încercând să găsesc ceva despre care să vorbim.

— Nu-i așa că te omoară curiozitatea?

— Mă cunoști, doar. Trebuie să știu orice.

Îmi oferă un zâmbet larg. Unul dintre zâmbetele alea pe care le cunosc, dar care, dintr-un oarecare motiv, îmi dă de înțeles că orice cred eu, mă înșel. Că indiferent ce lucru îmi trece acum prin minte în legătură cu el și Sky, mă înșel.

— Deci? insist.

Ridică din umeri, apoi își scoate pachetul de țigări din buzunarul de la spate al blugilor. E la fel de turtit ca întotdeauna.

— Nu e nimic între mine și Sky, îmi spune în timp ce își scoate o țigară din pachet.

— Nu e nimic între tine și Sky? repet.

— Nu. Nimic.

Îl privesc la fel de confuză precum mă simt.

— Cum adică nu e nimic între voi doi?

— Asta am spus, Bex. Că nu e nimic între noi. Nu știu ce impresie ți-ai făcut tu sau la ce te gândești, dar te înșeli.

— Probabil mi-am făcut aceeași impresie ca și Blake, zic fără să vreau.

Plescăi nemulțumită din buze. Nu am vrut să îl aduc pe Blake în discuție. Nu am vrut să pomenesc numele lui Blake, așa că, de ce am făcut-o?

— Știu că între tine și Blake e ceva, Bex, însă tipul e un tâmpit.

— Era, mormăi.

— Poftim?

Îmi dau ochii peste cap. Știu că m-a auzit foarte bine, dar o să renunț la încăpățânare și o să vorbesc cu Emiah.

— Am spus că era. Orice a fost între mine și Blake, nu mai e. Asta în cazul în care a fost vreodată ceva, pentru că el are impresia că a fost o greșeală.

Emiah se oprește în mijlocul străzii și mormăie ceva.

— Ce zici?

Trage cu toată puterea din țigară.

— Emiah, nu înțeleg ce mormăi tu acolo.

Scanned by CamScanner

— Înjuram. Doar atât.

Doar atât? Minunat. Asta îmi lipsea. Întâi Blake, acum Emiah. Ce îi apucă de simt nevoia asta să sară unul la celălalt din cele mai stupide și iraționale motive sau să se ia unul de celălalt?

— Hai să mergem.

Îl prind de braț, forțându-l să o ia din loc.

— Bex...

— Nicio Bex, îi zic, ridicând din umeri. Trebuia să mă aștept la asta. Trebuia să mă fi gândit de la bun început că nu pot să am o relație cu un tip care în jumătate din timp nu vorbește.

— Cu un tip care în jumătate din timp e un cretin? Mda. Nici eu nu cred.

Nu știu ce aș putea să îi răspund, așa că nu spun nimic. Pe de o parte, aș putea să îi iau apărea lui Blake și să îi spun lui Emiah că și-a format o impresie greșită despre Blake, însă pe altă parte, sunt prea nervoasă ca să îmi pese ce spune Emiah despre el. Vrea să îl insulte în toate modurile posibile? S-ar putea să îl ajut. Știu că sunt o persoană îngrozitoare în clipa asta, însă Blake...

M-a rănit.

Și fac tot posibilul să nu mă gândesc la el și să nu plâng.

— Unde mergem? îl întreb pe Emiah când în cele din urmă văd că am început să o cotim pe străzi cu o oarecare direcție.

Cel puțin pentru Emiah, pentru că eu iar sunt la fel de pierdută ca de obicei.

— La mine, îmi răspunde pe un ton lipsit de inflexiuni.

— La tine? repet bâlbâindu-mă puțin.

— Presupun că nu vrei să mergi acasă la ora asta și dacă nu cumva ai alte planuri pe seara asta, ar cam trebui să dormi, Bex. E târziu și te plimbi în pijamale în toiul nopții.

Mă opresc și mă studiez. Are dreptate. Sunt în pijamale, dar amănuntul asta mi-a scăpat din vedere. Poate că furia mi-a încețoșat vederea. Însă...

— Nu știu dacă vreau să merg la tine, șoptesc.

— Stai liniștită, Bex. Nu e nimeni acasă, iar eu nu sunt atras de tine în modul ăla. Ești în siguranță.

Am auzit destul de clar ce a spus. Mă opresc din nou. În ritmul asta, nu știu dacă o să reușesc să mai dorm pe undeva în

Scanned by CamScanner

noaptea asta. În ritmul asta, nu știu dacă o să mai ajung undeva în seara asta.

— Bex, ești bine?

Emiah se întoarce, oprindu-se în fața mea. Își coboară capul la nivelul feței mele care e mult mai jos și mă privește nedumerit. Am nevoie de ceva timp ca să îmi adun gândurile, pentru că acum s-au împrăștiat în toate direcțiile. Cuvântul pentru a descrie ce simt acum e ușurare. Dar sunt tentată să folosesc și confuzie, pentru că... Emiah mi-a dat de înțeles altceva. Probabil. Nu mai știu și nu mai cred nimic, așa că, aparent, singura soluție la care trebuia să recurg de la bun început, e să vorbesc cu el odată și pentru totdeauna.

Un lucru pe care n-ar fi rău să îl învețe și Blake!

— Bex?

Ridic un deget, îndemnându-l să mai aibă răbdare un minut. Îmi zâmbește, încuviințează, apoi se dă un pas în spate. Își bagă mâinile în buzunarele de la blugi și începe să se plimbe absent dintr-o parte în alta.

— Emiah? întreb nesigură.

— Da?

Își ridică privirea spre mine.

— Sunt confuză, râd.

Doamne, încruntat mai e!

— De ce?

— Pentru că... Eu...

Nici măcar nu pot să îl întreb. Am curajul unei găini.

— Credeai că simt ceva pentru tine?

Și direct. Încruntat și direct. Nu e o noutate, doar că în ultima vreme nu am prea stat în preajma lui, așa că asta mă surprinde oarecum. Încuviințez și aștept ca el să mai spună ceva, pentru că eu nu știu ce. Mă simt penibilă și mă mir că încă nu a început să râdă de mine.

— De ce ai crezut asta?

Iar Emiah vrea că eu să vorbesc cu el și să îi explic. Dintr-odată, nu mai îmi place toată treaba asta cu vorbitul. Mai mult încurcă lucrurile decât le descurcă. Cel puțin, asta s-a întâmplat în cazul lui Blake, însă Emiah nu e Blake.

Scanned by CamScanner

— Nu știu. Asta mi-ai dat de înțeles.

Își mai aprinde o țigară.

— Putem vorbi despre asta în timp ce mergem?

— Sigur.

Se pare că, la urma urmei, ne îndreptăm spre casa lui Emiah. Sper să fie ultima oprire pe seara asta. Sunt dărâmată emoțional și nu știu cât mai rezist fără să cedez. Nici fizic nu sunt într-o condiție prea bună. Nu știu cât am mers de la Blake până aici sau de cât timp, însă mi se pare că am străbătut jumătate de oraș. Tot ce îmi doresc este să nu merg mâine la școală și să stau. Pur și simplu să stau și să îmi dau seama ce vreau, pentru că sigur nu îl vreau pe Blake acum.

— Mi-ai tot dat impresia asta, îi spun. Adică... – îmi trec nervoasă o mână prin păr – mereu spuneai lucruri și reacționai ciudat.

— Când erai prea dezbrăcată? Mda. Pentru asta sunt vinovat.

— Da, ăla e unul dintre cazuri.

— Când te tot întrebam dacă nu vrei să faci sex cu mine?

— Ăsta e alt caz, pufnesc.

— Aia era o glumă.

La început așa mi s-a părut și mie, însă apoi... De ce a încetat să mi se mai pară o glumă? Doar din cauza că Brandon sau Kate ar fi sugerat altceva? Pur și simplu i-am crezut?

— Altceva? mai vrea el să știe.

O mai cotim o dată la stânga și recunosc strada pe care stă Emiah. Nu știu câte felinare sunt pe stradă, însă nu funcționează nici măcar jumătate. Nu e prima dată când vin aici și știu că nu e un cartier destul de prietenos. Dacă aș avea de ales, nu aș vrea să mă aflu noaptea pe străzile astea. Mă agăț de brațul lui Emiah, lipindu-mă de el. El râde, conștient de faptul că mă tem.

— Altceva? Nu știu dacă a mai fost și altceva.

— Nu pot să cred că te-ai gândit la asta, râde de mine. Probabil sunt vinovat de toate lucrurile alea, însă dacă nu erau pur și simplu glume, erau manifestări de îngrijorare, Bex. Adică, fii serioasă. E plin de cretini pe la școală. Nici acum nu știu ce am făcut de ești prietenă cu mine, pentru că știi că nu prea avem

Scanned by CamScanner

lucruri în comun. Așa că, atunci când a apărut Blake, cred că m-am gândit că ai ajuns și tu la aceeași concluzie ca și mine, așa că te-am lăsat în pace. Dar până atunci, am vrut doar să te știu în siguranță.

Ceea ce îmi spune Emiah are și nu prea are sens. Explicațiile, scuzele și manifestările de afecțiune nu au fost niciodată punctul lui forte, așa că nu îi cer să îmi explice mai bine de atât. Prieten și îngrijorat. Asta trebuie să reținîn din tot ce a spus el.

— La ce concluzie?

— Că nu prea aveai motive să fii prietenă cu mine.

— Și cu el am? mă răstesc la el.

— Asta n-am de unde să o știu. Îmi pare rău dacă ai crezut asta, Bex. De fapt, îmi pare rău că nu ți-am spus ceva mai demult, dar nu m-am gândit că tu... Doamne! Cred că încercam doar să te țin departe de idioți și am reușit să-ți dau de înțeles altceva.

Începe să râdă și mă tem că o să trezească jumătate din cartier. Îi dau un cot în coaste, dar asta nu îl oprește. Nu se oprește nici măcar când ajunge în fața ușii și începe să își caute cheile prin buzunare. Normal că habar n-are unde le-a pus.

— Dormim pe scări? îl întreb, începând să bat din picior.

— Răbdare. O să le găsesc.

Le-a găsit, dar pentru asta a fost nevoit să scoată tot ce avea prin buzunare. Cred că am văzut și un prezervativ pe acolo. Descuie ușa și așteaptă să intru.

— Am uitat să îți spun...

— Ce?

Îl privesc, așteptând un răspuns. Are o expresie extrem de stânjenită și evită să mă privească.

— Emiah, ce naiba?

— Sper că nu ți-e chiar atât de frică de întuneric. Maică-mea a uitat să plătească factura la lumină.

— A uitat?

— Asta zice ea.

Chicotesc, pentru că nu știu ce altceva să fac că să nu se mai simtă atât de stânjenit.

— Emiah, vorbești cu mine. Îți amintești? Bex. Prietena ta.

— Nu eram sigur că mai suntem prieteni.

Scanned by CamScanner

— Îmi pare atât de rău.

Ăsta e ultimul lucru pe care reușesc să îl spun înainte să izbucnesc în plâns. E pur și simplu prea mult. Nu doar că Blake aproape mi-a frânt inima, însă aproape era să îl pierd pe Emiah. Pentru că l-am ignorat. Pentru că am încetat să mai vorbesc cu el. Pentru că pur și simplu nu m-am mai interesat de el.

— Emiah, am nevoie să mă ierți, îi spun printre suspine. Îmi pare atât de rău.

Se apropie de mine și mă trage la pieptul lui. Asta nu face decât să înrăutățească lucrurile. Nu pot să împiedic nicio lacrimă, așa că toate se îmbibă în tricoul lui. Mirosul familiar îmi pătrunde în nări, provocându-mi o durere în piept pe care nu o pot explica.

— N-am fost niciodată supărat pe tine, îmi spune, trecându-și o mână prin părul meu. Ți-e foame?

Îmi trag nasul și zâmbesc.

Am uitat că Emiah e... Emiah. Că Emiah era aici înainte ca Blake să apară și să îmi dea viața și sentimentele peste cap.

— Depinde.

— Am niște gogoși cu ciocolată din alea care-ți plac ție.

Nu prea îmi vine să mănânc acum, însă doar faptul că Emiah încearcă să mă facă să mă simt mai bine, mă ajută.

— Blake mi-a spus că o să facă nu știu ce, dacă te mai fac să plângi.

Ce a făcut Blake?

— Parțial plâng și din cauza lui, îi răspund.

— În sfârșit mi-ai dat un motiv.

Îmi ridic privirea spre el, încruntându-mă. El doar rânjește, deloc deranjat de expresia mea care se vrea a fi furioasă. I-am dat un motiv ca să ce?

— Tu chiar ai crezut că eu... ?

Își reamintește și izbucnește din nou în râs.

— Ziceai ceva de niște gogoși, mormăi, depărtându-mă de el.

Să îl ia naiba pe Blake!

Scanned by CamScanner

22. Credeam că tu nu vorbești
Blake

— Nici azi nu ai de gând să spui ceva? Nu prea ai vorbit în ultima vreme.

Am ajuns din nou față în față cu doamna Welch. Bex ar fi întru-totul de acord cu ea. Nu prea am vorbit în ultima vreme. M-am gândit în ultima vreme. Asta am făcut. M-am gândit la Bex și la decizia mea tâmpită de a nu vorbi cu nimeni. Și am avut suficient timp că să fac asta, pentru că Bex nu a mai apărut săptămâna asta la școală. Aș vrea să cred că decizia ei nu are nimic de-a face cu mine, însă cred că e legată în totalitate de asta.

— Blake?

Îmi ridic privirea fix în momentul în care doamna Welch își aranjează din nou ochelarii. O să înceteze oare vreodată să mai folosească degetul mijlociu pentru a face lucrul asta mărunt? Oare o să îi atrag vreodată atenția că face asta?

— Da?

Știu că nu ăsta e răspunsul pe care îl aștepta. Ea vrea să vorbesc, să îi povestesc evenimente memorabile din viața mea, să îi explic motivul pentru care m-am trezit în țara asta, să îndrug o mulțime de minciuni despre cum orele de consiliere mă ajută. Iar eu nu vreau să îi spun nimic din toate astea. Am încercat să fac asta cu Bex, dar s-a dovedit a fi o greșeală. Și încă una mare, pe deasupra.

— Ai revenit la ideea aia a ta?

— Care?

Îmi arcuiesc o sprânceană, încercând să mă comport de parcă nu știu despre ce vorbește.

— Să nu vorbești cu nimeni, îmi zice.

Nu știu. Asta am făcut? La școală nu am vorbit cu nimeni, pentru că nu am încercat niciodată să îmi fac prieteni, deci normal că nu am avut cu cine să vorbesc. Am revenit la vechile obiceiuri. Vorbesc cu Sky și cu unchiul Morgan, iar în rest încerc să trec peste zi fără să o iau razna.

— Nu, îi răspund sec.

Scanned by CamScanner

Arunc o privire pe deasupra umărului ei, la ceasul de pe perete. Acum că niciunul dintre noi nu mai spune nimic, îl aud ticăind. E stresant. Încăperea asta e stresantă, însă din fericire pentru mine, ăsta e ultimul minut.

Încep să mă uit cum trece fiecare secundă.

Doamna Welch nu mai spune nimic sau dacă spune, eu nu o aud.

Mă gândesc la Bex. Mă gândesc să merg și să o caut pe Bex. Sau aș putea să o sun. Săptămâna asta am fost foarte aproape să le fac pe ambele și nu o singură dată. M-am trezit de mai multe ori pe strada unde locuiește ea, doar că nu am ajuns niciodată să bat la ușă. M-am trezit de multe ori cu telefonul în mână, hotărât să o sun. Nici asta nu am făcut.

Nu știu ce naiba fac. Nu știu ce naiba am făcut. Nu știu nici ce o să fac.

Știu doar că vreau să ies cât mai repede din birou. Cu fiecare secundă pe care o petrec aici, respirația mi se îngreunează și aproape mă panichez.

Nu știu nici ce o să fac de acum încolo. Am impresia că am mai trecut o dată prin asta. La început, atunci când am venit în oraș. Și acum ce fac? O iau de la capăt?

Doamna Welch îmi spune că sunt liber până vinerea viitoare și nu aștept să o mai spună încă o dată. Când mă ridic, aproape dărâm scaunul în urma mea. Îl prind la timp de spătar și îi zâmbesc. Nu aș vrea să creadă că sunt nebun. Poate o să mă roadă curiozitatea într-o zi suficient de tare încât să pun mâna pe dosarul meu, însă până atunci nu vreau să știu ce crede consiliera despre mine. Pot trăi și fără să știu asta.

Toate acțiunile mele au fost haotice zilele astea. Nu mă deranjează să nu vorbesc cu nimeni sau să fac aceleași lucruri pe care le făceam și până acum, însă mi-e cam dor de Bex. Mi-e dor de ea de fapt, deși nu aș recunoaște asta în fața altcuiva.

Oftând, mă îndrept spre mașină. Telefonul sună exact când mă pregătesc să o iau din loc.

— Hei, îi răspund surorii mele, mult mai binedispus decât de obicei.

Scanned by CamScanner

— Eşti bine? mă întreabă în secunda imediat următoare, pe un ton îngrijorat.

— Da. De ce nu aş fi bine?

— Pentru că pari încântat să mă auzi.

Râde scurt, aşteptând răspunsul meu. Nu prea ştiu ce să spun la asta. Mi-am dat seama că Sky e cam singura persoană în afară de unchiul Morgan cu care mai vorbesc şi adevărul e că nu vreau ca ea să mă urască. M-am gândit că poate e timpul să o las mai moale cu atitudinea defensivă. La urma urmei, e sora mea.

— Sunt încântat să te aud, îi spun fără să ocolesc răspunsul. Ai nevoie de ceva?

Ea încă mă sună doar când are nevoie de ceva. De obicei, acel ceva e o favoare.

— Cam da, dar...

— Dar?

— Nu ştiu dacă e o idee aşa bună. Pot să merg pe jos sau să aştept să vină unchiul să mă ia.

Îmi las capul pe spate, închizând ochii. Nu trebuie să fiu nu ştiu ce geniu ca să îmi dau seama unde e Sky. E la Hailey şi nu ştie dacă să mă roage să merg după ea sau nu. A ezitat să îmi ceară asta în ultimele zile şi mă mir că nu s-a plâns încă.

— E în regulă. Vin să te iau.

— Sună-mă când ajungi.

Mormăi ceva indescifrabil, apoi închid. Rămân câteva secunde cu degetele încleştate pe volan până ce aproape mi se albesc, apoi mă îndrept spre casa gemenelor. Simt un gol ciudat în stomac. În cazul în care o să dau ochii cu Bex, nu ştiu ce aş putea să îi spun. Să îmi cer scuze? Să îi explic că...

Că ce?

M-am tot gândit care naiba a fost problema şi mi-am dat seama că din partea ei nu a existat una. Iar pentru decizia mea nu am nicio explicaţie. Am încercat. Al naibii să fiu dacă nu am încercat să fac ca lucrurile între noi să meargă. Al naibii să fiu dacă nu mă gândeam să mai amân întoarcerea acasă. Însă de fiecare dată când am încercat să las de la mine sau să scot la iveală o parte pe care aş fi preferat să nu o dau pe faţă, Bex părea să accepte totul. Până a venit vorba de Emiah. De fiecare dată, când a venit vorba

Scanned by CamScanner

de Emiah, nu prea a mai contat ce aveam eu de spus. Și nu pot să îi spun că el e de vină pentru decizia mea.

El și faptul că poate chiar o să plec la urma urmei. La lucrurile astea se mai adaugă și faptul că eu nu știu sigur dacă am nevoie de o relație și de toate complicațiile inutile.

Pierdut în gânduri, trec pe lângă casa lor. Sunt nevoit să întorc la capătul străzii, hotărât să nu mai pierd atât de mult timp gândind. Opresc în fața casei și o sun pe Sky.

— Vin imediat, îmi spune și închide.

Clatin din cap și aștept, închizând ochii. Înghit în sec. Sunt atât de aproape de ușa aia, încât cu greu reușesc să nu cobor din mașină și să merg să bat în ea. Sunt atât de aproape să inventez pe loc o scuză, în cazul în care Bex mi-ar răspunde.

Nu o fac.

Aștept răbdător până ce Sky își face apariția. În ultima vreme a început să se îmbrace aproape decent, ceea ce mă miră. Nimic ieșit din comun azi. Doar o pereche de blugi, un tricou și o geacă. Are părul blond strâns într-un coc și îmi zâmbește larg încă dinainte să urce în mașină. Îmi vine să îmi întorc privirea doar ca să nu mă contamineze cu zâmbetul ei.

— Mersi că ai așteptat, îmi spune după ce deschide portiera și intră în mașină.

— Cu plăcere.

Drăguț. Așa trebuie să fiu. Drăguț.

— Ce faci? Cum a mers consilierea?

Ridic din umeri. Nicio noutate. Nu înțeleg de ce doamna Welch continuă să se chinuie cu mine.

Nu o să afle nimic, oricât de multe întrebări ar pune și indiferent de cât de răbdătoare ar fi.

— Nu vrei să vorbești despre asta? Nu? Bine.

Ridică din umeri, privindu-mă amuzată.

— Poți să oprești la un magazin în drum spre casă?

Încuviințez.

— Haide, Blake. Credeam că faci chestia asta cu ceilalți oameni, nu cu mine.

De ce toată lumea are impresia că fac o chestie? Ce chestie fac? Că refuz să vorbesc? Dacă nu știu ce să spun, astfel încât să nu

Scanned by CamScanner

se enerveze pe mine, e vina mea? N-am fost niciodată prea atent la sentimentele celor din jurul meu.

— Scuze. Da, pot să opresc la un magazin. Și consilierea a decurs ca de obicei. Abia dacă am răspuns la câteva întrebări, iar trei dintre ele cred că au fost despre școală și despre vremea de afară.

— Ăsta începe să semene cu fratele meu, îmi zâmbește.

Aș vrea să nu îmi mai zâmbească atât de mult.

— Bex e acasă?

Durează câteva secunde până ce să îmi dau seama că eu am pus întrebarea asta, nu Sky. Aș da drumul la radio doar ca să nu aud răspunsul, în cazul în care Sky are de gând să îmi ofere unul. Nu fac asta. Doar încep să bat cu degetele în volan, după un ritm imaginar.

— Nu. Hailey zice că...

Urmează o pauză lungă pe care eu nu am de gând să o întrerup.

— Că nu a dormit acasă în ultima vreme.

— În ultima vreme? repet, simțind un gol în stomac.

— Din seara aia în care v-ați certat. Spune că a plecat în dimineața aia și nu a mai venit acasă.

— Și îmi spui asta abia acum?

Aproape mârâi la ea. Strâng din nou volanul în mâini, încercând să mă calmez.

— Abia acum am aflat și eu. Dacă aș fi știut mai de mult timp, ți-aș fi spus, Blake. Unde crezi că e?

Am o vagă bănuiala despre locul în care e Bex. Dar mai am și o vagă bănuiala că dacă o să îi spun asta surorii mele, o să îi spună surorii lui Bex.

— Nu știu, răspund sec.

Nu mă gândesc decât cum să o las pe Sky mai repede acasă, ca mai apoi să o caut pe Bex. E timpul să vorbesc cu ea.

— Vrei să mergem la un film?

Mă încrunt. Întrebarea surorii mele mă ia pe nepregătite, așa că încuviințez, fără să îmi dau seama cu ce am fost de acord.

— Minunat, bate fericită din palme. O să fac rezervări. La cât?

Scanned by CamScanner

— La cât, ce?

— La cât vrei să mergem? Acum, mai pe seară?

— Stai puțin.

Cobor din mașină, ignorând protestele și întrebările ei. Este evident unde mă îndrept, deci nu trebui să îi explic.

— Blake, ce naiba faci? o aud strigând în urma mea.

Bat la ușă. Cam asta fac momentan. Hailey îmi deschide, privindu-mă confuză.

— Blake? Ce-i cu tine aici?

— Unde e Bex?

— Unde e...

Se oprește în mijlocul propoziției. Pare derutată și nu știu dacă e din cauză că am bătut ca un nebun în ușă sau pentru că nu știe unde e sora ei.

— Unde e Bex? repet întrebarea.

Presimt că e inutil să o întreb asta și că îmi pierd timpul degeaba, când aș putea să mă îndrept direct spre Emiah. Singură problema e că nu știu unde locuiește tipul ăla.

— Nu știu, Blake. Serios că nu știu.

Mă încrunt.

— Serios? E plecată de aproape o săptămână și tu nici măcar nu te-ai deranjat să o suni?

— Ba am sunat-o, se apără ea. Mi-a zis că e bine și în siguranță și că nu mă privește unde stă ea. Ce voiai să fac mai mult de atât?

Îmi trec o mână prin păr. Ce voiam să facă mai mult de atât? Să o sune pe mama lor. Poate chiar să îi spună și adevărul.

— E totul în regulă?

Îmi ridic privirea în direcția din care provine vocea masculină pe care nu o recunosc. Un bărbat în jur de patruzeci și ceva de ani se îndreaptă spre noi. Intuiția îmi spune că el trebuie să fie unchiul lor. Îmi strâng mâinile în pumni, încercând să mă calmez. Hailey își mărește privirea. Se uită la mine de-a dreptul speriată, în timp ce eu privesc pe deasupra ei, la bărbatul care nu iese cu nimic în evidență.

— Ce naiba ai? mârâie printre dinți, apoi se întoarce. Da, e totul în regulă. Blake e un coleg de școală. Tocmai pleca.

Scanned by CamScanner

Spre surprinderea mea, își împinge palmele în pieptul meu. Mă dau un pas în spate, iar ea închide ușa în urma ei.

— De ce naiba arăți de parcă voiai să sări la bătaie la unchiul nostru?

— Poate pentru că o merită?

E o întrebare retorică.

— Vrei te rog să o suni pe Bex și să o întrebi unde stă Emiah?

— Unde stă Emiah?

Simte nevoia să repete tot ce spun eu și mă scoate din minți. Încuviințez și aștept să facă ce am rugat-o. Sau aproape am rugat-o. Încă mă privește furioasă și nu s-a hotărât dacă să mă ajute sau nu.

— Unde e mama voastră?

— E plecată, îmi răspunde încruntată.

Mă așez pe trepte. Scot bricheta din buzunar și încep să o învârt între degete. Hailey nu îmi mai adresează nicio întrebare. Nici nu mă înjură, deși îmi dau seama că ar cam vrea să facă asta. Încă simt nevoia să trec de ușa aia și să mă iau de unchiul lor, însă presimt că dacă vreau ca Bex să mai vorbească vreodată cu mine, ar trebui să îmi văd de treaba mea.

— Nu îmi răspunde, aud în cele din urmă.

Oftez, neștiind ce naiba să fac. Sunt sigur că Bex e la Emiah. Nu văd în care altă parte ar fi.

— Mai încearcă o dată, aproape mă răstesc la ea, dar mă calmez și adaug: te rog.

Pufnește de parcă am spus-o pe un ton ironic.

— Bună, Rebecca.

Rămân cu bricheta în palmă și cu privirea fixată asupra ei. Dacă Bex nu vrea să îi spună surorii sale unde stă Emiah, chiar nu știu ce aș putea să fac. Aș putea să o sun. Asta ar fi una din soluții, însă mi-ar răspunde?

Cum naiba am reușit să o dau atât de rău în bară?

Asta ar cam fi întrebarea zilei. A zilelor. M-am cam gândit la asta în ultimul timp și tot nu am reușit să găsesc un răspuns. Poate mi-ar putea explica doamna Welch.

Scanned by CamScanner

— Unde stă Emiah, Bex? o întreabă Hailey pe un ton inocent.

Îmi frec fața cu palmele.

— Trebuie să ne vedem, așa că vrei te rog să îmi spui unde stă? Urmează o pauză. Am bănuit doar că ești acolo. În care altă parte ai putea fi, dacă nu cu prietenii tăi dubioși? Deci?

O aud bătând nerăbdătoare din picior.

— Bine. Nu trebuie să îmi spui neapărat, dacă nu vrei. Hai să ne întâlnim în oraș.

Da, ar putea fi și asta o idee, pentru că după modul în care a abordat-o Hailey, mă îndoiesc că Bex e acum prietenoasă cu ea.

— Atunci așa rămâne.

— Ce a rămas, cum? o întreb pe Hailey, văzând că nu are de gând să îmi spună nimic.

— Te vezi cu ea în jumate de oră pe terenul de sport de la liceu.

Mă încrunt. Ciudat loc de întâlnire a ales Bex, dar nu comentez nimic.

— Mersi, îi zic, ridicându-mă de pe scări.

Hailey intră indignată în casă. Pufnesc, apoi mă îndrept spre mașină. Trebuie să o las pe Sky acasă, apoi văd cum o să repar lucrurile cu Bex.

— Deci? mă întreabă după ce intru în mașină.

— Deci, ce?

Pornesc, prefăcându-mă că habar nu am despre ce vorbește.

— Deci, unde e Bex?

Ridic din umeri și decid că poate ar fi mai bine să o ignor pentru tot restul drumului, dar apoi îmi amintesc că mi-am propus să mă comport frumos cu ea.

— Mă întâlnesc cu Bex în jumate de oră.

— Mult succes!

Mă întorc spre ea. Nu e nicio urmă de ironie pe fața ei, așa că o las baltă.

— Mai mergem la film?

Încuviințez.

— Mai vrei să opresc la magazin?

Scanned by CamScanner

Clatină din cap și nu îmi mai spune nimic tot restul drumului. Opresc în fața casei. Sky se întinde peste schimbătorul de viteze și mă sărută pe obraz, luându-mă prin surprindere.

— Ne vedem diseară.

Mai stau un minut după ce Sky intră în casă, apoi îmi adun curajul necesar ca să merg și să mă întâlnesc cu Bex. Habar nu am ce o să îi spun.

Când ajung în parcarea liceului, tot nu am nicio idee. Cobor și mă îndrept spre terenul de sport. O mică parte din mine speră ca Bex să nu fi venit, dar o zăresc stând pe o bancă. Chiar dacă e întoarsă cu spatele, știu că e ea.

Continui să mă joc cu bricheta. E un gest pe care îl fac atunci când sunt ori al naibii de stresat, ori al naibii de plictisit. Acum nu e nici vorba de plictiseală. Mă opresc în fața ei și aștept să își ridice privirea spre mine.

— Nu se poate!

Nici nu mă așteptam la o altă reacție din partea ei. Își dă ochii peste cap, apoi se ridică brusc de pe bancă. Îi blochez calea.

— N-am venit aici ca să mă cert cu tine, îi spun.

— Eu nu înțeleg de ce ai venit aici, în primul rând.

Și așa începe șirul de explicații pe care ea îl așteaptă de la mine.

— Am venit ca să vorbim.

— Serios? Despre ce?

Își ridică sprâncenele. Mă privește îmbufnată, cu brațele încrucișate la piept. Nu mai lipsește mult până ce să înceapă să bată din picior.

— Cred că ar trebui să îmi cer scuze, reușesc să spun, în ciuda nodului persistent pe care îl simt în gât.

— Crezi?

Bine, poate nu am început conversația cu dreptul.

— Da. Cred.

— Ce-ar fi să te întorci atunci când o să fii sigur de ce vrei să îmi spui?

Dă să treacă pe lângă mine. Fac un pas în lateral și, fără să mă gândesc prea mult, o prind de încheietură. Se rotește furioasă, omorându-mă din priviri. Dacă ar fi să fac cum vrea ea, nu m-aș

Scanned by CamScanner

mai întoarce niciodată, pentru că nu știu dacă o să existe vreo zi în care să știu ce vreau să îi spun.

Vreau doar să îi spun că îmi pare rău. Că sunt idiot și că regret fiecare cuvânt pe care l-am spus. Că noi, încercând să fim împreună, nu am făcut o greșeală și că, dacă vrea să rămân, pot să o fac. Pot să rămân aici anul ăsta, apoi o să vedem unde o să mergem. Nu prea îmi pasă de facultate, așa că aș putea să o urmez pe ea, oriunde vrea să meargă. Ar trebui să îi spun și că nu îmi pasă de Emiah, pentru că nu cred că e ceva între ei. Doar mă scoate din sărite modul în care Bex îi ia apărarea de fiecare dată. Nu suport gândul că Bex ar fi dispusă să lupte pentru el mai mult decât pentru mine.

Concluzia e că sunt o mulțime de lucruri pe care vreau să i le spun.

Expresia i se mai îmblânzește, însă tot nu pare fericită să mă vadă. Mai degrabă arată de parcă nu știe cum să scape mai repede de mine. Încearcă să se retragă din strânsoare, dar nu fac decât să o țin mai strâns.

O trag spre mine. Realitatea e că nu m-am descurcat niciodată la partea cu vorbitul.

Bex scutură din cap ca și cum știe la ce mă gândesc acum. Ca și cum știe că nu mă descurc la partea cu scuzele și că aș prefera să o sărut. Dar ea clatină din cap, semn că nu vrea asta. Mă privește într-un mod speriat și inocent, care mă face să dau înapoi.

— Noi doi nu avem despre ce să vorbim, Blake. Și, oricum, credeam că tu nu vorbești.

Are dreptate. Eu nu vorbesc, așa că de ce mă străduiesc să fac asta?

Pentru că sunt îndrăgostit de ea.

Ar fi trebuit să îmi dau seama de asta, înainte să o dau în bară.

Bex își retrage încheietura și nu fac nimic ca să o opresc. O las să plece, deși poate ar trebui să merg după ea.

Scanned by CamScanner

23. Ce poate fi mai rău de atât?

Bex

— Bex!

Fără să vreau, mă opresc. Nu știu de ce, dar o fac. Vocea lui Blake cu accentul lui idiot, mă face să mă opresc, deși nu e nimic amenințător în ea. E doar... Blake, care m-a rănit. Blake, pe care nu aș fi vrut să îl mai văd, dar care acum e aici și nu înțeleg ce vrea de la mine. M-a sunat Hailey, nu el, așa că nu prea înțeleg cum au făcut schimb de locuri. Blake, care ar putea să mă facă să izbucnesc în plâns în fața lui.

Mă rotesc și îl văd îndreptându-se în direcția mea. Nu mai are mult până când să ajungă la mine. Mă trag un pas în spate, încercând poate să o iau din loc și să fug din calea lui. Nu fac decât să mă împiedic de banca din spatele meu. Îmi recapăt echilibrul și mai fac câțiva pași, dar tot nu există suficient de multă distanță între mine și Blake.

Credeam că nu urma să mai spună nimic. Aproape m-am convins de lucrul ăsta.

— Ce vrei? îl întreb când ajunge în fața mea.

E aproape de mine. Incredibil de aproape de mine. Suficient de aproape încât să îi inspir parfumul pe care am crezut că îl urăsc. Poate mi-am impus să îl urăsc pe Blake zilele astea și credeam că am reușit, însă văzându-l în fața mea, toate convingerile mi se spulberă.

— Vreau să te sărut.

Înghit în sec. Cuvintele lui mă iau prin surprindere, ca și acțiunile sale. Trec prin cel puțin cinci stări diferite în mai puțin de câteva secunde. Nici nu realizez prea bine ce a spus și nu apuc să îmi dau seama dacă a vorbit serios, pentru că Blake deja mă sărută. Îi simt buzele peste ale mele și, fără să vreau, îi răspund la sărut.

O parte din mine luptă împotriva lui, așa că încerc să mă retrag, dar nu fac decât să mă lipesc cu spatele de ceva. Un zid, un gard, habar n-am. Mâinile lui Blake sunt așezate pe talia mea și mă urmează fără să ezite.

Mă urăsc pentru că îi răspund la sărut. Mă urăsc pentru că îl las să îmi facă asta. Ce o să se aleagă de mine dacă nu pot să îmi

Scanned by CamScanner

păstrez deciziile mai mult de cinci minute în preajma lui? Am decis să nu îl las să se mai apropie de mine. Am decis că nu am nevoie de Blake și că mi-e mai bine fără el, pentru că nu îl cunosc, e bipolar și există posibilitatea să mă părăsească în orice moment.

Însă modul în care mă face să mă simt acum, mă face să cred că am încercat să mă îmbăt în o mulțime de minciuni zilele astea, fără folos. Îmi urc brațele pe umerii săi, îmbrățișându-l. Blake își înconjoară o mână pe talia mea, lipindu-mă de el. În sărutul asta stă tot ceea ce niciunul dintre noi nu e capabil să spună, însă nu e de niciun folos nimănui. E doar furie înăbușită și ăsta e un mod de a o exprima, însă asta nu rezolvă lucrurile.

Dacă Blake vrea ca...

Ce să vrea Blake?

Eu nu mai vreau.

Ca printr-un miracol, conștientizez ce fac. Mă retrag încetul cu încetul, pentru că Blake nu e bun pentru mine. Mă face să trec prin toate stările posibile, de la frustrare la iubire în doar câteva minute și nu pot să mă descurc cu asta. Iar cel mai rău lucru dintre toate, e faptul că nu vorbește.

— Blake, șoptesc, retrăgându-mă cu totul.

Încerc să nu mă mai împiedic, dar se dovedește a fi greu, din moment ce mă clatin. Blake mă prinde de mână, încercând să mă ajute să îmi recapăt echilibrul, însă doar face mai rău.

— Nu pot, îi spun. Îmi pare rău, Blake, dar noi doi nu mai putem fi împreună.

Asta în cazul în care am fost vreodată împreună, îmi spun în gând.

— Ascultă, Bex...

— Eu ascult, îl întrerup. Doar că nu am ce, din moment ce tu nu vorbești.

Arată chinuit. Nu știu dacă e din cauza cuvintelor mele sau e doar frustrat pe el, pentru că nu reușește să îmi spună ce avea de gând, însă chiar pare chinuit. Stomacul mi se strânge dureros de mult. Dacă o să mai petrec mult timp privindu-l, o să cedez. O să aștept lângă el, în tăcere și ore întregi dacă va fi nevoie.

Îmi mut privirea. Nici măcar nu mă mai gândesc cum aș putea să fug de aici.

Scanned by CamScanner

— Vezi? îi spun. Nu vorbești, așa că ce ar trebui să ascult? Tăcerea? Cam asta am ascultat în mai mult de trei sferturi din timpul pe care l-am petrecut cu tine. Devine frustrant la un moment dat.

— Îmi pare rău, bine?

Nu am cum să nu observ frustrarea din tonul lui.

— Pentru ce îți pare rău?

— Pentru tot, aproape șoptește.

Îmi întorc privirea spre el, încercând să înțeleg.

— Mă tem că trebuie să fii puțin mai explicit.

Bine, poate sunt o ticăloasă. E evident că Blake habar nu are cum să își ceară niște scuze, așa că nu fac decât să îl chinui, însă o merită. Mi-am petrecut ultimele zile plângând și gândindu-mă la faptul că nu sunt nimic altceva decât o mare idioată, iar acum el vine și îmi spune că îi pare rău. Dacă Emiah ar fi aici, ar fi foarte dezamăgit de mine.

— Bex...

— Uite ce-i, îi spun. Nu poți, bine? E evident că nu poți să îți ceri scuze sau să spui orice voiai să spui, așa că de ce naiba te străduiești atât de tare?

Sper să nu mă dezbin sub privirea lui. Începe să mi se facă din ce în ce mai cald și cred că e doar din cauza modului în care mă privește acum. În comparație cu tonul pe care l-a folosit până acum, mă privește cu blândețe.

— Pentru că îmi pasă, bine? Îmi pasă de tine, doar că nu știu cum să te fac să înțelegi asta. Și mă străduiesc aici, Bex. Bine? Chiar mă străduiesc, însă nu îmi amintesc nici măcar un cuvânt din alea pe care ar fi trebuit să ți le spun, asta dacă am știut vreodată. Știu cum sunt. Într-o clipă vorbesc cu tine, iar în următoarea îți dau impresia că m-am întors din nou la a nu mai vorbi vreodată și știu că nu te merit, dar te iubesc și nu pot să te pierd.

Tăcere.

Sunt a naibii de sigură că mă uit la el cu gura căscată. Simt nevoia să stau jos. Nu știu cum să rămân indiferentă acum după ce el mi-a spus toate lucrurile astea. Mă așez pe bancă, cuprinzându-mi fața în mâini. Toate lucrurile pe care mi le-a spus Blake acum mi se amestecă în minte și niciunul nu e prea clar.

Scanned by CamScanner

Blake poate că nu vorbește mult, însă atunci când o face, sigur mă lasă fără cuvinte câteva minute bune.

Am nevoie de aer, de apă și... de Blake, dar eu sunt cea care acum nu poate să spună nimic. Blake și-a etalat toate cărțile pe masă, iar eu nu fac nimic altceva decât să stau aici ca o fraieră și să îmi ascund fața.

— Blake, și eu te...

Poate că și eu îl iubesc, însă Blake nu mai e aici. Îmi rotesc privirea în jur, însă nu e nicăieri. Acum chiar nu știu ce să mai spun. Scot telefonul din buzunar și îl sun, însă deloc surprinzător, nu răspunde. Cum a putut să îmi spună toate lucrurile astea, ca mai apoi să dispară? Ce e în mintea lui Blake?

Simt lacrimile cum se scurg pe obraji, dar nu am timp de ele acum, așa că le șterg și mă ridic de pe bancă. Nici nu știu dacă vreau să pornesc în căutarea lui Blake sau să mă întorc acasă la Emiah, însă sigur nu vreau să mai stau aici.

Ies de pe terenul de sport. Îl caut pe Blake din priviri, dar se pare că s-a evaporat. Pufnesc nervoasă. Îl mai sun o dată, dar nici de data asta nu am noroc. Hotărăsc că mai bine o las baltă și nu mai insist. Mă simt epuizată și am impresia că sunt o mare fraieră.

Poate că...

Nu. Nu găsesc nicio explicație pentru ce tocmai s-a întâmplat. Mi-am imaginat? Îmi doream chiar atât de mult ca Blake să spună ceva drăguț, încât mi-am imaginat? Nu sunt chiar atât de sărită de pe fix, chiar dacă Blake mă aduce uneori în pragul nebuniei.

Neștiind ce altceva să fac, îl sun pe Emiah.

— Bex? S-a întâmplat ceva?

Nu mă miră faptul că a intrat imediat în alertă. Lui nu i s-a părut de la bun început o idee bună să mă întâlnesc cu Hailey, pentru că ea m-a sunat și cu ea am crezut că urma să mă întâlnesc, însă când am făcut eu ceva ce mi s-a impus?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, încerc să îl mint.

— Și atunci, de ce m-ai sunat?

— Voiam să văd ce faci.

Nu mai are rost să pierd timpul aici. Încep să mă îndrept spre casa lui Emiah. Știu că nu o să mai pot sta acolo mult timp,

Scanned by CamScanner

dar am început să mă obișnuiesc. Într-un fel, e mai bine decât acasă și, într-un fel, asta mă doare teribil de tare.

— Bex, ce naiba s-a întâmplat?

— Vin acum, îi spun, apoi închid.

Îmi șterg lacrimile care tot insistă să cadă pe obraji și aproape alerg până la Emiah. Îl găsesc așteptându-mă pe treptele din fața casei. Se ridică imediat ce mă vede. Pare agitat și îngrijorat. Poate ar fi fost mai bine să nu îl sun și să îl alertez inutil. Trec pe lângă el și mă așez pe scări.

— Nu știu ce s-a întâmplat, îi zic.

Se așază lângă mine.

— Nu m-am întâlnit cu Hailey, încerc să îi povestesc. În locul ei a venit Blake și habar nu am de ce, însă... Nici nu știu dacă nu cumva mi-am imaginat toată scena.

— Ce scenă?

Ridic din umeri, dar nu rezist să nu îi povestesc. La sfârșit, Emiah izbucnește în râs. Mie nu îmi vine să râd.

— Lasă-mă să înțeleg, spune pe un ton amuzat. Te-a sărutat, ți-a spus că te iubește, apoi a dispărut?

— Da, cam așa ceva.

E greu să nu zâmbesc când Emiah mai are puțin și se înroșește de la atât de mult râs.

— Nu e frumos să râzi de el, îi zic, dar zâmbesc.

— Nu râd de el, minte el. Serios. Nu râd de el, doar că...

Izbucnește din nou în râs. Îmi dau ochii peste cap.

— Încearcă să fii serios o secundă! Eu ce fac acum?

— Nimic. Ce să faci?

Își arcuiește o sprânceană și își scoate pachetul de țigări din buzunar.

— Nu știu. Asta te întrebam și eu pe tine. L-am sunat de două ori, însă nu mi-a răspuns, așa că nu știu ce altceva să fac.

— O să apară el.

— Crezi?

— Nu, îmi spune, apoi izbucnește din nou în râs.

Îi dau un cot între coaste, sperând să se liniștească, dar se pare că mai rău fac.

— Emiah, nu mai râde și spune-mi ce să fac.

Scanned by CamScanner

Face eforturi să se abțină, însă nu îmi oferă niciun răspuns, iar eu tot nu înțeleg ce s-a întâmplat. Probabil cel mai sigur ar fi să uit faptul că Blake mi-a spus toate lucrurile alea. Să nu mă mai întreb ce a fost în mintea lui de s-a gândit să dispară după. Unde naiba a plecat și de ce?

— Îmi pare rău, Bex. Prostia lui mă depășește.

Strâmb din nas. Într-un fel, Emiah poate are dreptate. Poate Blake e...

Nu.

Emiah sigur nu are dreptate. Trebuie să existe o explicație pentru ce a făcut Blake, alta decât cum că ar fi... prost. Sigur trebuie să existe altă explicație. Poate pur și simplu s-a panicat. Eu să fi fost în locul lui, probabil nu aș fi avut curaj să mai dau ochii cu el dacă îi spuneam că îl iubesc..

— De ce a trebuit să îl întâlnesc pe Blake? De ce nu pot avea și eu o relație normală?

Întrebările sunt mai mult retorice, însă Emiah simte nevoia să îmi răspundă.

— Nu știu, ridică din umeri. Fii serioasă, Bex! Relațiile normale sunt plictisitoare și nu ai nevoie de una.

— Serios? Crezi că nu mi-ar plăcea să primesc flori și bomboane în loc de... tăcere?

Pufnește.

— Nici pe asta nu o știu. Serios, nu-s mare expert în relații, dar poate că ar trebui să vorbești cu Blake și să rezolvați odată toată chestia asta.

Îl privesc nedumerită.

— Tu chiar mi-ai sugerat să vorbesc cu Blake?

— Da. Nu vreau să o fac, dar cred că e singurul lucru pe care l-ai putea face. Eu nu pot să răspund la întrebări în locul lui și mai mult ca sigur nu pot să îți explic de ce ți-a spus că te iubește, ca mai apoi să dispară.

— Vrei să mă duc la el acasă ca o idioată?

— Nu tu ești aia idioată. Blake e. Și nu, aș prefera să nu mergi la el acasă, dar trebuie să discutați. De data asta, Bex, chiar trebuie să vorbiți.

De când a devenit Emiah expert în a da sfaturi?

Scanned by CamScanner

— Crezi că nu am tot încercat să vorbesc cu el? Într-o secundă îmi spune ceva, apoi își schimbă total atitudinea.

Și, din ce mi-a spus, Blake e conștient de lucrul ăsta, așa că de ce nu încetează să se mai comporte așa?

— Poate ar trebui doar să o las baltă.

Îmi frec palmele de genunchi, apoi mă întind pe scări.

— Da, ai putea face asta. Doar că nu cred că Blake o să se întoarcă să vorbească, așa că... dacă vrei o relație cu el, ce mai aștepți?

Nu îi răspund. Mă uit la cer, sperând să găsesc un răspuns la toate întrebările care îl implică pe Blake.

— Poate m-am înșelat, continuă Emiah după ceva timp în care nu mai spunem nimic.

— În legătură cu ce?

— Cu faptul că Blake nu o să vină.

— Unde?

Deja nu mai înțeleg despre ce vorbim.

— Poate ar trebui să te ridici, Bex.

Asta fac. Mă ridic, întrebându-l din priviri despre ce vorbește.

— Glumești?

Emiah începe să râdă. Din nou. Îmi imaginez că se distrează serios pe seama mea și a lui Blake. Adevărul e că și eu m-aș amuza copios dacă nu aș fi prinsă chiar în mijlocul lucrurilor. Trebuie să fie amuzant pentru Emiah faptul că eu mă chinui să îi dau de capăt lui Blake. Pe de altă parte, dacă nici măcar Emiah care e băiat nu îl înțelege, cum aș reuși eu să fac asta?

Blake a parcat mașina pe cealaltă parte a străzii, însă problema este că nu face absolut nimic. De fapt, mă înșel. Nu coboară, dar are geamul deschis și din mașină iese fum.

— Ce naiba face? Fumează?

— Așa se pare.

Emiah pufnește din nou. Dacă o să o mai țină mult timp așa, jur că o să îl bat. O să îi bat pe amândoi, pentru că se cam joacă cu răbdarea mea.

— Și acum ce așteaptă? Să merg eu la el?

Scanned by CamScanner

— Probabil. Eu zic să îl mai lași să aștepte. Mor de curiozitate să aflu care e următoarea lui mișcare? Crezi că are de gând să plece?

Îi mai dau un cot în coaste. Habar nu am ce ar trebui să fac și cum să reacționez. Blake se comportă de parcă are cinci ani. Nu am de gând să fac eu primul pas, așa că fac ceva la care nu m-am gândit până acum. O sun pe Hailey, pentru că ar trebui să îmi explice de ce trebuia să mă întâlnesc cu ea și m-am trezit cu Blake în fața mea.

— Bex?

Folosește un ton precaut. Probabil se așteaptă să îi țin o predică.

— Hailey, de ce a venit Blake în locul tău?

— Ăă..., se bâlbâie, apoi își revine. Pentru că a venit să o ia pe Sky de la noi și apoi m-a întrebat unde ești. Ce puteam să fac? Dacă îți spuneam că e aici, probabil nu aș mai fi rămas în viață. Era destul de furios pentru că a dat ochii cu unchiul, așa că nu am vrut să îl enervez și eu mai tare.

Blake a făcut ce? S-a întâlnit cu unchiul? Rahat!

— Hailey, ce i-ai spus unchiului?

— Că ești plecată într-o excursie cu școala.

Inventiv, ce să zic, dar asta nu explică de ce ea a rămas acasă.

— Și tu? Ești bine?

— Da, îmi răspunde sec. Sunt bine. Mai vrei să știi altceva?

Da, vreau să aflu răspunsul la multe întrebări, însă nu cred că o să le aflu de la Hailey.

— Mersi, îi zic, apoi închid. S-a dus la mine acasă, îi spun lui Emiah. De asta a venit el în locul lui Hailey. Și nu înțeleg de ce a făcut asta, dacă evident după aia nu a vrut să mă vadă.

— Bex, îmi zice Emiah pe un ton mustrător, cred că Blake e doar puțin speriat. Nu are nevoie decât de un... impuls.

— Un impuls? îl întreb mirată.

Despre ce naiba vorbește?

— Știi că nu te plac în sensul ăla, nu?

Încuviințez.

Scanned by CamScanner

— Bun, îmi rânjește și ar trebui să îmi dau seama că urmează să facă o prostie.

Doar că... nu mă aștept să facă o prostie chiar atât de mare. Nu una catastrofal de mare. Atât de...

Fierbinte.

Buzele lui Emiah sunt fierbinți și la fel e și mâna pe care și-a așezat-o pe gâtul meu.

Rahat!

Emiah m-a luat prin surprindere și, drept răspuns, doar oftez, dar nu mă retrag. Nici nu prea îi răspund la sărut, pentru că încep să înțeleg de ce face Emiah asta. Are impresia că ăsta e impulsul de care are Blake nevoie și mă simt groaznic pentru că fac asta, însă sunt dispusă să risc, dacă s-ar dovedi că are dreptate.

Dacă nu...

Ei bine, îmi sărut cel mai bun prieten în fața tipului pe care îl iubesc. Ce poate fi mai rău de atât?

Închid ochii, nesuportând tensiunea care îmi circulă prin vene. Emiah are limba strecurată în gura mea și tocmai am auzit o portiera izbită. Blake e prin preajmă și se pare că reacționează. Am impresia că timpul se desfășoară cu încetinitorul. Nu prea știu de cât timp îl sărut pe Emiah, dar Blake ar face bine să se grăbească, altfel s-ar putea să mă obișnuiesc cu asta.

Glumeam. Oarecum.

— Bun, cred că a fost suficient, spune Emiah, îndepărtându-se.

S-a sincronizat perfect cu momentul în care Blake ajunge în fața noastră. Nu am curajul necesar ca să îmi ridic privirea și să îl înfrunt, însă îi simt prezența. Emiah se ridică.

— Mai bine pleci, îmi zice Blake pe un ton amenințător.

Nu stau să mă gândesc de două ori. Sar în picioare și trec pe lângă ei doi, care se privesc cu furie.

Am impresia că o să se dezlănțuie Apocalipsa, pentru că ei doi aveau suficiente motive ca să se ia unul de celălalt și înainte, iar eu nu am făcut nimic altceva decât să pun paie pe foc. Nu eu. Teoretic, Emiah a venit cu idea. Practic, eu doar l-am sărutat.

Doar?

CE NAIBA A FOST ÎN MINTEA MEA?

Scanned by CamScanner

Nu mai bine aș fi încercat să discut cu Blake, decât să îl sărut pe Emiah?

Ar fi fost bine. Ar fi fost mult, mult mai bine, pentru că acum o să își dezlănțuie toți nervii pe care îi au unul pe celălalt.

Mă opresc lângă mașină și arunc o privire în urma mea. Blake îi dă un pumn lui Emiah, iar el ripostează. Nu pot urmări asta, dar nici nu pot pleca, pentru că e doar vina mea.

Am dat-o în bară. Rău de tot.

Cred că ar trebui să intervin.

Scanned by CamScanner

24. Nisipuri mișcătoare
Blake

Mă dor încheieturile. Bănuiesc că și pe Emiah la fel. Ce naiba fac? Ar cam fi cazul ori să încetez să îl mai lovesc ori să înceteze el, însă se pare că niciunul dintre noi nu e dispus să facă asta. Am amânat momentul ăsta cât de mult s-a putut, dar acum chiar nu cred că mai puteam să o fac. Așa că îmi duc pumnul în spate și îl mai izbesc o dată de fața lui Emiah, apoi încasez una la rândul meu, pentru că am obosit și nu prea mai pot riposta.

— Crezi că ți-a ajuns? mă întreabă Emiah, scuipând sângele la picioarele mele.

Nu. Nici pe departe, doar că am obosit și mă cam dor mâinile, coastele și fața. Se pare că mi-am pierdut din antrenament. Poate nu ar fi trebuit să amân atât de mult momentul ăsta. Trebuia să îi fi dat una cu prima ocazie cu care m-a enervat. Cam din prima zi în care l-am văzut.

Pumnul pe care mi-l dă mă trezește la realitate. Mă dau un pas în spate, împleticindu-mă în propriile picioare.

— Credeam că am terminat.

— N-ai răspuns, îmi zice.

Mă încrunt. Totul e atât de ciudat în orașul ăsta. De obicei, nu prea stai la discuții cu persoanele cu care înainte cu câteva secunde împărțeai pumni.

— Încetează, Blake. Ești nervos și te înțeleg, dar deja mă calci pe bătături.

Emiah își aranjează tricoul de parcă i l-am șifonat, apoi face un pas spre mine. Nici măcar nu mă clintesc din loc. Îmi arcuiesc o sprânceană, așteptând încă un motiv ca să îi mai dau una.

— Nu-mi place de Bex. Nu mi-a plăcut niciodată de ea, dar tu ești prea idiot ca să îți dai seama de asta.

Mă încrunt. Sunt destul de sigur că mi-a dat de înțeles în nenumărate rânduri că îi place de Bex. Chiar prima dată când am vorbit cu el.

Îmi scot pachetul de țigări din buzunar.

— Te-ai apucat iar, pufnește el.

Scanned by CamScanner

— Vechile obiceiuri mor greu, îi zic, ridicând din umeri.

— Bex n-are nicio treabă cu asta. A fost ideea mea, așa că nu cumva să mergi acolo să începi să țipi la ea, pentru că o să te găsesc chiar dacă te întorci în Londra.

Ne rotim amândoi spre Bex. Stă sprijinită de mașină, cu brațele încrucișate la piept și ne privește cu furie pe amândoi. Revin asupra lui Emiah, așteptând. A fost ideea lui? Oare de ce nu mă mir asta?

— Nu e vina mea că ești un idiot, rânjește.

Mă abțin cu greu să nu îi mai dau una. Îmi scot o țigară din pachet și o aprind.

— Nici măcar nu înțeleg de ce mai stai aici.

Se tolănește pe scări. Își ridică bărbia, îndemnându-mă să merg la Bex. Nu o fac. Nu încă. Indiferent a cui a fost ideea, mă cunosc suficient de bine încât să știu că dacă o să merg acum să vorbesc cu Bex, o să ajung să mă cert cu ea. O să ajung să mă cert cu adevărat cu ea și nu vreau să fac asta. Și așa orice avem noi – relația asta – e suficient de complicată.

— Faci cum vrei, continuă Emiah. Doar o să se enerveze mai tare.

— Tu chiar nu poți să taci, nu-i așa?

— Nu chiar.

Clatin din cap și expir zgomotos.

— Ai de gând să îmi spui ce treabă ai cu Sky, sau trebuie să ne batem și pentru asta?

— Niciuna, îmi răspunde indiferent.

Se întinde relaxat, apoi își scoate pachetul de țigări. Realitatea e că în momentul ăsta, îl cam invidiez. Eu n-aș putea niciodată să fiu atât de... relaxat. Nu are cum să nu se simtă la fel de rău ca și mine și, totuși, continuă să zâmbească și să își bată oarecum joc de mine.

— S-a nimerit să mă întâlnesc cu ea.

— La poliție?

— Mhm. Nu e vina mea că tu nu ai răspuns la telefon. Chiar îți place să complici lucrurile, nu-i așa?

Ar trebui să îl contrazic, dar mă tem că are dreptate.

Scanned by CamScanner

— Nu că nu mi-ar plăcea să petrec timp cu tine, continuă Emiah, da' îndată tre' să apară maică-mea și dacă nu vrei să asiști la o scenă memorabilă de familie, te sfătuiesc să pleci.

Dau să plec, dar se pare că Emiah se hotărăște că mai are de adăugat ceva. Își drege glasul. Îl privesc peste umăr, dar ceva îl face să se răzgândească. Când o iau din loc, îmi dau seama că acel ceva este Bex, care îi face disperată semne să o lase baltă. Zâmbesc, însă redevin serios până ajung lângă ea. Bex nici nu mă privește. Se uită pe lângă mine, la Emiah.

Știu că ar trebui să fiu nervos. Sau oricum, pe acolo. Doar că nu sunt. Poate are de-a face cu faptul că Emiah a zis că toată treaba cu sărutul a fost ideea lui, și nu a lui Bex, dar tot nu sunt nervos. Dar ea e. Plescăie din buze, apoi își fixează privirea în a mea. E furioasă. Foarte, foarte furioasă și habar n-am cum o s-o scot de data asta la capăt.

Continuă să se sprijine de mașină. I-aș spune să urce, însă cred că o să mă omoare. O să mă omoare oricum, având în vedere faptul că eu am bagajul făcut și sunt pregătit să plec. Sau eram. Naiba mă mai înțelege.

— Ești incredibil! îmi zice.

Nu o întrerup. Sigur mai urmează ceva. Asta nu are cum să fie tot ce are de zis. Ar fi prea frumos, dar de data asta presimt că nu o să scap atât de ușor. I-am pus răbdarea la încercare de prea multe ori.

— Îmi pare rău.

Îmi trec o mână prin păr. Caut orice fel de scuză, însă nu îmi vine nimic în minte.

— Și ce să fac eu cu părerile tale de rău?

Ridic din umeri. Știu că nu o ajută cu nimic.

— Arăți ca naiba, adaugă.

Luându-mă prin surprindere, se dezlipește de mașină, o ocolește, apoi urcă. Intru și eu în mașină și pornesc, fără să o întreb dacă vrea să o duc acasă. Încă stătea la Emiah, deci bănuiesc că acasă nu e un loc în care ar vrea să fie acum.

Aș vrea să știu ce să spun sau să fac, dar nu știu, așa că fac ceea ce mă pricep cel mai bine. Tac.

Scanned by CamScanner

Însă Bex nu are de gând să facă același lucru. O aud inspirând adânc, apoi începe:

— Ești un idiot! Ești un idiot cum nu am mai întâlnit în toată viața, Blake. Ai cuvântul meu că nu cred că mai există o persoană atât de aiurea ca tine, care să mă dea peste cap. Te urăsc și te iubesc și vreau să mă lași în pace, dar nu vreau să pleci. Și ești atât de idiot, încât nici măcar nu îți dai seama că nu îmi pasă de orice ai făcut sau de cine ai fost. Și pur și simplu nu vrei să înțelegi asta! Nu vrei și gata!

Deschid gura ca să spun ceva, dar mă răzgândesc. Nu am ce sa îi spun. Încă încerc să procesez tot ce mi-a spus. Jur că am auzit un te iubesc acolo, dar nu știu dacă ea își dă seama de asta. Are privirea întoarsă spre geam și își trage nasul. Dacă începe să plângă...

Dacă am făcut-o să plângă, eu...

Rahat, rahat, rahat!

De ce nu am putut să mă comport normal de la bun început? Sunt un tip normal. Aproape normal. Aș fi putut să fac asta, fără să complic lucrurile în halul ăsta. La ce naiba am ajuns? Nici măcar nu ne înțelegem, pentru că nu am avut aproape niciodată o conversație serioasă. Și e numai vina mea. Mi-am promis de atât de multe ori că nu o să mai fac asta. Că nu o să mă mai comport ca un cretin, dar nu mi-am dus niciodată gândul până la capăt. Pur și simplu am continuat să fiu noul Blake, care e un idiot. Bex are dreptate. Măcar vechiul Blake își înfrunta problemele și nu pleca. Stătea naibii acolo și asculta. Nici vechea variantă nu vorbea prea mult, dar măcar nu fugea.

Tata poate să se ducă naibii.

La fel și noul Blake.

Am stat mai mult timp în tăcere decât mi-am dat seama. Aproape ieșim din oraș. Trag pe dreapta și cobor fără să îi dau nicio explicație. Îmi aprind o țigară și încerc să îmi fac ordine în gânduri. Nu cum mi-am mai făcut până acum. O ordine serioasă, ca să îmi dau seama ce naiba fac.

Trag adânc din țigară, apoi merg și îi deschid portiera.

— Trebuie să vorbim, îi zic, sprijinindu-mă de geam.

— Am mai vorbit și nu mai vreau.

Scanned by CamScanner

Coboară și trece nervoasă pe lângă mine, lovindu-mă cu umărul.

— Nu, Bex.

O prind de cot, răsucind-o cu fața la mine.

— Dă-mi drumul!

Se agită, dar nu se poate elibera. Începe să bată din picior. Arunc țigara și o sting sub talpă. Dacă ar putea să mă moare, știu sigur că ar face-o. O prind cu mâinile de talie și o așez pe capota mașinii. Îmi sprijin mâinile lângă picioarele ei, asigurându-mă că Bex nu are cum să scape de aici. Se fâțâie nemulțumită. Mă lovește cu piciorul, zâmbindu-mi inocent, de parcă nu ar fi făcut-o cu intenție.

— Tot nu vorbești, îmi atrage atenția.

Nu vorbesc, pentru că vreau să o sărut. Sigur m-ar lovi, dar o să risc de data asta. Îmi mut palmele pe obrajii ei. Îmi prinde încheietura între degetele ei și începe să o mângâie. Îmi arcuiesc o sprânceană, surprins. Nu asta e reacția la care m-am așteptat. Buzele ei mi se par incredibil de ispititoare, dar îmi zic că de data asta chiar ar fi bine să vorbesc, așa că alung gândul.

— Blake, nu l-am sărutat pe Emiah. De fapt, l-am sărutat, dar...

Râd scurt. Bex nu îmbunătățește cu nimic situația.

— Știu. Mi-a spus.

Mă privește printre gene. Doamne, cât aș vrea să o sărut!

— Îmi pare rău.

— Ce să fac cu părerile tale de rău? o întreb, întorcând întrebarea ei.

— Haha! Nu-i amuzant.

— Știu.

Îi așez după ureche o șuviță de păr.

— Deci, ce vrei să știi?

Își ridică sprâncenele, zâmbindu-mi într-un mod pe care nu îl înțeleg. Nu e nici amuzat, nici... Nu știu. Nu îmi dau seama ce e în mintea ei acum.

— Credeam că tu vrei să vorbești. Mă întrebi pe mine despre ce aș vrea să vorbești?

Da, cam asta fac.

Scanned by CamScanner

— Cam da. Nu sunt prea bun la explicat lucruri sau altceva, așa că poate mi-ar fi mai ușor.

— Am observat asta, râde.

Continuă să îmi mângâie încheietura. Locul în care mă atinge mă arde și mi se urcă temperatura. Gândurile mi se mai așază în ordine și realizez că am fost un idiot. Un mare, mare idiot. Fata asta e prea bună ca să fie reală.

— Ascultă, Bex. Chiar îmi pare rău. Pentru tot. Începând cu faptul că nu prea m-am omorât cu vorbitul, până la bătaia cu Emiah. Eu nu sunt așa. Adică, sunt așa.

— Așa tăcut sau așa bătăuș?

— Am crezut că dacă nu vorbesc, o să pot sta aici fără să creez probleme. Mie sau altcuiva, dar tu erai hotărâtă să mă faci să vorbesc, iar eu eram hotărât să nu vorbesc, așa că a ieșit o mare aiureală.

— Știu. E și vina mea.

Clatin din cap. Nu e vina ei. Nu are de ce să fie vina ei. Poate doar pentru că m-a făcut să mă îndrăgostesc de ea, când eu nu aveam nicio intenție să fac asta.

— Nu e, oftez. E a mea, pentru că ai dreptate. Sunt un idiot și nu te merit.

— Vorbești prostii.

Bex îmi cuprinde obrajii în palme, trăgându-mă aproape de ea. Îmi lipesc fruntea de a ei, fără să îmi aplec capul mai tare. Dacă o s-o fac, o s-o sărut, însă noi doi trebuie momentan să vorbim.

— Probabil. Ori nu vorbesc deloc, ori spun numai prostii.

Pufnește și am impresia că trupul ei se lipește și mai mult de al meu.

Cred că îmi testează răbdarea.

— Deci? o întreb, amintindu-mi că nu mi-a spus despre ce ar vrea să vorbesc.

— Deci, nimic. O să vorbim când o să vrei tu să vorbim, Blake. Doar promite-mi că nu o mai iei razna. Mi-e greu să țin pasul cu tine.

— N-ar fi trebuit niciodată să spun...

— Știu, mă întrerupe. Doar promite-mi că nu o faci din nou. Nu am putea să o luăm de la capăt?

Scanned by CamScanner

Propunerea ei nu sună rău.

— De la capăt de la capăt, sau din momentul în care ai început să fii iubita mea?

Se înroșește la replica mea, dar continuă să îmi zâmbească.

— Da, presupun că am putea să începem de acolo.

Îmi sărută bărbia, făcându-mă să respir sacadat. Ce am făcut ca să o merit pe fata asta care, după tot ce am făcut și cât de aiurea m-am comportat, nu îmi pune întrebări atunci când nu sunt dispus să îi ofer niște răspunsuri?

— Deci, mă iubești sau mă urăști?

Îi ridic bărbia cu un deget.

— Ambele, ridică din umeri. E greu cu tine, Blake.

— Ce e greu?

— Totul, oftează. Într-o secundă ești calm, apoi o iei razna și începi să spui fel și fel de lucruri. Nu prea știu ce naiba să fac nici atunci când vorbești, nici atunci când nu o faci.

— N-o să mai fie așa complicat, îi spun, făcând cuvintele să sune ca o promisiune. Nu sunt atât de greu de înțeles, doar că am complicat lucrurile fără să vreau. Tata a vrut ceva de la mine, Sky voia altceva de la mine, iar eu am ajuns să nu mai știu cine sunt și ce vreau.

— Ce-ar fi să încerci să fii tu pentru o perioadă? Am putea să vedem unde duce asta.

— Și dacă nu o să îți placă?

— Iar începi să vorbești aiurea?

Îi zâmbesc cu un colț al buzelor, apoi mă apropii de ea și o sărut, pentru că nu mai am niciun gram de răbdare ca să mă abțin. Bex râde și îmi răspunde la sărut în același timp. Îmi las mâna pe obrazul ei și o mângâi cu degetul mare, în timp ce cu cealaltă o strâng mai tare de talie, lipind-o de mine.

Acum că am găsit-o, mă tem să o pierd.

Poate despre asta a fost vorba de la bun început. Despre teama de a nu o pierde pe Bex, pentru că încă mai am impresia că nu o merit. Ea cu siguranță merită mai mult decât un tip care nici măcar nu se deranjează să vorbească.

Scanned by CamScanner

— Dacă tot ne-am întors la partea în care ești iubita mea, îi zic, cu buzele încă lipite de ale ei, ne întoarcem la locuitul împreună?

Mă sărută scurt.

— N-am locuit niciodată împreună.

Își dă ochii peste cap.

— Eram pe cale să o facem.

— Cred că ai visat foarte frumos într-o noapte, pentru că eu nu îmi amintesc așa ceva.

Își sprijină picioarele de mijlocul meu, lăsându-se pe spate. Închid ochii, înghițind în sec. Mă gândesc la o mulțime de moduri în care aș putea să...

Nu.

Nu mă gândesc la nimic. Ar trebui să mă dau un pas în spate, dar nu o fac. De ce naiba încă mă gândesc să mă dau înapoi?

— Serios, Blake. Poate ar trebui să mă duci înapoi la Emiah.

Nu îmi dau seama dacă își bate joc de mine ca să se răzbune pentru tot ce i-am făcut. În loc să îi răspund, mormăi ceva inteligibil.

— Glumeam.

Dintr-odată, simt cum toată tensiunea care s-a acumulat în mine se risipește și pot să răsuflu ușurat.

— Dar tot trebuie să mă duci până acasă la Emiah.

— Bex, te joci cu nervii mei.

Revine în poziția inițială, așezându-și mâinile pe umerii mei.

— Mi-am lăsat ghiozdanul la el.

— Poți să dormi în hainele mele, îi zâmbesc cu subînțeles.

Se înroșește din nou. Începe să îmi placă varianta asta a ei, care se înroșește la orice aluzie. Începe să îmi placă și de varianta asta a mea calmă, care e oarecum hotărâtă să nu plece.

— Bine, cedez în ele din urmă. Te duc, dar te aștept afară.

Mă sărută, apoi sare jos și intră în mașină. Oftez și o urmez, deși nu îmi place gândul că trebuie să mă întorc.

— Blake, ești bine?

Vorbitul. Asta e noua mea chestie.

Scanned by CamScanner

— Mă gândeam de ce era Sky la poliție în seara aia în care te-a sunat Emiah și ți-a spus că era și ea acolo.

Bex își rotește privirea spre mine.

— Emiah spune că nu e nimic între el și Sky. Că doar s-a nimerit să fie acolo și ea a intrat în vorbă cu el, pentru că tu nu răspundeai la telefon.

— Da, mi-a spus și mie asta, dar tot mă întreb ce naiba a făcut Sky.

— Blake, poate îți faci prea multe griji degeaba.

Își întinde mâna, împletindu-și degetele cu ale mele. Bex poate are dreptate. Poate îmi fac prea multe griji pentru Sky, dar nu am cum să nu o fac. E ca un reflex care mi-a intrat în sânge și pe care nu îl mai pot scoate. Simt nevoia să fiu cu ochii pe ea în permanență și îmi dau și eu seama că uneori exagerez.

— Aici, zice Bex dintr-odată.

Opresc. Bex mă sărută înainte să coboare.

O iubesc.

Iubesc totul la ea. Modul în care zâmbește, în care se înroșește. Cum uneori se pierde, neștiind ce să spună. Modul în care își lipește trupul de al meu.

O aștept răbdător, încercând să nu mă uit prea des la ceas. Trec cinci minute și alte cinci, dar nu am de gând să cobor și să merg după ea. Am încredere în ea.

După aproape douăzeci de minute, iese din casă, doar că nu mai e nici urmă de zâmbet pe fața ei. Cobor și mă îndrept spre ea. Sper că Emiah nu a avut din nou ideea neinspirată să o sărute, altfel s-ar putea repeta povestea cu Rix.

— Bex? Ce s-a întâmplat?

Ea clatină din cap și trece pe lângă mine. Urc înapoi în mașină.

— Bex?

— Nimic, îmi răspunde, încercând să zâmbească, doar că nu e zâmbetul ei autentic.

— Bine, îi spun.

O să o mai întreb ce s-a întâmplat atunci când o să ajungem acasă la mine. Nu îmi spune nimic tot drumul și mă omoară că nu știu dacă eu am făcut ceva, sau Emiah.

Scanned by CamScanner

Abia după ce parchez în garaj și ne îndreptăm spre casă începe să vorbească:

— Mama lui Emiah iar a intrat într-o mare încurcătură.

— Iar?

— Da. Mama lui e... Ei bine, s-ar putea să par o persoană oribilă pentru că spun asta, dar dacă ar dispărea, lui Emiah i-ar fi mai bine fără ea.

— Nu ești o persoană oribilă, o asigur.

Fără să mă gândesc prea mult, întreb:

— Îl pot ajuta cu ceva?

Bex se răsucește brusc spre mine. Încearcă probabil să își dea seama dacă glumesc sau nu.

— Probabil, îmi zice, dar nu îmi dă prea multe detalii. Ai face asta?

Oftez. Încuviințez. Oftez din nou.

— Ce e asta?

Privesc pe lângă ea ca să îmi dau seama despre ce vorbește.

Fir-ar să fie! Vorbind despre Emiah, am uitat că ar fi trebuit să o las jos două secunde, cât să fac ceva cu geamantanul din mijlocul camerei mele.

— Blake?

Iar n-am niciun răspuns. Nu unul care să îi placă, oricum.

— Un geamantan? întreb retoric.

— Văd asta. Unde aveai de gând să pleci?

Mă simt de parcă pășesc prin nisipuri mișcătoare în relația asta.

Scanned by CamScanner

25. Normalitatea e obositoare
Bex

Îmi dau ochii peste cap. Blake a înțepenit în pragul ușii. Nu a spus nimic în ultimele două minute, iar eu chiar nu știu cum să reacționez la asta. Încep să mă gândesc serios la faptul că totul ar fi mai ușor dacă am sta departe unul de celălalt. De fiecare dată când lucrurile par să meargă bine, de fapt merg al naibii de prost. Eu mă uit la geamantanul din mijlocul camerei, iar Blake se uită la mine. Probabil așteaptă să spun ceva, la fel cum și eu aștept ca el să îmi ofere o explicație care nici măcar nu cred că e atât de complicată pe cât îmi imaginez eu.

— Blake?

Mă așez pe pat. Blake rămâne sprijinit cu umărul de tocul ușii și brațele încrucișate la piept.

— Da?

Urăsc tonul lui retoric. Nici nu îmi explică, dar nici eu nu îl întreb, așa că o las baltă. Am obosit să mă cert cu el și, dacă o fac și de data asta, chiar nu știu dacă între noi doi o să existe vreodată ceva. Nu pot să mă cert cu el pentru fiecare lucru minor. Nu că un geamantan imens în mijlocul camerei, care îmi dă de înțeles că Blake se pregătea să plece undeva, ar fi un lucru minor, doar că sunt prea obosită ca să mă cert cu el.

— Pleci undeva?

Încerc să îmi stăpânesc zâmbetul. Mai vreau să creadă că sunt supărată pe el câteva minute.

— Nu știu. Cred că aveam de gând.

Nici el nu știe. Normal că nu știe. Când a fost Blake sigur vreodată pe ceva?

— Drum bun, îi spun, trântindu-mă pe spate.

E liniște. Nu-i aud pașii, însă îl simt când se așază pe pat lângă mine.

— Bex? Îmi pare rău.

Nu știu exact pentru ce îi pare lui rău, dar îi răspund:

— Și mie.

Începe să râdă. Relația noastră a fost ciudată de la bun început și așa a rămas. E greșit din partea mea dacă îmi doresc o

Scanned by CamScanner

relație normală, chiar și pentru o seară? Poate Blake e normal, iar cea sărită de pe fix sunt eu.

— Tot mai ai de gând să te ascunzi în cameră?

Clatin din cap, apoi încuviințez. Nu prea știu ce vreau să fac. Să mă ascund în camera lui Blake nu pare a fi o idee atât de groaznică, însă nu pot să o fac prea mult timp. Nu pot să mai stau plecată de acasă, doar din cauză că unchiul nostru nu are gând să plece prea curând. Sau pentru că mama nu are de gând să se întoarcă prea curând.

— Nu prea vreau să merg acasă, îi zic.

— Nu am spus să mergi acasă, Bex. Voiam doar să știu dacă ai de gând să cobori la cină și alte lucruri de genul.

— Alte lucruri de genul?

Încep să râd. Partea asta îngrijorată și drăguță a lui Blake mi se pare că nu se potrivește deloc cu persoana lui.

— Nu cred, adaug. Nu vreau să fiu în plus și cred că unchiul tău ar suna-o pe mama și i-ar spune că sunt aici. Ea crede că sunt acasă.

— Hailey nu i-a spus?

Zâmbesc. Nu. Hailey nu i-a spus mamei. Nu am întrebat-o, însă știu că nu a făcut asta. Chiar dacă este insuportabilă, uneori Hailey își reamintește de faptul că suntem surori și că, înainte să ne îndepărtăm una de cealaltă, eram nedespărțite.

— Noi n-am fost mereu așa, oftez.

Blake își rotește privirea spre mine. E mirat și la fel sunt și eu, pentru că nu știu ce mi-a venit să deschid subiectul. Dacă tot am făcut-o, o să continui, pentru că îmi doresc normalitatea aia mai mult decât orice.

— Ne-am înțeles bine până când am intrat la liceu. Apoi, Hailey s-a transformat în tipa care e acum, iar eu... Ei bine, eu am început să țin pe toată lumea la distanță, în timp ce ea s-a înconjurat de oameni. Poate ăsta e modul ei de a mă înlocui, dar... Nu știu. Eram de nedespărțit când eram mici și chiar dacă spun că o urăsc, de fapt nu e chiar așa.

Vocea mi se frânge și nu pot continua. Nu vreau să par slabă în fața lui Blake, chiar dacă el probabil știe că nu sunt nici pe departe atât de dură precum par. El nu spune nimic. Doar îmi caută

Scanned by CamScanner

mâna și își împletește degetele cu ale mele. Atingerea lui e caldă și stârnește în mine un sentiment de siguranță cu care nu vreau să mă obișnuiesc, pentru că Blake e Blake și nu știu niciodată dacă nu cumva o să plece. Acum, chiar dacă e lângă mine, privirea îmi cade pe geamantanul din mijlocul camerei.

— Vrei să vorbim despre asta?

Și-a dat seama că privirea mi-e îndreptată spre bagajul lui.

— Doar dacă ai de gând să pleci.

Clatină din cap, apoi mă privește. Are un zâmbet atât de dulce, încât aș crede orice mi-ar spune.

— O să te obișnuiești cu mine la un moment dat, râde. Sunt cam nehotărât de felul meu.

— Am observat asta.

Degetele i se strâng în jurul alor mele.

— Dar mă iubești.

Zâmbetul i se lărgește.

— De unde ți-a venit ideea asta?

— M-ai iubit din prima clipă în care m-ai văzut, îmi spune sigur pe el.

— Ai vrea tu. Am spus că te urăsc, dar tu ai înțeles ce ai vrut.

— Și eu te iubesc. Și îmi pare rău.

Mi se risipesc toate replicile inteligente din minte. Nu rămâne decât *te iubesc* și accentul lui de care, sincer, mă pot lipsi. Nu face decât să pară și mai atrăgător atunci când vorbește, iar eu nu am nevoie de asta. Simt că mă îndrăgostesc de Blake din nou și din nou.

— Îți cam place să îmi reamintești asta.

— Nu te obișnui, îmi răspunde zâmbind.

Încerc. Încerc din greu să nu o fac. Să nu mă obișnuiesc cu prezența lui, dar habar nu am cum să fac asta. Se apropie de mine și mă sărută, iar eu îl las să o facă. Vreau să o facă. Buzele lui fierbinți îmi ridică instant temperatura, dându-mi impresia că o să iau foc. Își strecoară o mână în părul meu, apoi coboară și o oprește pe gât. Îl trag mai aproape de mine, amintindu-mi de modul în care mi-am pierdut controlul în acea zi în mașină. E atât de simplu să îmi pierd controlul în preajma lui. E suficient să îmi arunce o

Scanned by CamScanner

singură privire și mă pierd. Ochii lui de culoarea jadului par să ardă totul în calea lor. Prind cu degetele de marginea tricoului său și îl ridic. Nici asta nu e o decizie prea inspirată din partea mea, pentru că Blake rămâne fără tricou într-o clipă, iar eu nu știu cât de departe vreau să ajung cu el. Nu m-am gândit la asta până acum, iar acum că o fac, îmi dau seama că sunt nehotărâtă. Mă las pe spate, trăgându-l deasupra mea și tot ce fac nu se potrivește deloc cu nehotărârea mea. Blake își strecoară o mână pe sub tricoul meu, arzând fiecare porțiune de piele pe care o atinge. Respir sacadat și nu fac nimic ca să împiedic mâna lui Blake să coboare, apoi să urce.

Eu nu, însă bătaia din ușă, da. Cu buzele încă lipite de ale mele, Blake oftează și mârâie înfundat. Chicotesc, sărutându-l scurt. Se ridică și mă gândesc că o să ia tricoul pe el în drum spre ușă, însă nu o face.

— Ar trebui să dispar? îl întreb înainte să ajungă la ușă.

— Nu.

Răspunsul lui sec mă face să mă încrunt. Mi se pare mie sau atitudinea lui s-a schimbat brusc? Sper să mi se pară. Deschide ușa, postându-se în fața intrării.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce faci?

Recunosc vocea subțire a surorii sale.

— Ce vrei, Sky?

Moare dacă se comportă și el frumos, măcar pentru câteva secunde? Sunt sigur că asta ar reuși totuși să o șocheze pe Sky. Și eu mă mir când Blake face ceva drăguț sau se comportă frumos.

— A sunat doamna Welch, îi spune ea, iar eu habar nu am despre ce vorbește. Voia să te întrebe dacă ai putea săptămâna viitoare să mergi la consiliere luni în loc de vineri, pentru că ea o să fie plecată.

— Bine. O s-o sun.

Blake îi închide ușa în nas, apoi rămâne în fața ei câteva secunde. Mă ridic în șezut la marginea patului. O parte din mine arde de nerăbdare să îl întrebe pe Blake cine e doamna Welch și despre ce consiliere vorbea Sky, însă o alta știe că ar fi inutil să o

Scanned by CamScanner

fac dacă Blake nu vrea să vorbească despre asta. În cele din urmă, decid că e mai bine să tac și să aștept.

— Ești bine? îl întreb, simțind totuși nevoia să spun ceva.

— Da.

Se rotește spre mine, apoi vine și se așază pe pat. Oftează adânc. În mod clar nu voia ca eu să aflu despre asta, iar după expresia de pe fața lui, o cam urăște pe Sky în secunda asta.

— Pot să mă prefac că nu am auzit nimic, încerc să risipesc tensiunea care provine de la el, însă nu pare să funcționeze.

— E în regulă, presupun. Cred că tot ai fi aflat la un moment dat. Orașul ăsta e prea mic ca să nu poți să afli ceva, dacă vrei să o faci.

Mă încrunt. Nu m-am interesat niciodată despre Blake. Nu îi cunosc familia atât de bine, dar nici nu m-am deranjat să o întreb pe mama sau pe altcineva despre ea.

— Blake, nu am încercat să aflu nimic.

Poate că am fost tentată de câteva ori să aflu mai multe despre el, dar nu am făcut-o. N-am venit acasă la el ca să vorbesc cu unchiul lui.

— Știu. Scuze.

Își trece o mână prin părul brunet. Dă să spună ceva, apoi se răzgândește.

— Nu trebuie să îmi spui, îl asigur.

Aș vrea să îmi spună. Aș vrea ca relația asta să iasă odată din ceața în care se pare că a fost scufundată încă de la bun început, însă nu îl pot forța să vorbească. Abia dacă pot să îl fac să nu plece înapoi acasă.

— Mă duc vinerea la consiliere, vorbește în cele din urmă. Am fost la consiliere și când eram în centru, apoi au hotărât că ar trebui să mai merg la câteva ore. E inutil și nu spun nimic din ce ar vrea consiliera să știe, însă trebuie să o fac. Ar trebui să scap până la Crăciun.

Totul se rezumă la Sky. Dau înțelegătoare din cap, dar nu știu ce să îi spun. Îmi imaginez că pentru el probabil e un coșmar și că nu îl ajută cu nimic orele alea pe care le petrece acolo, dar nu știu ce să îi spun. Niciodată nu am fost bună la dat sfaturi. Pot să ascult, să înțeleg și să fiu acolo atunci când cineva are nevoie de

Scanned by CamScanner

mine, însă decât să ofer niște sfaturi inutile, mai bine nu spun nimic.

— Ce-ar fi ca noi doi să avem parte de normalitate o zi? îl întreb din senin.

Se încruntă, așteptând să îi explic.

— Știi tu, să facem ceva ca un cuplu normal. Fără surori, unchi săriți de pe fix, probleme de familie, consiliere sau prieteni.

Zâmbește vag, dar îmi dau seama că nu am reușit să îi distrag atenția cu totul. Încă se mai gândește la ceva. Poate la orele de consiliere, la sora lui... naiba știe.

— Vorbesc serios, Blake. Normalitate.

— Habar n-am ce-i aia.

Râd sec. Nici eu nu prea știu ce e aia, dar am putea să redefinim normalitatea, dacă de asta e nevoie ca să nu ne mai gândim la tot felul de probleme.

— Haide!

Mă ridic și îl trag de mână, însă nu se clintește. Clatină din cap. Nu e prea deschis la idei tâmpite, de moment.

— Bun. Atunci bănuiesc că putem să stăm aici și să ne plângem de milă.

Renunț și mă așez din nou lângă el. Nici asta nu pare să îl încânte. Chiar trebuie să găsesc o modalitate să ajung la Blake. Sau cel puțin la partea din Blake care nu e atât de încruntată și care e dispusă să se ridice de aici și să facă ceva. Ce? Nici eu nu știu.

— Deci, despre ce vrei să vorbim mai întâi?

Îmi aruncă o privire dezaprobatoare. Nu vrea să vorbească despre nimic, desigur. Nu mă mir. Îmi arcuiesc o sprânceană, așteptând ca el să spună ceva, însă nu o face. Oftez. N-am nici cea mai mică idee cum să îl scot din camera asta care pare să îi fie atât de dragă. De fapt, am o idee, dar e nesăbuită. Se pare că există un singur subiect care îl face pe Blake să reacționeze și nu știu dacă să mă folosesc de el sau nu. Nu ar fi prea corect din partea mea.

— Emiah ar fi fost acord, îi zic privindu-l atent.

Cuta dintre sprâncenele lui se adâncește. Mă simt doar pe jumătate prost pentru că am zis asta. Cealaltă jumătate e fericită pentru că am obținut o reacție din partea lui.

— Ce vrei să facem?

Scanned by CamScanner

Deja e în picioare, pe punctul de plecare. Mă abțin cu greu să nu râd.

— Ai făcut-o intenționat, mormăie nemulțumit.

Ridic din umeri. Da, am făcut-o intenționat, însă acum putem să avem parte de normalitatea aia pe care mi-o doresc.

— Nu poți să te folosești de asta ori de câte ori vrei ceva.

— Dacă merge, șoptesc sperând totuși să nu mă audă.

— Merge doar de data asta.

Mă ridic zâmbind. Da, până data viitoare. Nu înțeleg de ce îl deranjează atât de tare Emiah, însă e un subiect pe care nu am de gând să îl deschid. Nu acum când am reușit să stăm o oră unul în preajma celuilalt, fără să ne certăm sau să spunem ceva ce nu ar fi trebuit spus.

— Unde mergem? îl întreb în timp ce coborâm scările.

— Pe mine mă întrebi? Tu ești aia care vrea să facă ceva... normal, adaugă.

E liniște în jurul nostru și nu cred că e cineva acasă. Chiar mă întreb ce o să se întâmple când o să mă întâlnesc cu Sky sau cu unchiul lor. Nu aș putea să îi explic ce caut sau de ce sunt aici. Aș putea găsi o scuză temporară, asta în cazul în care nu o să fie o oră prea târzie, la care scuza nu ar fi plauzibilă.

— E un parc de distracții la ieșire din oraș, zâmbesc.

Pufnește, deschizând ușa. Așteaptă să ies, apoi mă urmează.

— Arăt eu de parcă aș vrea să merg acolo?

— Nu. Arăți de parcă vrei să stai în casă, fără să socializezi cu nimeni.

Ne contrazicem aproape un sfert de oră în fața casei, apoi Blake cedează și e de acord să mergem în parc. În plus, eu mor după vată de zahăr. El se strâmbă când îi spun asta, semn că nu îi place. Nimic nu e așa cum ar trebui să fie la Blake, așa că nu mă mir. Sunt doar fericită că... nu știu exact. Mi se pare că, pentru prima dată de când am început povestea asta, chiar se pare că avem o relație. Urc în mașină și aștept ca Blake să fumeze o țigară, apoi să urce. Îmi dau ochii peste cap. Durează o veșnicie până ce își termină țigara, dar nu aduc asta în discuție atunci când urcă în mașină.

Scanned by CamScanner

Mormăie tot drumul și își exprimă nemulțumirile. Îl ascult în tăcere și îl las să se plângă. Măcar atât să fac, dacă tot îl oblig să facă ceva ce nu îi place. Următoarele ore trec repede. Blake a lăsat la o parte nefericirea și s-a dat cu mine în toate prostiile din parc, până când mi s-a făcut rău. Mi-am cumpărat vată și a luat și el o bucată, strâmbându-se.

E târziu și sunt obosită. Normalitatea e obositoare, aparent. Încă nu m-am plictisit, dar sunt sigură că asta se datorează faptului că Blake e împreună cu mine. Îmi fură un sărut, apoi își ridică privirea. Un fulger străbate cerul, iar tunetul nu întârzie să apară. Facem cam jumătate de oră până acasă și nici nu am timp să spun ceva, că începe să plouă. Privesc cu ochi speriați în jurul meu, temându-mă ca Blake să nu fi dispărut. E lângă mine, privindu-mă amuzat, cu o sprânceană arcuită și un rânjet larg.

— Te temi de furtuni.

Nicio noutate. Mă tem de furtuni de când eram mică. Simt nevoia să mă ascund într-un loc în care să mă simt în siguranță și nu vreau să mă aflu chiar în mijlocul lor. Mă prinde de mână, iar eu încep să alerg. Nu îmi doresc să mai petrec nicio clipă în plus în ploaie. Fulgeră, tună și mă sperii din ce în ce mai tare. Când ajungem la mașină, amândoi suntem uzi leoarcă. Eu gâfâi, însă Blake nu arată de parcă ar fi alergat câteva minute prin ploaie. Poate nu ar fi trebuit să renunț la alergarea de dimineață. Îmi frec palmele între ele, încercând să mă încălzesc. Îmi storc părul, tremurând de frig.

Blake își dă geaca jos și o aruncă pe bancheta din spate, apoi se întinde printre scaune.

— Ia ăsta pe tine, îmi spune când revine.

Îmi întinde un hanorac. Îl iau recunoscătoare, apoi îmi dau seama că trebuie să mă dezbrac nu doar de geacă, ci și de tricou.

Blake pufnește, apoi își întoarce privirea spre fereastră, fără să comenteze. Îmi dau hainele jos și îmbrac hanoracul. Blake pornește motorul și ne îndreptăm spre oraș. Plouă torențial, iar ștergătoarele nu par să mai facă față, așa că merge încet.

— Nu o să pățești nimic, spune din senin.

Încuviințez, chiar dacă nu sunt mai liniștită decât eram înainte. Blake frânează brusc. Nu văd nimic în fața mea, însă

Scanned by CamScanner

evident el nu e la fel de în ceața ca și mine. Disting stopurile unei mașini în fața noastră și nu înaintăm.

Trec cinci minute, apoi altele cinci.

— Cred că e blocat drumul, spune Blake.

Ei bine, nu mă grăbesc să ajung acasă. Nu mă grăbesc nicăieri, însă acum ce o să se întâmple? Mai așteptăm câteva minute, însă tot nu ne mișcăm. Blake întoarce în mijlocul drumului și se îndreaptă în cealaltă direcție.

— Ce faci?

— Ă... credeam că nu vrei să stai blocată în ploaie.

— Nu vreau, aproape mă răstesc la el.

— Atunci o să căutăm un hotel în următorul oraș.

Înghit în sec. Eu, Blake și un hotel? Sigur nu o să iasă nimic bun din asta. Poate ar fi mai bine să sar din mașină și să alerg prin furtună.

Scanned by CamScanner

26. Doar vorbim
Blake

Dacă mai stăteam cinci secunde în plus cu Bex în mașină, nu știu ce s-ar fi întâmplat. Ploaia nu a făcut decât să îi scoată parfumul în evidență și cu greu m-am concentrat la drum. Tot ce voiam să fac era să trag pe dreapta și să o sărut. Încă nu înțeleg de ce nu ne-am certat din cauza geamantanului. E un lucru la care m-aș fi așteptat de la ea și mă tem doar să nu fi amânat cearta pentru mai încolo. Nu am niciun chef de așa ceva. Chiar am obosit să mă cert cu ea. Poate Bex are dreptate și avem nevoie de normalitatea aia, chiar dacă pentru puțin timp. Nu știu ce fac cuplurile normale. Habar n-am. N-am avut în viața mea o relație și nu știu cum ar trebui să funcționeze, însă chiar și din puțina mea experiență, știu că eu și Bex nu suntem un cuplu obișnuit.

Poate se trage de la mine și de la incapacitatea mea de a face prea multă conversație. Poate din cauză că prietenul ei cel mai bun a sărutat-o ca să îmi demonstreze mie că nu aș suporta să văd asta. Sincer, nu știu și nici nu îmi pasă.

— Mergem? șoptește Bex.

Am oprit în parcarea unui hotel de câteva minute și m-am cam pierdut în gânduri. Încuviințez, apoi cobor. Încă plouă torențial și, deși pe mine nu mă deranjează, pe ea pare să o înspăimânte vremea asta. Sunt atât de obișnuit cu asta, încât nici nu o mai bag în seamă. Poate mi-a fost puțin dor de ploaie. Poate mi-e puțin dor de casă și de lucrurile care îmi sunt cunoscute. De oamenii care îmi sunt prieteni.

De...

O am pe Bex. Nu mai vreau să mă gândesc la casă.

Bex coboară și aleargă până la intrare, dar eu păşesc leneș, bucurându-mă de ploaie.

— Ești nebun? Vrei să răcești? țipă la mine când ajung aproape de ea.

— Nu mă deranjează ploaia, îi zâmbesc, apoi îi deschid ușa.

Scanned by CamScanner

Încă îmi simt stomacul în gât din cauza la toate prostiile în care m-a pus să mă dau și mai simt și gustul dezgustător de la vata de zahăr.

— Nu crezi că s-a deblocat drumul?

Mă încrunt, oprindu-mă în loc. Îmi dau seama că își frământă mâinile, chiar dacă le-a acoperit cu mânecile de la hanorac. Până acum nu a spus nimic, iar acum pare stingheră.

— De ce?

Ridică din umeri. Îmi rotesc privirea prin hotel. Recepționera ne privește fix, zâmbind. Revin cu privirea asupra ei, încercând să îmi dau seama care e problema.

— Poate ar trebui să ne întoarcem, mormăie ea.

Poate. Poate nu. Poate ar trebui pur și simplu să vorbească, ca să nu fiu nevoit să ghicesc ce se întâmplă.

— Bex?

— Lasă. Hai să luăm o cameră.

Să mor de nu e bipolară! Ba vrea să plece, ba vrea să luăm o cameră. Una? Nu două? Dacă ar fi trebuit să ghicesc din cauza căruia Bex e stingheră, aș fi zis că poate se teme ca nu cumva să o violez, dar ea vrea o cameră. Oricum, nu e ca și cum dacă ne-am întoarce, nu am ajunge să dormim tot în același pat.

O prind de cot, rotind-o spre mine.

— Ești în regulă?

Încuviințează și chiar pare veselă. Orice furtună era pe cale să se abată asupra mea, se pare că a trecut.

— Te aștept aici.

Se ridică pe vârfuri și mă sărută. Nu încetează să mă ia prin surprindere. Cu două secunde în urmă părea să aibă o problemă, iar acum mă sărută. S-ar putea să se răzgândească în orice moment, așa că profit și o sărut îndelungat.

— Poate chiar avem nevoie de o cameră, îi zic când mă îndepărtez câțiva centimetri.

— Nu fi nesimțit!

Îmi dă un pumn în umăr, dar zâmbește.

— Vrei să vedem dacă putem ajunge acasă?

Se gândește câteva secunde, apoi clatină din cap. Îmi arcuiesc o sprânceană din reflex. Acum nu mai pare chiar atât de

Scanned by CamScanner

deranjată de gândul de a-și petrece noaptea cu mine. Nu părea nici înainte, însă m-am gândit că poate era din cauza hotelului. Dau să plec, însă Bex mă prinde de cot, oprindu-mă. Îmi rotesc privirea mirat. Ea face un pas spre mine și se ridică pe vârfuri. Mă sărută din nou.

La naiba! Dacă nu m-am obișnuit până acum cu asta, aș putea să o fac de acum înainte. Aș putea să mă obișnuiesc cu normalitatea și cu buzele ei fierbinți.

— Voi chiar aveți nevoie de o cameră, se aude o voce din spatele nostru.

Zâmbind, mă îndepărtez de Bex și mă îndrept spre recepție. Avem nevoie de o cameră, însă nu pentru ce crede recepționera că avem nevoie. Cred. Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Scot portofelul din buzunar și caut un act de identitate, apoi plătesc. Nu schimb mai mult de cinci cuvinte cu tipa, iar printre alea se numără *vreau o cameră* și *mulțumesc*. Bruneta îmi zâmbește tâmp. Urăsc zâmbetele astea. Cu cartela în mână, mă întorc la Bex, apoi o luăm spre lift. Iar nu vorbește.

Fata asta mă scoate din minți! O să mă facă să ajung internat într-o secție de psihiatrie, poate împreună cu ea, din cauza bipolarității. Îmi amintesc că a pomenit faptul că Emiah ar avea nevoie de ajutor cu ceva, însă nu mi se pare un subiect potrivit de conversație în lift. Nimic nu mi se pare un subiect potrivit, așa că o prind de mână și îmi împletesc degetele cu ale ei.

Nu-mi dau seama la ce se gândește. Rămâne tăcută până când intrăm în cameră, apoi privește calmă în jur și se îndreaptă spre baie.

— Ies puțin, îi zic.

Tocmai mi-am amintit că am niște haine de rezervă în portbagaj. Nici eu nu știu de ce le țin acolo, însă acum se pare că îmi prind bine. Aștept o secundă să văd dacă mă ia la întrebări, însă nu o face, așa că ies din cameră și cobor până la mașină. Încă plouă, dar nici pe departe atât de torențial ca în urmă cu un sfert de oră. Rămân în fața intrării și fumez o țigară. Să mă ia naiba pentru că m-am apucat din nou de fumat. Nu știu ce a fost în capul meu, dar în ultima vreme dorința de a fuma devenea din ce în ce mai acută și nu îi mai puteam face față.

Scanned by CamScanner

În zece minute sunt înapoi sus, cu tot cu ghiozdanul în care am niște tricouri curate. Se aude apa la duș curgând, iar mintea mi-e invadată cu o mulțime de imagini cu Bex într-o postură mult mai indecentă decât aș vrea să îmi imaginez. În ritmul asta, nu o să reușesc să îmi petrec noaptea cu ea aici. Poate ar trebui să fac și eu un duș cu apă rece. Poate ar trebui să cobor și să mai fumez o țigară. Poate n-ar fi trebuit să vin cu ideea asta tâmpită de la bun început. Aprind televizorul și mă lungesc pe pat, cu o mână îndoită sub cap. Schimb canalele într-un ritm alert, dar nu mă concentrez la imagini. În capul meu sunt total alte imagini și toate o implică pe Bex. Apa nu se mai aude curgând. Îmi frec fața cu palmele, întrebându-mă ce o să se întâmple acum.

De parcă îmi face în ciudă, Bex iese înfășurată într-un prosop care o acoperă cam cu o palmă mai jos de fund.

— Ai un tricou în ghiozdan, îi zic, înghițind în sec.

Se îndreaptă spre ghiozdanul pe care l-am lăsat pe unul dintre scaunele din jurul mesei și caută leneșă prin el. Scoate un tricou, apoi dispare din nou în baie.

— Nu era și ghiozdanul meu pe acolo? strigă din baie.

Asta nu mai știu.

— Vrei să mă duc să văd?

Nu îmi răspunde. Când revine în cameră, e îmbrăcată cu tricoul meu și are părul ud lăsat pe spate. Dacă până acum poate am mai aruncat câte o privire fugitivă la televizor, de acum încolo sigur nu o să fiu capabil să mă mai uit la el. Bex mi-a atras toată atenția.

— Și, care-i următorul pas spre normalitate? o întreb, înghițind în sec.

Mă simt cam stingher, deși nu e prima dată când mă aflu în aceeași cameră cu ea. Nu e prima dată când urmează să petrec o întreagă noapte cu ea, doar că acum sunt mai conștient decât data trecută. Bex începe să râdă și se lungește lângă mine, pe o laterală. Îmi rotesc doar privirea, așteptând ca ea să spună sau să facă ceva.

— Normalitatea e supraestimată. Și obositoare. Nu vrei doar să fim noi?

Scanned by CamScanner

Îmi arcuiesc o sprânceană. Sincer, habar nu am ce înseamnă asta, dar dacă implică să fiu la fel de ciudat și aerian ca și până acum, nu am nimic împotrivă.

— Da, cred că mă pot descurca, îi zâmbesc.

— Serios?

Își ridică întrebător sprâncenele, apoi își umezește buzele cu limba. Înghit în sec. Aerul devine din ce în ce mai sufocant. Singura sursă de lumină din cameră e anemică și provine de la o veioză tocmai din celălalt capăt al camerei, de pe perete. De ce naiba nu m-am dus să fac un duș imediat după ce a ieșit Bex? Îmi zâmbește larg. E un zâmbet intim pe care îl văd destul de rar la ea și pe care îl iubesc. Încerc să mă rotesc ușor spre ea. Dintr-odată, își pune mâinile pe umerii mei, împingându-mă. În următoarea secundă e deasupra mea, cu picioarele de-o parte și de alta a coapselor mele.

— Da, cred că mă pot descurca.

Mă pot descurca, pe naiba! Habar n-am ce fac. Mă simt de parcă aș fi virgin, pentru că Bex nu e o tipă ca oricare alta. O iubesc și n-aș vrea ca seara asta să ducă undeva unde ea nu ar vrea. Se sprijină în coate, deasupra umerilor mei. Fața ei e atât de aproape de a mea, încât îi simt respirația fierbinte. Asta nu mă ajută. Simt nevoia să îmi aranjez blugii, dar n-am cum să fac asta subtil. Mă privește printre gene. Nu e una dintre privirile promițătoare cu care sunt obișnuit. Privirea ei nu are niciun înțeles ascuns, dar sclipirea din ochii ei e una pe care nu am mai văzut-o la nimeni altcineva.

Mă întreb dacă și eu o privesc la fel.

— Bex, poate ar trebui să...

Nu continui propoziția. Bex doar se fâțâie deasupra mea, râzând.

— Doar vorbim.

— Doar vorbim? o întreb neîncrezător.

— Da, mă asigură.

Bine. Vorbim. Pot să fac asta, dar condiția ar fi să nu se mai miște. Să nu mai respire. Să nu facă absolut nimic, ca să mă pot concentra.

— Bine.

Scanned by CamScanner

Dau din cap. Am înghițit cam des în sec în ultimele secunde. Încep să îmi simt gâtul uscat.

— O să îmi spui vreodată ceva despre tine?

Asta mă ia prin surprindere. Nu știu la ce m-am gândit când a spus că doar vorbim, însă sigur nu m-am gândit la asta.

— Ți-am spus lucruri despre mine.

Neimportante, dar le-am spus. Ea vorbește acum de celelalte lucruri. Oftez și îi iau fața în palme. O sărut de parcă încerc să îmi fac curaj ca să încep discuția asta.

— Prin martie anul trecut, Sky a insistat să merg cu ea la o petrecere. N-aveam chef ca să mă țin după ea, așa că am refuzat-o, chiar dacă m-a implorat să merg cu ea, pentru că în afară niște prietene de ale sale, nu îi cunoșteа pe restul, dar am încercat să îi explic că așa e peste tot și dacă nu vrea să meargă, să stea acasă.

Fac o pauză. Bex trasează cerculețe pe umărul meu și nici măcar nu știu dacă își dă seama.

— Așa că s-a dus. Și s-a îmbătat. Genul de beție în care nici măcar nu se mai putea ține pe picioare și nici nu și-a amintit mare lucru a doua zi. Pe acolo era Rix, un tip care era în clasă cu mine.

— El e cel pe care...

— Pe care l-am bătut? o întrerup. Da, el e. S-a culcat cu ea.

— A violat-o?

Nu pot să răspund la asta. Oricum, nu pot să dau un răspund concret.

— Nu știu. Sky nu își amintește dacă a fost cu acordul ei. A profitat de ea, oricum.

Bex mă privește cu lacrimi în ochi. Îmi plimb o mână pe spatele ei, încercând să îi dau de înțeles că nu are pentru ce să plângă.

— Sky a rămas însărcinată. Ai noștri nu au fost prea înțelegători în legătură cu asta. Cel puțin, mama nu a fost prea înțelegătoare. A cam luat-o razna și nu s-a gândit nicio clipă la ea.

Am nevoie de o țigară. O nevoie intensă, care nu îmi dă pace, dar mă tem că dacă o să mă opresc acum, nu o să mai continui niciodată și o să ajung să țin totul doar pentru mine. Am

Scanned by CamScanner

un nod în gât care mă împiedică să vorbesc, așa că îmi dreg glasul. Bex așteaptă răbdătoare.

— Pe scurt? o întreb retoric, pentru că simt că nu mai pot să lungesc povestea. Sky a făcut avort. Ai noștri au divorțat, iar noi am rămas cu tata, care ne-a trimis pe amândoi aici. Nu știu dacă e din cauză că eu am stat toată vara în centrul de corecție, sau pentru că Sky a avortat, dar poate e cumva mai bine.

— De ce?

— Rix s-a lăudat în toată școala cu ce a făcut. De asta am știut că a fost el, pentru că Sky nu își amintea. Iar Sky, chiar dacă poate fi din cale afară de enervantă, n-ar fi putut face față la șușoteli și alte rahaturi de genul ăsta.

— Deci asta e șansa voastră să o luați de la capăt.

— Da, doar că uneori mă întreb dacă am profitat de ea.

— Adică?

— Sky plânge. Mult. Nopți întregi, doar asta face. Uneori nici nu pot dormi din cauza asta, iar eu... ei bine, eu sunt eu, așa că nu cred că schimbarea e o posibilitate pentru mine. Și mai am și orele de consiliere care mă omoară. N-am spus nimic și nici nu o s-o fac.

— De ce trebuie să mergi?

— Toată chestia asta cu Rix... Tata nu știe că el e cel care a lăsat-o însărcinată pe Sky. Crede că eram beat și am avut ceva cu el, dar nu i-am spus niciodată de ce am făcut asta.

— Și mama ta?

— Mama? pufnesc.

Mama e o persoană pe care nu vreau să o văd prea curând în fața ochilor. Atunci când Sky avea nevoie de ea, nu a făcut nimic ca să o ajute. La naiba, nici măcar nu s-a prefăcut a fi înțelegătoare!

— Nu știu exact. Când mi-am terminat lunile pe care trebuia să le stau în centru, ei erau deja divorțați și nu am primit nicio explicație. Iar Sky pur și simplu nu vrea să vorbească despre asta, deși ea a stat acasă.

— Ea e bine?

Clatin din cap. Sora mea e oricum, însă *bine* nu e termenul care să descrie cum se simte Sky.

Scanned by CamScanner

— Aș vrea s-o conving să vorbească, dar n-am cum. Mai vorbește cu mine uneori, dar îmi spune mult mai puțin decât simte. Plus că dacă ar ști că ți-am spus ție despre toate astea, m-ar omorî.

— Dar n-are de ce să îi fie rușine.

— Explică-i asta ei.

Bex cade pe gânduri.

— La ce te gândești?

— La faptul că la început te temeai să îmi spui de Rix pentru că ai crezut că asta o să îmi schimbe impresia despre tine.

— Și?

Nu înțeleg unde vrea să ajungă.

— Și poate dacă te-ai fi gândit de la bun început să îmi spui povestea întreagă, te-ai fi scutit de o mulțime de griji inutile.

Îi ofer cel mai bun zâmbet al meu, sperând să nu înceapă să mă insulte.

— Când eram mici, tata ne ducea în fiecare duminică în parc. Într-o duminică dimineață, nu a mai coborât la micul dejun. Mama ne-a spus că a plecat pentru o perioadă, dar nu s-a mai întors niciodată.

— Niciodată?

Clatină din cap. De parcă nu era suficient că povestea mea i-a adus lacrimi în ochi, acum chiar mă tem că o să înceapă să plângă.

— E pierderea lui, îi zic. Nu a ta.

— Nu-mi place chestia asta, clatină din cap. Nu vreau nici să plâng și nici să încep să îți povestesc amintiri din copilărie.

— Dar eu ți-am zis ceva despre mine.

I-am spus cam totul despre mine, de fapt.

— Da, dar tu nu plângi atât de ușor.

Râd scurt și o sărut.

— Poate nu ar trebui să mai vorbim, îi zic pe un ton glumeț.

— Poate.

Ridică din umeri, privindu-mă din nou printre gene. Dintr-odată, Bex devine sigură pe ea. Își șterge lacrimile și mă îmbrățișează.

— S-a oprit ploaia. Dacă vrei, putem să mergem acasă.

Scanned by CamScanner

Nu mă deranjează să folosesc termenul *acasă* și pentru ea. Nu vreau să mă gândesc prea mult la asta, însă cred că mă văd locuind într-o bună zi cu ea.

La ce naiba mă gândesc?

— Sau poate ar trebui să rămânem.

Se apleacă și mă sărută. Am putea să rămânem.

Scanned by CamScanner

27. Data viitoare lasă-mă zece
Bex

Sunt aproape dezbrăcată deasupra lui Blake, respir sacadat și mai am puțin și cedez, când el se retrage câțiva centimetri și mă prinde de umăr.

— Nu.

Atât. Asta e tot ce spune. Cum adică nu? Ce nu, mai exact? Ar putea să se exprime mai vag de atât? La cum îl cunosc pe Blake, da, ar putea, doar că nu mi se pare momentul cel mai potrivit să treacă prin una din veșnicele toane.

— Nu, ca în nu am prezervativ și nu vreau copii pentru că sunt prea tânăr sau nu, ești urâtă și nu vreau să mă culc cu tine?

Îmi ridic sprâncenele. Îmi dau seama că am vorbit prea mult, însă sunt agitată. Mă simt prost și nu știu unde să mă ascund în secunda asta. La naiba, sunt aproape dezbrăcată. Nu știu cât timp a trecut de când am încetat cu vorbitul, dar de atunci Blake nu a făcut nimic altceva decât să mă sărute și să își plimbe mâinile pe mine, iar acum a spus „nu", orice ar însemna asta.

— Nu, repetă el.

Nu trădează nicio expresie, iar dacă mai stau aici, în curând o să încep să plâng și e cam ultimul lucru pe care o să mă vadă Blake făcându-l. Să plâng în fața lui. Mă dau în spate și sar din pat. Iau de pe jos tricoul lui cu care eram îmbrăcată și mă îndrept spre baie, încercând, de fapt să nu o iau la fugă.

— Bex!

Îl ignor. Aproape izbesc ușa în urma mea. Mă sprijin cu spatele de ea, încercând să îmi trag respirația. Nici nu am curaj să mă privesc în oglindă. Știu că tot sângele mi s-a adunat în obraji. Îmi simt tot corpul fierbinte și e doar vina lui Blake. A lui, a modului în care mâinile lui mi-au atins fiecare centimetru de piele și a buzelor sale.

Închid ochii și aproape mă scurg pe lângă ușă. Iau pe mine tricoul, promițându-mi că nu o să plâng. Că nu merită și că Blake e un idiot. Iar eu știam asta. Cum Dumnezeu am putut să cred, chiar și pentru o secundă, că lucrurile între mine și el puteau să devină... normale?

Scanned by CamScanner

Numai o naivă ar fi putut crede asta și, ei bine, poate nu sunt nimic altceva decât o fată naivă și îndrăgostită. Iar mă gândesc să ies pe geam, dar nu mă aflu la mine acasă, iar asta se pare că a devenit o posibilitate la care m-am gândit de multe ori în ultima vreme. Nu, nu sunt acasă. Sunt într-o cameră de hotel cu Blake, încercând să îmi dau seama ce tocmai s-a întâmplat acolo. De ce a început de la bun început să mă sărute și să scape de o parte din haine, ca mai apoi să mă respingă fără nicio reținere?

Nu o să îl înțeleg niciodată pe Blake.

Nu o să mă înțeleg nici pe mine, pentru că e mai mult decât evident că relația dintre noi doi s-ar putea să nu meargă niciodată. Ne înțelegem o oră, apoi... lucrurile o iau pur și simplu razna, atunci când mă aștept cel mai puțin.

Blake bate o singură dată în ușă. Mă ridic, îndreptându-mă spre oglindă. Nu arăt chiar atât de rău precum mi-am imaginat. Se pare că roșeața a fost înlocuită cu paloarea. Oftez, dau drumul la apă și mă clătesc pe față. Blake bate din nou la ușă.

— Ești dezbrăcată?

Râde.

Idiotule. Idiotule. Idiotule.

Te urăsc. Te urăsc. Te urăsc, pentru că m-am îndrăgostit de tine și nici măcar nu mi-am dat seama de asta.

— Nu, îi răspund. Dar chiar dacă aș fi, nu pare să te intereseze.

Nu ar fi trebuit să spun asta, dar pur și simplu nu mă pot abține. Blake m-a respins, iar eu nu știu cum să reacționez, pentru că nu am mai fost pusă niciodată în postura asta. Niciodată nu m-am gândit să mă culc pe bune cu cineva. Până la Blake. Care m-a respins.

Blake deschide ușa. Îl privesc în oglindă și imediat îmi dau seama ce idee proastă a fost și că ar fi trebuit să mă uit oriunde altundeva, dar nu la el. Are doar jeanșii pe el. Jeanșii și o expresie nedumerită, de parcă eu sunt cea care e sărită de pe fix. Ochii lui verzi sunt luminoși. Pe deasupra, mai au și o sclipire ciudată.

— Bex?

— Ce vrei? îl întreb pe cel mai tăios ton de care sunt capabilă.

Scanned by CamScanner

Nici nu știu de ce m-am enervat așa. Poate exagerez. Poate ar trebui să mă liniștesc, să mă întorc în cameră și să trec cu vederea faptul că eram aproape dezbrăcată, cățărată în brațele sale, iar el m-a respins. Da, poate asta ar trebui să fac.

— Ce naiba? mormăie în barbă, de parcă nu înțelege ce a făcut.

— Vreau să mă duci acasă, îi spun pe același ton.

Îl văd arcuindu-și o sprânceană. Acum îl văd sprijinindu-se de tocul ușii, iar în secunda următoare e în spatele meu și mă răsucește cu fața spre el. Mâinile îi ajung pe talia mea, mă ridică și ajung să stau precar pe marginea chiuvetei. Înainte să îmi dau seama, își izbește buzele de ale mele aproape cu furie și nu mai e nicio urmă din răbdarea de care dădea dovadă în urmă cu zece minute. Își strecoară mâinile pe sub tricoul meu. Fierbințeala degetelor sale îmi arde pielea și aș vrea să îi spun să se ducă la naiba. Să îi spun că nu poate să se joace cu mine așa cum vrea el, când vrea el, însă înainte să mă gândesc prea mult la asta, îi răspund la sărut și îmi împletesc degetele în părul lui, trăgându-l mai aproape de mine. Sânii mi se izbesc de pieptul lui fierbinte și gol, ritmul respirației o ia razna și orice idee mi-ar fi trecut prin minte, acum a dispărut. Îl sărut cu frustrare, apăsat. Totuși, nu-mi pot scoate din minte acel „nu" rostit de două ori, clar și răspicat. Nu, ce? Pentru că după modul în care mă sărută acum, aș spune că e un da cât se poate de real.

Îmi așez mâinile pe umărul lui și îl împing.

— Nu, ce? îl întreb încruntată.

— Nu asta am spus.

Dacă mai zâmbește mult, nu prea o să îmi pese ce a spus. O să îmi pese doar de ce are de gând să facă în continuare.

— Dar ce ai spus?

— Nu ai de gând să o lași baltă?

Clatin din cap. Blake scapă de obicei prea ușor, tocmai pentru că îl iubesc. Însă de data asta m-a făcut să mă simt mai rău decât de obicei și nu o să scape doar pentru că îmi zâmbește năucitor.

— Bex...

Scanned by CamScanner

Sau pentru că îmi șoptește numele. Îmi trasează conturul buzelor cu indexul, dar nici dacă face asta nu o să scape. Nici dacă îmi mângâie coapsa. Nici dacă mă privește atât de intens încât îmi simt întreg corpul tensionându-se.

Nu. Pur și simplu, nu.

Vreau o explicație și o s-o primesc cu orice preț.

Doar că Blake își apropie buzele de ale mele și mă sărută din nou. Și uit. Uit orice și nu mă mai interesează nimic altceva. Îmi înconjor picioarele în jurul lui, răspunzându-i la sărut. Abia ce mi s-a calmat ritmul respirației, iar acum o ia razna din nou. Mă dau jos de pe chiuvetă și, fără să întrerup sărutul, îl împing pe Blake spre cameră. Cade pe pat, trăgându-mă deasupra lui. Dacă mai aud vreun *nu* din gura lui, o să îl pălmuiesc.

Dar nu aud nimic. Îmi dă tricoul jos – din nou – doar că de data asta mult mai lent. Nu știu ce o să se întâmple mâine, dar acum îl vreau pe el. Își lipește buzele de gâtul meu, iar fiecare terminație nervoasă începe să mi se zbată. Îmi așez mâinile în jurul gâtului său, iar buzele sale urcă din ce în ce mai sus, până când în cele din urmă i le simt peste ale mele, la început blând, aproape ezitant, de parcă se așteaptă ca eu să o iau la fugă în orice moment.

Nu am de gând să fac asta, așa că îmi întredeschid buzele, practic invitându-l să își strecoare limba printre ele. Și asta face, dând foc la ceva în interiorul meu. În câteva clipe își recapătă siguranța, iar orice urmă de blândețe dispare. Nu e brutal sau nerăbdător. Doar că mă sărută până când simt că ma sufoc și dorința de aer devine insuportabilă. Abia acum îmi părăsește buzele pentru o clipă, ridicându-și privirea.

Îmi sprijin palmele de umerii lui și mă ridic să îl sărut. Ușor, fără să mă grăbesc. Încerc să nu mă gândesc că fac ceva greșit. Încerc să nu mă gândesc la asta nici atunci când rămân de-a dreptul goală, iar Blake e deasupra mea și mă sărută pe linia maxilarului, apoi coboară spre sâni. Devin pe deplin conștientă de corpurile noastre și îmi adâncesc unghiile în umerii lui. Pielea lui e fierbinte și am impresia că oricât de mult o să mă apropii de el, tot nu va fi suficient.

Scanned by CamScanner

Dar asta e ceea ce îmi doresc, așa că îmi alung toate temerile. Încerc să mă relaxez și să mă bucur de moment pentru că presupun că nu e de niciun folos nimănui dacă sunt încordată.

— Bex? Ești sigură de asta?

Am nevoie de câteva secunde ca să îmi dau seama că Blake își sprijină greutatea în coate și mă privește, așteptând un răspuns din partea mea. Încuviințez, însă nu mi se pare suficient. Adun toată îndrăzneala de care sunt capabilă și îmi întind mâinile spre blugii săi. Degetele-mi tremură când încerc să îi deschei fermoarul, însă Blake mă prinde de încheieturi și îmi ridică mâinile deasupra capului.

— Ce faci? reușesc să șoptesc.

— Relaxează-te, Bex.

Ce n-aș da să pot face asta. Am nevoie să mă sărute pentru că mi se pare că e singura modalitate prin care îmi pot alunga teama pe care o simt acum.

— Sărută-mă, îi cer.

Blake se conformează și în timp ce-mi deschid buzele și îi răspund la sărut, îi simt o mână mângâindu-mi coapsa. Îmi depărtează picioarele fără grabă și încerc să nu mă panichez când îi simt mâna între ele, stârnind în mine un val se senzații pe care nu le-am simțit niciodată. Îmi depărtez picioarele din proprie inițiativă, conștientă de faptul că ar trebui să îmi fie rușine.

Doar că nu mi-e. Nu mi-e rușine nici atunci când Blake se dezbracă și revine asupra mea, privindu-mă întrebător. Îi zâmbesc încurajator.

În primele secunde simt o durere fulgerătoare, atât de intensă încât am impresia că o să mă dezbin din toate încheieturile. Blake se oprește și am impresia că își ține până și respirația, încercând să stea nemișcat. Mi-am înfipt unghiile atât de adânc în omoplații săi încât cred că o să-i rămână semne.

Respir sacadat, printre buze. Închid ochii pentru câteva secunde și inspir încet.

— Cred că poți să te miști, zâmbesc când îi deschid din nou.

— Ești sigură?

Scanned by CamScanner

Blake nu face nicio mișcare, așa că îmi ridic bazinul încet, încercând să îi dau de înțeles că sunt în regulă.

Durerea persistă câteva minute bune, făcându-mă să mă întreb ce naiba fac, dar apoi începe să dispară treptat și aproape nu o mai simt deloc atunci când Blake mă sărută din nou.

Nu e ca în toate acele cărți pe care le-am citit în decursul adolescenței mele. Dar e ceea ce mi-am dorit și nici dacă aș putea nu aș schimba ceva.

L-aș alege tot pe Blake, de un infinit de ori.

Deschid ochii și îmi șterg fruntea cu dosul palmei. Respir sacadat și îmi aud ritmul nebunesc al inimii în liniștea din cameră. Bate atât de repede încât mă tem să nu îl trezească pe Blake.

Blake.

Îmi ascund fața în palme și rămân așa. Nu a fost un vis. Acum câteva secunde când m-am trezit, aveam impresia că totul a fost doar un vis, doar că acum începe să îmi sară somnul și gândesc clar. Nu a fost un vis. Și, dacă a fost, a fost unul incredibil de real. Simt gustul buzelor lui Blake pe ale mele, iar pielea îmi e impregnată cu mirosul lui de care am impresia că nu voi scăpa prea curând. Zâmbesc ca o fraieră și mă cuibăresc și mai mult în el. Mormăie ceva indescifrabil, în timp ce strânsoarea brațului care e trecut peste mine, se întărește. Blake are impresia că o să fug în toiul nopții, în mijlocul furtunii? Dacă nu am făcut-o înainte, cu siguranță nu o voi face acum.

Îmi place aici și mă sperie. Mă sperie sentimentul de siguranță și familiaritate care mă cuprinde. Sentimentele mele pentru Blake se intensifică pe zi ce trece și mă sperie cu adevărat. Chiar dacă Blake mi-a povestit despre sora lui și e acum lângă mine, am mereu impresia că urmează să dispară. Dacă asta o să se întâmple, nu știu ce voi face. Poate înainte aș fi reușit să trec cumva peste asta, dar după toate imaginile din seara trecută care năvălesc în mintea mea... Blake deține o parte din mine și eu nu mai am niciun control. Nu pot împiedica asta.

Mă gândesc doar la modul în care buzele lui le sărutau pe ale mele, devorându-le. La modul în care mă ține acum în brațe,

Scanned by CamScanner

făcându-mă să vreau să rămân aici pentru totdeauna. Fără Sky, Hailey, tatăl lui sau unchiul meu. Mintea mea o ia razna în mijlocul nopții și, momentan, chiar nu vreau să mă întorc acasă. Mi se adună lacrimi în colțurile ochilor când mă gândesc că nici mamei și nici surorii mele nu le pasă suficient de tare încât să își facă griji, dar nu vreau să mă gândesc la asta acum. Nu când aud respirația regulată a lui Blake care mă face să mă înfior.

— Bex?

E suficient ca Blake să îmi rostească numele. De atât e suficient pentru ca fiecare mușchi din corp să se încordeze. Cum o să îmi scot imaginile astea din minte? Dacă știam că nu o să dispară atât de curând... Nimic. Tot aș fi făcut-o, pentru că asta a fost ceea ce mi-am dorit. Îl iubesc și am vrut să fac asta, pentru că știu că mai târziu, mi-aș fi dorit să o fi făcut. Nu știu de ce acum mă gândesc la o posibilă despărțire între mine și Blake. Poate e din cauză că niciodată nu știu la ce să mă aștept de la el. Când mă aștept să rămână, el pleacă. Când mă aștept să vorbească, nu spune niciun cuvânt.

Iubesc cea mai complicată ființă din univers.

Îmi răsucesc capul spre el și îl privesc cu atenție. Nu văd mare lucru în întunericul din cameră, însă chiar și așa, încerc să memorez fiecare trăsătură a sa.

— S-a întâmplat ceva?

S-a întâmplat că nu îmi pot scoate din minte nicio secundă. Blake nu m-a făcut nicio clipă să mă simt nedorită sau folosită. Exceptând, desigur, acel „nu". Blake... e tot ce mi-am dorit vreodată.

— Nu, reușesc să răspund după multe secunde în care am stat și m-am uitat la el pierdută.

— Te doare ceva?

Clatin din cap, chiar dacă el are ochii închiși.

— Și atunci?

Atunci... Asta sunt eu. Îmi fac griji, chiar dacă acum nu e momentul. Poate dacă nu ar fi fost totul atât de complicat de la bun început, nu m-aș fi temut.

Oftez involuntar. Blake deschide ochii, somnoros. Abia îi ține deschiși, dar face un efort considerabil. Îmi așez o mână pe

Scanned by CamScanner

obrazul lui și o țin acolo. Se încruntă ușor, așteptând probabil să îi explic ce e cu mine.

— Bex, îți pare rău?

Chicotesc. Dacă îmi pare rău? Nu. De unde a tras el concluzia asta? Arăt de parcă îmi pare rău că m-am culcat cu el? Îmi dau ochii peste cap.

— Nu, Blake.

— Și atunci, de ce nu dormi?

Ar fi trebui să îl întreb de ce Dumnezeu a spus „nu" de la bun început. Acum se trezește cu adevărat. Se sprijină într-un cot, cu fața spre mine. Cealaltă mână o are trecută pe deasupra mea și am impresia că mă aduce din ce în ce mai aproape de el, deși nu cred că se mișcă vreunul dintre noi.

— Vorbește cu mine.

Zâmbesc. E drăguț că încearcă să rămână treaz și să mă consilieze în miez de noapte, dar tot vina lui e pentru că nu mi-a oferit nici până acum o explicație.

— De ce ai zis nu?

Începe să râdă.

— Încă te mai gândești la asta?

— Mi se pare că merit o explicație.

— Bine, fie, cedează în cele din urmă.

Mă așteptam să fiu nevoită să mai trag de el cel puțin câteva minute.

— N-am vrut să crezi că sunt genul ăla de tip. Bine, poate am fost genul ăla de tip, dar nu cu tine.

— Ce ușurare, pufnesc. Nu pot să cred că ai spus asta.

Se încruntă. Blake nu cred că e pe deplin conștient după ce se trezește din somn, altfel și-ar da seama că e de preferat să nu înceapă să îmi vorbească de alte tipe.

— Nu asta am vrut să spun, își dă seama în cele din urmă. Voiam să spun că... te iubesc.

Dacă asta e scuza lui pentru că se comportă ca un idiot și jumătate din timp... nu prea știu ce să spun. Oare și eu sunt la fel când vine vorba de el? Mă cam supăr din orice. Îmi fac griji pentru orice. Nu pot să îmi scot din minte gândul că Blake poate o să plece într-o zi. Mă cert cu el aproape mai mult decât mă cert cu

Scanned by CamScanner

Hailey și... Da, probabil nici eu nu o să merit vreun premiu pentru inteligență.

— Bex, îmi pare rău. Știu cum a părut și cum ai interpretat totul, doar că dacă m-ai fi lăsat să îți explic înainte să te enervezi...

— Te-am lăsat două secunde, încerc să mă apăr.

— Data viitoare lasă-mă zece. Îmi ia vreo cinci să mă întreb dacă să vorbesc sau nu.

Începe să râdă și oricât încerc să mă abțin, încep și eu să râd. Afară tună dintr-odată și mă sperii. Înainte să îmi dau seama ce fac, mă lipesc cu totul de Blake. Mai bine spus, mă ascund.

— Serios?

Nu fac nimic altceva decât să îl îmbrățișez. Blake mă strânge în brațe, dar tot râde de mine.

— Bex, nu o să pățești nimic. De ce te temi așa tare?

Habar nu am. Mă tem de furtuni de când mă știu. Blake mă învelește și mă trage cu fața spre el. Mă sărută și mă gândesc că ăsta e un mod destul de bun de distragere a atenției. Și funcționează, până când îmi aud telefonul sunând. Cred că l-am lăsat în blugi, dar nu are cine să mă sune la ora asta. Mă încrunt. Blake rămâne cu buzele lipite de ale mele, privindu-mă întrebător. Ridic din umeri. Chiar nu știu cine ar putea să mă sune la ora asta.

Oftând, mă ridic din pat. Iau tricoul aruncat de pe jos. Nu știu dacă e cel pe care mi l-a dat Blake sau dacă e cel pe care îl purta el, dar nici nu prea contează. Iau blugii și scot telefonul. Și rămân cu el în mână, privind pierdută la ecran.

De ce Dumnezeule m-ar suna Hailey la ora asta? E trecut de miezul nopții. Mă gândesc să nu răspund, însă gândul că poate s-a întâmplat ceva mă face să mă răzgândesc.

— Hailey?

O aud trăgându-și nasul.

— Bex?

Nu Rebecca, Becca sau oricare alt nume care m-ar scoate din sărite.

— Hailey, ce s-a întâmplat?

Plânge. Sora mea care mă urăște mă sună în toiul nopții și plânge. Poate nu suntem cele mai bune prietene sau surori, însă nu am de gând să o las baltă.

Scanned by CamScanner

— Bex, ar trebui să vii acasă. S-a întors mama.

Ăsta nu mi se pare a fi nici motivul și nici explicația faptului că Hailey plânge. Încep să mă plimb prin cameră.

— Nu-ți face griji, continuă ea. I-am spus mamei că dormi la o prietenă pentru că aveți de făcut un proiect, dar trebuie să vii acasă, Bex.

— Bine, vin. Spune-mi de ce.

Și îmi spune. Și înțepenesc. Simt cum picioarele o să mă lase baltă și o să cad jos. Mă așez pe marginea patului, incapabilă să mai vorbesc.

— Bex? Mai ești acolo?

Ea continuă să plângă, eu sunt pe cale să o fac. Doar că nu în fața lui Blake. Mă conving că nu o să fac asta, oricât de greu mi-ar fi.

— O să ajung îndată.

— Te aștept.

Blake mă privește îngrijorat, dar nu pot să îi răspund la întrebări. Nu sunt în stare nici măcar să gândesc acum.

— Bex, ce s-a întâmplat?

— Trebuie să ajung acasă.

— De ce?

Nu îi răspund. Îmi trag blugii pe mine cât de repede pot, apoi mă încalț. Nici nu pot și nici nu vreau să mă gândesc la asta. Poate Hailey a înțeles greșit. Poate mama nu vorbea serios. Poate... Sper...

— Gata? mă întreabă Blake.

Încuviințez și ies. Îmi șterg lacrimile care insistă să își facă apariția și continui să merg, încercând să nu îi dau lui Blake impresia că fug de el. În lift îmi lipesc obrazul de pieptul lui și îl îmbrățișez. Cine știe când o să mai am ocazia să fac asta. El mă mângâie pe spate liniștitor. Aș vrea să pot prelungi momentul ăsta la infinit.

— Te iubesc, e tot ce spun.

Scanned by CamScanner

28. Vreau doar să stau cu tine
Blake

Bex n-a scos un cuvânt despre seara aia. Oricare a fost motivul pentru care a trebuit să meargă acasă, nu îl știu. De două săptămâni mă întreb constant același lucru. E evident că ceva o chinuie, dar nu vrea să îmi spună ce s-a întâmplat și încep să ajung cu răbdarea la capăt. Încerc să nu o presez sau să îi pun prea multe întrebări, dar mi se cam termină răbdarea.

Mă ridic la marginea patului și îmi frec fața cu palmele. Îmi rotesc privirea spre fereastră. O să se lumineze cu totul îndată și mi se pare că mai sunt vreo trei ore până când încep orele. N-am auzit-o deloc pe Sky azi noapte. Mă bucur că nu mai plânge, dar nici ea nu prea vorbește cu mine. Oare e din cauza mea? Fac ceva care îi face pe cei din jurul meu să nu aibă încredere în mine?

Fac un duș, mă îmbrac și ies din cameră. Nu e nimeni pe hol. Unchiul nici nu știu dacă e acasă, iar Sky doarme. Numai eu nu pot să dorm. Mă tem să o pierd pe Bex. Gândul ăsta mă sâcâie în ultima vreme și mă împiedică să dorm, tocmai când mă aștept mai puțin. Crăciunul e în apropiere și o să scap de orele de consiliere. Nu o să mai aud vocea sâcâitoare a doamnei Welch punându-mi întrebări la care nu vreau să răspund. În cele din urmă, probabil o să ajungă la aceeași concluzie ca și mine. Consilierea a fost inutilă.

Ies din casă, dar în loc să plec, mă așez pe trepte. Nu știu dacă să mă duc la Bex atât de dimineață. Parcă e prea dimineață. Nu știu cât de bucuroasă va fi să mă vadă la ora asta în fața geamului ei. Ce-mi pasă mie de ce vrea Bex dimineața? Mă simt de parcă ea, oarecum, s-a jucat cu mine. Da, o iubesc. Nu, nu vreau să o pierd. Aș face orice ca să rămân aici și să nu mă întorc acasă, însă Bex nu îmi oferă absolut nimic. Eu i-am spus despre Rix. Despre Sky. Am mai scăpat și alte lucruri inutile, dar pe care nu aș fi vrut ca ea să le știe. Și totuși, Bex nu îmi oferă absolut nimic.

E în regulă să nu vorbească. Sau cel puțin așa am crezut până acum. Că nu am nevoie ca ea să vorbească și că o s-o scoatem cumva la capăt, dar mă simt de parcă nu are încredere în mine. Mă

Scanned by CamScanner

sunt de parcă eu îi dau totul, în timp ce ea stă retrasă și nu îmi oferă nimic.

Cel mai deranjant lucru? Emiah știe. Totul. Orice se întâmplă acum în viața ei, Emiah știe pentru că sunt prieteni atât de buni. Iar eu? Eu sunt lăsat pe dinafară.

Mă ridic și mă îndrept spre mașină. Încă nu m-am interesat ce s-a stricat la motor. Nici nu știu dacă o s-o fac prea curând. Îmi plac prea mult momentele în care opresc, iar Bex mi se cațără în brațe. În zece minute ajung la ea, dar mă gândesc că nu e o idee prea strălucită să parchez în fața casei din moment ce am de gând să intru pe geam, nu pe ușă. În următoarele cinci mă car în copacul din fața geamului. Am impresia că una dintre crengi ar putea să trosnească în orice moment sub picioarele mele. Nu prea vreau să îmi rup ceva, dar pentru Bex fac multe lucruri pe care nu aș vrea să le fac.

Bat o dată. De două ori. Perdelele sunt trase și s-ar putea ca Bex să doarmă. O Bex somnoroasă și furioasă în același timp deschide geamul și mă dezechilibrez.

— Blake?

Se freacă la ochi, apoi mă privește surprinsă. Mă bufnește râsul, dar încerc să mă abțin. Dacă o să râd acum de pijamaua ei roșie cu reni, probabil o să mă împingă chiar ea.

— 'Neața, îi zâmbesc.

Asta funcționează de fiecare dată, oricât de nervoasă ar fi. Bine, aproape de fiecare dată.

— Ce naiba faci?

— Mulțumesc de invitație.

Sar peste pervaz înainte să se dezmeticească și să îmi blocheze calea. Totul e bine între noi, dar Bex nu are nevoie de prea multe motive ca să își schimbe starea. Închide geamul, apoi se rotește spre mine. Abia acum îmi răspunde la zâmbet. De fiecare dată când ea zâmbește, zâmbesc și eu involuntar.

— Te pregătești pentru Crăciun?

Mă privește nedumerită, dar nu îi ia mult să își dea seama că vorbesc despre pijamaua ei cu reni. Și fulgi. Cred că sunt niște fulgi pe acolo. Își coboară privirea spre vârful picioarelor, apoi o

Scanned by CamScanner

ridică leneșă spre mine. Își încrucișează brațele la piept și începe să bată din picior.

— Ești un nesimțit.

Nimic nou. Ce e nou e modul în care mă simt de fiecare dată când mă uit la ea. Nu și-a mai făcut nicio schimbare la păr în ultima vreme. A pomenit într-o zi ceva despre schimbarea culorii, dar cred că i-a trecut. E una din puținele dăți în care o văd pe Bex nemachiată și, Doamne, e atât de frumoasă! Nici nu cred că își dă seama. Nu cred că își dă seama ce simt când mă uit sau mă gândesc la ea. Distanța dintre noi e de mai puțin de doi metri și simt nevoia să o ating.

— Bex, știi la ce mă gândesc?

Clatină din cap. Fac un pas spre ea.

— În fiecare zi mă simt de parcă mă îndrăgostesc din nou de tine. Fiecare lucru pe care îl faci, fiecare cuvânt pe care îl spui și fiecare privire nervoasă pe care mi-o arunci. Pur și simplu mă îndrăgostesc de tine de un infinit de ori pe zi.

Aud ritmul nebun al unei inimi. Nu îmi dau seama dacă e a mea sau a ei. Poate ambele au luat-o razna. A mea bate cu putere și mă doare. Nu sunt obișnuit și nu îmi stă în fire să spun lucruri de genul ăsta. Înghite în sec și își înalță o sprânceană. Nici ea nu e obișnuită să audă lucruri de genul. Măcar acum nu mă mai privește furioasă pentru că am trezit-o din somn. Sare în brațele mele, luându-mă prin surprindere. În măsura în care era posibil, inima mea tocmai a început să bată mai tare. Drace, sper să nu o audă și ea!

— Te joci cu mine?

Are brațele încolăcite în jurul gâtului meu și îmi zâmbește de parcă încearcă să rețină un zâmbet mult mai larg. Îmi așez brațele în jurul taliei sale, lipind-o de mine.

— Asta ai impresia că fac? Că mă joc cu tine?

— Cu sentimentele mele.

Se apropie din ce în ce mai mult de mine, însă niciunul nu vrea să fie cel care îl sărută primul pe celălalt. Nu m-am jucat niciodată cu sentimentele ei. Poate la început nu eram sigur de ceea ce simțeam, însă nu m-am jucat niciodată cu ea sau cu sentimentele ei.

Scanned by CamScanner

— Nu mă joc cu persoanele pe care le iubesc, Bex.

Își ridică sprâncenele mirată. Ce naiba am azi? Acum, care Blake sunt? Nu-mi dau seama. Nu m-aș fi auzit spunând așa ceva în nicio variantă de a mea.

— E bine de știut. Și dacă nu o să mă mai iubești?

Mă încrunt. Gândul că ea ar putea să nu mă mai iubească într-o zi, mă sperie. Gândul că o să își dea seama că nu sunt nimic altceva decât o greșeală colosală și că nu o merit.

— Deja nu mă mai iubești? râde ea.

— Bex, promite-mi că orice ar fi, o să vorbești cu mine.

Își înfige degetele în umerii mei. Orice ar fi, nu vrea să vorbească despre asta. O să o las baltă și de data asta. Nu vreau să ajung să mă cert cu ea de dimineață, așa că mă dau un pas în spate. Mă trântesc pe pat. Simt privirea ei ațintită asupra mea. Fixez tavanul cu privirea. Îi aud pașii, apropiindu-se de mine. În loc să se lungească lângă mine, așa cum mă aștept să o facă, Bex se urcă în pat și se poziționează deasupra mea. Își lipește palmele de pieptul meu.

— Blake?

— Da?

Îmi îndrept privirea spre ea.

— Știi că te iubesc, dar problemele mele nu sunt ale tale.

Pufnesc. În momentul ăsta, vreau să plec. Dacă asta este logica ei, atunci nu văd rostul să mai rămân.

— Deci problemele mele sunt doar ale mele?

Clatină din cap.

— Nu funcționează invers? Eu trebuie să îți spun, dar tu nu ești nevoită să faci același lucru? De ce n-ai încredere în mine, Bex?

— Am încredere în tine.

Mie nu mi se pare că ar fi așa.

— Atunci spune-mi.

Clatină din cap. Îmi trec mâna prin păr și rămân cu privirea fixată din nou asupra tavanului. Bex își lipește obrazul de pieptul meu. Îi mângâi părul. E un gest pe care nu conștientizez că îl fac decât abia după un minut. Bex pare să se topească deasupra mea și,

Scanned by CamScanner

dintr-odată, nu mai vreau să plec. Vreau să rămân și să las baltă discuția. E evident că ea nu o să vorbească nici azi.

N-am mai fost niciodată îndrăgostit. Dacă am crezut că eram, atunci m-am înșelat amarnic și îmi dau seama acum. Sunt dispus că îi ofer tot timpul de care are nevoie. Vreau doar să aibă încredere în mine. Dragostea e zăpăcită și a naibii de complicată, însă Bex e tot ce vreau.

— Poate ar trebui să chiulim azi, mă aud spunând.

Bex își ridică privirea, sprijinindu-și bărbia de pieptul meu. Își întinde mâna spre mine și îmi trasează conturul feței.

— Ce vrei să facem?

Ăsta nu e nici da, nici nu. Ridic din umeri. Atâta timp cât stau cu ea, nu prea mă interesează ce fac.

— Ai o influență negativă asupra mea.

Mă privește jucăuș și toată tensiunea care era între noi până acum un minut, tocmai s-a spulberat.

— Tu ai o influență bună asupra mea.

— Și totuși, vrei să chiulim.

Încep să râd.

— Vreau doar să stau cu tine.

Mă studiază cu atenție. Vorbesc serios și mai trebuie doar să își dea și ea seama de asta. Ar trebui să îi spun că tata insistă ca eu și Sky să mergem acasă în vacanță, dar nu mi se pare a fi momentul potrivit. Nu după ce tocmai am încercat din nou să o fac să îmi spună ce se întâmplă, iar ea a refuzat. Dacă problemele ei sunt doar ale ei, atunci eu nu sunt obligat să le împart pe ale mele.

— Atunci stai cu mine.

Se întinde și mă sărută. La început își lipește buzele de ale mele doar fugitiv, apoi se retrage, doar m-am gândit prea mult la buzele ei ca să o las să scape atât de ușor. Îmi pierd o mână în părul ei, oprind-o pe ceafă. Obrajii îi capătă o nuanță mai aprinsă de roșu când îmi trec vârful degetelor peste ei. Bex e aici, în brațele mele și nu i-aș mai da drumul niciodată. O să îmi spună în cele din urmă orice se întâmplă, iar eu nu o să mai întreb până când nu o să vrea să o facă. O sărut. Bex expiră între buzele mele tot aerul pe care l-a ținut până acum în plămâni. Nu știu cât timp trece. Gândurile mele devin lichid și se scurg până când mintea îmi rămâne goală și nu

Scanned by CamScanner

pot să fac nimic altceva decât să mă concentrez asupra ei. Pielea ei e fierbinte și arde deasupra mea. E catifelată și simt că nu merit să o ating.

Eu nu o merit pe fata asta. Nu merit toată dragostea pe care mi-o oferă, dar nu i-o spun și ei. În primul rând, știu că nu ar fi de acord cu mine. În al doilea rând, mă tem că aș reuși să o conving că nu merit nimic, iar apoi nu știu ce s-ar întâmpla.

— Bine, spune când ia o gură de aer. Chiulim.

— Chiar am o influență proastă asupra ta.

— Îmi place asta, ridică din umeri. Merg să fac un duș. Poți să cobori să îți faci o cafea dacă vrei.

— Nu e nimeni acasă?

Clatină din cap.

— Mama e plecată din nou, iar unchiul s-a întors la el ca să...

Se oprește, lăsând propoziția neterminată.

Ca să ce, Bex? Te rog, spune-mi.

— E doar Hailey, adaugă. Și cred că doarme.

Încerc să nu mă las afectat de faptul că nici de data asta nu îmi spune.

— Deci, aș fi putut să bat la ușă? încerc să schimb subiectul.

— E mai amuzant când te cațări în copac.

Chicotește, mă sărută, apoi se ridică și intră în baie. Mai rămân aici câteva minute, întrebându-mă dacă nu cumva ar trebui să insist mai mult. În acea seară am adus-o acasă și, oricât s-a străduit să nu o facă, a plâns aproape tot drumul. Orice i-ar fi spus Hailey, nu a fost nimic bun. A doua zi nu am văzut-o și nici nu mi-a răspuns la telefon. A treia zi, când a apărut la ușă la mine, s-a comportat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, iar de fiecare dată când am întrebat, s-a comportat exact ca acum.

Cobor în bucătărie să îmi fac o cafea. Am sărit peste ea azi dimineață. Am sărit și peste micul dejun.

— Blake?

Hailey stă la masa din bucătărie, cu obrajii sprijiniți în palme. Nu arată prea bine. Are cearcăne sub ochi, iar părul ei are o nuanță ciudată, undeva între șaten și blond.

Scanned by CamScanner

— 'Neața.

— Vrei cafea?

— Stai acolo, îi zic. Arăți ca naiba.

Nu o mint. Chiar așa arată. Mă tem că dacă o să se ridice de pe scaun, o să se dezechilibreze.

— Și tu la fel.

Pufnesc. Îmi torn o cană de cafea și mă așez pe scaunul din fața ei. Hailey își ține ochii închiși, ignorându-mă cu desăvârșire. Îmi beau cafeaua în liniște. Simt nevoia să fumez o țigară, dar am revenit la perioada în care încerc să nu mă mai ating de ele, așa că scot bricheta din buzunar și încep să o rotesc între degete.

— Pleci în vacanță?

Întrebarea mă lasă cu un gol în stomac. Hailey continuă să își țină ochii închiși. Fața ei nu trădează nici interes, nici altceva.

— Poftim?

Poate dacă mă prefac că nu știu despre ce vorbește, o să mă lase în pace.

— Sky era îngrijorată că tu nu vrei să mergi în vacanță acasă.

Sky. Normal că ea i-a spus. Oare de ce naiba mă mai mir?

— Nu cred că mă duc, ridic din umeri, chiar dacă ea nu se uită la mine.

— Mai bine nu te-ai duce. Bex o să aibă nevoie de tine.

Își deschide ochii leneș. Zâmbește timid, de parcă îi pare rău pentru ce a spus. Se pare că Hailey e mult mai agreabilă dimineața, când încă nu s-a trezit bine. Chiar poți să ai o conversație cu ea.

— Uită ce am spus, adaugă repede.

Iau o gură de cafea. Exact asta o să fac. O să mă prefac că Hailey nu mi-a spus că poate nu ar trebui să plec, pentru că Bex o să aibă nevoie de mine. Pentru că e chiar atât de simplu, mai ales că eu nici măcar nu știu ce naiba se întâmplă de ar avea Bex nevoie de mine.

— Stai liniștită.

Aș putea să o întreb ce a vrut să spună cu asta, dar nu o fac. Nu e corect față de Bex. Nici mie nu mi-ar conveni dacă ea ar întreba-o pe Sky lucrurile despre care eu nu vreau să vorbesc.

Scanned by CamScanner

Hailey își ia cana de cafea și se ridică de la masă. O las să plece. Bex intră în bucătărie la vreo cinci minute după asta. Poartă o pereche de blugi rupți și un pulover verde. Apreciez că a renunțat la hainele care mă făceau să vreau să îi dau geaca mea, însă mă tem că schimbarea se datorează doar faptului că afară nu mai e atât de cald.

— Ți-e foame?

Clatin din cap. Ea deschide frigiderul, apoi îl închide la loc, fără să ia nimic din el. Își toarnă o cană de cafea, înconjoară masa și se așază în brațele mele. Las cana pe masă și îmi îngrop fața în gâtul ei.

— Miroși bine.

Începe să râdă și se poziționează deasupra mea, încolăcindu-mă cu picioarele.

— Te agăți cam tare de o influență negativă.

Ridică nepăsătoare din umeri și mă sărută. Nu știu cum reușește de fiecare dată să îmi facă gândurile să se dizolve. De fiecare dată aprinde ceva în mine – un sentiment de a cărui prezență nici măcar nu eram conștient.

— Te-ai gândit ce vrei să facem?

Mă privește atât de intens, încât mă tem că orice se repoziționează acum în interiorul meu, nu o să revină niciodată la poziția inițială. Că o să rămân schimbat pentru totdeauna și nici măcar nu o să îmi dau seama ce am pierdut pe parcursul transformării.

— Vreau doar să stau cu tine.

— Acum îmi furi replicile?

— Prefer să îți fur săruturi.

Înainte să îi dau altă replică pe care să mi-o fure, mă sărută. Sigur nu mă mai întorc acasă, nici în vacanță, nici definitiv. O să rămân aici anul ăsta, apoi o să văd unde vrea Bex să meargă la facultate. Eu nu am niciun plan momentan. Vreau doar să stau cu ea și nu îmi pasă unde decide să meargă, pentru că o să fiu alături de ea.

— Poate n-ar trebui să mergem nicăieri încă, îmi spune în timp ce își strecoară mâinile pe sub tricoul meu.

Scanned by CamScanner

O prind de mâini și i le țin la spate. Îmi aruncă un zâmbet zeflemitor care îmi accelerează pulsul. Telefonul îmi vibrează în blugi, dar mi-e prea lene ca să îl scot. Continuă să sune și nu pare să se oprească prea curând.

— N-ai de gând să răspunzi?

— Nu.

N-am chef să vorbesc cu nimeni, dar cineva insistent se pare că vrea să vorbească. Bex se retrage, lăsându-mă să scot telefonul din buzunar.

Kath.

Oh, rahat! Cum am putut să uit că ajunge azi?

Bex mă privește întrebător. Eu nu zic nimic pe moment, pentru că nu am nicio explicație, iar ea nu a întrebat.

Sky o să mă omoare dacă o vede pe Kath prin preajmă. Ultima dată când au fost una în preajma celeilalte, a trebuit să mă bag între ele și m-au pocnit amândouă.

Bex o să mă omoare, pentru că eu și Kath am avut ceva... În niciun caz o relație, dar poate m-am culcat cu ea de prea multe ori ca să pot spune că nu am avut nimic. Nu o să îi pot explica asta. Și chiar dacă aș putea, nu o să înțeleagă.

— Sky, zic în cele din urmă.

Mint în cele din urmă. Asta fac.

— M-am gândit ce să facem...

Bex continuă să vorbească, însă o aud vag.

Drace, asta o să iasă urât pentru mine! Speram să pot ține trecutul departe de Bex și, odată cu asta și persoanele din el.

Scanned by CamScanner

29. Îmi pasă doar de inima mea frântă
Bex

Ritmul inimii lui Blake îmi bubuie în timpane. Am urechea lipită de pieptul lui gol, dar nici așa nu sunt sută la sută sigură că inima pe care o aud bătând cu atât de multă putere nu îmi aparține mie. Încerc să îmi controlez ritmul respirației, ca să nu par mai ridicolă decât sunt deja. Fiecare centimetru din pielea lui Blake arde, stârnind în mine un foc pe care nici nu știu cum și nici nu vreau să îl sting. Își plimbă degetele pe șira spinării, parcă jucându-se intenționat cu mine.

Închid ochii, concentrându-mă pe sunetul inimii lui și pe cel al picăturilor de ploaie care se izbesc de parbriz. În oricare alt moment, probabil aș vrea să mă știu în casă, în siguranță, departe de furtună, dar acum nu îmi mai pasă. În brațele lui Blake mă simt în siguranță și nici nu mă mai gândesc atât de mult la toate problemele pe care le am. Probleme despre care știu că ar trebui să vorbesc cu el, doar că nu știu cum. Nu sunt pregătită încă. Mi-am făcut o mulțime de scenarii în minte și în niciunul Blake nu a reacționat calm. Nici eu nu am reacționat calm atunci când am ajuns acasă în seara aia și am găsit-o pe Hailey plângând. Probabil a plâns cu mult înainte să mă sune pe mine și să mă cheme acasă.

Cum să îi spun lui Blake că unchiul Dylan are de gând să se mute la noi? Cum să îi spun că mama e de părere că e plecată prea mult timp și că noi avem nevoie de – așa cum a numit-o ea – o figură adultă în viața noastră? De parcă nu ne-am descurcat până acum și fără asta. Fără tata, fără ea – care oricum e mai mult timp plecată decât împreună cu noi. Nu o urăsc pentru asta. O urăsc doar pentru ideile ei proaste și mă urăsc pe mine pentru că nu mi-am luat inima în dinți ca să îi povestesc despre minunatul ei frate. Hailey e de părere că mama nu ne-ar crede. Eu nu prea știu ce să spun.

Știu doar că am ajuns să petrec prea mult timp în afara casei. Că am ajuns să îmi încui ușa noaptea, în propria casă. Acum sunt în siguranță. Mama e plecată, iar unchiul Dylan s-a întors la el. Dar o să vină înapoi. E plecat doar ca să își ia bagajele. Mâine dimineață va fi din nou în casă, iar eu o să fiu mai mult pe afară.

Scanned by CamScanner

— Bex?

Îmi ridic privirea spre Blake. Mă privește întrebător, cu sprâncenele ridicate. Oare m-a întrebat ceva și nu am auzit?

— Da?

Blake zâmbește și continuă să mă privească de parcă am făcut ceva. Mă încrunt și aștept să spună orice îi trece prin minte.

— Nimic. Voiam doar să știu dacă mai ești pe aici.

Încuviințez. Teoretic, sunt aici. Practic, mă gândesc cum Dumnezeu să îi spun despre decizia mamei. Am impresia că Blake o să îmi ceară să mă mut cu el. Nu m-ar deranja. Oricum petrec mai mult timp la el decât la mine acasă. Doar că nu pot să o las singură pe Hailey. Nu după toate astea.

Încerc să îmi șterg lacrimile, dar lui Blake nu îi scapă. Devine încordat, iar cuta dintre sprâncene i se adâncește.

Oftez. Știu că așteaptă ca eu să vorbesc. Cam asta a făcut în ultimele zile și încep să mă simt vinovată pentru că nu vorbesc. Blake mi-a spus lucruri pe care nu era nevoit să le împartă cu mine, iar eu nu fac nimic altceva decât să mă eschivez de fiecare dată când așteaptă un răspund concret de la mine.

— Blake?

Îi rostesc numele de parcă tatonez terenul. Zâmbește, arcuindu-și o sprânceană, dar nu s-a relaxat deloc.

Mă tem să nu spun vreo prostie. Ziua asta am petrecut-o cu el și, deși nu am făcut nimic special, a fost cea mai fericită zi de care am avut parte în ultima vreme. Mă tem că în momentul în care voi deschide gura, voi spune o prostie care va strica totul. Nu pot să îl pierd pe Blake.

— Nimic, șoptesc.

Mă întind spre el și îl sărut. Nu știu dacă asta are asupra lui același efect pe care îl are asupra mea. E suficient să îl simt aproape ca să nu mă mai gândesc la altceva, dar nu cred că distragerea atenției funcționează la Blake în același mod.

— Acum spune-mi, îmi spune după ce revin cu bărbia sprijinită de pieptul lui.

Cum credeam. Nu, nu funcționează. Și nici măcar nu sunt în stare să inventez o minciună cât de cât plauzibilă.

Scanned by CamScanner

— Nu vreau să stric asta, spun deși cred că aveam altceva în minte.

Blake îmi cuprinde obrajii în palme și mă sărută chinuitor de lent.

— N-ai cum să strici asta.

Nu îmi dau seama dacă e sigur pe el sau dacă doar încercă să mă facă să vorbesc. Oricare ar fi motivul, cred că funcționează. Vreau să îi spun. Chiar vreau, dar mă tem să îi ofer toate secretele mele lui Blake. Poate sunt nebună că mă gândesc în fiecare zi la faptul că Blake s-ar putea să plece, dar nu pot împiedica asta. Nu pot împiedica fiecare gând și fiecare întrebare care îmi trece prin minte. Dacă aș putea să o fac, probabil lucrurile ar fi mai simple între noi doi.

Blake se înșală. Am cum să stric asta. E suficient să închid ochii și să las gândurile să se încâlcească între ele. E suficient să îmi fac griji și să stric totul. Chiar pot să stric totul.

— Într-o perioadă mă gândeam că poate eu și Hailey suntem motivul pentru care tata a plecat și nu s-a mai întors.

— Nu, îmi zice sigur pe el. Nici tu și nici Hailey nu aveți pentru ce să vă învinovățiți. Eu, în schimb, sunt sigur că mama a plecat din cauza mea.

— A plecat?

— Au divorțat astă vară și nu am mai auzit de ea. A căutat-o pe Sky de câteva ori, dar eu n-am mai vorbit cu ea.

— Nu e vina ta.

Am cum să stric asta. Tocmai stric asta. Îl fac pe Blake să vorbească despre lucruri care îl fac să se încordeze. De ce nu am putut să o las baltă și doar să stau să mă bucur de prezența lui? A trebuit să îi rostesc numele ca și cum aș avea ceva de spus, când în realitate nu vreau decât să tac și să îl sărut.

— Ba e vina mea.

Își lasă capul pe spate, privind pe geamul din spatele lui. Ploaia asta cred că o să mai dureze o bucată bună de timp, deși mai e puțin și vine Crăciunul. Mai e puțin și urmează vacanța, iar eu nici măcar nu am vorbit cu Blake despre asta. Nu l-am întrebat ce planuri are, ce are de gând să facă, de parcă nu m-ar interesa. Nu l-am întrebat, din cauză că mă tem de răspunsul lui. Dacă îmi spune

Scanned by CamScanner

că merge acasă și trebuie să mă confrunt cu faptul că o să îmi petrec Crăciunul cu Hailey și unchiul Dylan? Poate o să vină și mama, dar pe ea nu ne putem baza niciodată. Astăzi poate să ne sune să spună că mâine ajunge acasă, ca în următoarea zi să ne spună că nu vine până luna următoare.

— Blake, termină. Dacă eu nu sunt vinovată, atunci nici tu nu ești. Poate doar ne învinovățim pentru eșecurile părinților noștri.

— Eu sunt eșecul părinților mei, râde el.

Clatin din cap, privindu-l încruntată. Poate Blake e o persoană mai dificilă, însă nu e nici pe departe ceea ce susține el că ar fi. Odată ce-l cunoști, îți dai seama că are o părere incredibil de proastă despre propria persoană.

— Îți place să spui cele mai mari tâmpenii. Nu e vina ta și nu e nici vina surorii tale. Punct. Mama voastră ar fi trebuit măcar să discute cu tine înainte să dispară cu totul.

— Ea...

Blake își umflă obrajii cu aer, expirând brusc.

— Ea e pe acolo pe undeva, dar nici eu nu am făcut niciun efort ca să vorbesc cu ea. N-am căutat-o niciodată.

— Nu tu ești adultul.

Nu știu de ce a plecat tata. Nu știu de ce nu s-a întors și nici de ce nici măcar nu ne-a căutat niciodată. De fiecare dată când aducem vorba despre el în fața mamei, nu se supără. Se enervează din cale afară, ca și cum o rănim dacă încercăm să aflăm ceva despre tatăl nostru. Mă întreb dacă ea știe unde e și dacă da, de ce nu vorbește niciodată despre el. Ce a făcut atât de grav de a plecat?

— Din câte îmi amintesc, nu vorbeam despre mine.

— Nici despre mine, îi răspund zâmbind.

Blake începe să traseze linii pe șira spinării mele, lent. Mă repoziționez, ajungând cu fața mai aproape de a lui. Probabil niciunul dintre noi nu și-a imaginat la începutul anului, atunci când ne-am cunoscut, că urma să ajungem aici, împreună. Că urma să ne privim într-o zi în modul în care o facem acum, într-un moment în care nimic altceva nu mai contează. Mă întind și îl sărut, lăsându-mă condusă de el.

— Blake...

Scanned by CamScanner

De data asta ar cam trebui să spun ceva și să nu las ca discuția să se ajungă altundeva.

— Da?

Mă privește cu o sprânceană arcuită.

— Știu că... Probabil crezi că ascund ceva. După ce am vorbit cu Hailey în seara aia și m-ai dus acasă... Am plâns tot drumul și ai respectat asta. Nu m-ai întrebat nimic, pentru că știai probabil că nu ți-aș fi răspuns. Și știu că nu e singura dată când ai făcut asta. Și mai știu că sunt aproape la fel de dificilă ca și tine, dar te iubesc. Și Doamne, știu că pentru unii s-ar putea să pară o prostie, pentru că nici nu te cunosc de mult timp și nici măcar nu știu care e felul tău de mâncare preferată, dar te iubesc, știi? Și nu vreau să te întorci acasă și nu vreau să...

Inspir adânc. Blake îmi susține privirea și Doamne, ăla nu a fost un monolog din mintea mea. I-am spus toate lucrurile astea la care mă gândesc și nu îmi vine să cred că am avut curaj să fac asta. Respir din ce în ce mai încet, până aproape nu o mai fac deloc. Atingerea lui Blake pe spate îmi provoacă fiori în tot corpul, dar nu spune nimic. De ce nu reacționează? L-am speriat? Sigur l-am speriat. Cum i-am spus și lui, nu ne cunoaștem de prea mult timp. Nu știu mai nimic despre el, cum ar fi lucrurile mărunte. Ce îi place, ce urăște, dar i-am spus toate lucrurile alea care s-ar putea să îl fi speriat.

Închid ochii, simțind nevoia să îmi ascund fața undeva. Vreau să spună ceva și în același timp aș prefera să nu o facă. Mă tem de răspunsul lui.

— Te iubesc, îmi răspunde simplu. Și sunt varză la chestii siropoase, dar te iubesc și nu o să plec nicăieri. Sper doar ca asta să fie suficient pentru tine.

Dacă e suficient pentru mine? Da, e mai mult decât suficient. Poate Blake mi-a spus până acum toate lucrurile siropoase pe care simțea nevoia să mi le spună și acum a fost rândul meu să o fac.

Îmi cuprinde obrajii în palme și mă sărută pe frunte.

— Sky poate să meargă acasă dacă vrea când se termină semestrul, dar eu n-o s-o fac. Când am ajuns aici tot ce îmi doream

Scanned by CamScanner

era să mă întorc cât mai repede acasă, la lucrurile pe care le știam și la oamenii pe care îi cunoșteam, dar acum nu mai vreau asta.

Îmi fac curaj și deschid ochii.

— Nici eu nu vreau să pleci.

O să îi spun asta de câte ori e nevoie. O să îi repet asta până ce mă voi convinge că nu pleacă nicăieri.

— Nu plec, dar...

Dar? Nicium dar. Nu vreau să aud continuarea. Nu, nu.

Nicium dar. Blake. Te rog.

După modul brusc în care s-a oprit, nu cred că o să îmi placă ce urmează să spună. Încerc să rămân calmă și să nu mă panichez. Nu am motive. Nu după ce Blake m-a asigurat că nu vrea să plece și că mă iubește.

Mă urăsc uneori. Urăsc modul în care îmi funcționează mintea.

— Dar?

Încerc să îl încurajez să își ducă propoziția la capăt.

— Dar s-ar putea ca o parte din trecutul meu să mă urmărească aici, zâmbește cu un colț al buzelor, dar mi se pare a fi un zâmbet forțat.

Îl privesc nedumerită. Nu înțeleg exact ce vrea să spună.

— O prietenă de-a mea și-a planificat o excursie încă dinainte să mă mut eu aici și mi-a promis că o să mă viziteze. La momentul respectiv m-am bucurat, pentru că nu m-am gândit că o să ajung să fug de casă, dar acum nu mi se mai pare o idee atât de bună. Am cam uitat de asta, dar m-a sunat acum câteva zile să îmi spună că trece pe aici.

Îmi ridic privirea spre geam, uitându-mă la ploaia pe care o urăsc. Încerc să îmi dau seama de ce îmi spune Blake lucrurile astea. Nu mi se pare nimic ieşit din comun. Îmi place să cred că dacă eu sau Emiah am pleca de aici, ne-am vizita. Tocmai pentru că suntem prieteni.

— Eu și Kath... n-am fost niciodată împreună, dar...

Dar nici prieteni nu au fost. *Doar* prieteni. Pufnesc. Acum înțeleg de ce îmi spune Blake despre existența ei. Ridic nepăsătoare din umeri ca și cum nu mă interesează că o tipă cu care

Scanned by CamScanner

a fost Blake o să vină la el. Habar n-am cum să reacționez. Apreciez că mi-a spus. Chiar o fac. Dar nu voiam să știu.

— Blake, nu contează. Când vine?

Încerc să nu par afectată, chiar dacă sunt. Kath, Kate sau oricare ar fi numele ei, îl cunoaște pe Blake așa cum eu nu o voi face niciodată. Îl cunoaște pe Blake cum era înainte să vină aici, lucru pe care eu nu îl voi face niciodată. Eu știu doar ce mi-a spus Blake.

Nu simt nimic altceva față de ea decât un sentiment de gelozie.

— Azi, dar n-o să mă văd cu ea. O să o sun și o să îi spun că nu pot.

Plescăi din buze. Abia acum îmi spune. Cine știe de cât ar fi putut să îmi spună, iar el îmi zice cu doar câteva ore înainte să vină tipa aia.

— Nu-i nevoie să faci asta. Poți să mă lași acasă, apoi să mergi să te vezi cu ea.

— Să te las acasă? pufnește. Nu prea ai vrut să stai pe acasă zilele astea.

Mă ridic și îmi caut tricoul și blugii.

— Bex, mârâie Blake la mine.

Mă îmbrac și, dacă nu ar ploua atât de tare, probabil aș coborî din mașină și aș lua-o la fugă.

— Ce-i? mă răstesc la el.

— Nici măcar nu știu de ce ne certăm acum, râde.

Continuă să stea întins pe banchetă. Eu sunt singura care aparent se simte stingheră. Nici eu nu știu din ce cauză ne certăm sau dacă ne certăm încă.

— Nu ne certăm, oftez.

— Aproape.

— Ce vrei să zic?

— Să-mi spui ce se întâmplă.

Nu am curaj să îl privesc. Mă joc cu marginile tricoului, simțindu-i privirea îndreptată asupra mea. Ar fi trebuit să îmi dau seama că asta ar vrea Blake să îi spun, dar credeam că vorbeam despre prietena lui, nu despre mine.

— Nimic, îi spun pentru a nu știu câta oară.

Scanned by CamScanner

— Știu. Continui să îmi spui asta de vreo două săptămâni, iar eu nu știu ce să fac ca să ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, îmi rotesc capul spre el.

Nu are nimic de-a face cu încrederea. Nu vreau să îi spun că unchiul Dylan o să se mute împreună cu noi, pentru că nu știu cum o să reacționeze. Știu de la Hailey că a dat ochii cu el odată și nu mai avea mult până ce să se ia de el, așa că am toate motivele din lume ca să nu îi spun.

— Eu n-aș zice.

Se întinde după tricou, apoi îl trage pe cap. Aerul devine din ce în ce mai greu de respirat.

— Blake, nu are legătură cu tine. Pur și simplu nu cred că...

Că ar trebui să îi spun? Că ar trebui să îi împărtășesc grijile mele? Mă opresc la timp, pentru că scuzele astea nu o să țină în fața lui. El tocmai mi-a spus de Kath, Kate, iar eu nu pot nici măcar să îi spun atâta lucru. Ce e în neregulă cu mine? Credeam că scuza pentru comportamentul meu era că mă temeam ca Blake să nu plece, dar nici măcar acum, după ce m-a asigurat că nu pleacă nicăieri, tot nu pot să îi spun.

— Crezi că ce?

— Că ar trebui să mergem.

— Nu te duc acasă, îmi spune cât se poate de serios.

Ridic din umeri. Nu are rost să mă cert cu el. Am dormit la Emiah sau la Blake atât de mult în ultima vreme, încât nici măcar nu mai sunt sigură că am un loc pe care să îl pot numi casă. De mâine o să îmi fie teamă să merg în cel pe care îl numeam așa până acum.

— Cum vrei.

Mă strecor printre scaune, lăsându-l pe Blake în spate. Spre deosebire de mine, el coboară din mașină și urcă normal. Își fixează centura, apoi își trage mânecile de la hanorac peste degete.

— Nu știu ce să fac, Bex. Eu îți spun fiecare lucru, iar tu mi se pare că te îndepărtezi din ce în ce mai tare.

Mă uit în față, la picăturile de ploaie care se izbesc de parbriz. Pe fundal se aude muzica de la radio, dar volumul e atât de încet încât nu am auzit-o până acum.

Scanned by CamScanner

— Nu mă îndepărtez, oftez.

Știm amândoi că asta fac.

— Dar sigur nici nu te apropii.

Da, nici asta nu fac. Oftând, îmi îndrept privirea spre el. Se pare că și el găsește picăturile de ploaie interesante. E încordat și începe să strângă volanul în mâini.

Nici nu mă apropii, nici nu mă îndepărtez, pentru că mama a fost tot timpul plecată. Cu Hailey nu mă înțeleg atât de bine încât să ne împărtășim lucruri. Brandon și Kate sunt prietenii lui Emiah, nu ai mei. Emiah mereu a avut propriile probleme și mi-a părut rău aproape de fiecare dată când i-am cerut ajutorul. Sunt obișnuită să nu îmi împart problemele cu nimeni. Nici măcar nu sunt obișnuită să le aduc în discuție și știu că Blake se străduiește, dar la fel fac și eu. Cu pași mici. Nu pot să fac salturi precum el.

Blake își scoate bricheta din buzunarul de la hanorac și începe să o învârtă între degete. Începe să mă enerveze faptul că nici măcar nu se uită la mine. Ce am făcut atât de grav? În cele din urmă pornește mașina. Continuă să se joace cu bricheta pe deasupra volanului, iar asta nu face decât să mă enerveze și mai tare. Îi studiez profilul. De fapt, mă uit la el ca o idioată. E încordat. Știam că o s-o dau în bară.

Petrecem restul drumului în tăcere. Oprește în centru, în fața unei cafenele.

— Vrei să îți iau ceva? mă întreabă fără să mă privească.

De data asta cred că am dat-o rău de tot în bară. De data asta, cred că Blake și-a cam pierdut răbdarea.

Clatin din cap. Coboară din mașină și nu apucă să facă mai mult de câțiva pași spre cafenea. O brunetă cu șuvițe albastre îi sare în brațe. Nu pare să îi pese de faptul că plouă. Nu pare să îi pese de nimic și nici nu cred că o face. Cel puțin, știu că mie nu îmi pasă de nimic atunci când Blake mă sărută.

Nu știu cine sărută pe cine. Scena se derulează în fața mea cu încetinitorul. Ce simt acum nu se poate compara cu nimic din ce am simțit până acum. Mă scufund în scaun, încercând să nu plâng. Mă doare în piept, nu pot să respir și mi-e cumva frig. Trec câteva secunde care mi se par infinite, apoi Blake o prinde de umeri și o îndepărtează de el.

Scanned by CamScanner

Nu pare atât de surprins pe cât m-aș aștepta eu să fie. O cunoaște. Ea trebuie să fie Kath. Ei nu au fost niciodată simpli prieteni, deci de asta nu pare atât de surprins.

Iar eu... nu știu cum mă simt, dar știu sigur că nu-mi doresc să mai simt asta vreodată.

Pur și simplu nu merită. Toate momentele fericite par să dispară din cauza scenei care a avut loc în fața mea.

Inspir. Expir.

Vreau să plec, dar picioarele mele refuză să se miște. Am înțepenit pe scaun. Blake îi spune ceva, deloc fericit. Nu prea îmi pasă mie de fericirea lui în secunda asta.

Îmi pasă doar de inima mea frântă.

Scanned by CamScanner

30. Dragostea e atât de aiurea!
Blake

— Blake?

Kath mă privește atât de surprinsă încât m-ar bufni râsul dacă nu m-aș afla în situația asta. În situația în care Bex – iubita mea – probabil a văzut toată scena asta penibilă și mă urăște. În situația în care nu credeam că o să mă aflu vreodată. Nu pot să îi explic nimic din toate astea. Nu dacă vreau ca Bex să nu își schimbe părerea despre mine. Să îi spun că eu și Kath nu am fost niciodată împreună și că doar ne-am tras-o din când în când nu mi se pare o idee bună. Din când în când însemnând destul de des. Nu, sigur nu-i o idee bună. Nu îi răspund brunetei, pentru că ei chiar nu îi datorez nicio explicație.

— Ce naiba, Kath? o întreb din nou.

Mă privește la fel de mirată ca și prima dată. Asta nu e ceva ce aș spune eu în mod normal. Nu m-am deranjat niciodată să protestez atunci când m-a sărutat.

— Credeam că o să te bucuri să mă vezi, zice ea plictisită.

— M-aș fi bucurat să nu mă săruți.

Se încruntă. Trebuie să trag cumva de timp și să formulez o explicație coerentă pentru Bex. Una care să și explice ceva, nu să sune doar ca niște cuvinte alăturate și lipsite de sens.

Mă urăște în secunda asta. Știu că mă urăște.

Și chiar dacă aș fi capabil să îi ofer o explicație, se pare că nu am cui. Îmi întorc privirea spre mașină. Bex s-a mutat pe locul șoferului și o ia din loc, trecând incredibil de aproape de mine. De Kath. Mă mir doar că nu a trecut mai aproape de atât. Kath începe să râdă. Eu îmi frec fața cu mâinile. Ce naiba fac acum?

— Ce-a fost asta? mă întreabă Kath.

— Asta a fost iubita mea furioasă.

— Iubita?

Continuă să râdă.

— Tu, Blake Morgan, ai o iubită?

— O iubită furioasă.

Scanned by CamScanner

— Doamne, Blake! Nu știam că ai o iubită. Nici măcar nu mă așteptam să mă întâlnesc cu tine acum. Mă pregăteam să te sun ceva mai încolo, dar nu m-am gândit...

Kath se oprește și oftează. I-aș spune ceva, dar nu e vina ei. De unde era să știe? E vina mea că nu m-am gândit la asta. Nu m-am așteptat să mă întâlnesc aici cu ea și cu siguranță nu m-am așteptat să mă sărute. Trebuia să merg direct spre casă și să mă lipsesc de cafea.

— Și acum ce faci?

Ridic din umeri. Probabil o să merg să îmi iau o votcă, nu o cafea.

— Nu știu. Bex mi-a luat mașina.

Kath izbucnește în râs din nou. Nici nu mă așteptam la altceva din partea ei. Scot telefonul din blugi și o sun pe Bex, deși știu că e inutil. În momentul ăsta probabil mi-ar da una dacă aș fi în fața ei. Sigur nu vrea să discute cu mine.

— Pot să vin cu tine și să îi explic că noi... Ei bine, că noi nu suntem împreună și că ăsta e doar un prost obicei.

Pufnesc. Aș vrea să văd expresia de pe fața lui Bex atunci când Kath o să îi explice că partea cu sărutatul e doar un prost obicei de-al nostru care se întâmpla destul de des.

— Mai bine nu.

Kath rânjește. Clatin dezaprobator din cap. Ea m-a băgat în rahatul ăsta, ea ar trebui să mă scoată, dar știu că ar trebui să o rezolv singur. Kath nu ar face decât să înrăutățească lucrurile. Chiar aș vrea să merg după Bex, dar chiar aș avea nevoie de o votcă. Nici măcar nu știu dacă s-a dus acasă. Dacă vrea să meargă acasă. Mă tem că nu o să îmi răspundă la telefon și nici nu o s-o găsesc acasă. Că nu o s-o găsesc nicăieri. Încep să mă panichez. Ce naiba am făcut?

— Blake? La ce te gândești?

— Nu-i evident? Încerc să caut o soluție.

Kath nu s-a schimbat aproape deloc de ultima dată când am văzut-o. Doar a înlocuit șuvițele roz cu unele albastre, dar asta e singura schimbare vizibilă la ea. Bex probabil nu mi-ar înțelege atitudinea dacă ar fi aici. Nu ar înțelege de ce nu mă revolt și nici nu îi spun nimic lui Kath, dar nu văd rostul. Kath a fost alături de

Scanned by CamScanner

mine după toată etapa cu Rix, cu Sky și toate rahaturile alea. Oricât de mult m-aș și schimbat, n-am devenit ipocrit.

— Și, ai găsit?

Kath își ține mâinile în buzunarele de la geacă și continuă să se amuze pe seama mea. Încerc să o sun din nou pe Bex.

— Nu încă. Dacă ai vreo sugestie, să știi că e binevenită.

— Ar trebui să mergi după ea și să îi explici. Eu mai rămân pe aici câteva zile, așa că nu-ți face griji.

Mă așez pe trotuar. Kath se așază lângă mine, privindu-mă îngrijorată. Nu mai plouă atât de tare.

— Nu m-am așteptat să te găsesc îndrăgostit.

Știu ce vrea să spună. Nici eu nu mă așteptam la asta, dar s-a întâmplat și mi se pare că mereu o dau în bară.

— Nu mă descurc la asta, îi zic.

— La ce? Să fii îndrăgostit?

Încuviințez. Se pare că nu mă descurc la nimic. La a fi frate, fiu, iubit.

— Nu știu, Blake. Poate se învață din mers. Poate e ca mersul pe bicicletă.

Mă încrunt, încercând să îmi dau seama ce vrea să spună prin ultima parte. E ca mersul pe bicicletă?

— Cum adică?

— Nu mă băga în seamă, Blake. Știi că de obicei vorbesc înainte să gândesc. Concluzia e că trebuie să te duci după... cum ai zis că o cheamă?

— Bex.

— Bex, zâmbește ea. Du-te după ea.

Până să mă ridic de aici încerc să o mai sun de câteva ori.

— Ce mai face Rix?

— E bine. E furios, dar e bine. Cred că îți duce lipsa, să știi. Tot pomenește numele tău cel puțin o dată pe săptămână. Ceva cum că dacă nu ai fi plecat, te-ar fi băgat în spital.

— Abia aștept, răspund neinteresat.

— Mi-ai complicat viața cu el, Blake.

— Știu. Îmi pare rău.

Scanned by CamScanner

Rix e fratele lui Kath, iar după tot ce a fost între noi, Kath nu a încetat să se vadă cu mine, iar Rix s-a înfuriat și nu a mai vorbit cu ea. Știu că au avut o ceartă colosală.

— N-ai de ce. Sunt majoră. Pot să iau propriile decizii, iar eu n-am nimic cu tine. Ce-a făcut Rix... și cu l-aș fi bătut dacă aș fi fost în locul tău. Ce mai face Sky?

— Te urăște la fel de tare ca și înainte, râd. Nici ei nu i-a trecut.

Kath ridică nepăsătoare din umeri. Știu că nu îi pasă de faptul că Sky o urăște. Nici de faptul că Rix nu a mai vorbit cu ea o perioadă. Fata asta nepăsătoare a fost alături de mine în multe situații nasoale și trebuie să îi explic asta lui Bex. Să îi explic și faptul că n-am iubit-o niciodată în modul în care o iubesc pe ea.

— Nu te duci după ea?

— Nu știu unde a mers.

Încerc să o sun din nou. Nu răspunde. Mă ridic, îmi scutur pantalonii și îi întind mâna lui Kath, ajutând-o și pe ea să se ridice.

— Încearcă la ea acasă.

— Mda.

Kath se ridică pe vârfuri și mă îmbrățișează scurt. O îmbrățișez la rândul meu, pentru că nu sunt nesimțit. Sărutul ăla nu a însemnat nimic pentru mine și o știe și ea. Mai rămâne doar să îi explic lui Bex.

— Sună-mă, îmi spune Kath înainte să plece.

Nici măcar nu știu în ce direcție să o iau. Mă îndoiesc că Bex s-a dus acasă, dar o să încerc acolo prima dată. Dacă nu e acolo, aș putea să îl sun pe Emiah. Îmi amintesc că îmi datorează niște bani. Bine, el știe că erau ai lui Bex, așa că nu îi pot spune că eu sunt cel care i-a împrumutat banii. În plus, nu cred că ar fi prea fericit dacă ar afla asta. Nici nu ne urâm, nici nu ne înțelegem. Lucrurile sunt ciudate între noi.

Nu mai plouă. Mă duc pe jos până acasă la Bex. Îmi fac o mulțime de scenarii în minte. Ce aș putea să îi spun lui Bex, cum să îi explic, ce și cum și niciunul nu ține. Poate pur și simplu ar trebui să îi spun că e sora lui Rix, deși asta nu explică faptul că m-a sărutat. Poate o să îmi vină o idee până când ajung la ea. Mă mișc atât de greu de parcă trag de timp. Nu știu ce să îi spun lui Bex, iar

Scanned by CamScanner

asta mă face să vreau să mă întorc din drum, dar dacă nu merg să rezolv lucrurile acum...

Nu pot să o pierd pe Bex.

Nu îmi permit să o pierd de Bex.

Îmi bag mâinile în buzunarele de la geacă. Caut pachetul de țigări, dar nu e aici. Nici măcar bricheta nu e aici. Cred că am lăsat-o în mașină. În mașina mea pe care a luat-o Bex, forțându-mă să merg pe jos. Ba plouă, ba nu plouă. Vreme de tot rahatul!

Când ajung în fața casei ei, îmi dau seama că am venit până aici degeaba. Mașina *mea* nu e parcată nicăieri prin preajmă. Bex nu s-a întors acasă, dar dacă tot sunt aici, o să merg și o să văd dacă măcar Hailey știe ceva.

Bat o dată. De două ori. De trei.

— Vin imediat! țipă Hailey de undeva din casă.

Numai imediat nu vine. Cred că trec aproape cinci minute până când îmi deschide ușa.

— Blake?

Mă privește surprinsă, cu mâinile încrucișate la piept. Arată de parcă așteaptă pe cineva, iar eu cu siguranță nu sunt acea persoană.

— Hailey.

Își arcuiește o sprânceană.

— Bex e aici?

— Credeam că e cu tine. Cum naiba reușești să o piezi din vedere atât de des?

Asta mă întreb și eu.

— Ai idee unde e?

Clatină din cap. Se fâțâie de pe un picior pe celălalt de parcă așteaptă să plec cât mai repede de aici. Cu siguranță așteaptă pe cineva, dar n-am niciun interes să o întreb pe Hailey pe cine așteaptă atât de nerăbdătoare.

— Chiar nu știu, îmi zice țâfnoasă.

— Bine. Mersi.

Îmi închide ușa în nas. Următoarea oprire ar fi Emiah, dar mai întâi o sun din nou pe Bex. Nici de data asta nu am noroc. Îmi strâng mâinile în pumni. Simt nevoia să izbesc telefonul, dar mai am nevoie de el ca să o sun.

Scanned by CamScanner

Unde naiba ești, Bex?

Dacă nu ar fi plecat, aș fi putut să îi explic. La naiba, așa face de fiecare dată! Sau poate eu făceam asta de fiecare dată, iar ea nu a făcut nimic altceva decât să preia vechiul meu comportament. Ploaia se întețește și mă văd nevoit să merg acasă ca să iau niște haine uscate. Poate pot să împrumut mașina unchiului. Poate o s-o găsesc pe Bex acolo.

Ce idee tâmpită! Din toate locurile din lume, cred că la mine acasă e singurul loc în care nu o s-o găsesc pe Bex. Cred că ăla e singurul loc în care nu își dorește să fie.

O iau pe niște scurtături. Nu mai încerc să o sun. Nu mai încerc să fac nimic. Intru în primul magazin și îmi cumpăr un pachet cu țigări. Vânzătoare mă privește ciudat. Probabil arăt ciudat. Sunt ud, nervos și depun efort să nu o înjur.

Dacă circumstanțele ar fi altele, probabil m-aș fi enervat pe Bex pentru că mi-a luat mașina. Așa... O merit din plin. Mă bucur doar că nu mi-am lăsat și telefonul în mașină.

Spre surprinderea mea, Jeep-ul e parcat în fața casei, dar asta nu înseamnă că Bex e prin preajmă. Poate pur și simplu a preferat să meargă prin ploaie, deși mă îndoiesc. Nu știu de ce am impresia că e la Emiah. La el pare să se refugieze de fiecare dată când lucrurile merg prost și nu știu cum am ajuns chiar să mă rog să fie acolo. Știu că el ar ține-o în siguranță, lucru care nu pot să spun despre orașul ăsta. Gândul pe Bex umblă singură pe străzi la ora asta îmi provoacă un fior neplăcut pe șira spinării.

La naiba, chiar sper să fie cu Emiah!

Intru în casă. E întuneric și liniște. Sau asta e prima impresie pe care o am. Cineva își drege glasul, apoi lumina din sufragerie se aprinde. Unchiul Morgan nu face mare lucru. Doar stă pe fotoliu, cu privirea fixată asupra mea. Mă simt stânjenit și nu prea știu ce să spun.

— Blake, îmi zâmbește. Ce ai făcut?

Ce n-am făcut?

— Depinde la ce te referi.

— La faptul că Becca dintr-odată a optat să bată la ușă și să întrebe dacă e în regulă să te aștepte.

Nu-mi pot ascunde zâmbetul.

Scanned by CamScanner

— Bex, îl corectez. Și normal că știai despre asta.

Normal că știa despre asta. A preferat doar să păstreze tăcerea.

— Ești nervos?

Clatină din cap. Nu putea să fie tatăl meu? L-aș da oricând la schimb pe fratele lui pentru el.

— Nu, Blake. Dar o cunosc pe Becca de când era mică și ai face bine să nu-i frângi inima.

Să-i frâng inima? Numai gândul îmi provocă un gol în stomac. Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc și mă sperie gândul că deja am rănit-o. Intenționat sau nu, contează? Poate că frângem inimile celor din jurul nostru fără să ne dăm seama. Mă gândesc la ce mi-s spus Kath și la ce mi-a spus unchiul meu acum. Poate că e ca mersul pe bicicletă când totul merge bine. Apoi cazi. Te lovești. Frângi inima cuiva.

Dragostea e atât de aiurea!

— Blake, m-ai auzit?

Nu. Habar n-am ce a spus de când am căzut eu pe gânduri. Unchiul oftează, dar orice sfat ar mai vrea să îmi dea, îl ține pentru el. Îi sunt recunoscător. Nu prea mai vreau să mă gândesc la dragoste în termeni metaforici și alte prostii.

Îl las singur în sufragerie și urc scările. Începe să îmi fie cam frig de acum și hainele ude mi s-au lipit de piele. Simt nevoia ridicolă să bat la ușa propriei camere, așa că asta fac.

— E deschis.

Până în secunda asta am avut o greutate în piept de care nici măcar nu mi-am dat seama. O simt dispărând acum, treptat. Îmi fac curaj și intru în cameră. Bex stă în mijlocul patului, cu picioarele încrucișate sub ea, dar nu se uită la mine. Are privirea îndreptată spre fereastră.

Îmi caut cuvintele, dar cred că le-am pierdut pe undeva pe drum. Toate explicațiile raționale pe care le aveam de oferit, au dispărut. Nu știu nici cu ce să încep și nici cu ce să termin.

— Îmi pare rău.

Sigur puteam găsi ceva mai bun de atât. Nu e suficient să îmi pară rău. Ar trebui să îi ofer și o explicație. Mă îndrept spre ea și mă așez pe marginea patului. Nu îndrăznesc să mă apropii prea

Scanned by CamScanner

mult. M-a lovit de câteva ori până acum și nu m-ar mira deloc dacă ar face-o din nou.

— Kath e sora lui Rix, încep. N-am avut niciodată o relație cu ea. Oricum, nu în adevăratul sens al cuvântului, dar nu s-a distanțat de mine nici măcar după ce i-am băgat fratele în spital. Știu că asta nu justifică faptul că m-a sărutat, dar asta e ea, iar eu nu pot să-mi caut scuze.

Halal explicație, știu. Dar e cea mai bună pe care o am în momentul ăsta.

Bex își rotește privirea spre mine cu greu ca și cum amână momentul. Nu pot citi nimic pe fața ei, dar îmi dau seama că a plâns. Mă simt oribil. Se uită fix în ochii mei, fără să spună sau să facă ceva.

— E în regulă, cred.

— Ba nu, nu-i în regulă.

Se prinde cu mâinile de umeri, lăsându-și bărbia în jos. Cum credeam, nu-i în regulă.

— Bănuiesc că acum suntem chit.

Zâmbetul ei chinuit mai mult mă rănește.

— Poftim? întreb mirat, fără să îmi dau seama despre ce Dumnezeu vorbește.

— Eu l-am sărutat pe Emiah, tu ai sărutat-o pe Kath. Acum suntem chit.

— Credeam că Emiah te-a sărutat pe tine.

Dacă ăsta e modul ei de a mă face să mă simt mai prost decât o făceam până acum, funcționează.

— Kath te-a sărutat pe tine sau tu ai sărutat-o pe ea?

— Ea pe mine.

— Vezi? Suntem chit.

Îmi împreunez mâinile și îmi sprijin bărbia de ele. Logica ei e sucită rău de tot. Eu n-am lăsat-o pe Kath să mă sărute ca să fim chit. Doar am fost luat prin surprindere și nici măcar nu mi-am dat seama când s-a întâmplat. În ceea ce mă privește, nici măcar nu m-am sărutat cu ea. Kath avea dreptate. E pur și simplu un prost obicei.

— Bex, nu-i vorba despre asta. Nu plănuiam să mă sărut cu cineva sau să las pe cineva să mă sărute doar ca să fim chit. Am

Scanned by CamScanner

înțeles de ce te-a sărutat Emiah. N-aveam de gând să fac același lucru.

— Știu, oftează ea. Iar eu înțeleg de ce te-a sărutat Kath. Suntem în regulă.

Oare suntem în regulă? Poate că Bex poate să treacă cu vederea peste asta, la fel cum am trecut eu peste sărutul dintre ea și Emiah, dar mai rămân multe lucruri care par să ne distanțeze. Cum ar fi faptul că ea nu vorbește, indiferent de cât mult aș lăsa eu de la mine. Oricât de multe lucruri i-aș povesti despre mine, nu știu dacă asta i-ar oferi încrederea necesară ca să vorbească. Habar n-am ce să fac și mă chinuie să o văd ținând în ea lucruri despre care eu habar nu am.

— Îmi pare rău că ți-am luat mașina.

Își ridică privirea, zâmbind. Pufnesc. Sincer? Mașina e ultima mea grijă acum.

— Nu-i nicio problemă.

— Și că am plecat. Și că am venit aici, dar nu voiam să merg acasă.

— De ce îți pare rău că ai venit aici?

Se apropie de mine centimetru cu centimetru. Își sprijină obrazul pe umărul meu și oftează. Îmi dau seama că încă sunt ud, dar nu pare să o deranjeze.

— Poate nu mă vrei aici.

— Îți bați joc de mine? Următorul loc în care mă gândeam să merg era la Emiah, deci crede-mă... mi-am făcut o mulțime de griji pentru tine. Să nu mai faci asta, Bex. Sau măcar răspunde la telefon și spune-mi să mă duc naibii, dar măcar să știu că ești bine.

Mă îmbrățișează. Nu merit asta.

— Așa o să fac, dar aș prefera să nu existe o dată viitoare.

Și eu aș vrea asta. Indiferent care ar fi motivele pentru care Bex ar putea să plece din nou așa, aș prefera să nu existe. O să fac tot ce-i posibil ca să le evit.

— Vrei să știi ce nu am vrut să îți spun zilele astea?

Mă răsucesc spre ea și o iau în brațe.

— Ești ud, se plânge ea. Și rece.

— Scuze.

— Și o să răcești. Schimbă-te.

Scanned by CamScanner

Poate ezită din nou să îmi spună. Poate chiar se teme că o să răcesc. Oricare ar fi motivul, îl respect. O sărut pe frunte, apoi mă ridic. Îmi dau seama că am nevoie de un duș cu apă fierbinte, așa că mă îndrept spre baie.

Zece minute mai târziu, Bex pare că nu s-a mișcat deloc de pe marginea patului. Încă privește pe fereastră și mă întreb dacă mă urăște sau dacă mă iubește mai puțin decât o făcea înainte.

— Gata, sparg tăcerea din cameră. Sunt uscat.

Mă așez lângă ea cu grijă. Se cuibărește în brațele mele, dându-mi impresia că nimic din ce s-a întâmplat până acum nu mai contează.

— Unchiul Dylan se mută la noi, spune Bex dintr-odată. Mama și-a dat seama că e prea mult timp plecată și că eu și Hailey suntem de capul nostru. Chiar așa a spus. Așa că a hotărât să se mute la noi, pentru că nu a fost niciodată căsătorit și nici nu are copii.

Nimic nu mai funcționează acum. Totul în jurul meu a pălit și tot ce aud e sângele vâjâind în urechi.

— Blake? șoptește Bex precaută.

Asta n-o să se întâmple. O să fac orice ca să îl țin la distanță de ea și de Hailey, indiferent ce înseamnă acest *orice*.

Bex nu trebuie să știe asta, așa că doar o iau în brațe, încercând să îmi stăpânesc furia.

Scanned by CamScanner

31. Ăsta e sfârșitul nostru
Bex

Probabil istoria e la fel de plictisitoare pentru Blake ca și pentru mine. Stă lungit pe scaunul de lângă al meu și, în loc să aibă privirea îndreptată spre tablă, se uită la mine. Mă devorează din priviri. Respir sacadat și mă tem să nu fac o criză respiratorie în mijlocul clasei. Am impresia că Blake poate să îmi provoace una doar dacă mă uit la el. Dacă vreau să mă asigur că o să am parte de una, e suficient ca privirea să îmi cadă pe bucata de abdomen dezgolit de tricoul ridicat.

Și cum nu îmi doresc asta, îmi mut privirea. Se pare că au apărut și niște cuvinte pe tablă pe care aș face bine să mi le notez, chiar dacă nu știu ce predă profesorul. Îmi promit ca data viitoare să mă așez la o distanță considerabilă față de Blake. N-ar fi rău să îi studiez orarul și să văd care sunt orele pe care le are în comun cu mine, ca să mă așez și acolo cât mai departe de el.

— La ce te gândești? citesc pe buzele lui.

Ridic din umeri.

La nimic. Știi tu. La mine, la tine, la noi. La abdomenul tău. Privirea îmi mai cade din când în când și pe tatuajele tale de care nu m-aș plictisi nici dacă m-aș uita la ele ore întregi.

Mă gândesc că te iubesc.

La nimic, în concluzie.

Blake se încruntă și începe să rontăie pixul. Îmi dau ochii peste cap, propunându-mi să nu îi mai arunc nicio privire până la sfârșitul orei. Din fericire pentru mine, istoria e și ultima oră din orar, apoi...

Apoi trebuie să merg acasă. Unchiul Dylan probabil și-a făcut apariția până acum. Pentru că tot mă gândesc la „familie", îmi dau seama că n-am văzut-o azi deloc pe Hailey. Și așa se duce hotărârea mea de a-l ignora pe Blake până la sfârșitul orei. Nu e atent la mine. Pentru prima dată de când a început ora, are privirea întoarsă spre geam. Caut telefonul și îi scriu un mesaj.

Ai văzut-o azi pe Hailey?

Blake își scoate telefonul din buzunarul de la blugi cu încetinitorul. Și în timp ce face asta, se ridică ușor de pe scaun,

Scanned by CamScanner

făcându-mă să înghit în sec. Mai bine îmi mut privirea și aștept răspunsul lui, dar nu pot. Mă simt atrasă de Blake ca de un magnet.

Citește mesajul, apoi clatină din cap spre mine. Mă privește îngrijorat. Sper ca Hailey să fie bine. Doamne, sper să nu se fi întâmplat nimic!

Blake tastează ceva, apoi telefonul meu se aprinde.

Nu cred că s-a întâmplat ceva.

Încerc să zâmbesc forțat. Sper și eu să nu se fi întâmplat nimic. Abia aștept să se termine liceul și să aplic la facultate. Nu îmi doresc nimic mai mult decât să plec de acasă și să nu mai fiu nevoită să îmi fac asemenea griji inutile. Indiferent dacă voi merge în același loc cu Hailey sau nu, știu că și ea o să plece și doar gândul ăsta mă face să mă simt mai bine. Îi trimit surorii mele un mesaj. Sper să fie la ore și să nu o fi văzut eu dintr-o simplă întâmplare.

Sper ca golul pe care îl simt în stomac să nu fie nimic. Să fie doar din cauza gândurilor mele paranoice care sunt din ce în ce mai multe.

Încep să rod și eu capacul la pix. Până la sfârșitul orei reușesc să îl distrug cu totul.

— Iubito, șoptește Blake din spatele meu după ce mă ridic din bancă.

Mâinile lui îmi cuprind talia, blocându-mă.

— Îți faci prea multe griji degeaba.

— Sper să fie degeaba, îi răspund indispusă.

— Sun-o.

Încuviințez și îmi strâng cărțile, apoi o apelez pe Hailey. Niciun răspuns. Oftez înfrântă și îl privesc disperată pe Blake.

— Vrei să te duc acasă?

Ochii mi se măresc de groază. Nu, nu vreau să mă ducă acasă, însă unde să merg? Nu acasă trebuie să mă duc? Acasă, unde mama l-a adus pe fratele ei. Acasă, unde nu îmi mai face absolut nicio plăcere să merg. Acasă, locul care nu înseamnă nimic pentru mine.

Acasă nu e acasă.

Acasă e unde e Blake.

Scanned by CamScanner

— Vin cu tine, îmi șoptește în ureche de parcă știe la ce mă gândeam.

— Bine. Du-mă acasă.

Nu îi mai spun nimic. Nu vreau ca Blake să înceapă să își facă griji pentru mine. Asta dacă nu cumva își face o mulțime de scenarii în minte. De ce i-am spus lui Blake despre fratele mamei? De fapt, știu că nu i-am spus mare lucru și apreciez că nu a întrebat, dar nu e nimic de spus. În afară de câteva lovituri, injurături și niște atingeri în locuri în care nici prin gând nu ar fi trebuit să îi treacă, nu s-a întâmplat nimic. Însă Hailey... Cu ea e o cu totul altă poveste.

— Bex, relaxează-te, mă roagă Blake în timp ce ne îndreptăm spre parcare.

Dacă ar fi atât de simplu, aș face-o fără să stau pe gânduri. Vremea e la fel de mohorâtă cum era și ieri, dar măcar nu mai plouă. Am dormit la Blake, am făcut duș la Blake, am mâncat la Blake. Micul dejun a fost ciudat, mai ales că Sky și unchiul lui Blake au fost acolo, dar nu mi-a pus nimeni întrebări la care nu am putut să răspund. Nu cred că Blake a spus cuiva despre toată treaba asta. Cred doar că familia lui are bun simț.

— Și dacă nu e acasă?

— Nu vrei să aștepți întâi să vezi dacă e aici?

O apelez din nou în timp ce o caut din priviri. Nici nu îmi răspunde și nici nu o văd pe nicăieri, dar îl las pe Blake să mă țină în brațe în timp ce mai stau câteva minute ca să văd dacă nu apare Hailey. Oftez din cinci în cinci secunde și mă dor mușchii de la cât de încordată sunt.

— Bex, sigur nu s-a întâmplat nimic.

Mă agăț de cuvintele lui și vreau cu disperare să îl cred.

— Nu cred că a venit la școală, concluzionez după câteva minute.

Blake mă rotește spre el, mă sărută pe frunte, apoi urcăm în mașină. Stăm tot drumul în tăcere. Nu mai sunt supărată pe el. Nu, nu era nevoie să fim chit după ce eu l-am sărutat pe Emiah – sau Emiah m-a sărutat pe mine – însă s-a întâmplat ca Blake să se sărute cu Kath și am renunțat la a-i face morală pentru asta. La sfârșitul zilei, mi-am dat seama că Blake nu a făcut nimic din ce nu

Scanned by CamScanner

am făcut și eu. În plus, poate am reacționat cam exagerat când i-am luat mașina. Subiectul Kath e închis. La fel și Emiah.

Când ajungem în apropierea casei noastre, începe ploaia. Strâmb din nas și încerc să o sun din nou pe Hailey. Nu știu ce face, unde e și de ce nu îmi răspunde, dar mai am puțin și mă gândesc serios să îi sun prietenele. Sau ar putea Blake să o sune pe Sky. Mi se pare că ele sunt prietene. Poate Sky știe unde e Hailey.

După ce oprește mașina, nu cobor. Aproape sar. Totul pare a fi în regulă. Ușa e încuiată, iar din exterior totul arată normal. Până ce găsesc cheia, ajunge și Blake în dreptul meu.

— Hailey?! țip imediat ce trec pragul.

Niciun răspuns.

— Nu știu unde ar putea fi.

Îmi trec mâna prin păr și o strig din nou.

— Nu pleacă niciodată?

Ba da. Hailey pleacă. Eu plec. E un lucru normal pentru noi, doar că am golul ăsta în stomac și nu îmi place. Și nu îl pot înlătura oricât aș încerca să nu mă mai gândesc la el.

— Ba da, răspund. Mai ales acum că unchiul trebuia să ajungă azi. Bănuiesc că a dormit altundeva sau... nu știu.

— Aseară era acasă, îmi zice Blake.

Încetez să mai străbat camera în lung și în lat.

— Înainte să vin acasă, începe Blake să îmi explice, am trecut pe aici. Nu știam unde ai mers și m-am gândit că poate ai venit acasă. Mi-a răspuns Hailey. Era cam agitată și mi s-a părut că aștepta pe cineva.

— Hailey e mereu agitată, râd nervos.

Blake zâmbește, reușind să mai detensioneze aerul.

— Nu cred că s-a întâmplat ceva, Bex. Poate ești doar îngrijorată din cauza unchiului vostru și atât.

— Chiar așa, mă încrunt. El ar fi trebuit să ajungă deja.

Pe el nu îl sun. Nu mă interesează care e cauza întârzierii sale. Vreau doar să știu dacă Hailey e bine. Se lasă o liniște sinistră și mă sperii când telefonul meu începe să vibreze. Îmi permit să răsuflu ușurată. Lui Blake nu îi scapă asta din vedere și îmi zâmbește.

Scanned by CamScanner

— Hailey, oftez, deși îmi vine să țip la ea pentru că nu mi-a răspuns mai repede.

— Bex, îmi răspunde agitată. Trebuie să vii la spital.

— Ești bine? S-a întâmplat ceva?

Cu greu mă stăpânesc să nu țip.

— Eu sunt bine.

Și din nou răsuflu ușurată. Îi place să se joace cu inima mea?

— Dacă ești bine, ce cauți la spital?

Blake mă privește încruntat, dar nici să vreau nu am ce explicație să îi ofer.

— Eu sunt bine, dar unchiul nu prea.

Îl urăsc. Chiar îl urăsc, dar sentimentele pe care le am pentru el nu îmi împiedică stomacul să se strângă dureros de tare și nici lacrimile să își facă apariția. Simt nevoia să mă așez jos. Deja mă clatin pe picioare, iar Hailey încă nu mi-a spus ce s-a întâmplat. Nu îmi place tonul ei.

— Hailey?

Blake își așază o mână pe umărul meu. Doar simplul fapt că îl știu aici, mă face să nu mai fiu atât de îngrijorată. Am impresia că orice se întâmplă, totul o să fie bine atâta timp cât el nu pleacă nicăieri. Nu îmi place modul în care am ajuns să mă simt în preajma lui, dar poate așa e iubirea. Fără niciun sens. Fără logică. Încâlcită.

— Nu știu ce s-a întâmplat, Bex, dar unchiul nu a mai ajuns la noi acasă. Am primit un telefon dimineață de la spital și m-au întrebat dacă suntem rude și...

Vocea i se frânge și începe să plângă. Nu mai am nici eu mult până acolo. Poate unchiul nu merită să plângem pentru el, dar face parte din familie.

— L-a atacat cineva. L-a găsit un tip care alerga dimineață în apropierea aeroportului. Cineva i-a luat toți banii și... Bex, nu știu. Poliția crede că a fost pur și simplu un jaf.

În alte circumstanțe, probabil aș începe să râd, dar acum nu mi se pare amuzant. Nimic din ce îmi spune Hailey nu are sens.

— Bine.

— Bex?

Scanned by CamScanner

— Da?

Mă dau un pas în spate, retrăgându-mă din calea lui Blake.

— Ai de gând să vii aici?

— Nu își amintește nimic?

— Nu s-a trezit încă. Dacă l-ai vedea, Bex...

Clatin din cap. Nu vreau să îl văd. Nu vreau să fiu în preajma lui. Nu vreau nimic altceva decât ca gândurile să nu mi se mai izbească unul de celălalt.

— O să vin îndată.

Hailey se pregătește să protesteze, însă nu cred că pot suporta asta acum, așa că îi închid telefonul și îl bag în buzunar.

— Bex? S-a întâmplat ceva cu Hailey?

Clatin din cap. Îl privesc pe Blake de parcă nu îl recunosc și nici măcar nu sunt sigură de unde a apărut gândul ăsta în mintea mea, dar nu mai vrea să o părăsească. Îmi repet că nu e posibil. Nu. Nu. Nu și din nou nu, dar nu prea are importanță.

Și totuși, refuz să cred că Blake are ceva de-a face cu toată treaba asta. Oricine l-a atacat pe unchiul Dylan, nu a fost Blake. Nu se poate să fi fost Blake, pentru că el era împreună cu mine. Am dormit la el. Nu și din nou nu.

— Blake?

Mă dau încă un pas în spate, fără să mă gândesc prea mult la ce fac. Dintr-odată, îmi amintesc de prima zi în care l-am văzut pe Blake. Ziua aia în care am știut că lucrurile urmau să decurgă prost, pentru că am avut un sentiment de rău augur încă de dimineață, de când m-am trezit și mi-a bătut soarele în ochi. În ziua aia, toată lumea era la locul ei, așezată după schița imaginară. Divele și Hailey. Tocilarii. Sportivii. Eu și drogații.

Și Blake.

Iar acum eu.

Blake nu s-a încadrat de la bun început nicăieri și mă întreb dacă acum o face. Îl privesc și îmi dau seama că are întipărită pe chip aceeași indiferență pe care am văzut-o în prima zi. Cred că nu degeaba i-am spus Indiferentul o perioadă. Acum nu știu cum ar trebui să îl numesc.

E Blake și pare să fie la fel de Indiferent ca întotdeauna.

S-a schimbat ceva în toate lunile astea?

Scanned by CamScanner

Eu știu sigur că mi-am pierdut locul alături de Emiah, Kate și Brandon.

Blake nu s-a încadrat între timp nicăieri.

— Bex, de ce te uiți așa la mine?

Îmi mușc limba. Mă mai dau un pas în spate.

— Unchiul Dylan e în spital. Cineva l-a atacat sau... nu știu sigur.

Cineva i-a făcut ce i-ai făcut tu lui Rix.

Îl privesc îngrozită. Partea rațională din mine strigă că sunt o idioată și că îmi fac tot felul de scenarii în minte fără să am motive, dar partea irațională e mai puternică și încearcă să mă convingă că tot ce a pățit unchiul nu e o simplă întâmplare.

Blake știe că urma să se mute cu noi. Blake știe lucruri pe care nu ar fi trebuit să i le spun niciodată și îmi dau seama acum de asta.

Și chiar dacă aș vrea să nu mă gândesc la asta, indiferența de pe fața lui mă rănește. Ochii lui verzi în care mă pierd atât de ușor, acum par a fi reci și mă privesc nepăsători.

A rămas Blake la fel de indiferent cum mi s-a părut a fi de la bun început?

— Hailey e bine?

— Ai auzit ce am spus?

Mă așez pe canapeaua din spatele meu, încercând din răsputeri să nu țip la el. Vrea să vină spre mine, dar ceva îl face să se răzgândească și rămâne unde e.

— Te-am auzit. Am auzit și tonul pe care ai spus-o.

O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!

Nu pot să fiu atât de idioată! Ce i-a făcut Blake lui Rix, nu contează. Știu asta. A avut motivele lui, dar o parte din mine e de părere că i-am dat motive să îi facă același lucru și unchiului nostru. Și, dacă într-adevăr sunt o idioată care îl acuză pe nedrept, de ce nu se apără? De ce continuă să stea în fața mea la fel de lipsit de emoție ca și până acum?

— Blake...

Își strânge mâinile în pumni, privindu-mă fix. Ochii i se întunecă din ce în ce mai tare și l-am mai văzut pe Blake nervos, însă niciodată ca acum.

Scanned by CamScanner

— Chiar mă acuzi de asta, Bex?

Clatin din cap. Nu îl acuz. Nu vreau să o fac.

Încep să îmi frământ degetele. Și atunci vreau să nu mai stea de parcă nu s-a întâmplat nimic. Vreau să dea dovadă de un gram cât de mic de interes. Pentru orice. Doar că el arată de parcă nu îi mai pasă de nimic în secunda asta. Nu mai pot să îl privesc fără să plâng. Simt cum toată dragostea pe care o simt pentru Blake se strânge la un loc ca mai apoi să se împrăștie în fiecare nerv din corp, reamintindu-mi cât îl iubesc. Apoi vine furia.

Îmi vine să vărs. Îmi înconjor stomacul cu brațele.

— Blake, ai...

Rămân fără glas. Nici măcar nu sunt îndeajuns de curajoasă încât să îl întreb. Mi-am promis că nu o să mai fac asta. Că nu o să îmi mai fac griji inutile, că nu o să îl acuz de nimic, că nu o să îmi fac fel de fel de scenarii. Cândva, mi-am promis că o să lupt pentru noi și că o s-o scoatem la capăt orice ar fi.

Dar acum nu simt că am putea să o scoatem la capăt. Dacă Blake a făcut asta, nu cred că o s-o scoatem la capăt.

— De ce nu mă întrebi naibii odată?

Îmi ridic privirea spre el. Vreau să reiau întrebarea, dar nu pot. Acum nu mai e indiferent. E pe cât se poate de nervos și încordat.

— Nu pot, șoptesc.

— Nu poți? pufnește.

Nu, nu pot.

— Dar te-ai gândit automat la mine, nu-i așa?

Nu o să las lacrimile să mă facă de râs acum. N-am nevoie de ajutorul lor pentru asta. Iar lacrimile sunt ultima mea problemă. Nu pot să mă lupt cu durerea din piept, cu neîncrederea și cu lacrimile în același timp. Nu pot face față la toate sentimentele astea în timp ce îl înfrunt pe Blake.

— Nu.

E o minciună sfruntată și cred că își dă și el seama. Își trece nervos cu mâna prin păr, își strânge mâinile în pumni și începe să se plimbe prin cameră.

— Pentru ce te mai deranjezi să minți, Bex?

— Îmi pare rău, e tot ce pot să spun.

Scanned by CamScanner

Se hotărăște în cele din urmă să se apropie de mine. Se lasă pe vine în fața mea și își așază palmele pe genunchii mei. Toată indiferența aia pe care am văzut-o – sau pe care am crezut că o văd – a dispărut. Acum a rămas doar furie. Oftează, căutându-mi privirea.

— Nu, clatină din cap. Mie îmi pare rău. Îmi pare rău că sunt prima persoană la care te-ai gândit că ar face asta. Îmi pare rău că nu ai încredere în mine. Nu-mi pare rău pentru nimic din ce s-a întâmplat între noi, dar îmi pare rău pentru că se pare că nimic din tot ce fac nu e suficient pentru tine. Și nu, Bex. N-am nicio treabă cu ce i s-a întâmplat unchiului tău, asta dacă mai contează.

Îmi zâmbește, dar nu e zâmbetul care mă face să mă topesc. E zâmbetul care îmi face stomacul să facă o mie de salturi și inima să mi se frângă. Se ridică, mă sărută pe frunte, apoi face doi pași în spate și se întoarce.

— Blake...

Se oprește și, fără ca măcar să se întoarcă spre mine, îmi spune:

— Te iubesc. Îți jur pe ce am mai sfânt că te iubesc, dar nu merge așa. N-o să meargă niciodată.

E o tristețe în vocea lui care îmi frânge inima.

Și pleacă. Blake pleacă, iar eu nu sunt în stare să mă mișc niciun centimetru. Și e vina mea. Lacrimile încep să cadă și nu mai fac eforturi ca să le împiedic. Îmi duc mâna la piept, în locul din care am impresia că provine toată durerea. Efectiv simt cum ceva se rupe în interiorul meu, chiar dacă e imposibil. Ce am simțit atunci când l-am văzut pe Blake sărutând-o pe Kath nu se compară cu ce simt în momentul ăsta. Atunci știam că puteam trece peste, dar acum aflu cum se simte o inimă frântă.

Știu că ăsta e sfârșitul nostru.

Blake nu o să mă ierte niciodată pentru că m-am gândit că ar avea ceva de-a face cu accidentul unchiului, iar eu nu o să găsesc niciodată cuvintele potrivite ca să îmi cer scuze în fața lui.

Ceva se frânge.

Și plâng.

Scanned by CamScanner

32. *Renunț atât de ușor la Bex?*
Blake

Doamna Welch își aranjează ochelarii. Evident, cu degetul mijlociu. Mai am puțin timp ca să o rog să nu mai facă asta. Nu știu ce și-a făcut la păr, dar arată oribil. Îmi plăcea mai mult vechea culoare.

— Credeam că progresăm.

Ridic nepăsător din umeri și las capul pe spate. Sunt cu casca în brațe și bat nerăbdător dintr-un picior. Sunt la un pas de a o lua la fugă.

Progres.

Progresăm?

Nu. Sigur nu progresăm. Eu tocmai m-am prăbușit. Cel puțin, așa mă simt. Ca și cum în ultima perioadă am trăit într-o lume care nu îmi aparținea, iar acum mă întorc la realitate și îmi dau seama că realitatea mea e cruntă, aiurea și nu vreau să mă aflu în ea.

Cad înapoi în realitate.

Brusc.

Dureros.

— Blake?

Ce Blake? Niciun Blake.

Ia mai lasă-mă-n pace! Nu-i spun asta. Normal că nu. De fapt nu mai spun nimic din ceea ce îmi trece acum prin minte și realitatea e că nu îmi trec prea multe.

— Îmi dai impresia că suntem la prima noastră ședință, îmi zâmbește. Tot așa erai și atunci. Ce te-a făcut să refuzi să vorbești din nou? Și să renunți la mașină? Aveai niște chei de la mașină într-o perioadă, nu-i așa?

Așa o fi. Și eu mă simt ca și cum m-am întors în timp. Iar mă gândesc la o anumită blondă, însă acum e mai mult decât *prietena tatuatului*. E *fosta* mea iubită. E cea care m-a ajutat într-o mare măsură să progresez. E cea de care m-am îndrăgostit.

Pufnesc disprețuitor. Doamna Welch mă privește ofensată pe deasupra ochelarilor, fără să știe că nici măcar nu mă gândesc la toate întrebările pe care mi le-a adresat.

Scanned by CamScanner

— Ce s-a întâmplat, Blake?

Ce nu s-a întâmplat? Îmi dau seama că puteam să nimeresc mult mai rău. Puteam să nimeresc la un consilier care nu s-ar fi dat bătut. Care ar fi insistat să scoată cuvintele cu cleștele din gura mea. Doamna Welch e, într-un fel sau altul, o binecuvântare. Știe că nu vorbesc și, de cele mai multe ori, o lasă baltă.

— Nu s-a întâmplat nimic. Totul e bine.

Totul e bine, pe naiba!

Își arcuiește o sprânceană. Ceasul de pe perete s-a blocat la ora zece și nu dă semne că ar reporni din nou. Unul dintre ace se mișcă încet. Se zbate. Mă stresează.

La fel și sentimentele mele.

Nici măcar nu știu ce mai vreau. Dacă vreau să rămân, dacă vreau să mă întorc acasă. Habar n-am.

— Blake, mai avem două ședințe în afară de asta.

Crăciunul e atât de aproape? Înseamnă că la fel e și vacanța. Înseamnă că aș putea să merg acasă, dar nu știu dacă vreau să fac asta și nu are legătură cu Bex. Nu știu dacă Sky se poate descurca singură aici, așa că nu plec momentan.

— Bine, e tot ce zic.

Doamna Welch oftează. Mi se pare că și ea începe să dea din picior.

— Nu a trecut o oră?

Ultima fărâmă de bun simț care mi-a rămas mă împiedică să scot telefonul și să îl butonez în fața ei.

— Ba da. Acum un sfert de oră.

Mă ține peste program? Ce e în neregulă cu femeia asta? Chiar atât de mult îi place compania mea silențioasă?

— Doar că tu n-ai vorbit prea mult.

— Nu-s prea vorbăreț de felul meu.

— Am observat.

Nici nu vreau să îmi imaginez ce notează femeia asta în dosarul meu după ce plec. Aproape sar în picioare. Aerul din încăpere a început să devină sufocant și mirosul de naftalină e atât de puternic încât cu greu reușesc să nu fac o grimasă.

— La revedere, doamnă Welch.

— Pa, Blake.

Scanned by CamScanner

Mă încrunt, dar nu stau să o iau la întrebări de ce mă lasă să plec așa de repede. Pur și simplu plec. Aproape alerg spre ieșire.

Ieri.

Ieri m-am prăbușit.

Iar soarele a continuat să răsară. Metaforic vorbind. Vremea nu e prea grozavă, dar măcar s-a oprit ploaia. Mă îndrept spre motocicletă și nu știu de ce, dar tind să îi dau dreptate doamnei Welch. Chiar mă simt ca în primele mele zile aici. Am sentimentul că Sky o să mă sune în orice clipă ca să mă roage să merg să o iau de undeva, că o să mă întâlnesc cu o anumită blondă și că o să mă cert din nou cu tata.

Pufnesc și mă îndrept spre casă. N-am fost la școală azi. Poate că a fost o decizie destul de lașă din partea mea, dar n-aveam nicium chef să dau ochii cu Bex – asta în cazul în care ea a mers.

Aș fi făcut orice pentru ea. Aș fi făcut orice ca unchiul ei să nu ajungă în preajma ei. Eram în stare să îi cer să se mute cu totul la mine și să se întoarcă doar când ar fi venit mama ei, dar n-aș fi rănit-o niciodată. Nu mai contează. Acum nu mai contează.

Nu mă mir deloc când ajung acasă și văd o mașină de poliție parcată în față. Trebuia să mă aștept la așa ceva. Trebuia să se întâmple asta, bănuiesc. Oricum, nu e ca și cum nu am mai trecut o dată prin asta. Nu dau bir cu fugiții. Mă dau jos de pe motor și mă îndrept spre casă cu pași mici. Încerc să trag de timp. N-am amintiri prea plăcute cu autoritățile. De cum intru în casă le aud vocile.

— Și nu știți când se întoarce?

O voce groasă, autoritară, care mă face să îmi strâng mâinile în pumni. Presupun că pe mine mă caută. Mă îndoiesc că a intrat Sky într-un bucluc.

— Sunt aici, oftez și intru în sufragerie.

Cum mă așteptam, doi polițiști mult mai puțin înspăimântători decât suna vocea unuia dintre ei, stau pe canapea. Sky stă în picioare în fața lor, cu brațele încrucișate la piept. E furioasă. Toți își întorc privirile spre mine. Cei doi încearcă să mă intimideze din priviri, iar Sky pare să răsufle ușurată.

— Blake Morgan?

Scanned by CamScanner

Încuviințez, îndreptându-mă spre Sky. Mă întreabă din priviri ce s-a întâmplat. Poate ar fi trebuit să îi spun, ca să știe la ce să se aștepte. În niciun caz nu pare surprinsă.

— Vă spune ceva numele Dylan Reyes?

Cu greu mă abțin să nu râd în fața politeții lor superficiale.

— Singurul Dylan pe care îl știu e unchiul lui Bex, iar știu e mult spus.

— Bex? mă întreabă cel mai scund dintre ei.

— Fosta mea iubită.

Sky se rotește spre mine într-o nanosecundă, privindu-mă cu ochi mari. Bine, poate și asta am uitat să îi spun.

— Unde erai ieri între cinci și șase dimineața?

Gata cu politețurile.

— Acasă.

— Unde, mai exact?

O fi *la toaletă* un răspuns potrivit? Sau *la țigară*?

— Era cu mine, intervine Sky.

— Rebecca spune că a rămas aici peste noapte și că s-a trezit, iar tu nu mai erai.

Al naibii să fiu! Cred că eram într-adevăr la toaletă sau fumam o țigară. Am lipsit cinci minute și Bex tocmai în acele minute s-a trezit?

— Asta pentru că era cu mine, repetă Sky.

— Unde?

— În pat.

Îmi unesc buzele într-o linie. Sky devine din ce în ce mai arțăgoasă. Cei doi polițiști schimbă o privire plină de subînțeles. Perverșii naibii!

— Scârbos, Sky ridică vocea la ei. Am probleme cu somnul.

— De ce?

— Pentru că...

Sky se blochează. Înghite în sec și îmi aruncă o privire disperată. Mă trezesc la realitate, dându-mi seama ce ar trebui să le spună în continuare.

— Dacă mai vreți să știți ceva despre mine, n-am nimic de ascuns, dar problemele surorii mele o privesc doar pe ea.

Scanned by CamScanner

Îmi așez un braț peste umerii ei.

— Asta e tot pentru moment.

Sunt sigur că mi-au verificat cazierul care nu e chiar atât de curat. Nici măcar nu-mi pasă de asta. Bex a spus că a rămas aici, că s-a trezit și că eu nu eram aici? Ce-o fi în mintea ei? Aș fi reușit să înțeleg dacă era prea supărată ieri și că m-a acuzat pentru că... ei bine, pentru că eu chiar am băgat un tip în spital, dar asta e deja prea mult pentru mine. Vrea cumva să mă trimită la închisoare pentru ceva ce n-am făcut?

Îi conduc pe cei doi afară. Îmi mai înșiră o mulțime de prostii pe care nu le ascult, apoi mă întorc în sufragerie la Sky.

— Blake, ce naiba s-a întâmplat?

— Cineva l-a atacat pe unchiul lui Bex și presupun că ea...

Mă trântesc pe canapea. Sky vine și se așază lângă mine, își trece o mână prin păr, oftează, mârâie. Nu prea știe cum să reacționeze. Îmi dau seama că întrebarea îi stă pe vârful limbii. Aceeași întrebare pe care Bex nu s-a sfiit să mi-o adreseze.

— Nu, Sky. Surprinzător, nu am fost eu.

Îmi zâmbește ușurată.

— Atunci?

Ridic din umeri. Chiar nu am nici cea mai mică idee ce s-a întâmplat cu unchiul ei. Nu neg că mi-ar fi plăcut să fiu eu cel care l-ar fi adus în starea în care e acum, dar n-am făcut-o eu. Nici măcar nu știam exact când trebuia să ajungă omul aici și nici nu mi-am petrecut noaptea așteptându-l în aeroport.

Nu. Am. Fost. Eu.

— O omor! țipă Sky.

— Pe cine?

Mă privește furioasă, ridicându-se de pe canapea. O prind de încheietură și o trag lângă mine.

— Sky?

— Pe Bex! Ce e în capul ei de a spus că nu erai aici? Ce e în capul ei de crede că ai fost tu, în primul rând?

— Și tu te-ai gândit la asta, îi zâmbesc.

— Recunosc, îmi zâmbește la rândul ei. M-am gândit la asta, dar am mințit pentru tine, Blake. Vezi diferența? Eu nu am încercat să te bag într-un rahat!

Scanned by CamScanner

— Nici ea, oftez.

Orice a încercat Bex să facă, sper să aibă o explicație a naibii de bună.

— Blake... Îți dai seama ce a făcut? Oricum, unde erai?

Da, îmi dau seama ce a făcut și prefer că ea nu și-a dat seama când a spus lucrul ăsta.

— La toaletă, pufnesc. Sau fumam o țigară. Unde naiba era să fiu la ora aia?

Sky își lasă capul pe umărul meu.

— Tot vreau să o omor.

Îmi trec un braț pe după umerii ei și oftez. Eu... nu mai vreau nimic. Poate nici măcar nu știu cine e Bex. Știu cine credeam că e Bex, dar s-a dovedit că m-am înșelat. Dacă lucrurile ar fi stat invers, aș fi fost de partea ei. Aș fi spus orice ca să o ajut.

— Mersi, îi zic surorii mele.

Sky, în schimb... Ei bine, pe ea nu am crezut-o în stare să facă asta.

— Dacă o să se întoarcă, ce-o să faci?

Ridic din umeri.

— Erai cu mine, mârâie ea. Erai cu mine, pentru că am plâns. Am avut un coșmar și așa cum faci de fiecare dată, ai venit să vezi dacă sunt bine. Și dacă idioții o să vrea mai multe detalii despre viața mea personală, o să le spun până când o să îmi ceară să tac din gură.

Nu pot decât să o strâng în brațe și să îi fiu recunoscător.

— Și acum, Blake?

Acum... acum ce naiba să fac? O să îmi văd de viața mea în continuare. O să…

Rahat!

De ieri funcționez mecanic. N-am mâncat nimic, am fumat două pachete de țigări și nu mai am mult până să iau decizii iraționale.

— Nu știu.

Sky oftează. Eu am trecut de mult peste etapa asta.

Chiar dacă Bex m-a acuzat în toate felurile posibile, asta nu mă face să nu o mai iubesc. În ciuda tuturor complicațiilor dintre noi, dacă Bex are nevoie de mine, o să fiu acolo. Nu o s-o las

Scanned by CamScanner

niciodată singură, chiar dacă acum simt că nu pot să dau ochii cu ea. Dar pentru asta, Bex ar trebui să aibă o explicație a naibii de bună.

— Lasă-mă să o omor, spune Sky pe o voce mieroasă.

— Cred că Bex știe să se apere.

— Măcar pot să încerc.

Clatin din cap.

— Mă gândeam să merg acasă.

— În vacanță? Vin și eu cu tine!

Își ridică privirea spre mine. Ceva din expresia de pe fața mea o face să își dea seama că nu e asta. E mai mult de atât.

Dacă plec, nu mă mai întorc.

— Nu, Blake. Nu face asta. Am mai avut discuția asta de câteva ori, acum câteva luni.

— Atunci lucrurile stăteau diferit. Atunci doar îmi doream să mă întorc și să... Nu știu. Nu era locul meu aici.

— Și acum, ce? Doar pentru că Bex...

— Nu are treabă cu Bex.

Pentru ce mă mai străduiesc să mint? Știm amândoi că dacă plec, e din cauza ei. Dacă mă întorc, tot datorită ei o s-o fac. În cazul în care m-aș întoarce vreodată.

— Poți să îți spui orice te ajută, zâmbește ea. Doar că... Nu face o prostie Nu vorbi cu tata. Nu îi spune că vrei să te întorci acasă, pentru că o să fie de acord și s-ar putea să ajungi acolo și să te trezești că nici acolo nu e locul tău.

— De ce zici asta?

— Pentru că te-ai schimbat în ultimele luni.

— Ciudat, mormăi. Doamna Welch nu e de aceeași părere. Azi mi-a zis că semăn cu Blake din prima zi.

Sky se ridică, repoziționându-se cu fața spre mine. Mă răsucesc spre ea și aștept să mai spună vreo prostie.

— N-are dreptate. Bex te-a schimbat și... Urăsc să spun asta, Blake, dar cred că ar trebui să vă împăcați.

Izbucnesc de-a dreptul în râs. Îmi dau seama că îi e cam greu să spună asta. Acum două minute voia să o omoare și acum îmi spune că ar trebui să mă împac cu ea. Cine mai înțelege fetele? Mintea lui Bex oare funcționează la fel? S-a gândit că eu sunt

Scanned by CamScanner

vinovat pentru ce a pățit unchiul ei, apoi i-a trecut prin minte să s-ar putea să nu am nicio legătură cu asta?

— E complicat.

Mereu a fost complicat. Al naibii de complicat. De la bun început, relația mea cu Bex nu a fost niciodată simplă, exceptând momentele care acum sunt cele mai frumoase amintiri ale mele și la care nu aș renunța niciodată.

— Cât de complicat poate să fie?

Își dă ochii peste cap.

— Complicat ca în habar nu am ce să fac acum.

— Să vorbești cu ea?

Și ce să îi spun? Că e vina mea? Pentru că de data asta chiar nu e vina mea. Că e vina ei? E vina ei că ce, mai exact? Că nu are încredere în mine? Că am fost prima persoană la care s-a gândit atunci când s-a întâmplat ceva aiurea? Și nu, n-am fost prima persoană la care a apelat atunci când s-a întâmplat ceva aiurea. Am fost prima persoană pe care s-a gândit să o acuze.

Ieri am fost nervos. Azi mi-a mai trecut din furie, deși aș fi preferat să mai fiu furios o bucată decât să mă simt ca acum. Dezorientat.

— Cred că cel mai bine ar fi să plec.

— Doar pentru vacanță, nu?

Nu o aprob, pentru că nu știu și nu vreau să o mint. Mă mulțumesc doar să îi zâmbesc cu un colț al buzelor, dar răspunsul ăsta se pare că nu o mulțumește.

— Tu te descurci fără mine.

Încerc să mă asigur pe mine mai mult.

— Îmi place să te am prin preajmă.

Cred că Sky crede că sunt de-a dreptul distrus dacă a ajuns să îmi spună lucruri de genul.

— Ai putea să o suni pe Hailey să o întrebi dacă...

Nu știu ce aș vrea să o întrebe pe Hailey.

— Lașule!

Ce rost ar avea să o contrazic? Ar trebui să pun mâna pe nenorocitul de telefon și să o sun pe Bex. Să o rog să ne întâlnim și să clarificăm odată toată treaba asta. Dacă nu mai simte nimic pentru mine și mă vede ca pe cel mai rău coșmar al ei, aș vrea să

Scanned by CamScanner

știu. Așa, poate luni o să mă duc la școală fără să îmi fac griji că o să mă întâlnesc cu ea și nu o să știu ce să îi spun.

— Ce vrei să întreb?

— Nimic. Las-o baltă. Nu vreau să știu nimic.

— Cum să nu.

— Mai știi când voiai să mergem să vedem nu știu ce film?

Sky își arcuiește o sprânceană, așteptând să continui.

— Încă mai vrei?

— Și fratele rătăcitor a rămas fără prieteni și se întoarce la iubita lui soră.

Râd scurt și fac ceva ce nu am mai făcut de mult timp: îmi bag mâna în părul ei și o ciufulesc.

— Tu plătești biletele.

Se ridică entuziasmată și mă trage de mână.

— Și mergem cu mașina.

Strâmb din nas.

— Mașina sau nu vedem niciun film.

— Mașina, o aprob.

M-am întors la sora mea care mă manipulează. Nu e chiar atât de grav. Nu știu cum să îi mulțumesc pentru că încă mai e aici și pentru că a fost în stare să mintă niște polițiști, chiar dacă habar nu avea unde eram cu adevărat. Lucru pe care Bex nu l-a făcut. Nu trebuia decât să spună adevărul și l-a spus... doar că putea să sară peste partea în care s-a trezit și nu eram acolo.

Eram la toaletă, pentru numele lui Dumnezeu! Și e posibil să fi coborât ca să fumez o țigară, dar n-am stat mai mult de zece minute.

Tot ce i-am spus lui Bex e adevărat. Nu pot face asta. O iubesc, dar nu pot face asta dacă ea renunță la noi de fiecare dată.

Acum nu îmi rămâne decât să mă gândesc la toate clipele pe care le-am petrecut cu ea.

La toate serile în care am râs fără motiv, atunci când ea nu voia să meargă acasă.

La serile în care pur și simplu avea chef să se plimbe, fără să îi pese de direcția în care ne îndreptam.

Scanned by CamScanner

La toate momentele alea în care mi-a zâmbit, dându-mi impresia, chiar și pentru o fracțiune de secundă, că eu eram cel care a pus zâmbetul ăla acolo.

— Blake, o iubești?

Vocea surorii mele mă readuce cu picioarele pe pământ. Mormăi un răspuns indescifrabil.

— Ea te iubește?

— Nu știu.

Răspunsul mă uimește chiar și pe mine, dar e adevărat. Nu știu ce simte Bex.

Renunți atât de ușor la un om pe care îl iubești?

Întrebarea asta e valabilă și în cazul meu.

Renunț atât de ușor la Bex?

Îmi strâng mâna în pumn, apoi o izbesc în peretele din spatele lui Sky. Tresare speriată și, fără să stea prea mult pe gânduri, mă îmbrățișează. Sunt incapabil să mă mișc și doar stau și o las să facă asta, sprijinindu-mă cu o mână de perete. Aceeași care acum mă ustură. Știe și Sky că nu sunt genul de tip care își exteriorizează sentimentele și face declarații, așa că asta e singura mărturie că am inima frântă.

Nu m-am gândit niciodată că ar putea să... doară în halul ăsta.

Scanned by CamScanner

33. Blake e tot ce contează

Bex

Îmi șterg lacrimile și ies din casă. Nu am făcut nimic altceva în ultimele două zile și nici măcar nu îmi amintesc cum să fac altceva. Cum să funcționez. Respir doar din obișnuință, însă ăsta e singurul lucru pe care nu am încetat să îl fac. Și să plâng. Nici asta nu am încetat să fac.

Plâng și simt cum inima mi se frânge din nou, și din nou și din nou. Mă întreb dacă a mai rămas ceva acolo care să se sfărâme. Durerea s-a instalat în piept și nu cred că o să se mute prea curând. Cred că îi place aici.

Scot cheile de la mașină din buzunarul hanoracului. Nu am întrebat-o pe Hailey dacă are nevoie de mașină, dar chiar dacă nu ar avea, probabil ar spune că are. Nu am nervii necesari ca să mă întorc și să continui să mă cert cu ea. Tocmai am lovit-o. Ea a ripostat, lovindu-mă înapoi. Nu e o idee prea bună să conduc. Am privirea încețoșată și abia mă mai pot ține pe picioare, dar nu pot rămâne în casă.

Unchiul încă e în spital. Starea lui nu e chiar atât de gravă pe cât m-a făcut Hailey să cred atunci la telefon. Cel mai probabil îl vor externa zilele astea. Cel mai probabil, va veni să locuiască împreună cu noi. Cel mai probabil, o să o iau razna în curând.

Fără Blake.

Încerc să nu mă gândesc prea mult la Blake, însă nu știu cum să fac asta. Nu știu cum să mi-l scot din minte, din mine, dar de un lucru sunt sigură: Blake mă urăște și probabil nici nu vrea să mă mai vadă, dar simt că o iau razna fără el.

Urc în mașină și pornesc spre Emiah. Probabil doarme la ora asta. E sâmbătă și nici măcar nu e șapte, dar nu știu unde altundeva aș putea să merg. Drumul durează dublu decât de obicei. Mâinile îmi tremură, lacrimile îmi încețoșează vederea și mintea mi-e goală. Pentru prima dată în ultimele zile, nu mă mai pot gândi la nimic. Nu pot, pentru că dacă o fac, o să încep să plâng. Senzația de sufocare o să revină. Toate amintirile o să năvălească peste mine.

Scanned by CamScanner

În fața casei lui Emiah e parcată o mașină sport, roșie, care mi se pare cunoscută. Am mai văzut-o prin curtea liceului. Opresc cât mai departe de ea, apoi cobor și mă îndrept spre casă. Nici n-am sunat înainte ca să văd dacă Emiah e aici, însă unde ar putea fi? Acum că mă gândesc, n-am mai vorbit cu Emiah de câteva zile. Dinainte să mă despart de Blake. Dinainte ca el să se despartă de mine, din vina mea.

Strada e pustie. Cartierul în care locuiește Emiah e – drăguț spus – ciudat. Pe deasupra, iar plouă și e ceață. E un frig care îmi intră până în măduva oaselor. Bat la ușă, balansându-mă de pe un picior pe celălalt. Dacă Emiah e acasă, nu se grăbește să răspundă.

Mai bat de câteva ori, expir zgomotos, îmi frec palmele una de cealaltă, apoi ușa se deschide. Un Emiah somnoros și nu cu prea multe haine pe el deschide ușa. Are pe el doar niște blugi rupți în genunchi, care îi atârnă precar pe șolduri și e desculț. Mă privește surprins, abia ținându-și ochii deschiși.

— 'Neața. Crezi că ai putea să mă lași să intru?

Se ferește din ușă, înăbușind un căscat.

— Bex? Ce-i cu tine aici la ora asta?

Ridic din umeri. Trec pe lângă el, îndreptându-mă spre sufragerie. Aș vrea să știu ce e cu mine aici la ora asta, dar nu vreau să... Nu am venit aici ca să îi povestesc totul lui Emiah. Nu vreau să fac asta. Nu pot să mă bazez pe el de fiecare dată când o dau în bară, dar lucrurile au luat-o razna și nu știu unde să merg. În oricare altă zi, aș fi mers la Blake. Blake era refugiul meu preferat. Încă e, doar că nu știu cum o s-o scot la capăt cu el de data asta.

— Ă...

Mă bâlbâi. Emiah mă urmează și se oprește lângă mine.

— Ai plâns?

Clatin din cap, dar asta nu îl convinge. Mă prinde de cot, rotindu-mă spre el. Nu-mi place privirea lui încruntată. Nu mai e nici pe departe somnoros.

— Bex?

Îi îndepărtez mâna și mă așez pe canapea, cuprinzându-mi fața în mâini.

— Becca?

— Poți să îmi spui cum vrei, mormăi.

Scanned by CamScanner

Îl aud expirând zgomotos, apoi cred că iese din cameră. Nu peste mult timp îi aud vocea de undeva de la etaj, vorbind cu cineva. Vreau să plec. Nu trebuia să vin aici și ar fi trebuit să mă gândesc că poate Emiah nu era singur.

— Ce-i asta?

Aud vocea lui Emiah mult mai aproape de data asta. Îmi ridic privirea și nu-mi vine să cred ce văd.

— Numărul meu, îi zâmbește blonda.

— N-am nevoie. Mulțumesc.

Emiah o prinde de umăr și o conduce spre ușă. O invită într-un mod deloc drăguț să plece, apoi revine în sufragerie.

— Aia nu e una dintre prietenele lui Hailey? îl întreb, nevenindu-mi să cred.

— Posibil.

— Posibil? repet, chiar dacă știu că Emiah nu o să îmi dea o explicație dacă nu vrea.

Și după expresia lui indiferentă, nu vrea. Pe canapea, lângă mine, e un tricou de-al său. Îl iau și i-l arunc.

— Data viitoare, dacă mă anunți din timp...

Se oprește în mijlocul propoziției. Mă încrunt, așteptând să continue, dar nu o face. Își trece mâna prin părul care acum e mai lung. Emiah nu pare prea bine dispus, iar eu recurg la ultima fărâmă de voință pe care o mai am ca să nu încep din nou să plâng.

— Îmi pare rău că am venit aici, șoptesc în timp ce mă ridic de pe canapea.

Emiah face un pas spre mine, blocându-mă.

— Scuze, oftează. Ultimele zile au fost ciudate. Ce s-a întâmplat, Bex?

— Cu tine ce s-a întâmplat?

Își arcuiește un colț al buzelor într-o încercare eșuată de a zâmbi. Eram prieteni. Era cel mai bun prieten al meu, iar acum am din nou impresia că nu mai știu ce suntem și e doar vina mea. Am un talent în a strica relațiile cu toate persoanele din jurul meu.

— Bex, nu eu am venit la tine.

Și dacă ar fi venit, probabil nu m-ar fi găsit acasă. Mă trântesc înapoi pe canapea, întrebându-mă cum pot să îi spun că îmi pare rău pentru tot. Pentru ultimul semestru în care m-am

Scanned by CamScanner

îndepărtat și am apărut doar atunci când lucrurile au început să meargă prost și aveam nevoie de ceva.

— Sunt cea mai groaznică prietenă de pe planetă.

— Te-ai certat cu Blake?

Să îi aud numele pronunțat de altcineva îmi provoacă o durere mai mare decât atunci când mă gândesc la el.

— Nu la asta mă refeream. Sunt cea mai groaznică prietenă a ta.

Râde scurt și se așază în celălalt capăt al canapelei.

— De ce zici asta?

Se lasă pe spate, cu brațele încrucișate la piept.

— Pentru că ăsta e adevărul și o știm amândoi.

Emiah nu mă contrazice și, Doamne, cât îmi doresc să o facă!

Cea mai groaznică iubită? Bifat.

Cea mai groaznică prietenă? Bifat.

Cea mai groaznică soră? Bifat.

Cea mai groaznică fiică? Bifat.

Am dat-o în bară pe toate planurile și nu fac nimic ca să schimb asta. Vreau să încep cu Emiah, dar nici măcar nu știu ce aș putea să îi spun. Încerc să îmi dau seama când am început să nu mai vorbim unul cu celălalt și mă întreb dacă e vina mea sau a lui.

— Bex? De ce plângi?

Asta fac? Îmi șterg lacrimile cu mâneca de la hanorac.

— Scuze, încerc să zâmbesc. Eu... Și pentru mine ultimele zile au fost ciudate.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Nu vreau să vorbesc despre mine, îmi răspunde cu un aer indiferent.

— Emiah... ce s-a întâmplat?

Nu am niciun drept să dau buzna la ușa lui într-o dimineață de sâmbătă și să îl iau la întrebări, dar poate că încă mai suntem prieteni. Poate putem să o scoatem cumva la capăt și să ne comportăm ca înainte de apariția lui Blake.

— Serios, Bex. Nu vreau să vorbesc despre mine. Vrei o cafea?

Scanned by CamScanner

Încuviințez. Emiah se ridică de pe canapea cu grația unei feline care sare, deși e destul de înalt. Mă ridic și îl urmez în bucătărie.

— Deci? mă întreabă în timp ce mă așez pe scaun.

— Deci, ce?

Pufnește. Se învârte prin bucătărie și mă ignoră pentru câteva secunde, dar revine cu privirea asupra mea. Așteaptă răbdător să vorbesc, deși nu cred că vreau să o fac.

— Bex, nu ești cea mai groaznică prietenă. A fost o perioadă mai ciudată, dar asta nu înseamnă că noi nu suntem prieteni în continuare. Asta nu înseamnă că nu poți să vorbești cu mine sau că eu nu vreau să te ascult. Și dacă nu o să vorbim jumătate de an, tot poți să vii să vorbești cu mine, înțelegi?

Ochii mi se măresc de surpriză. E unul dintre cele mai lungi discursuri pe care mi le-a ținut Emiah până acum cu privire la prietenia noastră. Vreau să îl cred, dar mă simt atât de prost pentru că m-am distanțat de el. Pentru că m-am distanțat de toată lumea.

— Ești bine?

Îmi împreunez mâinile pe masă.

— O să fiu bine, eventual, oftează. Dar, repet – nu vreau să vorbesc despre mine, Bex.

Emiah niciodată nu vrea să vorbească despre el.

— N-ai fost la școală ieri.

Nu, n-am fost. Nu mă simțeam în stare să dau ochii cu Blake, deși ar fi trebuit să merg și să încerc să vorbesc cu el despre ce s-a întâmplat între noi. M-am trezit dimineață cu ochii umflați, cu o durere de cap infernală și cu niciun chef de viață. Nu am vrut ca Blake să mă vadă așa.

— Eu și Blake...

Doamne, ce greu mi-e să vorbesc! Eu și Blake... Orice a fost între mine și Blake, acum s-a terminat și am rămas cu un gust amar în urma dragostei. Cu un gust amar și cu o durere care cu fiecare secundă care trece devine din ce în ce mai insuportabilă. Oare o să înceteze vreodată să doară?

— Tu și Blake? mă îndeamnă Emiah să continui.

— Eu și Blake nu mai suntem împreună, reușesc să rostesc cu greu. Ă...

Scanned by CamScanner

— De ce?

Toarnă cafea în două căni, apoi îmi întinde una.

— Pentru că...

Emiah nu știe despre... nimic. Emiah nu știe nimic și poate ar fi mai bine să rămână așa. Nici Blake nu știa nimic și nu ar fi trebuit să îi spun. Doar că Emiah nu e Blake. Emiah nu a plecat niciodată atunci când aveam nevoie de el și nici nu mi-a spus lucruri care ar fi putut să mă rănească. Emiah... nu e Blake.

— E complicat.

— Cât de complicat?

Foarte.

— E o poveste lungă și plictisitoare.

— Am tot timpul din lume.

Iau o gură de cafea. Poate că el are tot timpul din lume ca să mă asculte, însă eu îmi doresc să am tot timpul din lume ca să repar ce am stricat în relația cu Blake. Și nu cred că îl am. Mă tem că rămân fără timp, iar gândul că Blake ar putea oricând să plece devine din ce în ce mai sâcâitor. Din ce știu eu, ar putea deja să fie plecat. Din câte știu eu, Blake s-ar putea să nu mai fie aici și să nu se mai întoarcă niciodată.

Îmi cuprind stomacul cu brațele, încercând să diminuez durerea pe care o simt peste tot. Înghit în sec, dar nodul persistent nu are de gând să plece nicăieri.

— Eu...

Îmi umflu obrajii cu aer, apoi îmi sprijin capul în palme. Simt privirea lui Emiah ațintită asupra mea pentru câteva secunde lungi, apoi îl aud mișcându-se prin bucătărie. Trage un scaun și se așază în apropierea mea. Îmi ia mâinile într-ale sale și mi le îndepărtează de pe față.

— Bex, poți să vorbești cu mine. Suntem prieteni, nu?

Suntem.

Eram.

— N-am niciun prieten, pufnesc.

— Dacă mă mai jignești o dată, chiar nu o să mai ai niciun prieten.

Zâmbesc strâmb și îmi adun curajul necesar ca să îi povestesc lui Emiah despre... tot. Pur și simplu încep să vorbesc și

Scanned by CamScanner

nu mă mai opresc până când nu termin tot ce am de spus. Îi povestesc despre unchiul Dylan, despre Blake, despre mama, despre cearta pe care am avut-o cu Hailey azi dimineață. Îi povestesc cum m-a luat Hailey la întrebări atunci când am ajuns la spital. Cum plângea și nu știam cum să o fac să se calmeze. A început să țipe la mine pentru că nu am fost acasă și a vrut să știe unde am fost, așa că i-am spus că am rămas la Blake. Apoi, nu știu cum, m-a întrebat dacă Blake a fost acolo toată noaptea. Nu mi-am dat seama ce voia să spună, dar mi-am amintit că m-am trezit la un moment dat și Blake nu era în pat, dar probabil era la o țigară. Derutată de plânsul ei, i-am spus asta. Apoi ea m-a forțat să spun asta și celor doi polițiști care au venit să discute cu noi, deși nu am vrut să o fac. M-a forțat să o fac, spunând într-una că *ai spus că te-ai trezit și Blake nu era*. Dar le-am spus polițiștilor că Blake se trezea noaptea și fuma. Nu era nimic anormal în asta.

Când mă opresc din vorbit mi se pare că deja e ora prânzului. Emiah a devenit din ce în ce mai încordat pe parcurs și, deși bănuiesc de ce e așa, nu despre asta vreau eu să vorbesc acum.

— Jur că dacă mi-ai fi spus mai devreme, l-aș fi băgat chiar eu în spital.

Oftez, dându-mi ochii peste cap.

— Emiah, nu asta e problema mea acum.

— Serios? aproape se răstește la mine.

— Da, ridic din umeri. S-a întâmplat demult și... nu mai contează, bine? Nu vreau să mă mai gândesc la asta sau să mai vorbesc despre asta acum. Problema mea e că... nu știu cum să vorbesc cu Blake.

Emiah se ridică și își mai toarnă o cană de cafea. Mă întreabă din priviri dacă vreau și eu, dar clatin din cap. Ia pachetul de țigări de pe masă și își aprinde una. Cred că a fumat pe puțin jumătate de pachet în timp ce eu am vorbit.

— Bun, inspiră adânc. Nu vrei să vorbești despre asta.

Continuă să își strângă în pumn mâna în care nu ține țigara. Sper să nu fi făcut o greșeală povestindu-i totul. Sper să nu stric totul și de data asta.

— Nu, nu vreau să vorbesc despre asta.

— Dar tot trebuie să îi spui mamei tale.

Scanned by CamScanner

Vreau să spun ceva, dar mă răzgândesc repede. Îl privesc șocată, nevenindu-mi să cred ce i-a trecut prin minte.

— Nu pot face asta.

— Poftim?

Își arcuiește o sprânceană și pufnește.

— Nu pot face asta, repet. Ea... e mai mult plecată. În primul rând ar trebui să o prind pe acasă, în al doilea rând ar trebui să am curajul necesar ca să fac asta, iar în al treilea rând ar trebui să vorbesc mai întâi cu Hailey. Nu pot să fac asta singură și la cum stau lucrurile momentan între mine și ea, nu cred că o să vorbim prea curând...

Emiah închide ochii pentru câteva secunde de parcă încearcă să se calmeze.

— Bun... Nici pe asta nu vrei să o faci. Atunci ce vrei să faci, Bex?

— Vreau să vorbesc cu Blake!

Aproape ridic tonul la el. Nu a înțeles nimic din ce i-am povestit până acum? Nu a înțeles că asta e principala mea problemă și că restul sunt doar niște chestii minore, fără importanță momentan?

— E atât de important pentru tine?

Important? Nu, nu e important. Blake e cea mai importantă persoană pentru mine. Chiar dacă am stricat totul între noi, îl iubesc pe Blake și trebuie să găsesc o modalitate să vorbesc cu el. Să găsesc o modalitate să îl fac să mă asculte.

Blake e tot ce contează.

— Da, îi răspund privind în jos la mâinile mele.

Emiah nu mai spune nimic în următoarele minute. Sunt câteva minute lungi în care nu îmi dau seama la ce se gândește.

— Deci...

— Deci sunt o idioată și trebuie să o scot cumva la capăt, pentru că nu pot să îl pierd pe Blake. Și de data asta chiar am dat-o rău în bară, Emiah. Am cam trimis poliția la el acasă și îmi imaginez că nici măcar nu vrea să mă vadă în fața ochilor.

— N-ai de unde să știi.

— Serios? pufnesc. Dacă ai fi tu în locul lui, ce-ai face?

Scanned by CamScanner

— Mda, poate ai dreptate. Nu cred că aș vrea să vorbesc cu tine câteva zile, însă ai o explicație.

— N-ar fi trebuit să îi spun lui Hailey nimic...

O să plâng din nou.

— Nu înțeleg de ce a făcut asta. De ce ar fi trimis intenționat poliția la Blake? El crede că eu am făcut asta, dar... Hailey m-a forțat de față cu ei să spun asta și ce ar fi trebuit să fac în timp ce Hailey spunea că... Eu...

— Bex, calmează-te.

Emiah vine spre mine, lăsându-se pe vine în fața mea. Își pune o mână pe genunchiul meu, mângâindu-l ușor. Probabil nu a înțeles nimic din ce am spus în ultimele minute. Nici eu nu mai înțeleg. Știu doar că e vina surorii mele. Știu că ea a trimis poliția acasă la Blake, dar nu înțeleg de ce ar fi vrut să facă asta.

— Blake o să te asculte, încearcă Emiah să mă asigure. Dacă într-adevăr te iubește, o să asculte ce ai de spus.

— Blake e... dificil, șoptesc.

Dificil poate nu e un adjectiv potrivit ca să îl descriu pe Blake, însă momentan nu îmi vine altul în minte.

— Nu așa suntem toți?

Blake e diferit. Tăcut. E tot ce am eu nevoie.

— Dacă pleacă...

Nu pot să continui propoziția. Încep să plâng și mai tare când mă gândesc la asta. Dacă Blake pleacă, eu sunt terminată. Dacă Blake pleacă, viața mea nu o să își reia niciodată cursul normal.

— Nu o să plece.

Vocea lui Emiah e joasă, ca o șoaptă. Îmi rotesc capul spre el, îmi trag nasul și îl privesc încercând să îmi dau seama dacă el chiar crede asta.

— Ești tu așa sigur?

Își înclină capul spre dreapta și zâmbește.

— Bex, o să mergi acasă, o să faci un duș, o să mănânci ceva, apoi mergi să vorbești cu Blake. Și o să trebuiască în cele din urmă să îi povestești totul mamei tale.

Clatin din cap. Nu știu cu ce nu sunt de acord din ce a spus el. Cu nimic probabil. Nu mă simt în stare să fac duș, să mănânc și

Scanned by CamScanner

să vorbesc cu Blake. Discuția cu mama o mai pot amâna, dar lui Blake chiar nu știu ce să îi spun. Am lovit-o deja pe Hailey pentru că e o idioată. Ea m-a lovit înapoi, tocmai pentru că am făcut-o idioată, dar asta nu schimbă lucrurile cu nimic.

Blake probabil crede că eu sunt cea care a spus poliției că el nu era acolo.

Iar eu nu aș face asta niciodată.

Dacă ar fi fost nevoie și m-ar fi crezut cineva, aș fi spus că eu l-am atacat pe unchiul Dylan, doar ca să nu îl bage cineva pe Blake la înaintare.

Blake nu merită și nici nu are nevoie de asta.

Iar eu nu îl merit pe el, pentru că m-am gândit, chiar și pentru o fracțiune de secundă, că ar fi fost vinovat. Nu mi-a luat mult să îmi dau seama că pe lângă faptul că nu el a făcut-o, nici măcar nu ar fi contat dacă ar fi fost adevărat.

Pentru că eu aș face orice pentru el.

Orice.

Scanned by CamScanner

34. S-a terminat
Blake

— Să văd dacă am înțeles corect, zice tata, apoi face o pauză care mi se pare interminabilă. Vrei să te întorci acasă?

— Da, cam asta vreau.

Asta am și zis. De ce i se pare atât de greu de crezut?

Vreau. Să. Mă. Întorc. Acasă.

M-am hotărât. Nu are niciun rost să rămân aici și, în plus, Sky se descurcă fără mine. Mi-a promis că nu o să se mai atingă de alcool, că nu o să meargă la petreceri și mi-a făcut și alte promisiuni pe care vreau să le cred ca să pot să plec.

Acum stă în mijlocul patului meu, cu picioarele încrucișate sub ea și clatină dezaprobator din cap. Nu e de acord cu decizia mea, dar nu m-am hotărât și nu prea are ce să facă.

— De ce, Blake? S-a întâmplat ceva? Te-ai certat cu fratele meu?

Stau în picioare lângă fereastră. Vremea începe să semene din ce în ce mai mult cu cea din Londra. Nu e așa o mare diferență. Locul în care mă aflu nici măcar nu contează, doar că eu... nu pot să mai stau aici.

— Nu, tată. Totul e bine. Vreau doar să vin acasă.

Mă face să cred că nu a înțeles absolut nimic din ce i-am spus în ultimele minute. Vorbim de vreun sfert de oră și nu cred că a reținut niciun cuvânt. I-am spus deja că nu s-a întâmplat nimic. Că totul e bine, dar că mie nu îmi place aici și vreau să mă întorc acasă.

— Sper că n-ai intrat în vreo problemă.

Îi pot simți disprețul din glas.

— Nu.

Sau cel puțin nu am intrat în problema în care a încercat Bex să mă bage. Poliția nu s-a întors, nu mi s-a spus să nu părăsesc orașul și nici nu am fost acuzat de ceva.

— Ești sigur?

Crede că dacă mă întrebă de o infinitate de ori, răspunsul meu o să se schimbe? Nu. O să rămână același.

Nu vreau să mai stau aici.

Scanned by CamScanner

Nu vreau să o mai văd pe Bex.

Nu.

— O să văd ce pot face, oftează. Să îi spui surorii tale să mă sune.

Îi închid fără să răspund.

— A zis să-l suni, îi spun lui Sky, aruncând telefonul pe pat.

Strada e pustie. Plouă. E frig.

— Nu e corect ce faci, Blake.

Deschid geamul și îmi aprind o țigară. Încerc să evit discuția cu sora mea, chiar dacă știu că nu am cum. O să mai stea aici până când o să își dea seama că nimic din ce ar putea să îmi spună nu mă va face să mă răzgândesc.

— Blake...

Îmi rotesc privirea spre ea. Se ridică de pe pat și vine în spatele meu. Mă înconjoară cu brațele și își lipește obrazul de spatele meu. Îmi așez o mână peste a ei și oftez.

— Sky, dacă vrei să rămân aici, o fac, dar cred că te descurci fără mine. Am mai avut discuția asta.

— Nu e vorba de mine. Nu e corect ce faci. Nu poți să pleci așa, doar pentru că te-ai certat cu Bex.

— În primul rând, nu m-am certat cu Bex. În al doilea rând, nu plec pentru că m-am certat cu Bex.

— Te contrazici.

Sunt conștient de asta, la fel cum sunt conștient de faptul că Sky s-ar putea să aibă dreptate. Chiar și așa, nu o să mă răzgândesc.

— Las-o baltă, o rog.

Mă strânge și mai tare în brațe, dându-mi o senzație de frică. Poate nu ar trebui să o las singură. Poate Sky are nevoie de mine, dar eu... Eu de ce am nevoie?

Trag un ultim fum din țigară, apoi o sting în scrumiera udă de pe pervaz și intru în cameră. Sky continuă să stea agățată de mine.

— Ești un idiot, dar te iubesc și vreau să fii fericit, iar dacă aici nu ești fericit... Te las să pleci, concluzionează. Dar doar dacă

Scanned by CamScanner

așa e mai bine pentru tine, Blake. Știu că nu trebuia să vii niciodată aici și că totul s-a întâmplat din cauza mea și îmi pare atât de rău...

— Sky...

Îi mângâi părul, încercând să o liniștesc. O cunosc suficient de bine încât să știu că în curând o să înceapă să plângă și al naibii să fiu dacă Sky nu a plâns deja cât pentru zece vieți.

— Nu e vina ta, Sky.

— Ba da. Este vina mea și știm amândoi asta. Chiar îmi pare rău.

— Nu mai contează.

— Dacă eu n-aș fi... Dacă...

Inspiră adânc, apoi continuă:

— Dacă lucrurile ar fi stat altfel, tu ai fi acasă. Ai fi același idiot dintotdeauna, dar măcar nu ai fi nefericit. Tot din cauza mea ai cunoscut-o pe Bex, iar acum te face să te întorci acasă. Și o urăsc pentru asta.

Dacă e s-o luăm așa, dacă nu s-ar fi întâmplat incidentul cu Rix, nu, nu m-aș afla aici. Dar asta nu înseamnă că e vina ei. Poate am fost nervos pe ea, dar mi-a trecut furia și știu că nu e vina ei.

— Nu sunt nefericit, doar că nu știu ce aș putea să mai fac aici. Cum se presupune că ar trebui să merg la școală și să o văd pe Bex, când știu că a dat vina pe mine?

Sky își retrage brațele din jurul meu și începe să se plimbe prin cameră. Mă trântesc pe pat și îmi sprijin greutate în coate.

— O urăsc, dar ar trebui să vorbești cu ea. Eu nu te pot ajuta cu nimic, iar ea e singura care ar putea să lămurească lucrurile.

— Nu-i nimic de lămurit, ridic din umeri. N-am ce să vorbesc cu ea, Sky.

Își dă ochii peste cap.

— Ești incredibil de încăpățânat.

— E o trăsătură de familie.

— De parcă nu e destul că duminicile sunt plictisitoare, duminicile în care plouă sunt de-a dreptul jalnice.

Îi sunt recunoscător pentru că, cel puțin pe moment, a lăsat baltă subiectul. Înțeleg ce spune. La început, când ne-am mutat aici, am crezut că o iau razna.

Scanned by CamScanner

— Presupun că ne putem uita la un film.

Se trântește lângă mine.

— Sky, de ce ai ajuns în seara aia la poliție?

Îmi zâmbește.

— A fost o prostie. Jucam ceva și a fost o provocare. E posibil să fi tulburat liniștea publică în apropierea secției de poliție și să fi spus ceva deloc drăguț când am primit amendă.

Râd în barbă. Poate că și asta e o trăsătură de familie.

— Și Emiah?

— Tatuatul? se încruntă Sky. Tatuatul era acolo din alte cauze. Nu știu. Dar tu nu răspundeai la telefon și l-am rugat să o sune pe Bex. M-am gândit că erați împreună.

— Deci nu e nimic între voi?

— Nu. Dar recunosc că e...

Mârâi înainte ca Sky să își ducă ideea la capăt. Nu vreau să aud părerea ei despre Emiah. Îmi amintesc că e cel mai bun prieten al lui Bex, că s-a sărutat cu el și, ei bine... Simt un nod persistent în gât. Îmi strâng mâinile în pumni, încercând să mă calmez.

— Bine, fie. Tac.

Mă trântesc pe spate și fixez tavanul cu privirea. Nu vreau să îi spun surorii mele că nu sunt atât de sigur în legătură cu întorsul acasă. Dacă ar insista mai mult, probabil că aș rămâne, chiar dacă nu găsesc niciun motiv ca să fac asta.

Cât despre Bex, îmi doresc să mă pot întoarce în timp. Dacă ar fi posibil, m-aș întoarce mai târziu la bibliotecă. Aș evita să intru în contact cu ea. Nu m-aș fi dus niciodată cu ea la cafea. Nu aș mai face nimic care să mă apropie de ea, pentru că, deși nu îmi pare rău, acum că totul s-a terminat, sunt schimbat și nu îmi amintesc cum eram înainte.

Acum lipsește ceva. Îmi lipsește ea și nu e un sentiment prea plăcut.

Se aude o bătaie în ușă. Sky răspunde înainte mea, iar unchiul Morgan își bagă capul în cameră, prin ușa întredeschisă.

— Ce faceți, copii?

Sky râde și se ridică, sprijinindu-se în coate.

— Încercam să îi explic lui Blake că e un idiot încăpățânat.

— Și funcționează?

Scanned by CamScanner

Pufnesc.

— Nu prea, se bosumflă Sky. Dacă ai vreo idee, e binevenită.

— Ce-ar fi ca noi doi să facem ceva de mâncare?

Sky se ridică într-o fracțiune de secundă. Îi place unchiul Morgan probabil la fel de mult ca și mie. Adică, mai mult decât ne place propriul nostru tată. Îi place să petreacă timp cu el și zâmbește fără încetare când e în preajma lui.

Sky o să fie bine.

Unchiul nu seamănă deloc cu fratele lui.

— Blake? Te caută Becca.

— Spune-i că nu sunt acasă, răspund fără să mă gândesc prea mult.

— Blake, zice Sky pe un ton mustrător.

Le arunc o privire urâtă amândurora.

— I-am spus deja că ești acasă, Blake.

— Minunat.

— Vezi? îl întreabă Sky. E un idiot încăpățânat.

— Văd. Îi spun să urce?

Clatin din cap.

— O să cobor eu.

Schimbă o privire plină de subînțeles între ei, apoi pleacă, închizând ușa în urma lor. Oftez. Gândul să fiu singur cu Bex în aceeași cameră nu mă încântă. Nu știu ce vrea de la mine, dar nu vreau să aflu. Mă gândesc pentru o secundă să sar pe geam, dar e suficient să arunc o privire pe geam ca să mă răzgândesc. Trag de timp cât pot de mult. Mai stau zece minute și mă întreb cum naiba să reacționez, dar nu găsesc niciun răspuns, așa că ies din cameră fără să știu ce ar trebui să fac în continuare.

Bex mă așteaptă tăcută, pe canapeaua din sufragerie. Mă sprijin de perete și o privesc. E aceeași Bex. Are părul blond strâns neglijent într-un coc și poartă niște blugi negri și un hanorac. Iar când în cele din urmă devine conștientă de prezența mea și își ridică privirea spre mine, simt cum rămân fără aer.

E aceeași Bex, doar că nu arată prea bine. E palidă, are cearcăne și arată oarecum ca sora mea. Gândul că a plâns îmi face pulsul să o ia razna.

Scanned by CamScanner

— S-a întâmplat ceva cu unchiul tău? o întreb, crezând că asta e motivul pentru care a plâns.

Clatină din cap și își coboară privirea. Începe să își frământe mâinile, își trage mânecile peste mâini până le acoperă cu totul, apoi își pocnește degetele.

Fir-ar să fie!

Vreau să mă duc și să o iau în brațe. Să îi spun că o iubesc și că nu îmi pasă de ceea ce a făcut, doar că aș minți. O iubesc, dar ce a făcut ea... Nu cred că ea mă iubește. Dacă m-ar fi iubit chiar și un sfert din cât o iubesc eu, nu ar fi făcut asta.

— Ești bine?

Tot eu sunt cel care vorbește. Bex a venit aici și încă nu a spus ce vrea de la mine, dar cu vorbesc. Eu o întreb dacă e bine.

Încuviințează, dar gestul în sine e o minciună.

Bex nu e bine, la fel cum nici eu nu sunt bine.

Chiar aș vrea să repar asta. Chiar vreau, însă ce rost are dacă Bex nu simte nimic pentru mine? Nu e suficient ca eu să fiu singurul care o iubește.

Aproape îmi vine să râd. Sunt eu, Blake, cel care se gândește la iubire? Nici măcar nu mă mai recunosc. Nu știu ce a făcut Bex cu mine, dar e prea târziu ca să mai schimb ceva.

Nu își ridică privirea din pământ. Continui să o privesc și încerc să rămân locului. Să nu mă duc să o sărut. Să nu îi spun cât de dor mi-a fost de ea.

N-ar avea rost.

Îmi vine să o iau la întrebări și să îi spun niște lucruri nu tocmai drăguțe. Vreau să o întreb pentru ce mama naibii s-a mai prefăcut că mă iubește, pentru ce m-a pus să îi dau părți din mine, dacă e mai mult decât evident că nu i-a păsat nicio secundă. Imediat cum lucrurile au devenit mai agitate, Bex a dat vina pe mine.

— Vrei să urci?

Ce gândesc și ce spun, sunt niște lucruri total diferite.

Mă privește stingheră.

— N-am de gând să te bat, o asigur.

Scanned by CamScanner

Ochii ei frumoși se măresc. Poate ar fi trebuit să zâmbesc când am spus asta, ca să îndulcesc cuvintele, dar nu-mi prea arde de zâmbit acum. Nici de vorbit nu îmi arde.

Vreau doar ca Bex să plece. Vreau să mă lase în pace, să îmi dau seama ce vreau. Continuă să se uite la mine speriată și realizez pentru a nu știu câta oară că o vreau pe ea.

— Deci?

Se ridică de pe canapea și vine spre mine cu pași mici. O iau înainte și urc scările, sperând ca Bex să se piardă pe drum. Dar nu o face și când ajung în fața camerei, e doar la câțiva pași distanță de mine. Deschid ușa și o las să intre.

Sunt de ajuns cinci secunde în aceeași cameră cu Bex pentru ca totul să o ia razna. Face câțiva pași, apoi se rotește pe călcâie. O privesc furios din pragul ușii.

— Unde te duci? o întreb când încearcă să treacă pe lângă mine.

— E o greșeală, Blake. Nu trebuia să vin aici.

— Da, am mai auzit asta, pufnesc. Noi doi și greșeală în aceeași propoziție.

— Poftim?

— Haide, o provoc. N-ai de gând să îmi spui că a fost o greșeală? Nu urmează să mă întrebi dacă nu cumva am mai băgat pe cineva în spital în ultimele zile?

— Nu pentru asta am venit aici, șoptește.

Oprește-te.

Da, e un sfat bun. Nu m-am gândit nicio secundă să îi spun toate lucrurile astea, dar o fac. Mi-e greu să o privesc. O mulțime de sentimente se dezlănțuie în mine și nu știu dacă ar trebui să o sărut sau să o scot afară. Pe lângă faptul că o doresc, am nevoie de ea. Și Bex nu are nevoie de mine.

Nu vreau să îi fac rău. Vreau doar să...

— Nu? Atunci o repet eu: a fost o greșeală. Ar trebui să pleci.

O văd strângându-și mâna în pumn și îndreptând-o spre fața mea. Nu fac nimic ca să o opresc, iar pumnul ei mă lovește în colțul gurii. Simt o durere ascuțită și gust de sânge pe care n-am

Scanned by CamScanner

unde să îl scuip, așa că îl înghit. Bex nu se oprește aici. Mă lovește cu pumnii în piept, furioasă.

— Te urăsc! țipă la mine.

Mă urăște? Pufnesc, apoi încep să râd. O las să mă mai lovească de câteva ori, apoi o prind de încheieturi și o răsucesc spre peretele din spatele meu.

Se împinge fără rost cu palmele în pieptul meu. Continui să îi țin încheieturile, blocând-o între perete și mine.

— Cât de tare mă urăști?

— Suficient, pufăie pe nări.

— Atunci suntem chit, Rebecca. Și eu te urăsc.

— Am crezut că putem vorbi, îmi spune cu furie, dar m-am înșelat. Nu mai are rost. Nici măcar nu știu ce Dumnezeu caut aici.

— Nici eu nu știu ce cauți aici.

Bex închide ochii, iar ritmul respirației sale se calmează vizibil.

Nu știu cum reușește să facă asta cu mine de fiecare dată, însă îmi lipesc buzele de ale sale înainte să deschidă ochii. Mă aștept să protesteze, dar corpul îi devine moale și îi simt încheieturile de parcă nici nu le ating. Îi eliberez mâinile și, spre surprinderea mea, Bex le pune pe obrajii mei, trăgându-mă mai aproape.

Nu pot să scap de senzația chinuitoare din stomac. Oricât o sărut, mi se pare că nu e suficient. Oricât de mult m-aș adânci în ea, nu e suficient. Niciodată nu o să fie suficient.

Mă pierd în sărut, amintindu-mi că asta a făcut Bex mereu. M-a făcut să mă pierd, iar acum vine aici ca și cum între noi doi nu s-a întâmplat nimic. Eu o sărut de parcă nu s-a întâmplat nimic și oricât de mult îmi doresc să continui să fac asta, e greșit. Chiar dacă ea nu opune rezistență. Chiar dacă îmi răspunde la sărut și a devenit moale în brațele mele. Chiar dacă...

O iubesc.

Chiar dacă o iubesc, Bex trebuie să plece.

Nu vreau să ascult nicio explicație. Sunt sigur că a avut timp să găsească niște scuze plauzibile și știu că dacă o să mi le spună, o s-o cred. O să cred orice și o să îi spun că nu contează. Eventual, tot eu voi fi cel care își cere scuze și nu mai vreau asta.

Scanned by CamScanner

Mă dau un pas în spate înainte ca lucrurile să o ia cu totul razna.

— Bex...

N-am curaj să o privesc, deși simt ochii ei ațintiți asupra mea. Respiră sacadat, dar nu vorbește.

— Ai avut dreptate, Bex. A fost o greșeală să vii aici. Ar trebui să pleci.

Îmi ridic privirea spre ea. Toată furia pe care a afișat-o în urmă cu câteva minute, atunci când a început să mă lovească, acum a dispărut.

Mi se rupe și partea din suflet care a mai rămas întreagă.

Cea pe care dragostea pentru Bex nu a reușit încă să o distrugă.

— Ascultă-mă, Blake...

Inspiră adânc. Clatin din cap, pentru că nu, chiar nu vreau să o ascult. Aș putea să o fac, dar sunt sigur că dacă o ascult acum, o s-o fac și data viitoare și nu vreau să mă mai simt în halul ăsta niciodată.

— Am venit ca să...

— Oprește-te, o întrerup. Știu. Ai venit probabil ca să îți ceri scuze. Și probabil ți-ai dat seama că nu am nimic de-a face cu ce i s-a întâmplat unchiului tău. Dacă îmi amintesc, asta ți-am spus și eu, dar n-a contat.

— Îmi pare...

— Rău? o întrerup din nou, susținându-i privirea. Și mie. Să presupunem că aș fi dispus să te ascult, Bex. Să presupunem că aș fi dispus să trec peste asta și peste orice altceva. Ai de gând să îmi spui ce s-a întâmplat atât de grav încât te-a făcut să îl urăști atât de tare? Ce ți-a făcut ție? Lui Hailey?

Bex înghite în sec, iar lacrimile încep să îi curgă pe obraji. Mă privește pierdută, ca de fiecare dată când e timpul să vorbească despre ea.

— N-ai de gând, nu? Nici acum și nici mai târziu, deși eu ți-am spus tot ce era de spus despre mine.

— Nu contează...

— Nu contează, pufnesc.

Mă întorc cu spatele la ea.

Scanned by CamScanner

— Ai dreptate, îi spun. Acum nu mai contează. Mă întorc acasă.

— Cum adică te întorci acasă?

Mă răsucesc spre ea, încercând să rămân unde sunt. Mi-e greu să nu mă apropii de ea, dar îi ofer încă o șansă să vorbească și nu cred că are de gând să profite de ea.

— Nu știu ce vrei mai mult de la mine, Bex! Am fost aici și am fost dispus să ascult orice ai fi vrut să îmi spui. Încă sunt aici! Eram dispus să rămân aici, pentru tine. De ce mama naibii nu înțelegi că te iubesc?

— Nu are legătură cu mine! țipă la mine. Și bănuiesc că acum nu mai contează.

Îmi adun ultima fărâmă de răbdare. Ce am spus eu și ce a înțeles ea. I-am spus că încă sunt dispus să o ascult, iar ea nu a reținut decât că am de gând să plec.

Decizie care s-ar schimba într-o fracțiune de secundă dacă ea nu ar sta sprijinită de perete, privindu-mă printre lacrimi, fără să spună nimic.

Aș vrea să nu aibă atât de multă influență asupra mea, dar îmi dau seama că dacă mi-ar cere să rămân, aș face-o.

Într-o secundă sunt aici, apoi în următoarea stau în fața ei, fără să îmi dau seama.

— La naiba, Bex! o prind de umeri. Îți dai seama că o să plec dacă nu spui nimic?

Încuviințează.

— Că tu mă lași să plec?

Încuviințează din nou. Zâmbesc, dar sunt convins că nu prea seamănă cu zâmbetul meu. E conștientă de asta, dar nu face nimic ca să mă împiedice să plec. Poate că de fapt asta e ceea ce își dorește. Să plec și să dispar odată pentru totdeauna din viața ei. Poate nu sunt nimic altceva în fața ei decât un idiot care o iubește.

— Emiah știe, nu-i așa?

Nu încuviințează, dar nici măcar nu e nevoie. Privirea ei valorează mai mult decât o mie de cuvinte. Emiah știe tot ce Bex nu poate să îmi spună. Tot ce nu vrea să îmi spună.

Îmi retrag mâinile de pe ea, apoi îi deschid ușa.

O privesc cum se îndepărtează fără să privească înapoi.

Scanned by CamScanner

Bex iese din viața mea și, de data asta, e real.

Totul s-a terminat și nu îmi rămâne nimic altceva de făcut, decât bagajul.

Aș vrea să o înțeleg, dar nu pot.

S-a terminat.

Scanned by CamScanner

35. O să fiu partenerul tău la bal
Bex

El se uită la mine, eu mă uit mirată la el. Nu știu ce așteaptă, iar eu nu știu ce să îi spun.

— Hailey e casă? mă întreabă sigur pe el.

Clatin din cap. Habar n-am unde e sora mea, dar acasă sigur nu este.

— Și tu ești...?

— Un prieten de-al ei. Hailey îmi e datoare cu ceva.

Îmi arcuiesc o sprânceană. Un prieten de-al ei. Sigur. De când s-a împrietenit Hailey cu băieții care locuiesc în cartier cu Emiah? Mi se pare că l-am văzut pe tipul ăsta prin preajma casei lui Emiah, dar nu sunt chiar așa sigură. Oricum, nu arată de parcă locuiește prin preajmă. Poartă niște blugi rupți, un tricou negru, o geacă de piele și bocanci. La baza tricoului se observă o porțiune de piele tatuată, dar e prea mult ascuns sub tricou ca să îmi dau seama ce anume are tatuat pe gât.

— Cu ce?

Îmi încrucișez brațele la piept. Îl studiez cu atenție și încep să mă rog să nu îi treacă vreo idee trăsnită prin minte. Dacă ar vrea să intre în casă, nu aș putea face absolut nimic ca să îl împiedic. Mă depășește din toate punctele de vedere.

— Am făcut o chestie pentru ea. Nu-i treaba ta, îmi spune pe un ton ostil.

Da, poate că nu e treaba mea, dar acum sunt mai curioasă ca niciodată. Despre ce vorbește?

— Ce treabă? insist, sperând să primesc un răspuns.

— O treabă cu... face o pauză, gândindu-se la ceva. Cred că ăla era unchiul ei sau ceva de genul.

O, Doamne! O, Doamne!

Înghit în sec, incapabilă să mai spun ceva.

— Ești bine?

Mă privește cu ochi mici, studiindu-mi fiecare reacție. Încuviințez, deși sunt departe de a fi bine. Sunt uimită. Șocată. Furioasă. Vreau să o omor pe Hailey. Vreau să mă bat și pentru mine pentru că sunt o idioată și jumătate.

Scanned by CamScanner

— Da. Trebuie să plec. Scuze.

Mă dau un pas în spate, scot cheile din ușă, apoi ies și încui ușa în urma mea.

— Și Hailey? vrea el să știe.

Ridic din umeri.

— Nu știu unde e Hailey!

Trec în fugă pe lângă el, îndreptându-mă spre mașină. Oriunde ar fi idioata de soră-mea, se pare că nu a avut nevoie de mașină. Mă abțin cu greu să nu izbucnesc în plâns. Încerc să îmi concentrez întreaga atenție la drum, dar se dovedește a fi incredibil de greu.

Nu mă pot gândi decât la Blake.

Nu mă pot gândi decât la faptul că sunt o idioată și acum sentimentul de vinovăție e mai mare ca niciodată. Știam că nu avea nicio legătură cu ceea ce i s-a întâmplat unchiului, însă abia acum se pare că năvălește realitatea peste mine.

L-am acuzat de ceva ce nu a făcut. Am distrus tot ce era între noi, din cauză că nu am putut să vorbesc la momentul potrivit.

Conduc ca o nebună, fără să respect niciun semn de circulație. Nu-mi pot explica de ce am luat decizia asta bruscă de a-l căuta pe Blake. L-am lăsat în pace în ultimele zile, convinsă că asta trebuia să fac. Am încercat să mă conformez cu sfârșitul relației noastre și, chiar dacă nu am reușit, am preferat să plâng singură decât să îl caut și să mă cert din nou cu el.

Îți dai seama că o să plec dacă nu spui nimic?

Îmi dau seama. Cuvintele lui Blake îmi răsună în minte și abia acum îmi dau seama că nu glumea. E numai și numai vina mea. Eu l-am lăsat să plece, pentru că eu sunt cea care nu a fost în stare să vorbească. Dacă aș fi fost în locul lui, probabil că și eu mi-aș fi pierdut răbdarea la un moment dat. De fapt cred că mi-aș fi pierdut răbdarea cu mult înaintea lui Blake.

Iar acum sunt convinsă că e mult prea târziu ca să mai pot schimba ceva, dar, chiar și așa, nu pot să nu încerc.

E posibil ca Blake să fi plecat. În ultimele două zile nu l-am văzut deloc la școală. În ultimele zile, nu m-a căutat. E ca și cum Blake nu ar fi existat niciodată în viața mea. Golul pe care îl simt în stomac mă înghite.

Scanned by CamScanner

Eu. Sunt. Cea. Care. A. Distrus. Totul.

Opresc mașina în fața casei lui Blake. Totul pare să fi rămas la fel. Totul, în afară de mine. Eu tocmai m-am trezit din starea în care am fost până acum. Eu încerc să schimb ceva, chiar dacă e prea târziu.

Cobor și mă îndrept cu pași mici spre casă. Momentele fericite pe care le-am petrecut împreună cu Blake mă asaltează, luându-mă pe nepregătite și încep să plâng. Bat la ușă de câteva ori, apoi aștept. În cele din urmă, ușa se deschide.

— Bex? mă întreabă Sky, uimită să mă vadă la ușa lor.

— Bună.

Îmi șterg lacrimile cu dosul palmei.

— Bex, ești bine?

Încuviințez. Am învățat să fac asta în ultimele zile. Nu contează cine mă întreabă dacă sunt bine, încuviințez. Iar pe Emiah l-am evitat, pentru că e capabil să mă descoasă și să afle fiecare amănunt.

— Da, sunt bine. Blake e aici?

— E până în centru, dar ar trebui să se întoarcă de acum. Vrei să intri să îl aștepți?

Expir. Inspir. Expir adânc. Blake nu a plecat. Blake încă e aici și am o ultimă șansă să vorbesc cu el. De data asta ar fi bine să nu o dau în bară.

— E în regulă. O să aștept aici, îi fac semn spre scări.

Sky îmi zâmbește înțelegătoare, deși știu că în adâncul ei mă urăște. Și eu mă urăsc pentru toate greșelile pe care le-am făcut.

— Bine atunci. Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să bați, îmi zâmbește larg, apoi închide ușa.

Mă așez pe treptele din fața casei și aștept. Aștept, probabil, pentru ultima dată. Dacă nici de data asta nu o să reușesc să vorbesc, probabil Blake o să mă omoare. Asta presupunând că Blake ar mai vrea acum să mă vadă și să vorbească. Știu sigur că eu, dacă aș fi în locul lui, n-aș vrea să mai vorbesc cu mine. Dar Blake nu e ca mine.

Blake s-a dovedit a fi tot ce nu credeam eu că ar fi.

Blake s-a dovedit a fi, în ciuda tăcerii în care a fost scufundat o perioadă, în ciuda tatuajelor și a posesivității, mai

Scanned by CamScanner

înțelegător decât am sperat eu vreodată. S-a dovedit a fi dulce, amuzant și... cel mai rău dintre toate, Blake s-a dovedit a fi ușor de iubit.

Iar eu nu merit ca el să mă iubească.

Știu că nu merit asta.

Nu după tot ce am făcut. După toate lucrurile pe care i le-am spus.

Îmi dau seama că... nu sper că noi o să mai fim vreodată împreună. Nu-mi doresc nimic mai mult, însă nu pot să sper la asta. Vreau doar ca lucrurile să nu se termine între noi așa ca ultima dată când eu nu am spus nimic și Blake m-a lăsat să plec. Eu l-am lăsat pe el să plece.

Doamne, cât sunt de idioată!

Nici gândurile mele nu mai au sens și mă trezesc că plâng cu fața ascunsă în palme. Îmi trag nasul din câteva în câteva secunde. Ar trebui să bat la ușă și să o rog pe Sky să îmi dea niște șervețele, dar nu o fac. M-a văzut într-o stare suficient de proastă.

Aud sunetul inconfundabil al motocicletei lui Blake, însă nu îmi pot ridica privirea. Ar trebui să am ceva curaj și s-a dovedit că asta este exact ceea ce îmi lipsește. Îi simt prezența de cealaltă parte a drumului. Îi simt privirea ațintită asupra mea și, fără voia mea, îmi ridic privirea ca atrasă de un magnet.

Blake.

O, Doamne!

Încep să plâng și mai tare.

Blake, care mi-a iertat orice. Blake, care m-a iubit. Blake, care mi-a tot dat bucăți din el până când a rămas fără secrete de împărtășit.

Coboară, își dă casca jos, apoi își rotește privirea spre mine. Nu exprimă nimic și nu îl pot învinovăți pentru asta. Probabil se întreabă ce naiba mai vreau de data asta.

Vreau doar ca lucrurile să nu se fi terminat așa cum au făcut-o. Îi datorez o explicație și, dacă mai vrea să mă asculte, o să îi spun cât îmi pare de rău.

Îmi vine să țip la el pentru că e îmbrăcat subțire, dar nu am dreptul ăsta. Face un pas în direcția mea, apoi încă unul și simt nevoia să o iau la fugă, dar sunt lipsită de vlagă și de voință.

Scanned by CamScanner

— Bex? îmi șoptește numele îngrijorat.

Nu Rebecca. Nici Becca. Pur și simplu Bex, ceea ce mă face să încep să plâng și mai tare. Nu pare nervos pe mine. Nu pare surprins să mă vadă aici.

E doar Blake.

Scoate un pachet de șervețele din buzunarul de la spate al blugilor, apoi se lasă pe vine la nivelul meu. Credeam că o să pot vorbi, dar îmi simt gâtul uscat și nu pot să scot niciun cuvânt. Ca ultima dată, pur și simplu îmi dau seama că Blake merită o persoană mult mai bună decât mine.

— S-a întâmplat ceva? Ai nevoie de ceva?

Își așază palmele pe genunchii mei. Am nevoie de el, dar nu mai contează acum. Am venit aici doar ca să îmi cer scuze. Nu contează ce s-a întâmplat între noi. Îmi doresc doar ca Blake să nu mă urască. Mă omoară gândul ăsta și nu cred că aș putea trăi cu el.

— Nu, clatin din cap. Nu s-a întâmplat nimic.

Încă aștept să răbufnească, dar nu o face. Încă aștept să îmi spună să plec, pentru că nu mai am ce să caut aici. Dar nu o face. Se așază lângă mine. Scoate bricheta din buzunarul de la spate al blugilor și, deși mă aștept să își aprindă o țigară, doar o învârte între degete.

Zâmbesc involuntar. Am și uitat că obișnuia să facă asta mai mereu.

Nu pot să-l ating. Nu pot să-l întreb ce mai face. Încerc doar să îl înțeleg, dar nici măcar asta nu pot să fac.

— Dacă vrei să plec, spune-mi.

Râde scurt.

— Nu vreau să pleci, Bex. N-am vrut niciodată să pleci.

Tonul lui nu e deloc acuzator, dar așa mă face să mă simt.

— Totuși... Ce faci aici?

Chiar așa, ce fac aici? Am mai avut porniri din astea în care tot ce mi-am dorit a fost să vorbesc cu el și m-am blocat de fiecare dată. Diferența e că acum chiar trebuie să spun ceva. Pentru că, deși Blake nu o spune, știu că e ultima mea șansă să fac asta. S-ar putea să fie ultima dată când vorbesc cu el.

— Am venit să mă asigur că nu mă urăști prea tare, încerc să zâmbesc și să mă opresc din plâns.

Scanned by CamScanner

— Nu te urăsc.

Mă privește cu o sprânceană arcuită ca și cum ceea ce spun eu nu are niciun sens. Dar are. Am dat-o în bară.

— Știu că am dat-o în bară de o mulțime de ori, Blake. Cred că de asta am venit aici. Ca să îți spun că îmi pare rău pentru tot. Am avut o mulțime de șanse să îți explic totul, dar n-am făcut-o. Și m-am tot gândit la asta și nu e nici important, nici... Mă opresc și inhalez adânc. Atunci mi s-a părut că ar fi mai important. Dar nu e.

— Ce nu e, Bex?

— Toată treaba asta cu fratele mamei, ridic din umeri. Am vorbit cu Hailey și ce mi s-a întâmplat mie nici nu se compară cu ce i s-a întâmplat ei. A venit un tip dubios la noi acasă și o căuta pe Hailey. A spus că îi e datoare cu ceva și bănuiesc că ea e implicată în accidentul lui. Și o merită. Și sunt o persoană îngrozitoare doar pentru că mă gândesc la asta.

— Mai încet, Bex. M-ai pierdut pe acolo pe undeva.

Îmi rotesc privirea spre el, încuviințând. Am vorbit prea repede, dar și eu mă simt pierdută.

— Scuze, oftez.

Blake face ceva care mă ia prin surprindere. Își trece un braț peste umerii mei și mă trage mai aproape de el. Nici dacă mi-ar trece prin minte să mă împotrivesc, nu aș putea să o fac. Nu că m-aș gândi măcar la asta. Doar că nu înțeleg ce naiba face.

— Îmi pare rău. Cred că la asta se rezumă totul.

Își trece cealaltă mână prin părul brunet, dezordonându-l.

— De fapt, reiau, nu cred că la asta se rezumă totul.

— Nu trebuie să îmi spui, mă întrerupe Blake.

— Ba da. Mi se pare că nici măcar nu am dreptul să vorbesc despre asta...

Trag aer în piept. Nu mi se pare că ar fi secretul meu ca să îl împărtășesc. E al surorii mele, iar ea nici măcar nu vrea să îi spună mamei despre asta. M-a făcut să îi promit că nu o să deschid subiectul până când nu o să fie ea pregătită. Iar eu i-am promis asta, iar acum încerc, totuși, să îi spun lui Blake, dar simt un nod în gât care mă împiedică să vorbesc și să duc propozițiile până la capăt

Scanned by CamScanner

Nici nu e nevoie să vorbesc. După expresia de pe fața lui Blake, și-a dat seama ce vreau să spun.

— În acea vară înainte de liceu... Hailey... S-a întâmplat o singură dată. Sau, cel puțin, asta susține ea. Că a violat-o și nu a vrut să intre în detalii. Nu a vrut nici măcar să vorbească despre asta, dar am cam forțat-o.

M-a violat.

Atât am obținut de la sora mea.

— Ar trebui să spui cuiva despre asta.

— Am încercat să o conving pe Hailey să îi spunem mamei, dar nu vrea. E... complicat. Iar eu nu am de gând să vorbesc cu mama până când Hailey nu va fi pregătită.

E complicat, dar o să găsesc o soluție ca unchiul să nu mai intre în casa noastră.

— Și...

Blake mă ațintește cu privirea. Ochii lui verzi mă răscolesc. Încerc să rămân calmă și să mă prefac că nu a fost mare lucru, pentru că a trecut mult timp și nu e un subiect despre care vreau să discut.

— Ar fi trebuit să vin mai repede, încerc să schimb subiectul. Nu știu de ce nu am făcut-o.

Blake îmi zâmbește înțelegător. Încă mai am dificultăți în a-i înțelege atitudinea. Ar trebui să îmi ceară să plec, nu să stea la discuții cu mine de parcă nu l-am îndepărtat de atât de multe ori încât le-am pierdut șirul.

— Din păcate, trebuie să plec, Bex. Aș vrea să rămân, dar nu pot. Transferul e aproape gata. Tata a vorbit să îmi pot da examenele la mine, chiar dacă ar trebui să termin semestrul aici, pentru că mai e puțin.

Lumea mea se prăbușește.

Pentru prima dată în ultimele săptămâni, gândurile mele au încetat să mai existe. Tot ce știu e că o să plece și atât. Asta și faptul că durerea insuportabilă pe care o simt în piept mă împiedică să respir.

— Și nu pot să îi spun că m-am răzgândit.

Îndrăznesc să îmi întorc privirea spre Blake. Nu cred că l-am văzut niciodată atât de abătut. Ochii lui verzi par goi și lipsiți

Scanned by CamScanner

de viață și nu mi-am dat seama până acum, dar Blake pare obosit. Al naibii de obosit. Îmi sprijin fruntea în palme. Nu știu ce să spun. Nu știu dacă mai e ceva de spus. Blake continuă să mă îmbrățișeze, de parcă am fi vorbit până acum despre vreme. De parcă nu tocmai mi-a spus că pleacă și că, probabil, nu o să îl mai văd niciodată.

— E vina mea, șoptesc.

— Ba nu, nu e vina ta. La un moment dat tot ar fi trebuit să mă întorc.

— Mi-ai promis...

Că nu o să pleci.

Nu îmi termin fraza. Mă simt ipocrită în momentul ăsta. Știu că eu sunt cea care l-a lăsat să plece și nici nu ar trebui să mai am curajul să spun ceva acum.

— Ți-am promis că nu o să plec, completează Blake în locul meu. Știu. Doar că... lucrurile au fost puțin haotice în ultima vreme și cred că e mai bine să mă întorc, Bex.

— Ai de gând să îmi spui că totul între noi a fost o greșeală?

— Îmi pare rău pentru ce am spus zilele trecute. Eram nervos și nu vorbeam serios.

Poate asta a fost una din problemele noastre majore. Faptul că mereu am spus lucruri la nervi. Lucruri pe care nu le credeam, dar pe care nu am putut niciodată să le luăm înapoi. Tot ce am putut să facem a fost să ne cerem scuze. Multe scuze. Atât de des încât nici nu îmi amintesc o zi în care unul dintre noi nu și-a cerut scuze de la celălalt.

— Nici eu.

— Bex, uită-te la mine.

Clatin din cap. Dacă o să îl privesc, o să mă pierd. O să încep să plâng. O să arăt penibil. O să îi pară rău că a stat de vorbă cu mine și o să-și dorească să nu mă fi cunoscut vreodată. Dar Blake nu are de gând să renunțe. Se mută din nou în fața mea și îmi îndepărtează brațele. Îmi șterg lacrimile cu mișcări forțate, atât cât îmi pot mișca mâinile în strânsoarea alor sale.

— Dacă vrei să spui că a fost vina cuiva, a fost a mea. Știm amândoi că eu sunt cel ciudat în relația asta. La început nici măcar nu vorbeam, mai știi?

Scanned by CamScanner

Cum aș putea să uit?

Cum aș putea să-l uit vreodată pe Blake?

Cum?

Încuviințez.

— Știm amândoi că e vina mea, zic înainte să continue ce vrea să spună.

Dă dezaprobator din cap în timp ce zâmbește.

— Bex, chiar nu mai contează.

Îmi cuprinde obrajii în palme și nu îi mai pot evita privirea. Sunt forțată să mă uit în ochii lui și nu găsesc acolo nimic din ce mă aștept. Încă de când a ajuns aici, aștept să îmi spună ceva care să îmi dea de înțeles că nu mă vrea aici. Că faptul că pleacă, înseamnă că nu o să-l mai văd niciodată. Că noi, împreună, nu mai existăm. Că o să mă uite. Că...

— Te iubesc.

— Poftim?

Blake doar se amuză și mai mult. Își unește buzele într-o linie subțire, înfrânând un zâmbet.

— Cred că trebuia să îmi spui că și tu pe mine, îmi spune pe un ton degajat care mă derutează complet.

— Crezi?

— Ultima dată mi-ai spus că mă urăști, deci nu știu dacă tu...

— Normal că te iubesc, îl întrerup aproape țipând la el, deși, sinceră să fiu, habar n-am unde duce discuția asta.

Noi nu mai suntem împreună. Sunt destul de sigură de asta. Ce rost mai are să îi spun ce simt pentru el? Lucruri care oricum sunt evidente, însă Blake nu mi-a spus că mă urăște, deși are tot dreptul.

— Bun. Doar mă asiguram. Pentru că o să mă întorc.

Îl privesc cu ochi mari, uimită. Dintre toate lucrurile pe care mă așteptam să le aud de la Blake, ăsta nu se găsește pe lista aia. Caut orice semn că își bate joc de mine, însă pare mai serios ca niciodată.

— Blake?

— Știu că nu are niciun sens ce spun eu, dar o să mă întorc. Dacă tu o să mă mai vrei aici.

Scanned by CamScanner

— Dacă o să te mai vreau aici? pufnesc. Nu vreau să pleci.

— Situația e puțin complicată cu tata în momentul ăsta. Nu prea am de ales. Abia l-am convins să mă transfere, așa că nu o să fie deloc bucuros să îi spun că m-am răzgândit. Și, la cum îl cunosc eu, nici măcar nu o să încerce.

Îmi așez mâinile peste ale sale.

— Bine, zic în cele din urmă.

— Bine? își arcuiește o sprânceană.

Am încetat să mai plâng de câteva minute bune. Nu știu când, dar s-a întâmplat. Poate între momentul în care mi-a spus că mă iubește și cel în care mi-a spus că o să se întoarcă.

— Când pleci?

— Mâine, oftează. Te las să mă conduci, doar dacă promiți că nu plângi.

Îi dau un pumn în umăr.

— Mă tem că o să mă iei cu tot cu lacrimi, scot limba la el ca un copil imatur.

Degetul lui Blake se plimbă pe dosul palmei mele, stârnind în mine un val de senzații pe care nu credeam că o să le mai simt vreodată. Încă încerc să îmi dau seama ce se întâmplă. Ce face Blake. Cum ar trebui să reacționez. Își plimbă degetul arătător peste buza mea de jos, privindu-mă cu atenție. Probabil arăt deplorabil acum. Am ochii umflați de la plâns, dar partea bună e că nu sunt machiată.

Blake se apropie de mine și își strecoară degetele în părul meu, continuând să mă privească fix. Ochii lui mă atrag ca un magnet și nu pot privi în altă parte. Nici nu vreau să încerc. Sângele îmi curge năvalnic prin vene și mă întreb dacă Blake nu cumva își dă seama de asta, pentru că zâmbește. Durează o veșnicie până când micșorează distanța dintre noi, dar în cele din urmă îi simt răsuflarea fierbinte peste buzele mele. Îmi aplec capul, privindu-l. Vreau să închid ochii, dar nevoia de a-l privi e mai mare. Nu vreau să pierd nicio secundă din cele pe care le mai am împreună cu el.

— Închide ochii, Bex, îmi zice pe un ton răgușit, jos.

Fac ce îmi cere, incapabilă să mă împotrivesc. Și, în secunda în care închid ochii, buzele lui le ating pe ale mele. Nici

Scanned by CamScanner

măcar nu mai respir. Nu îmi amintesc cum, însă am senzația că nici măcar nu e nevoie. Și nici nu mă mișc, de teamă să nu stric momentul. Buzele lui fierbinți se mișcă apăsat.

Blake mă sărută. O dată. De două ori. De trei ori. De fiecare dată mai prelung decât data anterioară.

Își strecoară o mână în jurul meu, trăgându-mă mai aproape de el. Îmi sprijin mâinile de el, căutând echilibru. Blake își dă seama că sunt pierdută și îmi susține întreaga greutate. Mă dezmeticesc într-un final și abia acum buzele mele încep să se miște. Gem involuntar, iar Blake zâmbește, fără să întrerupă sărutul.

Îmi ia ceva timp să înțeleg ce se întâmplă. Oricât încerc să pun lucrurile cap la cap, tot nu înțeleg. De ce face asta. De ce iartă toate prostiile mele. De ce nu pleacă pur și simplu.

— Pentru că te iubesc, îmi șoptește cu buzele lipite de ale mele la întrebarea pe care nu am rostit-o.

— Îmi pare așa rău.

— Dacă mai spui o singură dată că îți pare rău...

Îl sărut în mijlocul propoziției. Nu mă interesează ce urma să spună. Nu contează. S-au spus deja toate lucrurile importante.

— O să fiu partenerul tău la bal, rânjește când luăm o pauză de la sărutat, ca să respirăm.

— Poftim?

Îmi ridic sprâncenele mirată.

— Spuneam doar. Ca să știi.

Izbucnesc în râs. Un semestru înseamnă mult, dar, în același timp, nu înseamnă nimic. Știu că nu îi pot explica ce simt acum, dar știu că o vede în ochii mei. Eu citesc în zâmbetul lui.

— Aștept să fiu partenera ta la bal.

— Și singurul tip în preajma căruia ai voie să stai, e Emiah.

— Credeam că e singurul tip în preajma căruia nu am voie să stau.

— M-am răzgândit.

Se ridică și întinde ao mână spre mine, ajutându-mă să mă ridic.

— Vrei să mergem să luăm o cafea?

Dau din cap în semn de încuviințare.

Scanned by CamScanner

— Și să îmi spui la ce facultăți trebuie să aplic, continuă el. Sau ai putea să te muți tu.

— Mulțumesc, dar urăsc ploaia.

Îl iubesc pe Blake. Asta e sigur.

— Am putea să mergem pe jos?

Pe Blake nu pare să îl deranjeze ideea. Mâna lui o găsește pe a mea și mă las ghidată de el.

— De ce? nu mă pot abține să nu îl întreb.

Se oprește în mijlocul trotuarului, mă răsucește spre el și îmi cuprinde obrajii în palme. Palmele sale sunt fierbinți și cu greu reușesc să respir normal.

— Pentru că lângă tine nu trebuie să mă întreb cine sunt.

Înainte să formulez un răspuns, își unește buzele cu ale mele, dându-mi de înțeles că nu trebuie să mai spun nimic.

Scanned by CamScanner

Epilog
Blake

— Bex știe?

Clatin din cap, întorcându-mi privirea spre Sky. Eu rânjesc, dar ea mă privește dezaprobator, semn că nu e de acord cu decizia mea.

— Ești groaznic, se plânge ea. Dar mi-a fost dor de tine. Și ei îi e dor de tine, să știi.

Face câțiva pași și se oprește în spatele meu. Brațele ei subțiri mă înconjoară și am impresia că încearcă să mă strângă cu toată forța de care e capabilă.

— Și mie mi-e dor de ea.

Îmi închei ultimul nasture de la cămașă, apoi mă rotesc spre ea și o îmbrățișez. Și de ea mi-a fost dor. Mai mult decât mi-am dat seama până în momentul ăsta, dar nu i-o spun. Ar începe să râdă și să se simtă mult mai importantă decât știe deja că e.

— Dar ești aici și totuși nu ai anunțat-o că te întorci.

— Îți stă bine, încerc să schimb subiectul.

Nu mint doar ca să îi distrag atenția. Sky poartă o rochie de un albastru deschis, dreaptă și lungă. Mă bucur că nu o să fiu nevoit să îmi petrec întreaga seară făcând pe detectivul ca să văd cine se zgâiește la picioarele ei. E o schimbare plăcută. E o schimbare bună.

— Tot nu mi-ai spus cu cine mergi.

Își ridică privirea și rânjește. Nu-mi place asta. E de rău augur.

— Sky, zic pe un ton mustrător, însă ea nu îmi răspunde imediat.

Continuă să zâmbească. Îmi arcuiesc o sprânceană.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Cu Emiah, șoptește atât de încet încât mă întreb dacă nu cumva am auzit rău.

O privesc întrebător, așteptând să repete.

— Cu cine?

Scanned by CamScanner

— Am zis Emiah, râde scurt. Ai auzit bine. În plus, sunt mai mică decât voi. Trebuia să găsesc pe cineva care să mă ducă anul ăsta la bal.

Aproape îmi dau ochii peste cap.

— Ar trebui să îl sun și să îi spun că sunt aici.

— Știe deja. Am vorbit cu el acum jumătate de oră.

Cine ar fi crezut că Emiah urma să ajungă în lista apelurilor mele. Sau în cea a surorii mele. Am fost suficient de inspirat încât să vorbesc cu el atunci când am plecat. Bex probabil îl așteaptă pe Emiah acum ca să o ducă la bal. Eu i-am spus că nu există nicio șansă să ajung. Mi-am cerut și mii de scuze. Bex a încercat să nu pară supărată, dar știu că acum se simte dezamăgită.

Dar sunt aici. M-am întors pentru ea. M-am întors ca să fiu partenerul ei la o stupizenie de bal la care nu aș călca nici mort. Dar i-am promis.

— Nu ai de gând să protestezi?

Sky îmi aruncă o privire mirată. Ridic din umeri. Nu am nimic de spus. Am tot întrebat dacă e ceva între ea și Emiah și de fiecare dată am primit același răspuns. Nu. Așa că nu mai insist. Dacă ea spune că nu e nimic, atunci o s-o cred. Dacă e ceva între ei și mă minte, chiar nu e treaba mea. Într-un mod surprinzător, am încredere în Emiah. Am încredere în el, indiferent că e vorba de sora sau de iubita mea.

— Cred că mai degrabă ar trebui să îi mulțumesc. Și să mă asigur că nu o s-o ajute pe Bex să îmi sape o groapă în pădure.

— Mă ofer eu s-o ajut. Ești cam nesimțit, Blake. Nici nu știi cât de dor îi e de tine. După ce ai plecat, primele zile a fost atât de deprimată încât îmi venea mie să plâng atunci când mă uitam la ea.

— Am auzit că voi două sunteți prietene acum.

Încerc să rămân calm. Simt o durere în piept când Sky îmi amintește de cât de nervoasă, deprimată și supărată a fost Bex când am plecat. Și a avut grijă să îmi spună asta de fiecare dată când am vorbit cu ea. De parcă nu mă simțeam suficient de prost. De parcă mie nu îmi era dor de ea.

Scanned by CamScanner

— Da. Și să nu crezi că doar pentru că te-ai gândit să îți faci apariția, o să te las să mi-o furi.

Pufnesc. Bex e a mea. Nu trebuie să o fur de la nimeni.

— Cum a rămas cu Hailey?

Sky se încruntă, aruncându-mi o privire urâtă. Cred că am atins un punct sensibil.

— Nu a rămas, îmi răspunde pe un ton rece. Nu prea vreau să o văd, să vorbesc despre ea sau să mi se aducă aminte de Hailey. Nu după ce a încercat să te acuze pe tine ca să iasă ea nevinovată.

Ridic palmele, bătând în retragere. Toată furia surorii mele se evaporă și îmi zâmbește din nou.

— Cred că ar fi bine să plec.

— Cred că da.

Sky îmi aranjează gulerul de la cămașă, apoi se dă câțiva pași în spate și îmi zâmbește larg.

— Du-te odată, îmi face semn cu mâna să plec.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, îi spun înainte să ies.

Simt un nod în gât și un gol în stomac în timp ce cobor scările. Inspir ușor, încercând să mă relaxez, însă nu e chiar atât de ușor pe cât pare. Nu știu cum o să reacționeze Bex. Știu că nici nu voia să meargă la „stupizenia" de bal, așa cum l-a numit și, la cum o cunosc, e posibil ca nici măcar să nu se fi îmbrăcat. Dar nici eu nu prea vreau să merg, așa că nu mă deranjează dacă o găsesc în pijamale.

Încerc să trag de timp cât să mă calmez, dar nu funcționează. În timp ce conduc spre casa ei mi se pare că devin din ce în ce mai agitat. După ce în cele din urmă parchez mașina, mai rămân câteva minute cu capul sprijinit de tetieră, întrebându-mă ce face Bex. Îmi amintesc că Sky m-a obligat să îi cumpăr flori, așa că le iau de pe bancheta din spate înainte să cobor.

Apoi mă îndrept spre casă. Cu pași îngrozitor de mici.

Îmi iau inima în dinți și bat la ușă. E mai târziu să o iau la goană, deși picioarele mele nu au astâmpăr. Ușa se deschide și în fața mea stă o doamnă înaltă, blondă, care seamănă destul de mult cu Bex. Știu că mama lor s-a întors acasă. Că i-au povestit tot ce s-a întâmplat și că a rupt orice legătură pe care o avea cu fratele ei. Dar asta nu mă face să o plac.

Scanned by CamScanner

— Bună seara, reușesc să mormăi.

— Bună, îmi zâmbește de parcă știe cine sunt. Jeremiah nu a putut să ajungă?

— Nu chiar, îi răspund.

Se fereşte din uşă şi îmi face semn să intru.

— Eu sunt Olivia.

— Îmi pare bine să vă cunosc, mint oarecum pentru că mama lui Bex nu mi-e prea dragă după toate lucrurile pe care le știu despre ea. Blake.

— Cred că ar trebui să urci, Blake. Nu cred că Bex are de gând să coboare prea curând. Nici nu voia să mai iasă în seara asta.

Mă gândesc pentru o clipă. Poate că sunt agitat ca naiba, dar prefer să urc decât să mai petrec mult timp cu mama lui Bex.

— Mulțumesc, îi zic și o iau pe scări.

Deschid ușa fără să bat. Camera e goală și e liniște, dar ușa de la baie e întredeschisă. Intru, las florile pe birou și mă așez pe pat. Bat nerăbdător din picior.

Nu regret că am plecat. Chiar dacă nu gândeam rațional când am luat decizia, s-a dovedit a fi una bună. Mi-am făcut ordine în gânduri, mi-am dat seama cine sunt și ce vreau să fac.

Și sunt sigur că o iubesc pe Bex.

— Blake?!

Pierdut în gânduri, nu am auzit-o intrând în cameră. Îmi ridic privirea. Bex s-a blocat și are o expresie de nedumerire combinată cu șoc.

— Bună, Bex.

Mă ridic și fac un pas în față. Așa cum mă așteptam, Bex nu e nici pe departe gata de plecare. Încă e îmbrăcată cu un tricou și pantaloni scurți. Aleargă spre mine și mă dezechilibrează puțin când îmi sare în brațe.

O strâng cu putere și încep să râd. Nu cred că e cazul să îmi mai fac griji pentru reacția ei.

— Te omor, mârâie încă lipită de mine.

Se dă un pas în spate și se ridică pe vârfuri. Cred că o să mă omoare după ce mă sărută. Abia acum îmi dau seama cât de dor mi-a fost de ea.

— Ești un idiot, îmi spune printre săruturi.

Scanned by CamScanner

Nu-mi rămâne nimic altceva de făcut decât să încuviințez.

— Dacă ți-aș fi spus, nu ar mai fi fost o surpriză.

— Nu ți-a spus nimeni că urăsc surprizele?

— Vrei să plec?

Se retrage câțiva centimetri și mă privește îngrozită.

— Dacă ai de gând să pleci undeva, jur că te leg de pat.

— Asta nu sună așa de rău, rânjesc.

Bex își dă ochii peste cap, apoi mă strânge din nou în brațe cu toată forța de care e capabilă.

— Știu. Și mie mi-ai lipsit, îi zic.

— Nici n-ai idee, oftează.

Mă sărută din nou și din nou, dar nu mă deranjează. Acum că m-am întors, n-am de gând să mai plec și de data asta nici nu o s-o mai dau în bară.

— Cred că trebuie să te duc la stupizenia aia de bal, îi amintesc.

— Cred că acum vreau să merg la stupizenia aia de bal, îmi zâmbește. Mă îmbrac imediat. Mi-ai cumpărat flori, Blake? mă întreabă când se rotește spre birou.

Ridic din umeri. Nu am nicio explicație inteligentă.

„Imediat" nu înseamnă chiar imediat la Bex, așa că durează mai bine de jumătate de oră până când e gata de plecare, dar când în cele din urmă suntem în mașină, nu-mi pot lua ochii de la ea. Știu că poartă o rochie neagră, dar nu acord prea multă importanță la asta. Nu-mi pot muta privirea de la zâmbetul ei. Nu mă pot abține să nu o ating.

— Mulțumesc pentru flori, îmi zice în timp ce-și împletește degetele cu ale mele.

— Pentru puțin.

— Nu credeam că o să te mai întorci, îmi spune serioasă.

Mă încrunt.

— Dar...

— Știu, mă întrerupe. Doar că ai spus săptămâna trecută că ești cam ocupat și nu o să ajungi, așa că m-am gândit că de fapt nu voiai să te mai întorci sau să mă mai vezi și...

— Tipic ție, e rândul meu să o întrerupt.

Mă întind spre ea și o sărut.

Scanned by CamScanner

— Cum adică tipic mie?

— Așa faci mereu. Sucești lucrurile în minte până ajungi la cel mai rău deznodământ posibil și alegi să-l crezi pe ăla.

Se strâmbă nemulțumită.

— Am ceva pentru tine, îi zic.

Își arcuiește o sprânceană și așteaptă cât îmi deschid sacoul și scot o hârtie din buzunar.

Mă privește suspicioasă, apoi o ia și o despăturește. Trece de la încruntare la nedumerire, apoi buzele i se ridică într-un zâmbet larg cât casa.

— Asta înseamnă că...

— Dacă mă mai iubești, râd. Da. Înseamnă că s-ar putea să fim colegi de cameră în timpul facultății.

— Colegi de cameră? Nu, mulțumesc. Aș prefera să mă mut cu iubitul meu.

— Cred că și el ar prefera asta.

— Atunci așa rămâne.

Nu mă sperie gândul ăsta. Chiar aș putea să locuiesc cu ea. Mai mult, vreau să locuiesc împreună cu Bex.

— Trage pe dreapta, îmi zice pe un ton autoritar.

Am o senzație de déjà-vu când Bex trece peste schimbătorul de viteze și își ridică rochia ca să se poată cuibări la mine în brațe.

Îmi arcuiesc o sprânceană.

— Și acum?

— Acum, zâmbește, o să întârziem puțin la bal. Și apoi avem o vară întreagă doar pentru noi.

— O viață întreagă, o corectez înainte să o sărut.

Îmi promit că nu o s-o mai citesc niciodată printre rânduri și că o să dau tot ce am mai bun pentru ea. Și o să vorbesc. Al naibii să fiu de nu o să fac asta. Până când o să se sature să-mi audă vocea și cât de mult o iubesc.

Scanned by CamScanner

Vorbește cu mine este, într-o oarecare măsură, povestea fiecăruia dintre noi – îți amintește de fiorii primei iubiri, de neînțelegerile cauzate de lipsa de comunicare, de lacrimile amare, dar și de acea fericire care pare eternă. Ne regăsim în rândurile cărții, dar este povestea lor – povestea dintre Blake, un adolescent decis să nu vorbească deloc și Bex, fata care este dispusă să suporte momente îndelungate de tăcere doar pentru a fi în compania lui. Asta până când el decide să vorbească. Dar cine știe dacă asta nu cumva complică lucrurile și mai mult?

„— Ți-ai făcut prieteni?

O mulțime. Toată lumea vrea să fie prietenă cu un tip care nu vorbește."

BOOKZONE

ISBN 978-606944302-6

9 786069 443026

Scanned by CamScanner